

Frumetul interzis

ELLSEREN
MAGNION

SERIA „CASA PĂCATELOR“

Pentru mine, el este tentația supremă. Fructul interzis. Tânjesc după el, nu mă pot controla.

Am pornit în căutarea lui sperând să găsesc răspunsuri, convinsă fiind că este vinovat. Dar acum am căzut prada privirilor lui seducătoare și personalității sale charismatice.

Știu că este periculos. Știu că face parte dintr-o lume primejdioasă, pe care nu pot s-o înțeleg. Dar asta nu mă împiedică să tânjesc după atingerea lui, după săruturile acelea păcătoase.

Înainte să mă predau focului dintre noi, trebuie să știu mai multe. Trebuie să văd în spatele ușilor pe care se încâpățânează să le țină închise.

Trebuie să aflu ce ascunde în lumea aceea întunecată, cunoscută sub numele de Casa Păcatelor...

„Provocator și senzual, primul roman al seriei dovedeste încă o dată că Elisabeth Naughton stăpânește la perfecție arta de a îmbina romantismul și eroticul.“

New York Times

„Elisabeth Naughton are un talent extraordinar pentru pasiuni fierbinți, caracterizări dinamice și acțiuni plină de suspans.“

Publishers Weekly

ELISABETH NAUGHTON a scris peste 30 de romane, trecând cu ușurință prin diverse genuri. Cărțile ei au intrat în topurile *New York Times*, *USA Today* și *Wall Street Journal*, și a câștigat premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste pentru „Cel mai bun roman de suspans romantic“.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-3567-9

9 786063 335679

capitolul 1

Natalie

Moartea părea să fie la tot pasul, la fel de lucrativă ca industria de modelling.

Eram în holul elegant de la etajul 43, într-una dintre cele mai intimidante clădiri din New York, cu ochii în patru, încercând să nu mă pierd cu firea. Telefoanele sunau încontinuu, iar recepționistele îmbrăcate după ultima modă erau gata să răspundă. O fată care arăta de 25 de ani, dar care cel mai probabil nu avea mai mult de 12, stătea pe scaun, cu telefonul la ureche.

Nu mă puteam stăpâni. Simțeam furia cum fierbe în mine. Am aruncat o privire spre dreapta mea și am observat câteva femei superbe, îmbrăcate cu fuste de o palmă și încălțate cu pantofi cu toc, îndreptându-se spre lift, chicotind ca niște școlărițe. Nici una dintre ele nu se uită în direcția mea. Nu aveau nici cea mai mică idee ce căutam eu acolo. Nu părea să le pese câtuși de puțin că una dintre ele fusese omorâtă de curând.

Le-am urmărit pe modele intrând în lift. Toate erau la fel de înalte ca Elena. Aveau aceleași picioare lungi, aceiași pomeți ascuțiți ca toate celelalte modele din industrie. Dar le lipsea ceva ce Laney avusese dintotdeauna. Naturalețe. Sfială. O inocență la care sper din tot sufletul că prietena mea nu a renunțat în acele ultime ceasuri. Oare chiar nu observaseră toate aceste calități la ea? Oare chiar nu le păsa că dispăruse?

- Cu ce vă pot ajuta? Domnișoară?

Vocea clară a recepționistei mă trezi din transă și am ridicat privirea spre blonda din spatele biroului, făcând un pas în față.

- Da, scuze. O caut pe doamna Clayborne. Numele meu este Natalie James. Am o programare.

Blonda începu să tasteze cu unghiile ei roșii și lungi, îndreptându-și privirea spre monitorul din dreapta sa. În spatele ei, cu litere mari, argintii, trona cuvântul COVET, fixat pe peretele de sticlă care adăpostea o cascadă.

- Doamna Clayborne nu mai e la birou, a intervenit o problemă personală. A fost nevoită să anuleze întâlnirea de astăzi.

- Poftim? am întrebat, sprijinindu-mă neliniștită de blatul de marmură. Ești sigură?

Nu puteam să ratez acest interviu. Era singura mea șansă să aflu ce i se întâmplase Elenei.

Blonda continuă să tasteze, fără să se obosească să ridice vreo clipă privirea. Brusca, își încruntă sprâncenele acelea frumos arcuite și spuse în șoaptă:

- Ciudat. După care vorbi cu voce tare: Se pare că domnul Salvatici a preluat întâlnirile ei de astăzi, zise ea, cu o expresie nedumerită, însă doar preț de câteva clipe, după care ridică privirea spre mine și spuse: Luați un loc în sala de așteptare, vă rog.

- Mulțumesc, am spus eu, răsufând ușurată, după care m-am așezat pe un scaun de catifea, de culoare violet, care mi s-ar fi părut țipător în mod normal, însă nu și în decorul acela opulent.

Luciano Salvatici era CEO și director general al revistei Covet. Mi-am stors creierii încercând să-mi amintesc toate informațiile pe care le citisem despre el în pregătirea interviului. Era un italian de 32 de ani, care preluase de curând controlul asupra Covet, după ce unchiul său suferise un atac de cord. Ah, da, să nu uit, mai era și putred de bogat. Familia Salvatici avea lumea la picioare.

Aveam un gol teribil în stomac. Banii mă intimidaseră dintotdeauna, probabil pentru că tatăl meu obișnuia să îi folosească ca o armă împotriva mamei mele înainte să moară. Și pentru că tatăl meu vitreg nu era cu mult mai breaz.

La naiba, nu eram pregătită pentru CEO-ul companiei. Eram depășită de situație. Dar nu era prima oară când mă simțeam copleșită. Era la ordinea zilei pentru mine. Trebuia să pot. „Fii docilă“, mi-am spus. „Fii drăguță și amabilă. Ai grijă să nu te dai de gol.“

Mi-am șters picăturile de sudoare de pe frunte, văzându-l în fața ochilor pe Luciano Salvatici ca pe o caricatură a lui Mussolini, cu biciul în mână, în timp ce mă uitam la adolescenta roșcovană așezată pe scaunul din fața mea.

Fata nu părea deloc neliniștită. Stătea cu umerii relaxați, avea tenul curat, fără urme de sudoare, cu părul coafat, perfect ondulat. Probabil că era genul care știa tot ce mișcă în lumea modei din New York. Fata se așeză picior peste picior, fără să ridice privirea, oftă și începu să se joace pe telefon, de parcă ar fi fost singură pe lume.

Am încercat să mă liniștesc. Fusese un impuls să vin astăzi aici, o știam prea bine. Acum două săptămâni eram la cimitir, la înmormântarea lui Laney, stăpânindu-mi cu greu lacrimile, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase cu cea mai bună prietenă a mea. Conform autopsiei, Laney murise în urma unei supradoze. Dar eu o cunoșteam cu adevărat și știam că nu s-ar fi atins niciodată de droguri, darămite să moară de o supradoză. Acesta fusese, în parte, motivul pentru care mă oferisem să vin la New York și să strâng toate lucrurile din apartamentul ei, pentru ca tatăl ei să nu fie nevoit să o facă. Pe lângă asta, speram să găsesc ceva în casa ei, ceva care să-mi dea un indiciu despre ce se întâmplase cu adevărat cu prietena mea.

Nu reușisem să găsesc nimic, dar acum că fusesem în apartamentul ei, aveam toate motivele să fiu și mai suspicioasă. Eu și Laney locuiserăm împreună în facultate. Știam că e o fată dezordonată, dar când am intrat în apartamentul ei, era impecabil. De parcă cineva ar fi făcut curățenie în urma ei. Și după ce proprietarul a mai spus că un bărbat misterios îi plătise chiria până

la final de septembrie, mi-am dat seama că ceva era în neregulă. Mai ales când mi-am amintit de ultimul e-mail pe care mi l-a trimis, cu doar câteva ore înainte să moară

Nu vreau să fac asta, Nat, dar nu pot să mă opresc. E ca și cum aș fi doi oameni în același timp. Ziua sunt modelul acela inocent din Montana, iar seara mă transform într-o fată rea, seducătoare care spune: „Da, domnule” și care e gata să facă orice îi poruncește el.

Mi-am amintit de cuvintele ei în timp ce așteptam în recepția elegantă de la *Covet* și m-am cutremurat. Cuvintele acelea mă făcuseră să-mi anulez zborul spre casă, spre Boise, să îmi iau concediu de la muncă și să rămân în New York, ca să aplic pentru acest internship. Știam că bărbatul din e-mail lucra la revista asta. Laney îmi povestise în e-mailurile și în mesajele ei că avea o relație cu cineva care lucra la *Covet*. Aveam nevoie de răspunsuri înainte să pot pleca acasă. Aveam nevoie să știu ce se întâmplase cu singura persoană din viața mea care fusese acolo pentru mine întotdeauna și pe care eu o părăsisem la greu.

- Domnișoară James?

Am tresărit și m-am uitat spre bărbatul brunet care se îndrepta spre mine. Un bărbat la fel de intimidant ca Mussolini, cu umeri lați, impunător, care părea să atragă toate privirile asupra lui. Pentru că era pe teritoriul său.

„La naiba.”

Bărbatul ridică din sprâncenele lui groase și se uită lung la mine. Mi-am dat seama că aștepta să spun ceva, așa că m-am grăbit să mă ridic în picioare, împiedicându-mă și sprijinindu-mă de brațul scaunului ca să nu cad.

- Ah, da, domnule Salvatici. Eu sunt. Știam că sunt roșie în obraji, speram să nu observe că mă împiedicaseram. Am rămas cu geanta într-o mână și am ridicat cealaltă mână de pe brațul scaunului ca să îl salut. Mulțumesc că ați acceptat să stați de vorbă cu mine.

Bărbatul se uită lung la palma mea întinsă, cu o privire mai degrabă nedumerită, decât amabilă, după care îmi strânse în cele din urmă mâna.

- Ți-a spus domnișoara Allen că doamna Clayborne nu este astăzi la birou?

Îmi strânse mâna cu mâna lui mare, fierbinte, cu un aer atât de masculin. Iar accentul lui italian nu ajuta cu nimic situația.

- Da.

- Bine, atunci, zise el, după care îmi dădu drumul și se întoarse cu spatele la mine. Te rog să mă urmezi.

Doar că o spuse ca pe un ordin, nu ca pe o rugămințe, și am simțit că mi se ridică părul pe ceafă. Am tras adânc aer în piept și l-am urmat pe lângă recepție, pe un coridor lung, aruncând câte o privire în dreapta și în stânga mea, chiar dacă știam că nu ar fi trebuit să o fac.

Nu arăta deloc așa cum mi-l imaginasem. Nu era scund și chel ca Mussolini, ci era un bărbat înalt și zvelt, cu umeri lași, îmbrăcat într-un costum Armani. Părul brunet îi atingea gulerul și avea o urmă de barbă. Dar ce mi-a atras cel mai mult atenția nu a fost înălțimea lui, sau părul, nici măcar trupul său. Ci ochii săi. Îi zărisem doar o fracțiune de secundă înainte să se întoarcă cu spatele la mine, dar fusese suficient cât să observ nuanța aceea de cenușiu și faptul că avea un defect la ochiul stâng: un mic gol în stânga, de parcă irisul nu se închisese complet, pupila semănând cu o gaură de cheie. Ceea ce făcea să pară că până și irisul său se simțea intimidat de furtuna care urla în interiorul lui. Ceva ce mă făcea să cred că nu era genul de persoană cu care să vrei să te pui rău.

Păcat. Căci tocmai asta urma să se întâmple.

Mi-am îndreptat spatele, încercând să-mi fac curaj, cu umerii drepți. El probabil că sesizase o schimbare în atitudinea mea, pentru că încetini pasul, aruncându-mi o privire iritată.

- S-a întâmplat ceva?

Chipul lui cu trăsături ascuțite și pielea măslinie păreau să întruchipeze mai degrabă o statuie, nu în om în carne și oase. Nu era un bărbat chipeș, nu după modelul acela clasic, dar avea acel ceva. Ceva care te bântuia.

I-am întâlnit privirea și am răspuns:

- Nu, nimic.

Se întoarse cu spatele la mine, cu o privire încrunțată, iar în clipa aceea eu am închis ochii, încercând să mă controlez. Nu era nimic complicat. Era un simplu interviu. Trebuia doar să-mi amintesc de ce eram acolo și să nu mă las intimidată de costumul lui scump, de accentul acela sexy și de masculinitatea lui debordantă.

Mi-am amintit câteva clipe de Laney și am simțit că mă înțepă inima. Dar, înainte să mă las copleșită de durere, domnul Salvatici ajunse la capătul coridorului și începu să urce un șir de trepte, conducându-mă pe un coridor lat, cu muluri complicate și lambriuri elegante.

Am trecut prin dreptul mai multor birouri, iar domnul Salvatici salută, în treacăt, mai mulți angajați, bărbați și femei deopotrivă, dar nu îmi făcu cunoștință cu nici unul dintre ei și nici nu se opri să îmi explice în ce departament ne aflam. Nu era ca și cum mă așteptasem la un tur. La urma urmei, venisem pentru un internship. Dar m-am întrebat pentru o clipă dacă nu cumva se purta astfel față de mine pentru că nu se semănăm cu păpușile acelea Barbie blonde, frumoase, care îi călcau, de regulă, pragul biroului.

Nu făceam pe proasta. Știam că arăt bine, chiar dacă de cele mai multe ori îmi venea să renunț la bucelele mele întunecate. Dar eram conștientă de faptul că nu aș fi putut să fiu niciodată la fel de slabă ca supermodelele acelea, oricât de mult aș fi încercat; îmi plăcea prea mult înghețata, iar la cei 1,62 de centimetri ai mei, nu-mi era scris în stele să devin model. Dar nu aveam o problemă cu asta. Nu aveam nevoie să am 1,80 și să fiu slabă ca o scândură ca să fiu fericită. Eram perfect mulțumită de felul în care arătam.

Am continuat să merg în urma lui, uitându-mă la umerii aceia lați. Nu-mi dorisem niciodată să stau în preajma unor astfel de bărbați puternici, manipulatori, care aveau pretenția ca toate femeile să fie perfecte. Fusesem martoră la relația mamei mele cu genul acesta de bărbați. Și, cu toate că știam că bărbatul acesta nu era nici tatăl meu și nici tatăl meu vitreg și că, cel mai probabil, îl judecam prea aspru, nu-mi păsa. Nu-mi păsa că avea un aer cuceritor. Brusc, am simțit o antipatie profundă la adresa lui.

Domnul Salvatici se opri la arcada de la capătul coridorului. O altă tipă blondă, care stătea așezată la un birou lat, într-o anticameră goală, ridică privirea când ne văzu intrând.

- Bună ziua, domnule Salvatici.

- Bună ziua, domnișoară Pascal, răspunse el, îndreptându-se spre ușile duble de partea cealaltă a încăperii, fără să se obosească să ne facă cunoștință. Din nou. N-o să preiau nici un apel în următoarele zece minute.

Zece minute. Uau! Ce onoare pe capul meu.

- Da, domnule.

Felul în care blonda aceea rostise cuvântul „domnule” mi-a trimis un fior rece pe șira spinării și m-a dus cu gândul la ultimele cuvintele din e-mailul lui Laney „...iar seara mă transform într-o fată rea, seducătoare care spune „Da, domnule” și care e gata să facă orice îi poruncește el”.

Am simțit un gol în stomac. Nu sunt naivă. Știam de jocurile acelea de putere pe care le jucau unii bărbați. Și mai știam că existau bărbați care voiau să domine, să preia controlul. Știam că BDSM era un adevărat stil de viață, nu doar o fantezie în paginile unui roman erotic. Speram doar că nu nimerisem într-un astfel de scenariu. Și, pentru binele lui Laney, speram că nici prietena mea nu ajunsese într-o astfel de situație.

L-am urmărit pe domnul Salvatici deschizând ușile duble, cu sacoul întins pe umerii lați. Oare el era bărbatul despre care îmi povestise Laney în e-mail? Era clar că avea un aer întunecat, dominant.

A ținut ușa deschisă pentru mine și mi-am frecat, în treacăt, umărul de pieptul lui puternic, când am intrat în birou, simțind cum mă înfior. Atingerea aceea neașteptată m-a făcut să uit de Elena. Am tras adânc aer în piept, simțindu-i parfumul puternic, o combinație de iasomie, mosc, cedru, vanilie și rom.

Straight to Heaven, de la Kilian. Eram sigură. Citisem toate revistele de modă care îmi ieșiseră în cale, încercând să mă pregătesc pentru interviul acesta. Ba chiar adulmecasem toate mostrele de parfumuri din paginile revistelor. Le învățasem pe toate după nume, iar acesta era unul dintre preferatele mele.

Un bărbat sexy, seducător, impunător și, în plus de asta, mirosea și incredibil de bine. Era fantezia oricărei femei, dar nu și a mea. Am ridicat privirea și am intrat în birou. Nu venisem acolo pentru mine. Venisem să aflu ce se întâmplase cu Elena.

Am făcut câțiva pași și m-am abținut cu greu să nu rămân cu gura căscată. Avea un birou imens, cu ferestre care se întindeau pe trei pereți, cu o priveliște superbă spre oraș. Masa de lucru era lângă fereastră, un birou mare, din crom și sticlă, care se potrivea de minune cu decorul încăperii. În partea dreaptă se aflau un bar, câteva canapele albe, de piele, și cel mai mare televizor pe care îl văzusem vreodată. În partea stângă am zărit o ușă de sticlă care dădea în sala de conferințe, dotată cu o masă din lemn de mahon de cel puțin douăsprezece locuri.

Știam deja că aveam de-a face cu un individ bogat și puternic, iar decorul acela nu a făcut altceva decât să-mi confirme bănuielile. Aruncând o privire în jurul meu, am simțit un fior rece pe șira spinării și am simțit că mă lasă picioarele când mi-am dat seama că nu eram doar depășită de situație, ci că eram nebună de-a dreptul.

- Te servesc cu ceva? întrebă el, îndreptându-se spre bar.

„Da. O votcă dublă. Rapid“, mi-am spus eu în sinea mea, după care am răspuns:

- Un pahar cu apă.

L-am auzit aruncând câteva cuburi de gheață în pahar, după care desfăcu o sticlă de apă și turnă lichidul acela răcoritor, limpede. Îmi întinse paharul și îmi făcu semn să mă așez pe canapea.

Mi-am lăsat geanta pe jos și m-am așezat pe canapea, cu gleznelor lipite, simțindu-mă din ce în ce mai intimidată. Brusc, nici măcar costumul cel „scump” pe care îl cumpărasem de la Bloomingdale’s nu părea îndeajuns de bun.

El se așeză în fața mea, deschise un dosar pe mășuța de cafea dintre noi, după care se rezemă de spătarul canapelei, își puse glezna pe celălalt genunchi și se uită lung la mine.

„Prada”, mi-am spus eu, aruncând o privire spre pantofii lui. Pantofii aceia pe care îi purta cu atâta nonșalanță costau probabil mai mult decât biata mea mașină.

- Sincer să fiu, domnișoară James, spuse el cu accentul său italian care mă făcea întotdeauna să tresar, un internship la o revistă de modă pare sub potențialul dumitale. M-am uitat peste CV-ul dumitale. Am văzut că ai absolvit de curând facultatea de administrarea afacerilor, cu o diplomă în antreprenariat și că ești administrator de magazin. De unde pasiunea aceasta pentru lumea modei din New York? Ce motive aș avea să mă complic cu cineva care este supracalificat pentru acest post?

Am înghițit apa din gură. „Fii prietenoasă. Politicoasă. La locul tău. Vrei să-l convingi să te angajeze, nu să-i dai de bănuț că vrei doar să te infiltrezi în compania lui ca să afli cine ți-a omorât prietena.”

- Ei bine, am zis eu, cu paharul de apă în poală, am fost întotdeauna pasionată de lumea modei. Copil fiind, obișnuiam să devorez reviste precum *Vogue*, *Elle* sau *Glamour*. Dar, după cum puteți vedea, am spus eu, aruncând o privire spre fusta neagră și spre jacheta cu care eram îmbrăcată, mi-am dat repede seama că genele nu au fost de partea mea și că nu aș fi putut niciodată să fiu model.

El mă analiză din cap până-n picioare, de la părul ondulat prins la spate, cu doar câteva șuvițe care îmi încadrau chipul, la jacheta strânsă la piept, fusta strâmtă și, în cele din urmă, se uită spre picioarele mele și la pantofii cu toc pe care îi cumpărasem special pentru acest interviu. Doar că nu era o privire aruncată la întâmplare, ci se uită lung la mine, fără jenă. Mă privi atât de intens încât m-am înfiorat și am simțit că sunt roșie în obraji.

Era curios să se uite la mine. Bărbatul acesta fermecător care trăia înconjurat zi de zi de modele care mai de care mai frumoase, mă măsoara din cap până în picioare.

„Sunt cu totul altă persoană când sunt cu el...”

Îmi fugi din nou gândul la ultimul e-mail al lui Laney, amintindu-mi adevăratul motiv pentru care eram acolo. Căldura îmi părăsi trupul. Am simțit cum mi se răcește pielea. Am pus paharul de apă pe masă și mi-am îndreptat spatele. Dacă acesta era bărbatul despre care îmi povestise Elena, nu aveam de gând să cap în mrejele lui. Eram mai bună decât el. Nu venisem aici să mă las păcălită. Venisem în căutare de răspunsuri.

- După cum puteți vedea în CV-ul meu, am studiat și design. În ultimul an de facultate m-am ocupat de Design Gala, un eveniment care sărbătorește toate formele de design, inclusiv cel vestimentar. Și, într-adevăr, în ultimii doi ani am lucrat ca administrator la un magazin de haine. Un butic exclusivist din Boise care a primit numeroase premii din partea primăriei și care vine în întâmpinarea femeilor din Boise cu ultimele tendințe în materie de modă. Domnule Salvatici, îmi doresc să obțin acest internship din două motive. Ca să învăț mai multe despre lumea modei și ca să-mi dovedesc mie însămi că pot face acest lucru. Studiile mele în business nu reprezintă altceva decât un avantaj.

Domnul Salvatici aruncă o privire spre dosarul care ne despărțea.

- Da. Înțeleg. Domnișoară James, spune-mi, te rog, ai mai fost vreodată în New York până acum?

Nu mă așteptasem la această întrebare.

- Nu, dar...

- După cum mă așteptam, zise el, întinzând mâna după dosar. Văd că ai crescut într-un orașel în Montana, după care te-ai mutat în Boise. Îmi dau seama că, pentru cineva ca dumneata, Boise din Idaho poate părea un oraș mare, dar nu e tocmai capitala modei, cu sau fără ultimele tendințe în modă. De fapt, dacă e să mă iau după ce am văzut astăzi aici, zise el, ridicându-și ochii din CV și aruncând o privire spre costumul meu negru, sunt sigur că acel mic butic de haine din Boise nu ar avea nici o șansă aici în New York.

Am rămas cu gura căscată, absolut șocată, dar mi-am revenit repede. Tocmai aruncase cu noroi nu doar în orașul pe care eu îl consideram casa mea, ci și în stilul meu vestimentar. Mi-am dat repede seama că ce văzusem mai devreme în privirea lui nu fusese interes, ci dispreț. Dispreț la adresa cuiva care nu-i ajungea nici până la degetul mic.

Cineva care era un nimic prin comparație cu el.

Am simțit că văd negru în fața ochilor, dar m-am abținut să nu răbufnesc, pentru că aveam nevoie de arogantul acela ca să îmi ating scopul. Un scop pe care nu puteam să mi-l scot nici o clipă din minte dacă voiam să aflu ce se întâmplase cu Laney.

- Uite ce e, domnișoară James, zise el, sprijinindu-și coatele pe coapse, aruncând CV-ul meu pe măsuta de cafea dintre noi. O să fiu sincer cu dumneata. Nu ești genul de intern de care avem nevoie de la Covet.

- Și de ce fel de intern aveți nevoie la Covet? am răbufnit eu pentru că deja nu mă mai puteam abține. De blonde fără nimic în cap?

L-am văzut ridicând din sprâncene și am zărit preț de o clipă expresia amuzată din ochii lui ciudați.

- Vrem oameni umblați prin lume. Majoritatea modelelor cu care lucrăm vin din orașe mici, la fel ca dumneata. Noi ne dorim să le facem cunoștință cu oameni și cu experiențe noi, pentru că, în calitate de model Covet, vor cutreiera lumea în lung și-n lat. Oricât

de impresionant ar fi CV-ul dumitale, modelele noastre se vor uita la dumneata și își vor aminti mereu de tot ce au lăsat în urma lor. Ceea ce înseamnă că nu ești ceea ce căutăm la un intern.

Raționamentul lui nu avea nici o logică.

- Și pentru că vi se pare că nu sunt îndeajuns de umblată prin lume, nici măcar nu mă lăsați să particip la interviu?

- Dar tocmai acesta a fost interviul. Am aflat deja tot ce aveam nevoie să știu.

Ceea ce însemna că mă analizase din cap până-n picioare și că hotărâse că nu sunt îndeajuns de sexy să lucrez la *Covet*.

- N-am stat nici măcar cinci minute de vorbă.

El ridică din umeri, complet neatins de vorbele mele.

Atitudinea lui arogantă mă irita teribil, dar nu eram gata să mă dau bătută.

- Domnule Salvatici, poate că, în loc să căutați un angajat „umblat prin lume”, ar trebui să alegeți pe cineva care e gata de muncă. Cineva isteț, gata de muncă va face o treabă mai bună decât cineva care vine dintr-un oraș mare. Pot să vă asigur că nu am să le duc pe modele cu gândul la...

- Și vrei să spui că ești persoana aceea? mă opri el din vorbă, analizându-mă din nou din cap până-n picioare, privindu-mă în cele din urmă în ochi. Gata de muncă?

Felul în care o spusese mi se păru foarte ciudat. Vorbea cu pasiune în glas, da, și chiar dacă nu-și lua ochii de la mine, nu am citit nici un fel de interes în privirea lui, ci, mai degrabă, dezgust.

- Da, am reușit eu să spun, încercând să nu mă las intimidată, reamintindu-mi că nu mă interesa câtuși de puțin dacă era sau nu dezgustat de aspectul meu fizic. Sunt obișnuită să învăț din mers, știu multe lucruri. După cum puteți vedea în CV-ul meu...

- Domnișoară James, ne-am uitat deja peste CV. Și nu ești persoana potrivită pentru *Covet*.

L-am privit absolut șocată. Nu-mi venea să cred că asta era tot. Trebuia să fac cumva să-l conving.

„Fii politicoasă.”

- Sau poate că pur și simplu nu sunt îndeajuns de atrăgătoare, i-am spus eu, pe un ton dur.

Am tresărit de îndată ce mi-au ieșit cuvintele acelea pe gură și mi-am mușcat limba. La naiba! Nu asta voiam să spun.

El mi-a întins dosarul spunându-mi:

- Domnișoară James, asta a fost tot.

Furioasă pe mine însămi pentru felul în care o dădusem în bară, pentru felul în care bărbatul acesta se grăbise să mă catalogheze fără ca măcar să stea de vorbă cu mine, mi-am luat geanta de pe jos și m-am ridicat în picioare.

- Aș fi curioasă să știu de ce naiba te-ai obosit să mă programezi la interviu, dacă știai prea bine că nu aveai de gând să mă angajezi?

- Nu eu sunt cel care a programat interviul, răspunse el, complet degajat, așezându-se comod pe canapea ca să se uite la mine cu ochii lui întunecați. Doamna Clayborne e cea care te-a chemat. Și tind să cred că a făcut-o din politețe. Dat fiind faptul că ai fost prietenă cu Elena McCabe.

Am simțit să devin stană de piatră și am rămas cu sufletul la gură.

La naiba. Se interesase de mine.

- Ne-a părut tare rău să auzim că a murit, continuă el, pe un ton rece și detașat, deloc empatic. Era o fată foarte drăguță. O să-i simțim lipsa.

O fată foarte drăguță...

În clipa aceea mi-am dat seama că se cunoșteau. Personal. Am simțit-o în vocea lui batjocoritoare. Ceea ce însemna că era foarte posibil ca el să fi fost cel care o omorâse pe prietena mea.

Am tresărit și am făcut un pas în spate în timp ce el se ridică în picioare, fără să-și ia ochii de la mine, de parcă aș fi fost un gândac pe care ar fi vrut să-l strivească.

Am simțit trupul lui masiv ridicându-se ca o umbră amenințătoare deasupra mea. Dar în loc să mă prindă de braț ca să mă dea afară, după cum mă așteptam să o facă, trecu pe lângă mine în drum spre ușă.

- Mulțumesc pentru timpul acordat, zise el, deschizându-mi ușa, uitându-se de sus la mine. Mult noroc în Boise, domnișoară James.

De-abia atunci mi-am dat seama că rămăsesem cu răsuflarea tăiată. Nu avea de gând să-mi facă nici un rău. Voia doar să mă dea afară din biroul său.

Am simțit că mintea mi-o ia la goană. Nu știa că sunt pe urmele lui. Preț de o clipă mi-a trecut prin cap să mă pun în pragul ușii, să îl oblig asculte ce aveam de spus, dar era mult mai puternic decât mine, și știam că nu aș fi avut nici o șansă. Și, după felul în care se uita la ceas, mi-am dat seama că cele zece minute trecuseră de mult și că, dacă nu aveam de gând să plec de bunăvoie și nesilită de nimeni, urma să fiu dată afară de oamenii de pază.

Am pășit spre ușă de parcă aș fi fost pe pilot automat. Am ieșit din birou și l-am auzit spunându-i ceva secretarei sale, dar nu am reușit să înțeleg ce-și ziceau. Știam doar că dădusem greș înainte ca măcar să am o șansă să încerc să aflu ce se întâmplase cu Elena.

Am reușit cumva să ajung până la lift și să ies din clădire. Odată ajunsă pe strada plină de oameni, de-abia dacă am simțit arșița târzie de iunie. Am luat-o la pas pe Fifth Avenue, până am găsit o bancă liberă în Central Park.

Ce era de făcut? Știam că bărbatul din biroul acela fusese implicat într-un fel în moartea prietenei mele și tocmai ratasem singura șansă de a ajunge în preajma lui.

Am auzit un clic în apropiere, urmat de cuvintele „*Bellissima*“.

Am aruncat o privire peste umăr și am zărit un bărbat cu păr lung, până la umeri, cu o cameră foto care îmi făcea poze. Am ridicat repede mâna să îl opresc.

- Ce crezi că faci? Nu vreau să-mi faci poze.

- Ah, *bella*, spuse el cu un accent puternic. Dar ești prea tristă și prea frumoasă ca să-mi pot lua ochii de la tine.

Italian. Tipul era italian. Cum se făcea că dădeam doar de italieni azi?

- Nu prea cred.

Lăsă aparatul foto și se așeză lângă mine, pe bancă, dându-și părul din ochi, cu o mișcare atât de reușită încât eram sigură că o exersase în oglindă. Am încercat să plec, dar am simțit prezența lui acaparatoare, iar când am vrut să mă uit spre el să îi spun să mă lase în pace, i-am văzut mai bine chipul.

Nu avea nevoie să-și fluture părul în vânt ca să atragă atenția asupra sa. Era un bărbat incredibil de atrăgător. Era neras, avea ochii albaștri, niște gene luni, groase și un maxilar puternic.

- Avem o vorbă în italiană, zise el cu un accent care semăna izbitor cu cel al dobitocului care tocmai mă dăduse afară din biroul său. Am simțit cum mi se urcă sângele la cap. *Dolor comunicato è subito scemato*, zise el, rânjind cu zâmbetul lui perfect alb. „E bine să spui ce ai pe suflet.“

- Și pentru asta îți folosești camera foto? am întrebat eu, uitându-mă lung la el.

- *Bella*, camera asta vede tot. Vede că ceva te supără.

Camera lui habar n-avea. Am oftat, ridicând privirea spre clădirea înaltă de peste drum.

- Nu ceva. Cineva.

- Ah, am înțeles. Frumoasa tocmai a avut o întâlnire cu bestia, zise el, pe un ton șarmant care în mod normal m-ar fi iritat, dar după ultimele câteva minute, nu reuși să facă altceva decât să mă amuze.

- Cam așa ceva.

Tipul se rezemă de bancă și oftă la rândul lui.

- Luciano Salvatici are un stil propriu să se poarte cu femeile.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre chipul lui frumos.

- De unde știi că...

- Te-am văzut ieșind din clădirea Covet. Presupun că nu ai reușit să obții jobul de model.

Ar fi trebuit să mi se pară foarte ciudat să aflu că tipul acesta, oricât de arătos ar fi fost el, stătuse cu ochii pe mine, dar eram prea dată peste cap de încercarea mea eșuată ca să-mi mai pese.

- Nu sunt model, i-am răspuns eu, studiindu-l cu mai multă atenție.

Era îmbrăcat cu o pereche de blugi largi și cu un tricou negru care cădea frumos pe trupul lui lucrat, deschis la gât, ca să i se vadă părul de pe piept. Chiar dacă nu eram fashionista pe care se așteptase să o întâlnească Luciano Salvatici, mi-am dat imediat seama că tipul acela era încălțat cu ghete scumpe, de piele, de la un designer italian și că avea o cameră foto performantă și nouă.

- Am fost la un interviu pentru un internship. Dar nu m-au luat.

- Chiar nu ești model? Dar ești atât de *bella*, zise el, ridicând camera foto ca să-mi facă o poză. *Bellissima*.

Nu m-am putut abține. Am început să râd și am ridicat mâna ca să-l opresc. Doar în New York putea să ți se întâmple să ai o zi de rahat și apoi să dai nas în nas cu un astfel de specimen.

- Gata, ajunge. Farmecul tău italianesc și-a făcut treaba. Mi-a trecut supărarea.

Tipul începu să râdă și se rezemă din nou de bancă.

- Și de ce nu ai obținut internship-ul?

Am simțit cum îmi pălește zâmbetul de pe față.

- Pentru că nu sunt blondă, cu picioare până-n gât și probabil pentru că am ceva în cap.

Tipul începu să râdă și să se joace cu aparatul foto.

- Da, fratelui meu îi place să fie înconjurat de blonde cu picioare lungi.

„Fratelui tău?”

Tipul lăsă aparatul foto și îmi întinse mâna.

- Giovanni Salvatici. Nu sunt nici pe departe la fel de... cum spunei voi, americanii?... încrezut ca Bestia. Poți să-mi spui Gio.

Îmi zâmbi cuceritor și, în timp ce i-am strâns mâna, m-am uitat cu mai multă atenție la el. El și Bestia aveau aceeași culoare la păr, dar asta era singura asemănare dintre ei doi. Ochii lui veseli aveau altă formă și culoare decât cei ai fratelui său și avea un chip mai alungit. Era, de asemenea, mult mai binevoitor decât bruta aceea care mă dăduse afară din biroul său fără menajamente.

Am simțit că văd din nou negru în fața ochilor când mi-am adus aminte de episodul acela și i-am dat drumul la mână, aruncând o privire spre clădirea impunătoare Covet.

- Fără supărare, dar fratele tău e un bou.

Un bou cu nasul pe sus. Și un misogin. Și, cel mai probabil, un criminal.

Gio începu să râdă.

- Ai dreptate, *bella*. Ai mare dreptate.

Se aplecă ușor în față, să-și sprijine brațele musculoase pe genunchi, și i-am simțit parfumul cu nuanțe de citrice, ușor înțepător. 1872 de la Clive Christian. Altul dintre parfumurile mele preferate pentru bărbați.

- Îți doreai chiar atât de mult jobul ăsta? mă întrebă el.

- Da, i-am răspuns eu, posomorâtă. Foarte mult. Era tot ce-mi doream pe lumea asta.

- O astfel de dorință trebuie îndeplinită, îmi șopti el.

Am simțit un fior pe șira spinării, nu tocmai plăcut. Totuși, se voia a fi un comentariu încurajator, chiar dacă spus pe un ton ciudat, și m-am întors spre el, văzându-l din nou cu aparatul foto la ochi.

El îmi zâmbi și coborî camera.

- Ești interesată de lumea modei?

- Da, am mințit eu. Dar în spatele culiselor. Nu vreau să fiu în fața camerelor. Speram ca internship-ul ăsta să fie o oportunitate pentru mine.

- Și ce ai de gând să faci acum?

- O să gădesc o altă variantă, i-am răspuns eu, încruntată.

Poate la o agenție de modelling. Agentul ei îmi spusese că Elena semnase un contract de exclusivitate cu Covet pentru următorul an de zile, dar trebuia să existe o altă cale prin care să aflu mai multe despre Luciano Salvatici. Trebuia doar să gădesc o cale de acces, atâta tot.

- Și dacă ți-aș spune că știu eu de un job? În industria modei?

L-am privit cu scepticism, dar și cu o fărâmbă de speranță.

- Ce fel de job?

- Ai putea să fii asistenta unui fotograf. Mi-ar prinde bine un ajutor pe platourile de filmare.

Speranța a început să înflorească în sufletul meu. M-am întors de tot cu fața spre el. El ridică din nou aparatul ca să-mi facă o poză, dar l-am oprit.

- Ești fotograf de modă?

- Da, răspunse el, râzând.

- Liber-profesionist?

- Mai am și proiecte proprii. Dar lucrez în mare parte pentru Covet.

Îmi venea să sar în sus de bucurie, doar că o clipă mai târziu mi-am amintit de Bestie.

- Și nu crezi c-o să se supere fratele tău dacă mă angajezi? Mi-a zis foarte clar că nu are o părere bună despre mine.

- *Bella*, stai liniștită. Nu trebuie să-i cer voie fratelui meu să-mi angajez asistent. Nu-i cer voie pentru nimic. Ai un CV în geanta aia a ta?

Am scos repede CV-ul de rezervă din geantă și i l-am întins.

- După cum poți vedea, lucrez de ceva timp în industria modei. Doar că nu pe scena din New York.

- Văd că ai terminat cu o medie de 9,67 de la Universitatea din Boise, zise el, verificând cu atenție CV-ul. Ce fată isteată.

Am simțit că sunt roșie la față. Nu-mi venea ușor să primesc complimente.

- Da.

- Istețimea nu e întotdeauna un atu pentru un model. Din experiența mea, nu-s cele mai strălucite fete. De cât timp ești în New York? mă întrebă el, uitându-se la mine.

Nu știam cum să interpretez comentariul lui. Elena fusese întotdeauna o fată tare inteligentă. Oare făcuse pe proasta ca să se încadreze în peisaj?

- Bella? Ai auzit ce te-am întrebă? Când ai ajuns în oraș?

La naiba! Aveam mintea împrăștiată în timpul acestui interviu neașteptat.

- Acum cinci zile.

- E prima oară când vii aici?

- Da. E prima oară. E un oraș foarte frumos.

Gio se uită lung la mine. Dar nu cu privirea aceea caldă, jucăușă cu care mă flatase mai devreme, ci cu ochii aceia reci care păreau să caute... ceva anume.

- Ai ieșit vreodată din țară?

- Se pune dacă am fost în Canada? i-am răspuns eu, iar când am văzut că nu mai zice nimic am simțit că mi se ridică părul pe ceafă. Am fost doar la Whistler la schi. Au trecut mulți ani de atunci, eram copil. Sunt din Montana.

- Hm, mormăi el, analizându-mă din nou, însă de data aceasta cu și mai multă intensitate, de parcă m-ar fi dezbrăcat din priviri. Ai pașaport?

- E un job care să presupună deplasări în străinătate?

- Cel mai probabil. Se întâmplă adesea ca firma să mă trimită la diferite sesiuni de fotografii, în Fiji, în Insulele Cayman sau la izvoarele termale sexy din Islanda. Orice asistent care lucrează cu mine trebuie să fie gata să lase orice și să zboare cu mine în astfel de locații exotice ca să... lucreze.

Elena călătorise în astfel de locații exotice. Îmi povestise în detaliu despre călătoriile sale prin e-mail, știam

că modelele obișnuiau să călătorească împreună cu fotografi, că erau cazați în același hotel...

M-am uitat lung la el. Oare lucrase și el cu ea? oare făcuseră ceva mai mult decât să „lucreze” împreună? Oare mă înșelasem și el era, de fapt, bărbatul despre care îmi povestise Laney în e-mailurile ei? Era, fără doar și poate, genul de bărbat atrăgător care i-ar fi atras atenția lui Laney, iar felul în care se uita la mine mă făcea să mă simt de parcă aș fi fost singura femeie din lume. Dacă își folosisese același farmec și în preajma Elenei, ar fi putut ea oare să îi țină piept?

E ca și cum aș fi doi oameni în același timp. Ziua sunt modelul acela inocent din Montana, iar seara de mă transform într-o fată rea, seducătoare care spune „Da, domnule” și care e gata să facă orice îi poruncește el. Aș vrea să spun nu, dar nu pot. Trebuie să îi fac pe plac. Nu mă pot abține, e ca un drog. Iar asta mă sperie pentru că, în sufletul meu, știu că este cel mai periculos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Și, dacă nu am grijă, o să mă distrugă.

Amintindu-mi cuvintele lui Laney, toată căldura aceea mi-a părăsit trupul și am început că tremur, chiar dacă era un aer cald și umed.

- Ți-e frig, bella?

- Nu, m-am grăbit eu să spun. Mă gândeam doar la Islanda, la cât de frig o fi pe acolo.

- Da, chiar este foarte frig, răspunse el cu o privire înflăcărată. Dar sunt și alte modalități prin care să te încălzești. Dacă accepți să fii asistenta mea, o să îți le arăt pe toate.

Se dădea la mine. Pe față. Încerca să mă ispitească cu promisiunea nerostită a plăcerii. Iar trupul meu reacționa cu înflăcărare, chiar dacă mi-aș fi dorit să nu o facă. Oare la fel se purtase și cu Laney? Nu aveam de unde să știu. Știam doar că aveam de-a face cu un tip superb și că aveam nevoie de el ca să mă infiltrez în Covet.

„Dar poate că e un tip periculos...”

Într-adevăr, nu puteam să ignor acest risc. Dar, după cum bine o spusese chiar el, eram o fată isteată. Și nu puteam să cad în aceeași capcană ca Laney, chiar dacă existau șanse ca el să fie bărbatul despre care îmi povestise ea. Eram hotărâtă să merg mai departe.

- Domnule Salvatici, să înțeleg că-mi oferi un job?

- L-ai accepta?

- Da.

- În cazul acesta, *bella*, da, îți ofer un job, spuse el cu un zâmbet larg.

Am răsuflet ușurată. Reușisem să găsesc o portită. Doar că acum trebuia să am grijă ca adevăratul motiv pentru care venisem la New York să rămână secret și să aflu cine o omorâse pe prietena mea cea mai bună.

- În cazul acesta, accept oferta.

- Mă bucur, *bella*, zise el, ridicându-se în picioare, după care îmi luă mâna și mi-o sărută îndelung. Simt că acesta este începutul unei relații lungi și foarte plăcute.

Am simțit cum mă înfior uitându-mă fix în ochii lui păcătoși. Doar că nu era tocmai o senzație plăcută, ci am simțit o temere încolțindu-mi în adâncul sufletului.

- Hai, spuse el, lăsându-mi mâna jos, dar fără să-mi dea drumul. Hai înapoi să completezi toate hârtogăriile. După care, zise el cu o sclipire păcătoasă în ochi, putem să trecem la treabă. Și, *bella*, îți garantez că o să avem mult de lucru. Ore întregi în care o să mă implori asudată să mă opresc. Doar că eu n-am s-o fac. Am să te forțez până la limite. Iar în cele din urmă, te vei bucura de o satisfacție maximă.

Am simțit cum mi-o ia inima la goană. Nu vorbea despre muncă. Ci despre sex. Despre o partidă de sex fierbinte, obraznică. Genul de sex de care nu avusesem niciodată parte. Genul de sex despre care citisem doar în cărți, la care visasem în miez de noapte. Genul de sex care mă înspăimânta mai tare decât gândul că nu aș fi reușit niciodată să aflu adevărul despre Laney, pentru

că ceva îmi spunea că era genul de sex care ar fi putut să mă termine dacă nu eram cu băgare de seamă.

Mi-a venit din nou în minte vocea lui Laney. Doar că, de data asta, cuvintele ei erau cuvintele mele. Și am tresărit speriată pentru că nu aveam nici cea mai mică idee de care dintre frații Salvatici ar fi trebuit să mă feresc.

„Este cel mai periculos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Și, dacă n-am grijă, o să mă distrugă.“

capitolul 2

Luc

Eram la fereastra impunătoare a biroului meu, privind în jos spre traficul din Fifth Avenue, spre bărbatul acela cu păr lung care traversa strada trăgând după el o femeie îmbrăcată în costum negru și încălțată cu o pereche de pantofi cu toc, îndreptându-se împreună spre clădirea Covet.

Îi știam mersul lui Giovanni. Și bănuiam deja cine era femeia aceea pe care o trăgea după el.

Mi-am încleștat furios maxilarul, iar traficul de pe stradă se porni din nou. M-am așezat la birou și am ridicat receptorul, abținându-mă cu greu să nu merg în căutarea fratelui meu și să îl dau cu capul de pereți. Sau poate să-i sparg din nou maxilarul, ca să se învețe minte.

Am auzit vocea secretarei mele în ureche:

- Cu ce vă pot ajuta, domnule Salvatici?

- Femeia aceea cu care tocmai am avut un interviu, domnișoara James, a trecut în CV că locuiește în Idaho. Dar trebuie să fie cazată undeva în oraș. Vreau să știu unde stă.

- Desigur, domnule. Aflu de îndată.

După care am lăsat receptorul, nesigur de ce ar fi trebuit să fac. În calitatea mea de CEO, orice decizie legată de Covet îmi aparținea. Exceptând situația în care un alt membru al familiei Salvatici se împotriva. Iar Giovanni, nenorocitul ăla, o știa prea bine.

La fel de bine cum știa că, dacă ar fi fost să mă iau de el, aș fi făcut-o fără acordul familiei. Chiar dacă eram fiul ales, eram și fiul proscris. Cel care călcase strâmb. Păcătosul care încă nu-și spălase păcatele. Nimic nu l-ar fi făcut mai fericit pe Giovanni decât să-l vadă pe fratele lui

mai mare, pe care îl detesta, prăbușindu-se de pe tronul proaspăt recăpătat. Îmi făcea intenționat în ciudă.

Telefonul începu să sune. Am dus imediat receptorul la ureche, începând să vorbesc în italiană, fără să-mi dau seama:

- Si?

- Domnișoara James a venit cu taxiul de pe 520 East 11th Street, îmi comunică domnișoara Pascal.

Am simțit un fior pe șira spinării. Știam cine locuise la adresa respectivă. Bineînțeles că știam. Iar Giovanni o știa și el prea bine.

- Află dacă stă singură sau cu cineva. Și apoi vreau să afli tot ce se poate despre femeia asta. Vreau să știu adevăratul motiv pentru care a venit la New York. Și să nu te prind că-mi spui că a venit să se angajeze.

- Sigur, domnule Salvatici. Imediat.

Am pus telefonul în furcă, începând deja să anticipez o serie de mutări, în viața asta care nu era altceva decât un joc de șah nesfârșit între destin și dorință. Un joc pe care știam prea bine că nu aș fi putut să-l câștig niciodată, dar pe care speram să-l păcălesc. Ca să scap cu viață.

„Salvează pe cine poți.“

Acesta devenise mottoul meu. Iar singura persoană pe care reușisem să o salvez eram eu însumi.

Am ridicat din nou privirea spre ferestrele mari care dădeau spre New York, cu gândul la bruneta aceea cu bucle rebele care se abținuse cu greu să nu mă jignească pe față. Din păcate pentru ea, intrase în familia greșită. Dacă nu-și dăduse încă seama că era un simplu pion în jocul nostru, avea să afle cât de curând.

Am ajuns obosit acasă, tânjind după un pahar. Iar după ce am terminat de citit raportul pe care secretara mea îl pusese cap la cap despre Natalie James, eram gata să dau toată sticla pe gât.

Am aruncat raportul pe măsuța de cafea și am ridicat privirea spre priveliștea strălucitoare a orașului de la fereastra apartamentului meu din Central Park

West. Cu toate că, teoretic, nu era tocmai apartamentul meu. Până în urmă cu două luni îi aparținuse unchiului meu Salvatore, iar înaintea lui mulți alți bărbați din neamul Salvatici locuiseră aici. Era important să fim vizibili în oraș, o știam prea bine. Dar îmi uram existența în New York. Detestam fiecare clipă pentru că nu fusese alegerea mea să vin aici. Ci fusese un ordin căruia nu avusesem încotro decât să mă supun, în cele din urmă.

M-am ridicat nervos de pe canapea, am traversat biblioteca apartamentului care ocupa întregul etaj 35 al clădirii și am intrat în bucătărie, unde mi-am mai pus un pahar de Glenlivet pe care l-am pe gât dintr-o înghițitură.

Natalie James era o problemă de care nu aveam nici un chef, dar pe care nu aveam cum să o evit. Fata aceasta venise în New York din cauza morții prietenei sale. Se instalase în apartamentul Elenei McCabe. Reușise să îl păcălească pe Giovanni și să se infiltreze în Covet, chiar dacă îi spusese foarte clar că nu era bine-venită aici. Și eram sigur că, fix în clipa asta, era undeva cu fratele meu cel depravat, făcând naiba știe ce.

Fata aceea nu avea ce căuta în New York. Nu avea ce căuta la Covet. Îmi fusese clar când mă uitasem în ochii ei naivi în timpul interviului de astăzi, iar acum, după ce citisem raportul acela, nu aveam nici o urmă de îndoială. Era, fără doar și poate, o tipă înfiptă, dar era cât se putea de nevinovată. O fată de 24 de ani, dintr-un orașel uitat de lume din Montana, fără frați sau surori, fără tată, cu un fermier pe post de tată vitreg și o casnică pe post de mamă. Era o fată inteligentă, nici urmă de îndoială, reușise să termine facultatea cu note mari și era clar că muncise din greu la buticul acela din Boise. Dar nu ieșise în lume. Poate că ieșea din când în când în oraș cu prietenele ei, dar nu era genul petrecăreț. Nimic din trecutul ei nu ridica nici un semnal de alarmă. În plus de asta, ea și Elena McCabe fuseseră bune prietene, se știau de la grădiniță.

Și tocmai prietenia aceasta mă irita teribil și mă făcea să mă întreb ce îi povestise Elena prietenei sale naive și nevinovate despre New York și despre *Covet*. Și, de fiecare dată când îmi venea în minte imaginea cu ea și Giovanni traversând strada împreună, ținându-se de mână...

Am reușit, de nervi, să crăp paharul în mână.

- Ah! *Dio dannato!*

Mama mi-ar fi dat una peste ceafă dacă m-ar fi auzit spunând una ca asta. Ciudat, mi-am spus eu, încruntat, dacă aș fi stat să mă gândesc la toate lucrurile acelea înfiorătoare pe care le făcuserăm eu și alți bărbați din familia noastră, lucruri de care nu se arătase cătuși de puțin deranjată.

Am simțit telefonul vibrând în buzunar și mi-am luat gândul de la mama. Am lăsat paharul pe masă, mi-am scos telefonul din buzunar, după care am început din nou să înjur când am văzut numele de pe ecran.

Ziua aceasta mergea din ce în ce mai prost.

- *Papa*, l-am salutat eu, încercând să nu las să se vadă cât de nervos eram. E târziu în Toscana. Nu poți să dormi?

Am vorbit intenționat în engleză pentru că știam că asta avea să-l enerveze pe bătrânul meu tată. Iar Antonio Salvatici mi-a răspuns în italiană din același motiv:

- Nu, fiule, sunt bine. Voiam doar să stăm puțin de vorbă înainte să mergi la culcare.

După toate cele întâmplate, era clar că numai la somn nu-mi stătea gândul, dar nu i-am spus-o.

- Foarte bine. Ce mai face *mamma*?

- E bine. Îl ajută pe unchiul tău Salvatore să se instaleze. Face pe încăpățânatul cu mama și cu mătușa ta.

M-am abținut să nu-i rād în nas. Unchiul meu Sal era la fel de căpos ca tata. După ce suferise un atac de cord, se încăpățânase că era perfect capabil să continue să conducă revista *Covet* fără ajutorul nimănui. Dar tata se împotrivise și îi poruncise să se întoarcă acasă. După care, în loc să-l numească în funcție pe verișorul meu, Benito, fiul lui Sal, tata îmi poruncise mie să plec

la New York și să preiau frâiele unei afaceri pe care nu mi-o dorisem niciodată.

Benito Salvatici ar fi fost o alegere complet neinspirată pentru funcția de CEO. Era și el la fel de depravat și lipsit de moralitate ca restul bărbaților din familia Salvatici, un idiot în care nu puteai să-ți pui încrederea. Știam asta. Dar asta nu însemna că nu uram faptul că fusesem nevoit să renunț la viața mea de dragul bărbaților de tot răsul din familia mea.

- Cum merg lucrurile la Covet? mă întrebă tata.

Am simțit că mi se ridică sângele la cap. Covet era de fațadă. O modalitate prin care să atragem fete tinere, naive în lumea noastră bolnavă. O știam prea bine și eu, și tatăl meu, toată familia știa, dar refuzam să vorbim despre asta. Mai ales mama. Toată lumea se aștepta să ignor problema și să mă prefac că mă interesa cu adevărat ce se întâmpla cu revista aceea.

- Bine, am răspuns eu, jucându-mi rolul și simțind cum mi se întoarce stomacul pe dos. Încă mă acomodez.

- Foarte bine. Vii acasă la Săptămâna Modei de la Roma?

„Nici în ruptul capului.“

- Nu sunt sigur, am răspuns eu, pentru că știam prea bine că dacă aș fi spus nu, aș fi stârnit o dispută pentru care nu aveam nici o fărâmbă de energie. Tocmai punem la punct o interfață online care îmi ocupă mult timp în perioada asta.

- Înțeleg. Mama ta va fi dezamăgită să audă că nu vii.

Am simțit o urmă de vinovăție, dar am preferat să o ignor. Mama nu era o femeie inocentă, și o uram pentru că nu încercase niciodată să îi țină piept tatălui meu și întregii familii Salvatici.

- Ai primit invitația la balul mascat?

Sentimentul acela de vinovăție lăsă loc unui val de furie și am încleștat pumnul în jurul telefonului.

- Da.

- Și vei merge.

Nu era o întrebare, ci un nou ordin, ceea ce mă făcu să răbufnesc în sinea mea.

- Nu sunt sigur că...

- Luciano, tu ești acum reprezentantul familiei noastre în America, mi-o tăie tata în felul lui caracteristic. Trebuie să participi la bal, și aștept să-mi dai raportul la final. Nu mă interesează dacă vrei sau nu să mergi. S-a dus vremea în care umblai de nebun prin lume, fără să ții cont de îndatoririle și de responsabilitățile tale. Ți-am suportat prea multe nazuri. Cât de curând, îmi vei lua locul la conducerea afacerii pe plan mondial și, la naiba, mă aștept să dai dovadă de respect față de mine și față de toți strămoșii noștri care au făcut din familia asta ce e ea astăzi. Nici un Salvatici nu a fugit vreodată de responsabilitățile sale. Și n-o să fii tu primul care o face, m-ai înțeles?

Aș fi vrut să dau cu telefonul de pereți, dar am reușit cu greu să mă controlez și să rostesc printre dinții încleștați:

- Da.

- Bine, zise tata, oftând din tot sufletul.

Mi-l imaginam deja tolănit în salonul din casa de vacanță a părinților mei, admirând priveliștea Toscanei printre coloanele arcuite. Am simțit că mi se face rău știindu-l instalat pe tronul său, crezându-se regele castelului... regele lumii întregi, ceea ce probabil că și era.

- Foarte bine. Ce face fratele tău? Se ține departe de probleme?

- Cât de cât, i-am răspuns eu, încercând în continuare să-mi controlez emoțiile.

Știam că nu era cazul să ripostez împotriva tatălui meu. Nu aș fi făcut altceva decât să-l enervez și mai tare, pe el și pe întreaga familie Salvatici și, cu toate că, în clipa aceasta îmi uram existența, aș fi preferat să rămân în viață și nu aveam de gând să dau nimănui din lumea noastră vreun motiv ca să mă dea la o parte.

- Foarte bine, repetă tata. Ai grijă să nu faci prostii. Nu vreau alte scandaluri.

Nu, bineînțeles că nu. Am simțit un fior de amărăciune în inimă. Amărăciune și resentimente. Giovanni nu era prost. De-abia începuseră să se așeze lucrurile după moartea Elenei McCabe, iar fratelui meu îi ardea din nou de prostii cu Natalie James, această nouă achiziție.

Am aruncat o privire spre paharul crăpat de pe masă, știind prea bine că trebuia să fac repede ceva ca să o alung pe fata aceasta din New York și din sânul familiei Salvatici, înainte să fie prea târziu. Doar că nu-mi plăcea să știu ce aveam de făcut.

- Am grijă de Giovanni, stai liniștit.

- Știu, fiule.

Tata începu apoi să îmi povestească cu mândrie despre Dante, fratele meu mai mic, și despre Ariana, sora mea, care locuiau încă în Italia, ducând o viață liniștită pentru că singurele lor îndatoriri erau acelea de a se căsători și de a face copii care să ducă mai departe numele Salvatici. Eu, pe de cealaltă parte, trebuia să devin însuși diavolul, să duc o viață perversă și imorală.

Ne-am luat la revedere, cu un gol în stomac. Am aruncat paharul ciobit în gunoi, am luat o sticlă de apă din frigider și am băut un jind, dar tot nu am reușit să scap de starea aceea de greață, cu gândul la ce avea să fie.

Nu aveam încotro. Dacă Natalie James nu voia să asculte de mine și dacă fratele meu nu dădea doi bani pe nimic, nu aveam încotro decât să preiau controlul. Mi-am dus telefonul la ureche.

- Paulo, am spus eu când i-am auzit vocea. Am nevoie să faci ceva pentru mine.

- Sigur, Luc. Te ascult.

Paulo era din Italia. Lucra pentru noi de mulți ani, și știam că pot să am încredere în el.

- Vreau să jefuiești pe cineva, am reușit să spun cu greu.

- Și ai pe cineva în minte sau vrei să mă duc pe stradă, să fur geți la întâmplare? mă întrebă el, râzând.

- E vorba despre o femeie. Natalie James. De înălțime medie, slăbuță, cu păr negru și ondulat. O să-ți trimit

o poză cu ea și adresa la care locuiește. Vreau să dispară din oraș.

- Și zici că cea mai bună variantă e să băgăm frica în ea? Așa speram.

- E dintr-un orășel uitat de lume din nordul țării. Realitatea dură a vieții din New York ar trebui să o pună pe fugă.

- Și dacă n-o să se lase speriată așa ușor? Vrei să o bruschez un pic?

Mi-a venit în minte chipul ei, cu tenul palid și ochi mari, albaștri. Poate că eram eu un nemernic, dar nu eram un monstru. Mă rog, nu încă.

- Vreau doar să-i furi geanta. Te sun dacă mai am nevoie de ceva.

- Se rezolvă, îmi spuse el, după care închise.

Am luat telefonul de la ureche, coborând privirea spre ecran, la poza de fundal cu prima barcă pe care o construisem și pe care o vândusem. Dar părea că trecuse o veșnicie de la viața aceea de mult uitată, la tropice, o viață pe care mi-o petrecusem trudind sub razele soarelui, fără să dau socoteală nimănui.

Aș fi dat orice să mă întorc. Să uit de toate, să uit de familia mea blestemată. Dar deja nu mai conta ce-mi doream eu. Viața mea era aici. Urmând ordine, transformându-mă în omul acesta pe care îl uram cu toată ființa mea.

Am băgat telefonul în buzunar înainte ca imaginea trecutului să îmi ia mințile. M-am îndreptat spre birou, spunându-mi că tot ceea ce urma să i se întâmple lui Natalie James era nimic în comparație cu toate rahaturile care o pândeau în familia mea. Pentru binele ei, pentru binele meu, fata asta trebuia să plece din oraș, iar în seara asta eram în stare să fac orice.

„Salvează pe cine poți.“

capitolul 3

Natalie

Eram în livingul apartamentului lui Laney, căutând printre caietele ei. Mi-am dat șuvița care se desprinsese din coc după ureche, încruntată.

Nimic. Nu reușisem să găsesc nimic în caietele ei care erau pline cu schițe de rochii, fuste și bluze și nimic altceva, genul de schițe la care Laney obișnuia să lucreze încă din copilărie, cu toate că acestea erau mult mai elaborate, pe măsura talentului ei la desen.

Petrecusem ultimele trei zile căutând printre caietele ei, fără să găsesc măcar un bilet sau vreo carte de vizită, nici măcar telefonul lui Laney nu reușisem să-l găsesc, ceva care să-mi dea vreun indiciu. De parcă cineva umblase deja prin apartamentul ei.

Gândul acela mă înfioră, amintindu-mi de ultimele cuvinte ale lui Laney. „Este cel mai periculos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.” Mi-au venit imediat în minte cei doi bărbați Salvatici pe care îi întâlnisem astăzi. Unul era o prezență întunecată, intimidantă. Celălalt emana sexualitate, mă făcea să tresar de fiecare dată când mă gândeam la privirea lui arzătoare.

Poate că unul dintre ei era bărbatul misterios din viața Elenei. Amândoi erau îmbătați de putere. Mi-am făgăduit să nu am încredere în nici unul dintre ei până nu aflu răspunsul la întrebările care mă apăsau.

Am cercetat din priviri livingul prietenei mele, sperând să zăresc ceva ce-mi scăpase. Era un apartament mic, mult mai mic decât casa în care locuiserăm împreună în facultate. Ușa de la intrare dădea direct în living, în care de-abia dacă încăpea o canapea, o masă de cafea, o lampă, un dulăpior cu televizor și câteva rafturi

cu cărți. Ferestrele dreptunghiulare dădeau spre strada întunecată. În spatele meu, un bufet jos despărțea bucătăria de living, cu o masă mică de lemn și două scaune sub ferestrele din stânga. În dreapta mea era un hol îngust care dădea în baia minusculă și în dormitorul la fel de mic care adăpostea un pat dublu, noptiera și un mic dulăpior.

Am aruncat o privire spre cărțile de pe rafturile lui Laney. Cărți medievale, paranormale, contemporane, de suspans... chiar și câteva romane erotice. Încă de la zece ani mi-o aminteam pe Laney cu nasul în cărți, în încercarea de a evada dintr-o copilărie nefericită cu povești despre curaj, aventură și iubire. Tânjea la propria sa aventură. Visa cu ochii deschiși să-și găsească sufletul pereche, la fel ca în cărți. Acesta fusese motivul pentru care renunțase la facultate în anul doi. Motivul pentru care se hotărâse dintr-odată să se mute în New York. Motivul pentru care fusese gata să lase totul în urmă, chiar dacă o implorasem să nu plece.

Nu înțelesesem niciodată dorința lui Laney de a-și găsi dragostea adevărată. Chiar dacă veneam dintr-un oraș mic, știam că lumea nu e ca în filme. Trăiam vremuri grele și nedrepte, și în viața reală nu exista un final fericit. De ce era atât de convinsă că avea nevoie de un bărbat ca să fie fericită? Eu nu duceam lipsa unui bărbat. Aș fi fost perfect mulțumită să continui să lucrez în Boise la buticul pe care speram să ajung să-l conduc și să-l dezvolt. Asta era cel mai important lucru, să ai controlul asupra propriului tău destin, să nu-ți lași fericirea în mâinile altcuiva.

Aș vrea să spun nu, dar nu pot. Trebuie să îi fac pe plac. Nu mă pot abține, e ca un drog.

Îmi veni din nou în minte ultimul e-mail al lui Laney. Eram sigură că nu murise din cauza unei supradoze. Copilă fiind, își văzuse mama stingându-se ușor din cauza cancerului la sân. Își petrecuse apoi adolescența

încercând să-i poarte de grijă tatălui său care hotărâse să-i înecă amarul în băutură, în timp ce fratele ei mai mare căzuse în patima drogurilor. Dar Laney își canaliza durerea spre ceva constructiv. Făcea sport. Avea grijă să mănânce sănătos și organic de fiecare dată când avea bani și nu punea gura pe suc. Era hotărâtă să nu ajungă la mama, ca tatăl sau ca fratele ei. De fiecare dată când i se ofereau droguri la o petrecere, Laney refuza politicos.

Chiar dacă nu ne mai văzuserăm de aproape patru ani, chiar dacă duceam vieți complet diferite după ce se mutase în New York, eram sigură că cea mai bună prietenă a mea nu ar fi căzut niciodată pradă drogurilor. Cineva o drogase. Cineva despre care eram sigură că era același individ despre care îmi povestise Laney în e-mailurile ei.

Mi-am luat privirea de la cărți, m-am ridicat în picioare și m-am dus în baie să mă spăl pe dinți înainte de culcare, extrem de frustrată și furioasă că nu reușisem să găsesc nici un indiciu în apartamentul acela.

Știam că-mi tremura mâna, dar am ales să ignor acest lucru, mi-am luat periuța, după care am observat tubul gol de pastă de dinți pe care îl găsisem în dulăpiorul lui Laney.

La naiba. Uitasem să cumpăr.

M-am întors nervoasă în dormitor ca să mă încălț. Nu m-am obosit să mă schimb de colanții negri și de tricoul meu preferat, cel cu emblema universității Boise, care îmi cădea lălâi pe umăr. Văzusem un magazin în apropiere. În douăzeci de minute aveam să fiu înapoi acasă.

Mi-am luat cardul și cheile de pe noptieră. Din fericire, când am ajuns la magazin am văzut că locul era aproape gol, doar câțiva clienți care veniseră să cumpere bere. Am găsit repede tot ce aveam nevoie și m-am dus să plătesc, după care am ieșit în stradă cu punga de cumpărături și cardul de credit.

Am traversat strada întunecată, gândindu-mă la ziua următoare. Dimineața eram programată la examenul

medical. Presupun că asta însemna că cei de la Covet voiau să fac un test antidrog. Multe companii făceau asta. Nu avem nici un motiv de îngrijorare, nu fusese niciodată interesată de droguri. Eram mai îngrijorată în legătură cu ședința foto de mâine din Times Square, nu știam la ce să mă aștept din partea lui Gio. Avea să-și dea repede seama că nu știam nimic despre fotografie și modelling.

Dintr-odată, am simțit o lovitură în spate, care m-a lăsat fără aer și fără gânduri. Am făcut un pas în față, simțit cum mi se împleticesc picioarele. Am simțit cum îmi scapă din mână punga cu cumpărături și cardul. De-abia dacă am avut timp să ridic brațele înainte să cad pe jos. Mi-am zgâriat palmele pe trotuar și m-am lovit cu capul de ciment.

Am auzit pași grăbiți în jurul meu. Am ridicat confuză privirea și am zărit un individ îmbrăcat în negru care s-a aplecat să-mi ia punga și cardul.

- Stai! am strigat eu, simțit un val de adrenalină și încercând să mă ridic de jos. Sunt ale mele!

Nu am avut timp să-mi dau seama dacă fusese vorba de un bărbat sau de o femeie, pentru că a luat-o la sănătoasa, fără să arunce vreo privire în urmă. L-am privit speriată și neajutorată, privind în urma lui în timp ce fugea cu lucrurile mele, dispărând după colț.

Am rămas șocată în mijlocul străzii, nu-mi venea să cred că tocmai fusesem jefuită. Am aruncat o privire în jurul meu, să văd dacă nu cumva fusese cineva martor la tot ce se întâmplase, dar strada era pustie și liniștită.

Lumina felinarului de deasupra mea se stinse și ea, lăsându-mă în întuneric. Brusc, am simțit că mi-o ia inima la goană. Am auzit pași în urma mea. Am întors privirea spre magazine și am zărit un bărbat, un individ masiv, îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, cu o glugă pe cap. Un tip care se îndrepta hotărât spre mine.

Instinctul de supraviețuire a învins orice intenție de a-i ține piept. Am luat-o la fugă în direcția opusă; nu eram curioasă să aflu cine era individual acela sau ce voia

de la mine. Câteva minute mai târziu am urcat în grabă scările spre apartamentul lui Laney, am introdus codul de acces în clădire și nu m-am oprit să-mi trag sufletul până nu m-am văzut înapoi în siguranță, în casă.

M-am prăbușit lângă ușă, încercând să mă liniștesc. Dar nu am reușit. Nu mi-l puteam scoate din minte pe individul acela care venea spre mine și mi-au venit în minte cuvintele lui Laney: „Este cel mai periculos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată“.

Am închis ochii și am tras adânc aer în piept. Când am simțit că valul de adrenalină începe să pălească, am izbucnit într-un râs isteric. Reacționasem ca o biată fată de la țară, exact după cum s-ar fi așteptat Luciano Salvatici să o fac. Cel mai probabil tipul acela fusese martorul a tot ce se întâmplase și voia să verifice că sunt bine. În loc să mă comport ca un adult, eu dădusem bir cu fugiții asemenea unui copil speriat.

Odată ce am simțit că mi se reglează pulsul, am deschis ochii, încercând să mă concentrez pe obiectele familiare din locuința lui Laney. Vin. Aveam nevoie de un pahar de vin. După care trebuia să sun la bancă, să-i anunț că mi se furase cardul.

M-am ridicat de lângă ușă și am pornit-o spre bucătărie, încă nesigură pe picioare. M-am oprit brusc când am trecut pe lângă geam și am observat un individ care stătea pur și simplu sub felinarul de peste drum. Îi vedeam doar forma corpului, nu i-am putut zări chipul sau ochii, nu am văzut nimic în întunericul acela care să mă ajute să-mi dau seama cine era. Doar că, după poziția corpului și după felul în care își ținea capul ridicat, era clar că se uita spre fereastra mea, direct la mine. Și am mai observat că avea gluga trasă peste ochi și că semăna exact cu bărbatul care venise mai devreme după mine pe stradă.

Am simțit că-mi îngheață sângele în vene. M-am dat de la fereastră, ca să nu mă mai vadă. De ce mă urmărea? Un jaf era una... dar tipul ăsta venise după mine.

Cine era? Ce voia de la mine? Singurele persoane care mă știau în New York erau...

Am simțit că mi se taie răsufierea.

Singurele persoane care mă știau în New York erau cei doi frați Salvatici pe care îi cunoscusem astăzi la Covet.

Pentru prima oară de când pusesem la cale acest plan impulsiv ca să aflu ce se întâmplase cu adevărat cu prietena mea, eram cu adevărat speriată de ce aș fi putut să aflu.

- Da, exact așa, zise Gio, cu părul prins dezordonat la spate într-o coadă, făcând un pas spre dreapta ca să mai tragă câteva cadre. Încă puțin.

Am întors capul de la Gio și de la modelul îmbrăcat în rochia violet de pânză și mi-am îndreptat privirea spre Times Square. Nu văzusem niciodată o stradă, mă rog, atâtea străzi, dar fiind faptul că Times Square se întindea pe mai multe străzi, atât de aglomerate. Locul era împânzit de oameni; turiști care căscau ochii la ședința foto, oameni care veneau de la cumpărături, oameni la costum care se îndreptau în grabă spre birou. Mă simțeam de parcă aterizasem într-o altă lume, mă simțeam acaparată de agitația din jurul meu, de ecranele luminoase, de mirosul de fast-food, de gunoi și, da, simțeam chiar și un miros de canal.

Era o diferență ca de la cer la pământ între locul acesta și clinica medicală în care îmi începusem dimineața. După sperietura de noaptea trecută, urmasse o experiență interesantă. Clinica era situată în afara orașului, într-o zonă bogată din Long Island. După ce trecusem pe la recepție la Covet, după cum mă instruisese Gio, mă așteptasem să fiu direcționată la clinica de la câteva străzi distanță. În schimb, rămăsesem surprinsă să aflu că o mașină privată mă aștepta la intrare. Câteva minute mai târziu, ieșeam cu mașina în afara orașului, fără să știu încotro ne îndreptam, din ce în ce mai neliniștită

pentru că șoferul îmbrăcat la costum refuzase să-mi răspundă la întrebări.

La un moment dat am trecut printr-un tunel lung. Nu aș fi avut nici cea mai mică idee unde ne aflam, dacă nu aș fi văzut semnul cu drumul expres Long Island de la geamul banchetei din spate. Șoferul a parcat în fața clinicii, și m-am simțit din nou depășită de situație. Clinica se afla într-un conac impunător, în stil colonial, pe o stradă liniștită. Eram sigură că șoferul mă adusese la adresa greșită, doar că m-a condus pe aleea îngustă, deschizându-mi ușa de la intrare.

Tot nu înțelegeam de ce aveam nevoie de un examen medical atât de amănunțit ca să lucrez ca intern la o revistă de modă. Mostra de urină am înțeles-o, voiau să verifice că nu luam droguri. Dar testul de sânge și chestionarul lung de patru pagini mă luaseră pe nepregătite.

Alesesem să fac abstracție de mai multe întrebări: Sunteți virgină? La ce vârstă v-ați început viața sexuală? Când ați avut ultimul contact sexual? Sunteți, în prezent, într-o relație? Partenerul de viață știe că vreți să lucrați la *Covet*? Ați făcut vreodată sex cu o persoană de același sex? Ați experimentat vreodată BDSM, sex anal sau sex cu parteneri multipli?

Nimeni nu avea dreptul să pună astfel de întrebări și nu aveam de gând să răspund. Odată ce asistenta mă chemă în cele din urmă în cabinet, o femeie blondă, frumoasă, îmi verifică încruntată actele, părând mai degrabă preocupată de paginile necompletate, decât de lovitura de la cap cu care mă alesesem seara trecută. După ce am refuzat, din nou, să răspund la întrebări, a făcut câteva notițe pe raportul său, acuzându-mă că dădeam dovadă de o atitudine necooperantă, lucru care mă enervase la culme. Poate că astfel de întrebări erau la ordinea zilei pentru modelele din New York, cu toate că nu mi se părea deloc normal, dar mie nu mi s-ar fi părut niciodată pertinente.

- Nat.

Am tresărit speriată, privind spre stânga mea, către Gio care se uita direct la mine, cu aparatul foto în mână.

- Da?

- Ți-am spus să nu-l ridici atât de sus. Se reflectă lumina pe fața ei.

- Ah, scuze, am spus eu, manevrând reflectorul de lumină în mână, pentru ca lumina de la lampa umbrelei să cadă pe pieptul modelului.

- Da, e mai bine așa, spus el, după care duse aparatul la ochi, făcu un pas în dreapta și mai trase câteva cadre. Dă capul pe spate.

De data asta știam că nu vorbea cu mine, așa că am încercat să nu mă mai gândesc la experiența ciudată de la clinică și să mă concentrez pe manechinul înalt cu păr blond, lung, care aștepta la câțiva pași în spatele meu în caz că Gio ar mai fi avut nevoie să tragă câteva cadre.

Venise timpul să caut niște răspunsuri.

- Ce locație ciudată, i-am spus eu, având grijă să nu mișc reflectorul.

Blonda nici măcar nu se obosi să se uite în direcția mea. Ridică pur și simplu din umeri, fără să-și ia ochii de la Gio și de la celălalt model.

- Dar voi vă descurcați de minune. Sunt impresionată. Nu știu cum reușiți să vă păstrați concentrarea, am zis eu, făcând semn spre agitația din jurul meu. Cred că dacă aș fi nevoită să lucrez în astfel de condiții, zi de zi, i-aș da pe toți cu capul de pereți.

Ochii ei căprui își îndreptară, în cele din urmă, atenția asupra mea. Și am citit un zâmbet șters pe buzele ei.

- Câteodată, nu e ușor deloc, zise ea, îndreptându-și din nou privirea asupra lui Gio, parcă întunecându-se la față. Câteodată aș vrea să dau să dau și eu cu pumnul în ceva.

- Dă-i bice, i-am spus eu, mișcând reflectorul în timp ce modelul îmbrăcat în rochia violet se lăsa

...continuare fotografiat de aparatul lui Gio. Te acopăr
... să nu te vadă.

Fata izbucni în râs, iar Gio ne aruncă o privire iritată,
după care se întoarse la treabă.

Zâmbetul de pe chipul blondei păli într-o clipită.

Am simțit un gol în stomac, dar eram hotărâtă să
...erg mai departe.

- Și prietena mea mi-a spus că ar fi vrut câteodată să
... pe cineva la pumni, am spus eu pe un ton cât se putea
... normal, mergând la risc. Elena McCabe a fost și ea
... model la Covet. Poate ai cunoscut-o...

Blonda făcu ochii mari și se uită imediat în direcția
... Gio. Dar acesta nu se întoarse spre noi, așa că își
... uită privirea spre celălalt model care dansa acum în
... mijlocul străzii și apoi spre asistentele care veniseră
... la noi, care erau la câțiva pași distanță.

- Nu, răspunse eu pe un ton încordat. Nu am auzit
... câteodată de ea.

Dar am simțit că era ceva mai mult la mijloc.

- Da, normal. Sunteți atâtea modele la Covet. Sunt
... sigură că nu lucrați toate împreună.

- Așa e, se grăbi ea să spună, după care făcu un pas
... în spate.

Știa ceva. M-am întors spre ea, disperată să o fac cum-
... să vorbească cu mine, dar am înlemnit când i-am
... văzut umbra.

Am întors imediat privirea spre el. Gio era în fața
... mea. Doar că nu se uita la mine, ci avea privirea îndrep-
... țată spre modelul speriat din spatele meu.

Am simțit cum mi-o ia inima la goană. Oare ne auzi-
... se vorbind? Oare mă auzise spunând numele Elenei?

După care se uită fix la mine.

- Nu ții bine reflectorul. Ești cu gândul în altă parte.

Am ridicat reflectorul deasupra capului, cu mâinile
... tremurânde și i-am răspuns cu un zâmbet fals.

- Scuze. Ai dreptate, eram cu gândul în altă parte.
... Dar mi-a trecut. Nu-mi vine să cred tot ce se întâmplă
... aici. Dar o să fiu mai atentă, promit.

- Așa să faci, mormăi el, după care își îndreptă din nou privirea spre model. Se întoarse cu spatele la mine și spuse: Singura ta îndatorire e să faci după cum îți poruncește angajatorul tău.

Nu mi-a plăcut felul în care a spus „îndatorire”. Și cu atât mai puțin „angajator”. Și totuși, când l-am auzit spunând „angajator” nu m-am gândit nici o clipă la Gio, ci m-am dus imediat cu gândul la Luciano Salvatici. La trupul lui înalt și bine făcut, la prezența lui impunătoare și intimidantă, la felul în care ochii aceia gri mă analizaseră din până-n picioare în biroul său.

Am simțit un gol în stomac. Oare îi făcea plăcere să și-o tragă cu modelele? Oare asta era motivul pentru toate întrebările acelea de natură sexuală? Oare o obligase și pe Laney să răspundă acelor întrebări, după care le folosisese în avantajul său?

În următoarele ore n-am mai apucat să stau de vorbă cu celelalte modele. Mă dureau brațele ținând reflectorul acela mare deasupra capului. Nu era greu, dar era incomod, iar după o zi întreagă simțeam că aveam să rămân fără mâini.

- Așa. E perfect, zise Gio, lăsând aparatul foto din mână, după care îi făcu cu ochiul roșcovanei pe care o fotografiase în ultima jumătate de oră. Am terminat.

Modelul se schimbă imediat la față, iar zâmbetul ei cald și vesel fu înlocuit de o grimasă rece și arogantă.

- Gio, de unde ai mai cules-o și pe fata asta? îi zise ea cu accentual ei franțuzesc, făcând semn spre mine, dezgustată. E chiar mai nepricepută ca ultima ta asistentă.

Am lăsat reflectorul din mână și mi-am mușcat limba ca să nu spun nimic.

- Antoinette, ai grijă ce spui, îi zise Gio.

Fata mă privi cu ochii ei verzi, de parcă ar fi vrut să mă omoare. Dădu ochii peste cap, după care îmi întoarse spatele și se îndreptă spre cei trei asistenți personali care deja ridicaseră câteva draperii în aer, pentru ca să se poată schimba chiar acolo, în mijlocul străzii.

- Nu-ți face griji în privința ei, zise Gio, desfăcându-și cureaua aparatului de după gât, după care își luă geanta de pe jos. E ruptă de foame. N-a mâncat nimic azi. Nici una dintre ele nu mănâncă nimic când au o ședință foto.

Am aruncat o privire în spatele meu, spre asistenții lui Antoinette, care se chinuiau cu draperiile. Antoinette se schimbase deja în blugi mulați, cu talie joasă, în pantofii cu toc și într-un top negru, cu dantelă, scurt până la buric, ca să i se vadă tatuajul elaborat cu imprimă de leopard care începea din talie, pe partea dreaptă și dispărea în blugi. Se uită din nou urât la mine.

- Vrei să spui că nu se hrănește cu sângele victimelor sale? Mă mir.

Gio începu să râdă, după care se duse să-și strângă umbrela.

- Da, poate că are unele tendințe de vampir, dar camera o iubește.

- Hm, am mormăit eu, dându-mi părul după ureche, preferând să nu mă întreb ce voia să spună prin „tendințe de vampir“. Nu știam de ce, dar nu întâlnisem niciodată pe cineva care să mă displică atât de mult la prima vedere ca Antoinette. Era clar că nu era invidioasă pe felul în care arătam. Avea un aer atât de exotic, era mult mai frumoasă ca mine. Dar simțea că prezența mea o amenința într-un fel.

Am aruncat o privire spre Antoinette și spre asistenții ei - sau erau poate agenții ei? - care îi aranjau părul și care o țineau de vorbă în timp ce modelul nu-și putea lua ochii de la Gio, uitându-se la el cu privirea aceea rece pe care, fără îndoială, că o exersase ca să îi iasă așa de bine.

L-am urmărit privirea spre Gio și l-am urmărit în timp ce-și strângea echipamentul. Își înalță capul și întâlnește privirea lui Antoinette în agitația aceea. Nu se opri din lucru, dar urmă o conversație nerostită între ei doi. Mi-am dat seama de asta când m-am uitat din nou spre

ea și am văzut-o pălind, ferindu-și privirea. După care am auzit-o șoptind:

- Da, domnule.

Antoinette se întoarse cu fața spre asistenții ei și toți plecară în grabă pe stradă, făcându-și loc printre valurile de turiști, oameni ieșiți la cumpărături și indivizi la costum, fără să se mai uite în urmă. Am aruncat o privire în jur, să văd dacă o mai auzise cineva. Gio era ocupat cu echipamentul său. Chad, bodyguardul lui Gio, stătea cu brațele la piept și cu privirea în pământ, fie netulburat de cele întâmplare, fie prea speriat ca să se uite.

M-am uitat nedumerită spre Gio, curioasă să știu dacă întreaga scenă chiar se derulase în realitate sau dacă fusese totul în imaginația mea. El s-a uitat fix în ochii mei și am simțit că mi se taie respirația când l-am văzut venind spre mine, cu grația unui leu primejdios care voia să-și devoreze prada.

- Ai făcut treabă bună, Nat, zise el, oprindu-se în fața mea, dându-mi o șuviță de păr după ureche.

Am încercat să nu tresar. Era un tip atrăgător, dar... era ceva ciudat la el. Iar felul în care modelul acela îi spusese „domnule“ la fel ca în scrisorile Elenei...

- Mi-e teamă că nu știu prea multe despre fotografie, am reușit eu să spun.

- O să înveți, zise el, coborându-și privirea spre buzele mele. Sunt un profesor bun.

Tensiunea sexuală era evidentă, la fel ca în episodul din parc, făcându-mă să mă simt neliniștită. Cu toate că era zi de zi înconjurat de modele frumoase, era clar interesat de mine. Dar oare era un interes obișnuit sau ceva mai sinistru? Ceva care îmi trimitea fiori pe șira spinării?

Își mută din nou privirea spre ochii mei.

- Mergem să mâncăm ceva? Sunt lihnit. Își luă mâna din părul meu, iar privirea aceea de prădător fu înlocuită cu una caldă și prietenoasă. Își aruncă geanta

pe umăr, după care îi spuse lui Chad: Poți să strângi. Am terminat pe ziua de astăzi.

- Da, domnule Salvatici.

„Da, domnule.“ Aceeași poveste. Oare exageram? Gio îmi făcu semn să-l urmez.

- Hai. Știu un loc fain în apropiere.

Am ezitat. Nu știam nimic despre el. Chiar dacă îmi era teamă de apropourile lui sexuale, știam că el era calea mea de acces în Covet. Poate că aș fi putut să-l trag de limbă la cină.

- Bine, m-am auzit spunând. Mersi.

Am pășit împreună în agitația din Times Square, lăsându-l pe Chad să încarce echipamentul în camionetă. Am încercat să țin pasul cu el, dar am fost curând înghițită de aglomerație. M-am ridicat pe vârfuri, încercând să-l zăresc, dar am văzut doar o mare de oameni. Eram sigură că mă pierdusem de el, dar chiar în clipa aceea am simțit cum cineva mă trage de mână. M-am întors speriată și l-am văzut pe Gio zâmbindu-mi cu surâsul acela sexy și ispititor și m-am lăsat purtată de el pe trotuar.

- *Bella*, să nu-mi dai drumul. N-am terminat cu tine.

M-a trecut un fior, de teamă, dar și de neliniște. Mi-am reamintit să nu mă las păcălită de farmecul lui, urmărindu-l cum duce două degete la gură ca să cheme un taxi. De dragul lui Laney eram gata să flirtez, să zâmbesc și să fiu cât se poate de seducătoare ca să aflu adevărul. Iar dacă Gio Salvatici nu era bărbatul din scrisorile ei, eram gata să mă folosesc de el ca să descopăr cine era adevăratul vinovat.

Pentru că nu aveam de gând să mă dau în lături de la nimic ca să aflu cine o omorâse pe Laney. Trebuia să-l prind ca să mă asigur că nici o altă femeie nu avea să-i mai cadă pradă.

Locul „din apropiere“ despre care îmi spusese Gio nu se dovedi a fi unul dintre lanțurile de restaurante pe care le văzusem în Times Square. Ci un local

franțuzesc de pe 51st Street, Le Bernardin, iar de îndată ce am intrat pe ușă, am știut că nu avem ce să caut acolo. Din nou.

Unul dintre pereți era acoperit cu țevi verticale de oțel. Pe un alt perete trona un tablou imens cu o mare involburată. Localul era decorat în stil modern cu mese joase, acoperite cu fețe de masă albe, simple, veselă strălucitoare și scaune tapițate. Restaurantul era plin ochi, iar clienții erau îmbrăcați la costum, în rochii elegante, și întreaga cameră sclipa de la bijuteriile doamnelor.

Am aruncat o privire spre pantalonii ieftini și bluza simplă cu care eram îmbrăcată, după care m-am uitat la blugii lui Gio și la tricoul lui decoltat.

- Nu suntem îmbrăcați pentru un loc ca ăsta, i-am șoptit eu, în timp ce el se îndrepta spre angajata de la intrare. Și pun pariu că nu ne lasă să intrăm fără rezervare.

- Stai liniștită, *bella*, îmi spuse el, zâmbind.

Am aruncat o privire peste umăr, spre oamenii de la masă și am simțit toate privirile îndreptate asupra mea. Mi-am dat o buclă după ureche, încercând să nu atrag atenția asupra mea.

Nu-mi plăcea că nu mă simțeam deloc în largul meu. Ceva mă deranja și nu era vorba de aglomerația din New York și nici nu era din cauza modelelor răutăcioase pe care le întâlnisem. Ci era vorba de Gio și de fratele său. De felul în care Antoinette spusese „Da, domnule” și de felul în care celălalt model se ferise să vorbească cu mine după ce o menționasem pe Elena.

„Doar n-o să renunți acum”, mi-am spus eu, ridicând privirea și îndreptându-mi spatele, de parcă chiar aveam ce căuta acolo. „Lasă-i să se uite.” Nu eram o neica nimeni cum își imaginau ei. Eram o fată care plecase în căutarea unui criminal.

Fata de la intrare, o tânără blondă la fel de frumoasă ca fetele de la Covet, râse la ceva ce îi spuse Gio, după care se îndepărtă. Se întoarse câteva clipe mai târziu cu un sacou.

- Poftiți, domnule Salvatici.

Gio îmbracă sacoul, iar fata luă două meniuri din dulap.

- Pe aici, vă rog.

Gio îmi făcu semn să o iau înainte.

- După tine, *bella*.

Tânăra ne conduse la un separeu din spatele restaurantului.

- Vă invit să luați loc, zise ea, întinzându-ne meniurile, după care ne întoarse paharele cu apă cu gura în sus. Jacques va fi chelnerul dumneavoastră în seara asta. Distracție plăcută, domnule, zise ea, făcându-i cu ochiul lui Gio.

- Mulțumesc, Gabriella, zise el, iar felul îi care îi rosti numele mi se păru ciudat. Și, bineînțeles, nu am avut cum să nu aud din nou cuvântul acela: „domnule”.

- O cunoști? l-am întrebat eu, privind în urma ei, urmărindu-i mișcarea din șolduri.

Gio ridică din umeri și deschise meniul.

- A stat la mine.

- Poftim?

- A stat la pozat pentru mine, zise el, zâmbind. Uneori mă mai încurc în engleză. Aruncă o privire spre Gabriella care stătea deja de vorbă cu un alt cuplu la intrare. Am citit o urmă de familiaritate în ochii lui. Și de intimidat. A stat la pozat pentru mine. Am fotografiat-o.

- Ah. E model? am întrebat eu, uitându-mă spre ea.

- Uneori, răspunse el, după care își îndreptă din nou atenția asupra meniului. Mâncarea e *delizioso* aici.

Am simțit un gol în stomac, de parcă aș fi avut rău de mare.

- *Bella*, vrei un pahar de vin? întreabă el, luând meniul de vinuri. Fructele de mare sunt minunate. Aș sugera un vin alb.

Nu știam mai nimic despre vinuri, dar cuvintele lui mă duseră cu gândul la câteva informații pe care le găsisem pe internet despre familia Salvatici.

- Înțeleg că familia ta deține o podgorie.

- Așa este, zise el, răsfoind meniul de vinuri. Podgoria familiei Salvatici produce cel mai bun vin din Toscana. Ar trebui să vii o dată în Italia. Să guști din fructele noastre, zise el, uitându-se lung în ochii mei. Sunt sigur că n-ai mai gustat niciodată un fruct așa de succulent.

Și iată că o luase de la capăt cu apropourile sale sexuale pe care am ales, din nou, să le ignor.

Chelnerul veni să ne citească specialitățile. Gio comandă o sticlă de Salvatici Pinot Grigio, făcându-mi cu ochiul, după care ținu să-i spună chelnerului că vinurile franțuzești din meniul lor nu se comparau cu vinul Salvatici. După ce am luat o gură de vin, a trebuit să recunosc că avea dreptate. Era un vin ușor, gustos, deloc încărcat, care mergea de minune cu bibanul pe care mi-l recomandase Gio.

Am început să vorbim despre ședința foto de astăzi și despre articolul în care avea să apară în revistă. Am avut grijă să nu o pomenesc pe Laney, pentru că nu avusesem prea mult succes cu asta mai devreme. În schimb, l-am întrebat despre celelalte modele. De cât timp lucrau la Covet? Cu ce alți fotografi mai lucraseră? Cât de ușor sau greu era să te înțelegi cu ele? Gio îmi răspunse la toate întrebările, fără să se arate cătuși de puțin suspicios. Am aflat că modelele Covet semnau direct cu revista. Dacă voiau să ia și alte proiecte, trebuiau să primească aprobare din partea președintelui. Practic, aparțineau companiei. Lui Luciano Salvatici. Bestia.

Brusc, îmi trecu pofta de mâncare și am luat din nou o gură de vin. De ce mă deranja atât de tare prezența lui Luciano Salvatici? Da, era un tip arogant, intimidant, dar era ceva mai mult de atât. Era un bărbat amenințător. Simțisem asta de prima oară când îl văzusem. Era genul de bărbat care trebuia să dețină întotdeauna controlul. Auzisem asta în glasul lui când îmi spusese că interviul se terminase. Nu lăsase loc de interpretări. Sau de politețuri. Îmi zisese pur și simplu ce avea de spus.

- *Bella?* îmi șopti Gio, după care am simțit un val de căldură când mi-am dat seama că mă luase de mână. Ești bine? Pari că ești cu gândul în altă parte.

M-am abținut să nu-mi trag mâna și i-am răspuns cu un zâmbet forțat.

- Îmi pare rău. Cred că am băut prea mult vin.

El începu să râdă, lăsă farfuria deoparte și își sprijini coatele pe masă.

- Vinul Salvatici este potent. La fel ca bărbații Salvatici.

Deja nu mă mai puteam abține. Am izbucnit în râs. După două pahare de vin - sau trei? - apropourile lui mi se păreau mai degrabă amuzante decât supărătoare.

- Noroc că sunteți doar doi. Sunt sigură că n-aș putea face față la mai mulți.

L-am zărit din nou privirea aceea întunecată, în timp ce își coborî ochii spre buzele mele, după care spre decolteu.

- Pun pariu că poți să te descurci cu mai mult de doi bărbați.

Valul de căldură de mai devreme îmi părăsi trupul. Am simțit că îngheț și, preț de o clipă, m-am imaginat pe un iaht pe marea aceea involburată din tabloul din spatele meu. Trebuia să plec de acolo înainte să-i vină alte idei. Chiar dacă nu adusesem vorba despre Laney, reușisem să aflu mai multe detalii despre Covet și despre cum funcționau lucrurile în cadrul revistei, ceea ce era îndeajuns pentru moment. Acum era mai important să-i dau un motiv să aibă încredere în mine decât să-l storc de informații. Dar nu aveam de gând să-l las să creadă că eram interesată de el.

- Mulțumesc pentru cină, dar ar trebui să plec acasă. E destul de...

Gio aruncă o privire în spatele meu, iar felul în care și se încleștă maxilarul și expresia furioasă de pe chipul lui mă făcu să-mi pierd șirul gândurilor.

M-am întors să văd la ce se uita și am înlemnit când am văzut că Bestia se îndrepta spre masa noastră.

Am simțit un gol în stomac. Am întors privirea spre Gio, care se rezemă de scaun, încordându-și mușchii pe sub sacoul negru pe care i-l împrumutase angajata, parcă gata să sară la bătaie.

Luciano Salvatici își luă la revedere de la cei doi bărbați la costum care îl însoțeau. Aceștia se îndreptară spre mesele lor. Dar Bestia se opri la masa noastră.

- Giovanni, zise el cu glasul lui aspru, arogant.

Era îmbrăcat la fel ca în ziua precedentă, într-un costum închis la culoare, doar că în seara aceasta renunțase la cravată și își deschisese câțiva nasturi la cămașă cât să se vadă câteva fire de păr de pe piept.

- Luciano, răspunse Gio, încleștându-și cu putere pumnul în marginea mesei.

- Văd că ai companie, zise Bestia, aruncându-mi în fugă o privire dezgustată.

Și cu toate că am încercat să-mi țin respirația, nu am reușit. Mireasma aceea îmbietoare de Kilan pe care o simțisem și în biroul lui în timpul interviului reuși să-mi distragă atenția.

- Ca de obicei, răspunse Gio, rânjind, dar cu un surâs răutăcios, nu asemenea celui călduros cu care mă întâmpinase pe mine.

Bestia își încordă maxilarul după care începu să scoată să vorbească cu patos în italiană, cuvinte pe care nu le înțelegeam și pe care nu le puteam descifra.

Gio se întunecă la față cu fiecare cuvânt. Sări în picioare și începu și el să arunce în fratele său cu vorbe rostite în italiană. Toate priviri se îndreptară asupra lor. Eu m-am făcut mică, sperând să nu mă bage nimeni în seamă, sperând din suflet că cei doi frați nu aveau să se ia la pumni în restaurantul acela elegant. Bestia își înfruntă fratele cu o privire și mai furioasă - era oare posibil una ca asta? -, iar de îndată ce Gio tăcu din gură, mai spuse câteva cuvinte în italiană, îmi aruncă o ultimă privire, după care se întoarse la masa sa.

- Ce s-a întâmplat? am reușit eu să întreb după ce l-am văzut îndepărtându-se.

- Sa întâmplat să apară în peisaj fratele meu, boulevard. după cum bine i-ai spus tu.

Gio scoase un teanc de bancnote din portofel și îl aruncă pe masă. Își luă geanta cu aparatul foto de pe masă și spuse:

- Hai să plecăm, *bella*.

M-am ridicat în picioare, iar în clipa aceea am întâlnit privirea Bestiei de partea cealaltă a încăperii. Am simțit un fior pe șira spinării. Stătea cu ochii pe mine de parcă eu aș fi fost amenințarea, nu el. De parcă eu aș fi fost cea care avea ceva de ascuns, nu Covet. Mi-am luat geanta și am pornit în urma lui Gio, simțind în continuare privirea Bestiei în ceafă, iar în drum spre ușă mi-am amintit de felul în care rostise numele Elenei la întâlnirea noastră din ziua anterioară.

Pe un ton atotștiutor. Misterios. Disprețuitor.

El era cel cu care se încurcase Laney. De data asta eram sigură. Trebuia să dovedesc că el era vinovatul.

Gio nu spuse nimic în mașină, în drum spre East Village. Opri la semaforul din fața casei mele, am dat să-i spun noapte bună, dar m-a luat prin surprindere când l-am auzit spunându-i șoferului său să aștepte câteva minute pentru că voia să mă conducă până la ușa apartamentului de la etajul trei.

M-am grăbit să-mi caut cheile prin geantă. Speram că nu se aștepta să-l invit în casă.

- Mulțumesc pentru cină.

- Mi-a făcut plăcere, *bella*, îmi spuse el pe aceeași voce normală, deloc furioasă ca după ce ieșiserăm din restaurant.

Mi-am scos cheile și am răsuflet ușurată că seara aceea ajunsese la final.

- Crezi că prietena ta e acasă? mă întrebă el, făcând semn spre ușă.

La naiba! Chiar se aștepta să îl invit în casă.

- Da, cred că da, l-am mințit eu.

Nu dăduse semne că recunoscuse clădirea, dar apartamentul era încă plin cu pozele lui Laney. Dacă le-ar

fi văzut, și-ar fi dat seama că nu era o simplă coincidență faptul că venisem să lucrez la Covet și nu era pregătită pentru asta.

Gio se uită lung la mine și spuse:

- E bine să ai prieteni. Ei nu ne lasă să facem lucruri pe care să le regretăm mai târziu.

Își trecu din nou degetele prin părul meu și am simțit un fior pe șira spinării la auzul acelor cuvinte abia șoptite. M-am forțat din nou să nu mă feresc de atingerea lui.

- În cazul ăsta, te las, zise el, uitându-se la mine cu privirea aceea pe care nu reușeam să o descifrez.

- Bine, am răspuns eu, răsufând ușurată, deși speram să nu se vadă.

Îmi aruncă un ultim surâs, după care dădu să plece.

Tocmai mă pregăteam să deschid ușa când Gio îmi aruncă o privire după umăr și spuse:

- Am uitat să te întreb ceva.

- Da? Ce anume?

- Un prieten de-al meu organizează o petrecere mâine seară. Știu că ești nouă în oraș. Ar fi o ocazie bună să cunoști câțiva oameni.

„E bine să ai prieteni. Ei nu ne lasă să facem lucruri pe care să le regretăm mai târziu.“

De data asta am simțit că îmi fuge pământul de sub picioare. Nu era o idee bună să mergem la o petrecere împreună. Observasem felul în care se uita la mine. Pe de altă parte, trebuia să aflu mai multe despre fratele lui. Poate că la o petrecere, după câteva pahare, aș fi putut să-l trag de limbă.

Mi-am mușcat buzele, neștiind cum să procedez.

- Ce fel de oameni vor fi la petrecerea asta?

- Oameni din industria modei. Câțiva care lucrează la Covet. O să-ți fac cunoștință cu ei.

- Cu ce ar trebui să mă îmbrac?

- O rochie, pantofi cu toc, zise el, cu zâmbetul lui cuceritor. Nimic prea elegant.

Am trecut repede în revistă garderoba lui Laney. Chiar dacă Laney fusese întotdeauna mai înaltă decât mine, știam că ne potriveam la haine.

Am avut o strângere de inimă gândindu-mă la prietenia mea și mi-am amintit adevăratul motiv pentru care eram acolo. A doua zi era sâmbătă. Dacă refuzam, l-aș mai fi văzut pe Gio de-abia săptămâna următoare. Înainte să am timp de gândire, m-am auzit spunând:

- Găsesc eu ceva în garderoba mea.

- Foarte bine, zise el, după care îmi făcu cu ochiul și începu să coboare scările. Trec să te iau mâine la opt. Ciao, *bella*.

- Ciao, i-am răspuns eu, repetând cuvântul acela care în italiană însemna și „bună” și „pa”.

Dar odată rămasă singură în casă, teama de necunoscut mă încolți.

capitolul 4

Natalie

M-am foit toată noaptea în pat, încercând să nu mă gândesc la privirea amenințătoare pe care mi-o aruncase Luciano Salvatici în restaurant. Bărbatul acela chiar avea o antipatie față de mine. Oare pentru că mă angajasem la Covet fără acordul lui? Sau pentru că mă văzuse luând cina cu fratele lui? Sau era ceva mai mult de atât?

În timp ce mă pregăteam pentru petrecerea lui Gio, eram cu gândul la Laney, la Bestie și la Gio. Dacă voiam să aflu ce se întâmplase cu adevărat cu Laney, trebuia să mă concentrez. Seara aceasta era ocazia perfectă. Intenționam să fiu seducătoare și misterioasă cu Gio, să îl îmbăt și să îl fac să-mi spună tot.

Începu să-mi sune telefonul chiar când încercam să-mi aranjez părul astfel încât să ascund vânătăia de pe frunte cu care mă alesesem după jaful de zilele trecute. Am dus telefonul la ureche.

- Alo?

- Natalie? În sfârșit. De câteva zile tot încerc să dau de tine.

Am înlemnit când am auzit vocea mamei mele și m-am enervat că nu verificasem cine mă suna înainte să răspund. Mama nu fusese de acord cu plecarea mea și nu aveam chef să-mi țină iar morală pentru că lăsașem totul baltă ca să vin în New York. Nu îi spuseseam adevăratul motiv pentru care venisem, căci ar fi făcut infarct dacă ar fi știut, iar după ziua de ieri și după o noapte nedormită, nu mă simțeam în stare să mă prefac veselă și optimistă. Din păcate, mamei îi plăcea să stea la povești. Din fericire, Gio trebuia să sosească dintr-un moment într-altul.

- Bună, mamă, scuze, am fost ocupată. Ce mai faci?

- Ești acasă? Te-am sunat ieri pe fix de două ori, dar nu mi-ai răspuns.

Nu mai aveam cum să mă fofilez.

- Nu, de fapt, sunt încă în New York.

- Dumnezeu! De ce?

Am strâns din dinți, hotărâtă să nu mă las descurajată. Mamei îi plăcea să-mi controleze viața de la moșia ei frumoasă din Montana. Orice aș fi făcut, nu era nicio dată îndeajuns pentru ea. Nu era de acord cu faptul că lucram la butic, nu era de acord cu casa în care stăteam în chirie sau cu faptul că nu aveam iubit. Aș fi putut să-i spun că mă angajasem la Covet, dar chiar nu aveam chef să fac asta. Nu încă.

- Nu mă așteptam să-mi ia atâta vreme să împachetez lucrurile lui Laney. Nu e mare lucru.

- O să fie mare lucru când o să te dea afară de la muncă, spuse mama pe un ton dezaprobativ.

De asemenea, nu voiam să încerc să-i explic că puteam să fac mai mult decât să administrez o mică afacere.

- Mamă, Jillian n-o să mă dea afară.

- De unde știi?

- Pentru că mi-a zis să stau cât am nevoie.

- Așa că te-ai gândit să-ți faci vacanța în apartamentul prietenei tale moarte? Draga mea, e o chestie morbidă, chiar și pentru tine.

Deja simțeam că îmi pierd răbdarea.

- Nu sunt în vacanță. Laney are o mulțime de lucruri.

- Tot nu înțeleg ce cauți acolo. Tatăl ei ar trebui să se ocupe de treburile astea. Sau fratele ei, nu tu. Roger e și el de acord cu mine.

Am dat ochii peste cap pentru că nu era prima oară când auzeam asta. Mama avea o părere despre orice. Iar ultima persoană de la care aș fi vrut să aud despre pericolele din New York era Roger, tatăl meu vitreg.

Din fericire, Gio sună la ușă înainte să-mi pierd cumpătul.

- Mamă, trebuie să plec, e cineva la ușă.

- Ai planuri? mă întrebă mama, șocată și nemulțumită.

„Da, planul meu este să aflu cine a omorât-o pe Laney“, mi-am zis.

- Mă întâlnesc cu o prietenă a Elenei, am spus eu, ceea ce nu era tocmai o minciună. Te sun săptămâna viitoare.

- Așa să faci. Să știi că-mi fac griji în privința ta, chiar dacă nu mă crezi.

În clipa aceea m-am simțit vinovată. Știam că își făcea griji pentru mine, în felul ei caracteristic. Faptul că fusese dintotdeauna mai preocupată de propria persoană și de iubiții ei, în loc să se concentreze pe binele fiicei sale, era un lucru cu care învățasem de mult să trăiesc.

Un alt motiv pentru care nu aveam de gând să mă încurc cu un bărbat acaparator. Nu voiam să ajung ca mama, să-mi neglijez propria familie ca să-i fac pe plac unui tip oarecare.

Mi-am luat repede la revedere de la ea, mi-am trecut degetele prin păr, după care m-am grăbit să deschid ușa.

- Oh, *bella*, zise Gio, plimbându-și privirea pe trupul meu, admirându-mi rochia neagră, mulată pe care o găsisem în dulapul lui Laney, care mie îmi ajungea până la genunchi, dar probabil că ei îi venea mai scurtă. Mă încălțasem cu o pereche de sandale cu toc și mă dădusem cu oja roz. *Tu mi togli il respiro.*

După conversația pe care tocmai o avusesem cu mama, m-am bucurat de atenția din partea lui. Dacă m-ar fi văzut mama acum, mi-ar fi spus că rochia era prea mulată pentru mine și că părul îmi stătea în toate părțile. Mi-am luat poșeta atârnată pe ușă și am aruncat-o peste umăr. Gio era un bărbat atrăgător, mai ales în seara asta, căci venise îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri și cu o cămașă albă, elegantă, cu câțiva nasturi deschiși la guler ca să i se vadă părul de pe piept. Dar eu nu eram interesată. Făceam asta de dragul lui Laney și nu aveam de gând să mă încurc cu nici un bărbat.

- Habar n-am ce înseamnă asta.

Gio începu să râdă și îmi făcu loc să ies ca să închidă ușa.

- Am spus că m-ai lăsat fără suflu. Pentru că e adevărat, *bella*, zise el, iar când i-am simțit răsufierea în ceafă, mi-am dat seama că era aproape de mine. Foarte aproape. Miroși a grepfrut?

M-am întors cu fața spre el și mi-am aruncat buclele peste umăr, lipindu-mă de ușă ca să pun spațiu între noi.

- Da. Hermes.

- Am recunoscut parfumul, zise el, trecându-și din nou privirea peste trupul meu, ca o mângâiere, făcându-mă să regret că alesesem această rochiță fără mâneci. Se dădu mai aproape ca să mă adulmece din nou, după care îmi spuse cu un surâs seducător: Foarte sexy.

Era atât de direct, că am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos. Din fericire, făcu un pas în spate înainte să mă simt prinsă la înghesuială.

- După tine, zise el.

M-am sprijinit de balustradă și am început să cobor treptele, încercând să par calmă și relaxată, chiar dacă nu mă simțeam deloc așa.

- Mulțumesc că te-ai oferit să-mi faci cunoștință cu oameni noi. Am simțit aerul cald și umed de îndată ce am ieșit în stradă. Chiar și la opt seara, era încă înăbușător în New York. Unde se ține petrecerea?

- Acasă la un prieten.

Asta nu-mi spunea nimic.

- E departe de aici?

În loc să-mi răspundă, îmi aruncă un zâmbet misterios și mă invită să intru în mașina lui, un Ferrari negru, care i se potrivea de minune. De-abia m-am abținut să nu-mi dau ochii peste cap.

- Văd că ești nerăbdătoare. Foarte bine, mă bucur.

Mi-a deschis portiera și am simțit din nou privirea lui păcătoasă alunecându-mi pe coapsa goală după ce m-am așezat pe scaunul din față.

Am simțit un gol în stomac când l-am văzut în spatele volanului. Încă nu-mi răspunsese la întrebare, și aveam o bănuială că avea mari așteptări de la seara aceasta, așteptări pe care nu eram pregătită să le îndeplinesc. Și eram sigură că, dacă m-ar fi văzut mama cu el, ar fi sărit în sus de bucurie. Nu ar fi interesat-o să știe că Gio o cunoscuse pe Laney și că avea informații despre moartea ei. Mi-ar fi spus să sar pe el înainte să fugă. Un bărbat frumos, cu bani, care se arăta cătuși de puțin interesat de o fată simplă, așa ca mine, era o partidă extraordinară.

Am încercat să-mi scot astfel de idei din minte, în timp ce Gio demară în forță. Totul avea să fie bine. Trebuia doar să rămân stăpână pe situație și totul avea să fie bine.

Scaunul de piele italiană era extrem de confortabil. Dar în timp ce Gio traversă în grabă un tunel cu luminițe portocalii și se strecură printre celelalte mașini care mergeau prea încet, am simțit că mă pierd din nou cu firea și m-am prins de mânerul de la portieră.

- Te-ai speriat, *bella*? mă întrebă el cu zâmbetul lui păcătos.

Dat fiind faptul că se luase la întrecere cu celelalte mașini de parcă se credea Mario Andretti, eram îngrozitor de speriată.

- Nu sunt sigură. Ar trebui să-mi fie teamă?

Gio își îndreptă din nou atenția asupra drumului, dar fără să-și șteargă zâmbetul de pe față.

- Ah, da, cu siguranță.

Am ales să ignor apropourile lui. Curând, am ieșit din tunel, lăsând luminițele portocalii în urma noastră. Clădirile de birouri de la marginea autostrăzii luminau întunericul, și am observat o pancartă pe care scria I-495. M-am întors în scaun să văd mai bine. Luminițele din Manhattan străluceau în geamul din spatele meu.

- Am intrat în Long Island? l-am întrebat.

- Da, răspunse Gio, strecurându-se cu mașina pe lângă o camionetă. Petrecerea are loc la o casă privată la vreo jumătate de oră de aici. Relaxează-te.

Nu aveam cum să mă relaxez știind că mă întorsesem în același loc în care fusesem supusă acelui examen medical atât de ciudat, dar m-am instalat confortabil în scaun ca să nu observe că mintea mea deja începuse să facă planuri despre cum aveam să scap din situația asta. Mă așteptasem să merg la o petrecere în oraș și să iau un taxi la plecare. Dar odată ce Gio a virat mașina de pe autostradă, traversând câteva cartiere, și mi-am dat seama că locuința prietenului său era la mare distanță de oraș, și am știut că nu aș fi avut cum să mă întorc cu taxiul acasă.

- De unde îi știi pe cei care dau petrecerea? l-am întrebat eu.

- Sunt prieteni de familie.

Era clar că nu voia să-mi dea prea multe detalii. Iar noțiunea de „familie” nu mă liniști deloc.

- Vine și fratele tău?

- Sper că nu, mormăi Gio, după care spuse cu voce tare: Stai liniștită, nu prea vine el la astfel de petreceri.

Pentru prima oară de când în deschisesem ușa în seara asta, am simțit cum mi se calmează pulsul.

- Ce bine! Nu mi-ar plăcea să dau nas în nas cu el la petrecere. Nu vreau să creadă că-l urmăresc.

Gio începu din nou să rânjească, iar zâmbetul îi străluci în luminile de la bordul mașinii.

- Vai de femeia care cade în brațele Bestiei, nu-i așa?

- Așa e, am răspuns eu, zâmbind, dar în loc să mă liniștească, comentariul lui îmi făcu inima să bată mai tare.

Nu-mi plăceau bărbații care aveau tendința de a domina. Și, atunci, de ce îmi bătea inima mai tare la gândul celui mai dominator bărbat pe care îl întâlnisem vreodată?

- Am ajuns, zise Gio, virând pe strada întunecată și oprind mașina în fața unei porți înalte, de fier, frumos decorată.

Poarta era flancată de două coloane de cărămidă și de un gard înalt de cărămidă care despărțea conacul

de exterior. Un bărbat brunet, îmbrăcat la costum, ieși dintr-o încăpere micuță din stânga porții și se îndreptă spre mașină. Gio deschise geamul. Cei doi schimbă câteva cuvinte în italiană, după care bărbatul făcu o plecăciune și îmi aruncă o privire deloc prietenoasă. Îmi cercetă chipul cu atenție, memorând fiecare trăsătură în parte. Bărbatul îi vorbi din nou în italiană lui Gio, dar fără să-și ia o clipă ochii de la mine.

Gio începu să râdă, după care s-a întins și mi-a strâns genunchiul. Am tresărit la atingerea lui, dar am încercat să nu las să se vadă. Gio se uită la mine, îmi zâmbi și ridică din sprâncene, de parcă ar fi vrut să-mi spună „Prefă-te că ești de-a casei”. Cu inima bubuind, l-am luat de mână și i-am zâmbit paznicului, chiar dacă nu mă simțeam deloc sigură pe mine.

Bărbatul se uită când la Gio, când la mine, după care făcu un pas înapoi și nu i-am mai văzut chipul.

Câteva clipe mai târziu, poarta se deschise.

- Grazie, spuse Gio, ridicând geamul.

Odată ce am intrat cu mașina pe alee, iar poarta se închise în urma noastră am avut un sentiment neplăcut că nu eram bine-venită la această „petrecere”.

Am început din nou să mă agit.

- Ce-a fost asta? l-am întrebat eu, dându-i drumul de la mână și aruncând o privire pe geam, spre iarba întunecată în timp ce Ferrariul înainta ușor pe alee.

- Nu e cazul să-ți faci griji, *bella*. Stăpânul casei ține la intimitatea sa. L-am asigurat pur și simplu pe paznic că n-ai să te întorci aici odată ce se termină petrecerea.

Nici nu se punea problema, dat fiind faptul că nu aveam nici cea mai mică idee unde mai exact mă aflam în Long Island.

- Și cine e stăpânul casei? Cineva care lucrează la Covet?

- Nu. Nu-ți pot spune numele lui. Ce pot să-ți spun e că vei experimenta fel de fel de lucruri noi în seara asta. zise el, mângâindu-mă cu ochii lui păcătoși. Lucruri noi și foarte interesante.

Înima începu să-mi bată cu putere, de teamă și de neliniște, dar înainte să apuc să-l întreb ce voia să spună, am ajuns la capătul aleii și am zărit în fața ochilor cel mai mare conac pe care îl văzusem vreodată, iar în fața lui trei fântâni arteziene enorme.

- Dumnezeu, am șoptit eu, uluită.

Gio începu să rădă și viră spre dreapta.

- Nu aveți astfel de locuri în Idaho?

- Nicidecum.

Văzusem multe alte case impunătoare în locul meu natal, majoritatea în Coeur d'Alene, în zona mai bogată, dar nici una nu se compara cu conacul acesta. Am trecut de cele trei fântâni masive, din marmură, sculptate în forma unor femei goale care aruncau apă la câțiva metri în aer. Aleea era flancată de o parte și de cealaltă cu felinare înalte, elegante. În spatele ultimei fântâni se întindea o curte scaldată în lumină, cu plăci de teracotă care-ți luau ochii, iar în mijlocul curții trona o altă statuie goală din marmură. Dar conacul de la capătul aleii era punctul de interes, cu turnuri, acoperișuri în pantă și fleșe care păreau să ajungă până la stele.

- Uau! am exclamat eu, nefiind în stare să găsesc un alt cuvânt prin care să descriu tot ce vedeam în fața ochilor.

- Impresionant, nu-i așa?

Puțin spus impresionant.

- Simt că tocmai am pășit în paginile *Marelui Gatsby*.

- Și asta nu e tot, zise el, oprind mașina în fața conacului, după care se întoarse să ia ceva de pe bancheta din spate. Poftim.

Mi-am luat cu greu privirea de la conac și m-am uitat curioasă spre obiectul din mâna lui.

- O mască?

- O mască venețiană. E ținută obligatorie pentru această petrecere.

Nu mai văzusem niciodată o astfel de mască. Era pictată într-o nuanță de violet, făcută dintr-un material foarte ușor, împodobită cu cristale Swarovski

și nestemate violete. O parte era strălucitoare cu deco-rațiuni negre. Cealaltă jumătate era o aripă elaborată în formă de fluture, care nu-ți acoperea doar ochiul, dar și obrazul drept, întinzându-se până spre maxilar.

Am început să analizez cu atenție masca aceea scumpă, după care l-am văzut pe Gio punându-și propria mască. Masca lui nu era violet, ci roșie, iar în timp ce a mea îmi ascundea în mare parte doar ochii, a lui se întindea pe nas și pe frunte, având două coarne deasupra unei expresii amuzate de diavol.

El se uită la mine cu un zâmbet care mergea de minune cu masca.

- Ce părere ai?

- Cred că ți se potrivește perfect.

- Pune-ți și tu masca și hai să mergem.

Nu-mi plăcea ce se întâmpla acolo, dar mi-am pus masca pe ochi, mi-am legat panglica la spate și mi-am aranjat-o astfel încât să văd ceva prin găurile acelea. Cineva deschise portiera, și de-abia atunci mi-am dat seama că valetul așteptase să-mi pun masca înainte de a deschide ușa.

Gio aruncă cheile unui alt valet și mă întâmpină în fața mașinii. Cu o mână pe spatele meu, mă conduse spre treptele enorme de marmură și spre ușa de la intrare impunătoare, suflată în aur. Da, în aur.

- E o petrecere anonimă, îmi șopti el la ureche. Nimeni nu se prezintă cu numele său adevărat. În seara asta ești Molly.

- Și tu cine ești?

- Mike.

- Mike și Molly. Ca în serialul ăla?

- Exact, răspunse el, cu un zâmbet păcătos.

Dacă încerca cumva să mă facă să mă simt în largul meu, nu-i reușea. Nu mi se părea genul de bărbat care să se uite la seriale americane. Dar odată ce am pășit în conacul acela regal, am rămas cu gura căscată și nu am mai fost în stare să spun nimic.

Interiorul era chiar mai grandios decât exteriorul. Tavane înalte, frumos decorate, podele de marmură, candelabre sculptate și cea mai impresionantă scară pe care o văzusem vreodată, parcă scoasă din povestea Cenușăresei, care ducea la etaj.

- Hai, zise Gio, luându-mă de mână și trăgându-mă după el spre o ușă din stânga.

Nu-mi făcea plăcere să mă atingă și tocmai eram pe punctul de a mă elibera din strânsoarea lui când am coborât într-un salon imens, plin ochi de oameni. Nu am mai apucat să-i spun nimic, am rămas din nou fără grai. Salonul era la fel de mare ca o sală de sport, întinzându-se pe tot parterul, cu ferestre enorme care dădeau spre Long Island Sound și spre luminile sculptate din Manhattan.

- Uau, am șopti eu din nou, încercând să nu mă arăt chiar atât de impresionată, însă fără succes.

Gio începu să râdă și am trecut împreună pe lângă trei femei care stăteau de vorbă la un pahar. Femeile se uitară lung la mine și, chiar și prin măștile lor, mi-am dat seama că îmi analizau ținuta din cap până-n picioare.

- E un loc superb, îmi spuse Gio. O să-ți fac un tur după ce luăm ceva de băut.

Mi-am luat ochii de la femeile acelea și am aruncat o privire în jur. Chiar aș fi fost curioasă să aflu mai multe despre locul acela. Parcă visam cu ochii deschiși. Cineva era proprietarul acestei case, cineva chiar locuia aici. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Atâta bogăție.

Am aruncat o privire spre marea de chipuri, spre și ceilalți oameni care stăteau la povești, în timp ce Gio mă purtă spre barul din partea din spate a salonului, de lângă ferestrele înalte. Bărbații erau îmbrăcați elegant, în pantaloni negri și cămăși albe. Femeile purtau ochii scumpe, într-o sumedenie de culori, și erau încălzite cu pantofi cu toc. Nu am zărit nici o persoană mai straniu în marea aceea de oameni. Erau toți zvelți, arătați, de parcă tocmai ieșiseră din paginile GQ sau Cosmo. Mi-am îndreptat din nou privirea spre cele trei femei

pe lângă care trecuserăm mai devreme, dar ele deja nu se mai uitau la mine. Am început să mă joc cu breteaua de la rochie, fericită că aveam masca pe ochi. Eu nu eram nici pe departe trasă prin inel, iar rochia cu care eram îmbrăcată nici nu se compara cu celelalte rochii din jurul meu, chiar dacă în apartamentul lui Laney mi se păruse foarte sofisticată.

– Poftim, zise Gio, oferindu-mi un pahar. E mimosa. Sper să-ți placă.

– Mulțumesc.

Deja nu mă mai interesa ce pahar aveam în mână. Eram din ce în ce mai neliniștită.

Când am dus paharul la gură, am auzit un fel de muzică instrumentală venind dintre difuzoarele ascunse în tavan. Un bărbat și o femeie cu măști ne zâmbiră. Bărbatul îi puse mâna pe spate și o conduse mai departe, dar l-am observat uitându-se lung la mine și pe ea adulmecându-l pe Gio, după care se îndreptară și ei spre bar.

Ce ciudat! Bărbatul acela se uitase insistent la mine, chiar de față cu partenera lui, iar ea se uitase la Gio de față cu el.

Încercând să-mi scot astfel de idei din minte, mi-am îndreptat privirea spre ceilalți oaspeți, până am observat un bărbat brunet, îmbrăcat în pantaloni negri și o cămașă albă, al cărui chip se ascundea în spatele unei măști care era pe jumătate neagră și pe jumătate pictată într-un alb ca de porțelan, făcându-l să semene cu Fantoma de la Operă. Stătea sigur, rezemat de perete, cu mâinile în buzunare, fără nici un pahar în mână și, cu toate că nu i-am putut vedea culoarea ochilor, eram sigură că avea privirea îndreptată spre mine. Am simțit un fior pe șira spinării, de teamă, dar și dintr-un sentiment neașteptat de incitare.

Gio mă luă de braț și spuse:

– Vrei să-ți fac un tur?

Am simțit că mi se face pielea de găină. Am văzut cu coada ochiului că bărbatul din colț încă se uita la mine. Doar că deja își încordase maxilarul pe chipul

acela bronzat și, cu toate că nu-i puteam vedea ochii, am simțit răutatea din privirea lui.

Am simțit cum mi-o ia inima la goană când Gio mă conduse spre spatele casei. Oare bărbatul acela cu masca fantomei mă cunoștea? Sau poate îl cunoștea pe Gio? Am aruncat o privire peste umăr, dar deja nu-l mai puteam zări.

Am trecut printr-o bibliotecă imensă cu rafturi pline cu cărți, până în tavan, după care am trecut prin birou, până am ajuns într-o încăpere mare care dădea într-o bucătărie imensă care se întindea pe întreaga parte din spate a casei. Am dat aici peste și mai mulți oameni, care râdeau cu paharele în mână. Gio continuă să-și facă loc prin mulțimea de oameni, salutându-i din când în când, dar nu se obosi să-mi facă cunoștință cu nici unul dintre ei. Nu mă interesa. Eram prea preocupată să stau cu ochii în patru după tipul fantomă. Voiam să știu cine era și de ce se uitase așa lung la mine, dar deja nu-l mai vedeam nicăieri.

Am mai luat o gură de cocktail, cu mâna tremurândă. Probabil că îmi imaginasem reacția fantomei. Era un simplu om într-o mare de oameni. Care nu dădea doi bani pe mine.

Câteva minute mai târziu, am răsuflet ușurată când Gio m-a invitat pe balconul imens care dădea spre o curte decorată în stil englezesc, cu o altă fântână în centru.

- Hai, zise el, luându-mă de mână, după care am coborât împreună treptele de marmură spre curte. Trebuie să vezi fântâna de aproape. E ceva spectaculos.

Totul era cu adevărat spectaculos.

La capătul treptelor am trecut pe lângă un chelner care ducea o tavă cu pahare goale. Am dat restul băuturii de gât și am lăsat paharul pe tavă, mulțumindu-i.

Erau ceva mai puțini oameni în curte, dar încă se auzea muzică venind dinspre difuzoarele ascunse, iar grupulețele de femei și bărbați râdeau și stăteau

la povești în aerul răcoros al serii în timp ce noi ne-am continuat drumul prin curte.

- Întreaga locuință a fost construită în 1920 de un afacerist rus, îmi spuse Gio. Fântânile au fost făcute după unele din Sankt Petersburg.

- E clar că îi plăceau statuile de marmură, am spus.

Observasem fel de fel de statui în formă de sirene, zei greci, fecioare cu carafe cu apă. Statuile goale păreau să fie laitmotivul aceluia conac.

- Da, ai dreptate. Întreaga proprietate se întinde pe 40 000 de metri pătrați, are treizeci de băi, cincisprezece dormitoare, patru piscine, trei terenuri de tenis, o sală de sport, ba chiar și un râu leneș.

- Cine nu și-ar dori un râu leneș în casă? l-am întrebat, simțindu-mă ceva mai bine afară, acum că puteam să respir.

Am mai coborât un șir de trepte de marmură care dădeau spre unul dintre cele trei terenuri de tenis. O scenă fusese amplasată la capătul terenului, iar mai mulți oameni mascați dansau pe ritmuri de jazz.

- Ai chef să dansăm? mă întrebă Gio.

Nu aveam chef de nimic. Nu mă simțeam deloc în largul meu. Și nu-mi plăcea sentimentul acela. Preferam controlul. De fapt, preferam să am control asupra situației. Eram mai în siguranță astfel. Nu aveam ce căuta într-un loc ca acesta.

Poate că Luciano Salvatici avea dreptate.

- Nu știu, am reușit eu să răspund, încercând să nu mă gândesc la Bestie.

Gio mă luă, din nou, de mână și l-am lăsat pentru că era, cel puțin, un sentiment familiar.

- Hai să mai luăm ceva de băut și apoi am să-și arăt piscina și docul.

Proprietatea era dotată cu mai multe baruri. L-am așteptat pe Gio să ne mai ia ceva de băut, uitându-mă la oamenii care dansau.

- Poftim, zise el, întinzându-mi paharul, după care mă luă din nou de mână. Piscina e ceva deosebit.

Am luat o gură din mimosa, strâmbând din nas, și m-am lăsat să mă poarte pe alt șir de trepte de marmură. Băutura asta era puțin sărată, de parcă barmanul vărsase sare de la margarita în paharul meu. Am băut-o oricum pentru că încă eram neliniștită și știam că băutura aceea avea să mă ajute să mă calmez. Dar mi-am promis că era ultimul pahar pe seara aceea. Nu aveam de gând să mă îmbăt și să fac vreo prostie, mai ales aici, unde oricum nu eram în elementul meu.

- Uau! am exclamat eu, după ce am coborât ultimele scări spre piscină. Ai dreptate, e ceva deosebit.

Era cea mai mare piscină pe care o văzusem vreodată, luminată în nuanțe de turcoaz de luminițele din apă, cu o insulă în mijlocul bazinului și o altă statuie dezgolită care arunca apă în aer. Am zărit și un doc în golful de dincolo de piscină, și deja îmi puteam imagina un iaht acostat acolo.

Piscina era goală, dar am zărit câțiva oameni pe șezlongurile de lângă doc. Unii stăteau la povești, dar am văzut și un cuplu care se săruta pătimaș, fără să le pese că erau văzuți. Am mai văzut câțiva oameni pe doc, dar era clar că aici erau mai puțini oameni decât în rest.

- E superb, am spus eu, ferindu-mi privirea de la cuplul iubăreț ca să mai iau o gură de mimosa.

- Așa este. Vrei să mergem pe doc?

Am aruncat o privire spre docul care se întindea pe marea întunecată și am încercat să fac abstracție de golul din stomac.

- Nu, mulțumesc. Nu mă omor după apă. Decât dacă vine în pahar.

Gio începu să râdă, după care nici unul dintre noi nu mai spuse nimic. Am început să aud șoaptele și sărutările cuplului de pe șezlong. Am simțit că mă fac roșie la față și m-am întors spre Gio, încercând să-i ignor.

- Cât de des vii la astfel de petreceri?

- De fiecare dată când am chef, răspunse el, după care mă întrebă: Ți place băutura?

Am coborât privirea spre pahar ca să descopăr că îl băusem aproape pe tot. Alcoolul începuse să-și facă efectul. Deja nu mă mai simțeam neliniștită și începusem să mă încălzesc.

- Da. Doar că acum aș vrea un pahar de apă.

- Bună idee, zise el, purtându-mă din nou pe scări. Hai să-ți facem rost de niște apă, după care o să-ți arăt și restul casei.

Am trecut prin curte și am intrat din nou în casă. Am dat paharul gol pe o sticlă de apă și am băut cu poftă. Gio îmi arată restul parterului, după care mă conduse la demisol și îmi arată camera de jocuri, sala de bowling, râul leneș și sala de cinema. Mi se făcu cald de la piscina interioară. Ne-am întors, din nou, la parter, după care am urcat la etaj.

- Bella, ești bine? mă întrebă Gio în hol, după ce tocmai îmi arătase un dormitor și mai elegant decât cel de dinainte. Ești cam roșie la față.

Nu eram sigură. Brusc, mă luase cu amețelă și simțeam furnicături în tot corpul. Mi-am dus mâna pe frunte, deasupra măștii.

- Vreau să ies la aer.

El mă luă de mână și mă purtă pe scări.

- Hai cu mine.

Mâna lui era caldă și catifelată. Foarte catifelată. Mi-am îndreptat toată atenția spre palma lui.

Ne-am strecurat printre oamenii de pe scări, ca să ajungem la intrarea principală. Aerul era înăbușitor și mă apăsa un sentiment de claustrofobie. M-am uitat imediat după fantomă, dar toate chipurile și măștile începură să se învârtască cu mine și am alunecat. Gio mă prinse de după mijloc și mă ajută să ies pe ușa impunătoare. Odată ajunși în aerul proaspăt al nopții, am tras adânc aer în piept, încercând să mă țin pe picioare.

Un tip care era afară la o țigară îi spuse lui Gio ceva în italiană. Gio începu să râdă și îi spuse și el ceva, doar că nu l-am înțeles, după care mă luă de mână și mă trase de lângă valetul și de lângă mașinile din care încă mai

coborau invitați. Nu eram sigură încotro mă ducea, dar câteva clipe mai târziu am rămas singuri pe o potecă slab iluminată care ducea înspre copaci.

- Cine era tipul acela? l-am întrebat eu.

Copacii înalți tronau asupra noastră. Agitația petrecerii de-abia dacă se mai auzea în stânga mea. O voce interioară îmi spuse să nu mă încred în el, dar mă simțeam atât de bine în aerul nopții, iar mâna lui era atât de catifelată încât nu mă puteam dezlipi de el.

- Un tip care m-a recunoscut. Te simți mai bine?

- Da, mult mai bine. Mă simțeam relaxată, simțeam că pot să respir departe de marea aceea de oameni. Cred că erau prea mulți oameni înăuntru.

- Da, ai dreptate, zise el, după care se opri în mijlocul aleei și se întoarse cu fața spre mine. Își duse o mână la spatele meu și mă trase spre el.

Am tresărit speriată și am ridicat privirea spre chipul lui cufundat în întunericul de sub copaci.

- *Bella*, pari speriată.

- Nu sunt speriată, am mințit eu.

Am coborât privirea de la ochii aceia păcătoși care se ascundeau sub mască spre buzele sale. Buzele acelea care păreau, dintr-odată, atât de ademenitoare.

Am simțit un val de căldură în piept și între coapse, ceea ce mă luă complet prin surprindere. Gio era, fără doar și poate, un bărbat atrăgător, dar nu eram interesată de el. În toate aceste zile nu mă simțisem deloc atrasă de el. Dar acum, văzându-i buzele cărnoase atât de aproape de mine, am simțit că trupul meu se trezește la viață și aș fi dat orice să-l sărut, să văd dacă era atât de delicios pe cât mi-l imaginam eu.

Buzele acelea ispititoare se transformară într-un zâmbet misterios, atotștiutor, după care își coborî privirea spre buzele mele.

- Îți bate inima atât de tare. O simt. Și îți mai simt și stărcurile care tremură la pieptul meu.

Am simțit cum mă înroșesc la față în întunericul acela, iar inima începu să-mi bată și mai tare. Am rămas

cu răsufierea tăiată, stând nemișcată în timp ce el se aplecă ușor asupra mea, fără să știu dacă voiam sau nu să mă sărute. Dar buzele lui nu se lipiră de gura mea. În schimb, mă mângâie cu obrazul și îmi șopti la ureche:

- Îmi place să te văd tremurând. Îmi place. În noaptea asta vreau să te fac să tremuri de plăcere.

După care făcu un pas în spate și îmi aruncă surâsul lui diavolesc pe sub masca aceea, după care își dezlipi palma de pe spatele meu și își lăsă degetele să alunece pe brațul meu până mă luă de mână.

- *Vino cu mine, bella.*

„Vino...” am auzit vocea lui ca un ecou. Era ca o poruncă, ca un ordin, o cerere pe care nu puteam să mi-o scot din minte. De ce nu puteam să-mi scot vocea lui din minte? De ce mi se părea că sună atât de sexual?

Îmi simțeam pielea asudată, simțea cum mi se lipește rochia de corp, aș fi vrut să o rup de pe mine și să aleg dezbrăcată prin pădure. Din fericire, am văzut o altă casă în fața noastră înainte să cad pradă ispitei. Casa aceasta era construită în același stil european precum conacul cel mare, dar era mult mai mică.

- Ce e aici? l-am întrebat, în timp ce el mă purtă pe scări spre ușa mare de lemn de la intrare.

- Restul petrecerii.

Gio bătu de câteva ori la ușă. Se auzea muzică venind din casă. Câteva clipe mai târziu, un tip masiv, îmbrăcat la costum, veni să se deschidă ușa și se uită lung la noi. Spuse ceva în italiană - toată lumea vorbea italiană aici? - și așteptă răspunsul lui Gio, după care făcu un pas în spate și ne lăsă să intrăm.

Muzica se auzea din ce în ce mai tare, un ritm exotic care mă făcu să tresar de plăcere. Am lăsat în urmă holul de la intrare placat cu marmură și am intrat într-un living întunecat și spațios. Am zărit mai multe trupuri dansând. Doar că, spre deosebire de cuplurile pe care le văzusem mai devteme pe terenul de tenis, aceștia nu se unduiau în mișcări inocente. l-am văzut frecându-se unii de alții, plimbându-și mâinile pe trupurile goale,

dezbrăcându-se de haine, sărutându-se cu înflăcărare, le-am zărit limbile dezmierdându-se în luminile clipitoare. Am văzut câteva grupuri de doi, trei, chiar și patru oameni care se mișcau în ritmuri sexuale.

Am simțit fiori pe șira spinării, privindu-i cu sufletul la gură cum se unduiau în ritmul muzicii. Gio se așeză în spatele meu, iar căldura lui mă cuprinsese ca o pătură, și am rămas acolo cu el, în pragul ușii. Își plimbă degetele pe spatele meu și își odihni mâna chiar deasupra fundului meu, făcându-mă să tresar de plăcere.

- Îți place ce vezi, *bella*? îmi șopti el la ureche, înfiorându-mă.

Am rămas locului, încercând să gândesc, încercând să fac o mișcare, să găsesc cuvintele potrivite, dar simțeam cum îmi arde sângele în vene, cum mi se întăresc stărcurile.

- Mie îmi place, îmi șopti el în cealaltă ureche, făcându-mă din nou să tresar.

Două femei, o blondă cu o mască albastră în formă de fluture și o roșcată cu o mască în imprimeu de leopard, trecură prin stânga mea și îl luară pe Gio de mână. Le-am privit în timp ce era luat de lângă mine. El îmi aruncă un surâs periculos și nu se împotrivi. Am rămas acolo, confuză, fără să-mi pot lua ochii de la femeile care îl traseră în mijlocul încăperii și începură să danseze pe lângă el. Una se așeză în fața lui, plimbându-și mâinile pe pieptul lui, lipindu-și șoldurile de el, în timp ce cealaltă își freca pelvisul de fundul lui, plimbându-și unghiile pe spatele lui.

Nu înțelegeam ce aveam în fața ochilor. Am clipit de câteva ori, încercând să-mi feresc privirea, dar nu puteam să o fac. Blonda îi scoase cămașa din pantaloni și își lipi buzele de gura lui. În lumina aceea difuză, m-am uitat la ei în timp ce se sărutau, șocată și în același timp excitată de scena aceasta. Roșcata din spatele lui începu să îl mângâie prin pantaloni, continuând să își unduiască trupul de fundul lui, în timp ce el se săruta cu blondă. Câteva clipe mai târziu, Gio se dezlipi

de buzele blondei și se întoarse să o sărute pe roșcată. Dar nu înainte de a-mi arunca o nouă privire ispititoare care mă înfierbântă.

Trupurile lor continuară să se unduiască, să se atingă și să se miște în lumina intermitentă. Am observat că ceilalți oameni făceau același lucru și, chiar dacă mi-am spus că nu aveam ce să caut acolo, că ar fi trebuit să-mi iau ochii de la ei, nu puteam să mă mișc din loc.

Am simțit că îmi ia foc pielea. Un val de căldură îmi explodează în pântec și între coapse. Gio îmi căută privirea în timp ce se săruta cu fata roșcată, și am văzut același foc în ochii lui pe care îl simțeam și eu. Își dezlipi gura de buzele ei și îmi zâmbi. Blonda îl luă de mână și îl trase spre trepte. Am simțit un gol în stomac, de teamă, dar și de curiozitate când l-am văzut lingându-și buzele și făcându-mi semn să îl urmez.

Nu voiam să-l urmez. Nici măcar nu voiam să fiu acolo. Dar sângele îmi fierbea în vene, simțea cum îmi arde pielea, iar de fiecare dată când le vedeam pe femeile acelea plimbându-și degetele pe trupul lui Gio, simțeam de parcă pe mine mă atingeau. Am simțit un val de dorință, un foc periculos care avea să mă mistuie.

Am pășit spre el, parcă mânată de o forță nevăzută. Era de parcă îmi părăsisem trupul, privind din depărtare cum am început să urc scările în spatele celor trei iubiți. Nu avem nici cea mai mică idee unde mergeau. Eram cu sufletul la gură. Femeia îl trase pe Gio într-un coridor întunecat, iar toți trei dispărură pe ușa deschisă. Am plutit în urma lor, doritoare. Dar când am ajuns în pragul ușii și am aruncat o privire în cameră, am știut că nu mai pluteam. Am știut pentru că am simțit brusc pământul sub picioare. L-am simțit la fel de adevărat precum clanța de la ușa de care m-am ținut ca să nu cad.

Am zărit niște pereți roșii, roșii ca sângele, și câteva lămpi. Am văzut mai multe scaune lipite de perete. Am văzut mai mulți oameni așezați, îmbujorați, care se atingeau urmărind spectacolul, dar eu nu-mi puteam lua

ochii din mijlocul camerei. De la trupurile goale care se dezmierdau pe salteaua de pe jos. De la mâinile care se atingeau, de la buzele care se sărutau, de la trupurile goale care se frecau unele de altele într-un concert de gemete, suspine și țipete.

Am simțit că îmi iau obrazii foc. Mi-am simțit mâinile și picioarele atârând greu. Am simțit cum îmi arde sângele în vene, pe ritmul muzicii, dând năvală în pântecul meu, între picioare, făcându-mă să tresar, făcându-mi coapsele să tremure, trezind în mine o dorință sexuală pe care nu o cunoscusem niciodată.

Blonda își dezlipi buzele de Gio, se dezbracă și își aruncă rochia neagră pe jos, rămânând într-un sutien negru și chiloți de dantelă. I-am văzut tatuajul cu imprimeu de leopard care se întindea de pe spate și până spre sâni. Blonda se așeză în genunchi în fața lui Gio în timp ce roșcata din spatele lui îi smulse cămașa de pe el. M-am uitat șocată spre blonda care îi desfăcu pantalonii și îi înghiți errecția.

Gio începu să geamă de plăcere și își odihni capul pe umărul roșcatei care, între timp, se dezbrăcase și ea și rămăsese complet goală. Singurul lucru care o acoperea era propriul ei tatuaj cu imprimeu de leopard care se întindea pe tot spatele, alunecând între fese, ca un chilot tanga. Am privit-o în timp ce îl săruta pe Gio pe gât, frecându-și sâni de spatele lui, după care începu să îi mângâie sfârcurile în timp ce blonda continuă să îl satisfacă.

Am rămas acolo, cu răsufierea tăiată, privindu-i pe cei trei iubiți care erau la doar câțiva pași de mine. Tânjeam după un contact fizic. Când Gio o trase pe roșcată lângă el și începu să îi mângâie sâni, am simțit cum îmi explodează sâni, am simțit sfârcurile obraznice, de parcă eu aș fi fost cea pe care o atingea. Iar când o sărută, când își vârî limba în gura ei, în timp ce ea gemea de plăcere, am simțit un foc izbucnind în interiorul meu, stârnind o dorință care mă mână de la spate.

Dar cineva mă prinse de braț înainte să apuc să fac un pas. Am sărit ca arsă și am întors privirea spre el. Bărbatul care mă oprise era înalt, brunet, iar chipul îi era acoperit de o mască pe jumătate neagră și pe jumătate albă, de parcă ar fi fost făcută din porțelan.

Fantoma. Bărbatul care mă urmărise mai devreme. Cel care îmi trimisese fiori pe șira spinării. Același care mă trăgea acum spre el, cu patimă.

Undeva în sinea mea știam că ar fi trebuit să-mi fie teamă. Era un străin, nu știam nimic despre el. Dar orice gând îmi fugi din minte. Știam doar că îmi simțeam pielea asudată. Că simțeam un foc de nestăvilit în pântec. Că nu-mi puteam lua ochii de la buzele lui cărnoase care mă ademeneau pe sub masca aceea misterioasă.

Aceeași forță nevăzută care mă mânăse pe scări puse din nou stăpânire asupra mea, îmbătându-mă cu încredere, cu dorință, cu o nevoie disperată, arzătoare pe care nu aveam cum să o mai controlez. Am făcut un pas spre el și mi-am lipit buzele de gura lui, suspinând de plăcere. Mi-am lipit sfârcurile de pieptul lui musculos. Lam simțit sărutarea pătimașă. Dar parfumul lui ademenitor fu cel care îmi aprinse toate simțurile, ca un foc puternic.

Parfumul lui și felul în care își deschise gura când mă sărută, ca o viperă care își ademenea prada din adăpost, în lumea aceea primejdioasă.

capitolul 5

Luc

Giovanni o drogase.

Nu avem de unde să știu ce îi dăduse, dar n-am mai avut nici o urmă de îndoială când l-am văzut pe fratele meu conducându-o pe Natalie din conacul cel mare spre ușa de la intrare. Pielea ei îmbujorată, pupilele dilatate din spatele măștii violet, felul în care se agățase de brațul lui Giovanni când intraseră pe ușă după ce, cu doar treizeci de minute mai devreme, o văzusem tresărind la atingerea lui... era clar că Giovanni Salvatici călcase din nou strâmb.

Îi urmărisem până la „casa de joacă“, căci voiam să fiu sigur. O văzusem uitându-se lung la Giovanni și la cele două femei. Era clar că deja era lipsită de inhibiții dat fiind faptul că nu se arătase șocată de ce făcea Giovanni chiar în fața ei. Dar acum eram sigur că fusese drogată, după felul în care își aruncase limba în gura mea, după felul în care își freca trupul ispititor de mine, în văzul tuturor.

Nu știa cine sunt. Nu mă recunoscuse în nici un fel înainte să se arunce în brațele mele. Dacă nu aș fi oprit-o la timp, n-am nici o îndoială că aș fi găsit-o în genunchi în fața fratelui meu.

Am apucat-o de după talie și am tras-o după mine pe hol, lăsându-mă sărutat de ea. Nu voiam să-i dau nici un motiv să se întoarcă în brațele fratelui meu cel pervers. Limbile noastre continuară să se atingă în timp ce am tras-o după colț, departe de scena orgiei. Am auzit-o gemând de plăcere în gura mea și își strecură degetele prin părul meu, sărutându-mă pătimaș.

Am simțit cum mă înfierbânt. Era caldă, și îi simțeam atât de bine trupul în brațele mele. Avea gust de citrice și păcat. Un păcat în care știam că nu trebuia să mă las să cad. Dar când i-am simțit sânii lipiți de pieptul meu, când a început să-și frece coapsele de mine, mi-a fost din ce în ce mai greu să mă rup de ea.

Am simțit un val de căldură în abdomen, care coborî până în bărbăția mea. M-am lipit cu spatele de peretele de la capătul coridorului și am simțit-o năpustindu-se asupra mea, frecându-și formele feminine de mine, de la piept și până la genunchi. Și când am auzit-o gemând din nou printre sărutări, când i-am simțit limba împlându-se cu a mea, când a început să se frece cu pelvisul de erecția mea, tot sângele mi-a alunecat între picioare și am simțit cum mă întăresc.

Am simțit că mi se blochează mintea. Am închis ochii, relaxându-mă în sărutul acela, savurând gustul sărat al limbii sale, gura ei caldă și udă. Mi-am lăsat mâna să alunece pe spatele ei și, înainte să mă pot opri, am apucat-o de fundul bombat.

Eram excitat, îmi simțeam pielea fierbinte. Aș fi vrut să-i ridic rochia, să o lipesc cu spatele de perete. Aș fi vrut să îi prind mâinile deasupra capului cu o mână și cu cealaltă să îmi eliberez penisul din pantalonii care deveniseră brusc mult prea strâmți ca să o pătrund cu patos, adânc, ca să o fac să țipe de plăcere.

Toate aceste gânduri se derulau în mintea mea, mă măcinau atât de tare încât mă făcure să mă trezesc din transa în care mă ademeniseră sărutările ei, trupul ei fierbinte. Am făcut ochii mari, mi-am ridicat mâinile de pe fundul ei și m-am uitat fix în ochii ei. Avea fruntea asudată și era rumenă în obraji, excitată. Avea pieptul lipit de mine și i-am simțit bătăile inimii, dar știam că nu erau din pricina mea, ci de la drogurile pe care Giovanni i se băgase în băutură. Drogurile acelea care o eliberaseră de inhibiții și care o făceau să se frece de mine ca o curvă în călduri.

Am prins-o de brațe și am dezlipit-o de mine, ca să pun capăt aceluia sărut acela care aproape că mă făcuse să uit de toate.

- Uită-te la mine. Ce-ai băut?

Natalie dădu capul pe spate, dar privirea ei pierdută se lipi de buzele mele.

- Pe tine. Vreau să te beau pe tine...

Dădu să mă sărute din nou cu buzele acelea pline, ispititoare, dar am oprit-o înainte să o facă.

- Merde.

Era complet amețită. Trebuia să o scot de aici înainte ca altcineva să-și dea seama că era o pradă ușoară și să o ia de lângă mine.

Am prins-o de după picioare și am ridicat-o în brațe. Ea tresări, după care își duse brațele în jurul gâtului meu și veni mai aproape de mine, începând să-mi sărute urechea. Am simțit cum mă înfior, ceea ce nu mă ajuta în nici un fel să îmi opresc erecția. Am traversat cu ea în brațe coridorul, strângând din dinți, trecând pe lângă camera de orgii și am intrat cu ea într-un dormitor, încercând să fac abstracție de trupul ei fierbinte, de limba ei umedă, de mireasma ei îmbătătoare... cu arome de grepfrut și miere.

- Ah, da, șopti ea, vârându-și mâna pe sub cămașa mea, începând să mă mângâie pe spate în timp ce mă săruta pe gât. Aruncă-mă pe patul ăsta și hai să ne-o tragem. Chiar acum. Te vreau. Te vreau în mine.

- Cazzo.

Aproape că m-am împiedicat fără motiv, mai ales când a început să se zvârcolească în brațele mele, când i-am simțit sânii aceia minunați lipiți de pieptul meu, când i-am simțit limba sărutându-mi urechea.

Am simțit un fior fierbinte, umed pe șira spinării. Aș fi vrut să fac tot ce-mi spusese ea, dar să o leg cu mâinile deasupra patului, ca să nu se poată mișca.

Am încercat să-mi scot imaginea aceea din cap și am reușit cumva să ajung la ușile de geam, pe care le-am deschis degrabă ca să o scot pe balcon. Nu părea să-și

fi dat seama că eram afară, ci continuă să se frece de mine, lipindu-și sfârcurile excitate de mine, în timp ce continuă să își plimbe buzele pe gâtul meu, dar aerul acela rece mă ajută să îmi vin în simțiri. Am strâns-o la piept, sperând să nu o scap din brațe, și am coborât cu ea pe scara din spate. La jumătatea drumului, șoferul meu ieși din mașina parcată în spatele casei și ridică privirea spre mine.

- Charles, deschise ușa din spate, i-am spus eu, îndreptându-mă spre mașină.

Părul cărunt al lui Charles luci în lumina slabă când se grăbi să iasă în întâmpinarea mea și să deschidă portiera de la Mercedes. El fusese șoferul unchiului meu Sal înainte să sufere atacul de cord. Știam că fusese adesea și șoferul lui Benito, vărul meu cel depravat. După câte văzuse din partea acelor doi perversi, eram sigur că pentru Charles o astfel de petrecere nu era ceva nou și că nu avea să ridice din sprâncene văzându-mă purtând în brațe o fată beată și excitată.

Nu eram sigur ce avea să facă dacă ar fi fost să o las în picioare, nu voiam să-i dau ocazia să se rupă de mine și să fugă înapoi în casă, așa că m-am așezat pe bancheta din spate și am tras-o după mine, așezând-o în poala mea.

O idee proastă. Natalie își lipi fundul de erecția mea și începu să suspine de plăcere, ceea ce mă întărește și mai tare.

Charles închise ușa și urcă la volan fără să spună nici un cuvânt.

Am tras-o din poala mea ca să îi dau penisului meu îndurerat o pauză binemeritată, după care mi-am dres glasul și l-am întrebat:

- Te-a văzut cineva?

- Nu, domnule, răspunse Charles, închizând portiera. Am făcut după cum mi-ați cerut. Am avut grijă să nu vadă nimeni unde am parcat mașina.

Îi spuseseam să mă aștepte în partea din spate a proprietății. Avusesem o presimțire că o să fie nevoie să plec în grabă și îmi părea tare rău că se dovedise a fi adevărată.

- Foarte bine.

Charles trase mașina dintre copaci și se îndreptă spre intrarea din spatele conacului, despre care puțină lume știa.

- Vă duc acasă, domnule?

Am strâns din dinți când am simțit-o întorcându-se spre mine pe bancheta din spate, ca să mă ia de braț. Era puțin probabil să-și amintească ce se întâmplase în seara aceasta. Lui Giovanni îi plăcea să-și știe femeile excitate și doritoare. Cel mai probabil o drogase cu GHB, un drog care scădea temperatura corpului și bătăile inimii, care te dezbrăta de inhibiții, provocând euforie și excitare. Era drogul preferat al lui Giovanni ca să-și ademenească victimele. Dacă ar fi fost să o duc acasă la mine, nu aș fi putut să fac față atingerilor ei pătimașe. Dar dacă ar fi fost să o duc acasă la ea, fără îndoială că Giovanni urma să vină în căutarea ei, odată ce avea să-și dea seama că dispăruse din mijlocul orgiei.

Natalie își întinse piciorul pe mine în timp ce eu încercam să hotărâsc ce ar fi fost mai bine să fac. Știa prea bine ce voia Giovanni de la ea. Același lucru pe care îl voia de la toate celelalte fete tinere, frumoase și naive. Dar nu voiam să mă mai văd vreo fată amăgită în lumea noastră bolnavă. Nu după tot ce se întâmplase cu Elena McCabe.

- Nu, i-am spus eu lui Charles, încă nehotărât, dar convins că locuința mea nu era o idee bună. Mai ales pentru că nu puteam să-mi scot din minte toate lucrurile murdare pe care aș fi vrut să i le fac acasă. East Eleventh Street, numărul 520. Trebuie să doarmă.

- Am înțeles, domnule Salvatici.

I-am simțit mâna alunecând pe pieptul meu, deschizându-mă la cămașă.

- Stai puțin, i-am zis eu, prinzându-i mâna înainte să mai apuce să mai deschidă un nasture. Stai liniștită și relaxează-te.

I-am luat piciorul de pe mine și m-am aplecat asupra ei ca să îi pun centura de siguranță. Dar înainte să apuc că i-o prind, ea mă prinse de după gât și mă trase spre ea, întâmpinându-mă cu un alt sărut pătimaș care mă întărește din nou.

- Nu vreau să mă relaxez, îmi șopti ea pe buze, încolăcindu-și picioarele peste șoldurile mele. Vreau să fiu cu tine.

Limba ei îmi invadează din nou gura și își frecă miezul fierbinte de penisul meu, unduindu-și trupul până mă făcu să gem de plăcere. Eram din nou mânat de pasiune. Mă simțeam așa de bine cu ea. Nu mă așteptasem la asta. Nu aș fi vrut să mă simt atât de bine cu ea, dar știam că nu avea mai nimic de-a face cu ea, ci cu faptul că nu fusesem cu nici o femeie de când ajunsesem în New York. Dar nu mă puteam stăpâni. I-am simțit chiloții uzi, era atât de excitată. Mi-ar fi fost atât de ușor să îi trag de pe ea, să îmi eliberez bărbăția înfierbântată și să o pătrund. Să ne bucurăm amândoi de eliberarea după care tânjeam.

Am simțit un val de căldură care mi se risipi până în penis. Am prins-o de mâini și i le-am dus la spate. Ea se dezlipi de mine și scoase un suspin, dar am citit excitația din ochii ei albaștri. Am citit satisfacția din privirea ei când am preluat controlul, iar focul care se aprinse în mine era de nestăvilit.

Am venit mai aproape de ea și mi-am lipit buzele de gura ei. Am sărutat-o cu patimă, dezmierdând-o cu limba. Ea începu să suspine și să se frece excitată de bărbăția mea. La naiba... am simțit că înnnebunesc când am văzut-o topindu-se la atingerea mea.

Am sărutat-o cu și mai multă patimă. Am deschis ochii, voiam să-i văd reacția, curios să văd până unde aș fi putut să merg cu ea, dar i-am zărit privirea lui Charles în oglinda retrovizoare. Nu am citit nici cel mai mic șoc

în ochii lui căprui. Nici o urmă de interes. Ne aruncă pur și simplu o privire înainte să-și îndrepte atenția spre drum. De parcă fusese martor la astfel de scene în nenumărate rânduri. De parcă știa exact cum avea să se termine. De parcă nu eram cu nimic diferit de unchiul meu, de vărul meu sau de fratele meu cel degenerat.

Am simțit cum îmi scade temperatura corpului și i-am eliberat mâinile. Ea se prinse imediat de mine, dar am împins-o imediat. Buzele noastre se despărțiră. Am tras adânc aer în piept, încercând să mă îmi vin în fire, în timp ce ea oftă frustrată și încercă din nou să se agațe de mine.

Da, voiam să fiu cu ea, dar eu nu eram la fel ca Giovanni. Nu puteam să fac sex cu ea în starea asta. Nu acum că era sub efectul drogurilor. Mai ales când știam prea bine că o fată ca ea n-ar fi acceptat nici într-o mie de ani să fie cu mine dacă ar fi fost trează.

Gândul acela îmi opri erecția mai repede decât privirea ștearsă a lui Charles. Am prins-o de brațe, dar înainte să apuc să o ridic din poala mea, își dădu capul pe spate și închise ochii, iar câteva clipe mai târziu, leșină și se prăbuși peste mine, atârând greu în poala mea, la pieptul meu și i-am simțit respirația caldă pe gât.

La naiba! Drogul minune al lui Giovanni reușise în cele din urmă să o doboare. Probabil pentru că cretinul de fratele meu îi mai și dăduse de băut înainte. Știa prea bine că nu trebuia să combine GHB cu alcool. Era o combinație mortală. Dar era un semn bun că respira și știam că, atâta vreme cât continua să respire, avea să fie bine.

Doar că... acum că leșinase, nu puteam să o las singură. Nu înainte să fiu sigur că efectul drogului trecuse, ceea ce avea să dureze trei, patru ore. Și, la naiba, corpul meu încă nu părea să-și fi dat seama că fata leșinase în brațele mele, pentru că încă eram tare ca piatra.

- Merde.

Aveam o singură variantă. Și eram furios la gândul că, din cauza fratelui meu, mă procopsisem cu o fată

în noaptea asta... și nu puteam să fac cu ea ce aș fi vrut eu să fac.

Am purtat-o în brațe pe scări și am deschis ușa cu cheia pe care o găsisem în poșeta ei.

În apartament era liniște și întuneric, iar după ce am închis ușa în urma mea, am simțit un fior pe șira spinării. Nu era prima oară când veneam aici. Scotocisem în fiecare sertar și fiecare dulap din apartamentul acesta blestemat. Nu voiam să mă întorc aici. Știusese de la bun început că Natalie James juca un joc periculos într-o lume despre care habar n-avea, iar în seara aceasta ar fi putut să cadă pradă acestei lumi dacă nu aș fi intervenit să o opresc.

Am purtat-o în brațe prin living, apoi prin holul îngust și am intrat cu ea în dormitor. Nu eram nici un fel de erou. Eram departe de a fi unul. Dar mă săturasem până peste cap de măgăriile lui Giovanni și ale celorlalți bărbați din familia noastră. Poate că încercam cumva să recapăt controlul într-o lume în care controlul pe care îl aveam era doar de fațadă. Poate că voiam să-i dau fratelui meu planurile peste cap pentru că era un mare dobitoc. Și poate că-mi era milă de această biată fată. Nu eram sigur ce căutam aici, dar știam că mă implicasem într-o poveste pe care ar fi trebuit s-o ignor, iar acum că ajunseseam până aici, nu mai aveam cum să mă sustrag.

„Salvează pe cine poți.”

Asta se referea, de regulă, doar la mine. Dar de data asta...

La naiba.

Am întins-o pe pat, iar brațele îi alunecară pe lângă corp. Rămase cu gura ușor deschisă, continuând să sforăie încet, la fel cum făcuse în mașină. Era clar că nu avea cum să-i fie prea ușor să respire în rochia aceea strâmtă și nu voiam să se sufocă. Am descălțat-o de pantofii cu toc, aruncându-i pe jos, după care am întors-o pe o parte și i-am desfăcut fermoarul, iar apoi am întins-o din nou pe spate, trăgând ușor de bretele.

Am reușit să îi trag rochia pe corp și să o dezbrac. După care am înlemnit când i-am văzut trupul frumos, acoperit doar cu un sutien negru, transparent, de dantelă, și de o pereche de chiloți asortați tot negri.

Nu am putut să-mi iau ochii de la sfârcurile ei, de la talia ei subțire și de la șoldurile ei curbate. Încercasem să nu mă gândesc la ce se ascundea pe sub rochia aceea. Încercasem să nu mă gândesc la ce se ascundea sub costumul acela urât cu care venise îmbrăcată la interviu. Dar acum că o văzusem dezbrăcată, acum că îi văzusem talia, buricul, intimitățile, știam că avea să-mi fie imposibil să mi-o scot din minte în zilele ce aveau să urmeze.

„*Dio dannato.*“

Am reușit cu greu să-mi feresc privirea și am preferat să-i pun rochia înapoi în dulap. L-am aruncat pantofii pe un raft de sub dulapul cu haine. M-am apropiat de pat fără să mă uit la ea și m-am aplecat asupra ei, să o învelesc.

L-am simțit pielea goală pe pieptul și brațele mele. L-am simțit mireasma aceea amețitoare de grepfrut și miere. Am ridicat-o de pe pătură și am așezat-o mai bine pe pat. Ea se linse pe buze, scoțând un suspin ușor, ispititor, odihnindu-și capul pe umărul meu. Și, brusc, după ce tocmai începusem să mă liniștesc, am simțit din nou că mă aprind, mai tare decât înainte.

Am întins-o repede pe o parte, i-am pus o pernă în spate ca să nu se poată mișca și i-am tras pătura până la gât. M-am retras degrabă, simțind aerul rece din cameră pe pielea mea fierbinte, și am mai rămas acolo câteva secunde să mă uit la ea, să mă asigur că respiră, după care am ieșit din cameră.

Simțeam nevoia să beau ceva. Fără doar și poate, sihăstria mea autoimpusă din ultimele luni începuse să îmi dea mari bătăi de cap. Fusese de ajuns să îi simt parfumul ca să mă întăresc ca piatra. Și de fiecare dată când o auzeam cum gemea...

Cazzo.

Am deschis toate sertarele din bucătărie până am găsit sticla de vodcă. Bineînțeles că nu mă gândeam la suspinele acelea senzuale. Bineînțeles că nu mă gândeam la firicelele de păr care i se zăreau prin chiloței de dantelă. La fel de bine cum nici nu-mi imaginam cum ar fi fost să o leg de pat, să îi trag chiloții de pe ea și să...

Am desfăcut repede sticla și am dat-o pe gât. Am tras adânc aer în piept și am mai luat o gură. Voiam să o văd trează și teafără ca să dau buzna în primul bar care avea să-mi iasă în cale, să găsesc o femeie doritoare și să fac sex cu ea ca un nebun, ca să mi-o scot din minte pe bruneta inocentă din camera vecină.

Am pus sticla pe masă, m-am șters la gură și am încremenit când am văzut fotografia care atârna pe peretele de lângă fereastră. M-am uitat lung la ea, analizând cu atenție chipurile celor două fete care zâmbeau în razele soarelui. Una dintre ele era o blondă, fără un dinte în partea din față. Cealaltă era o copilă brunetă, cu păr ondulat și cu doi ochi albaștri incredibil de frumoși, chiar și la cei opt ani ai ei.

Blonda era Elena McCabe. Știam că era ea pentru că văzusem alte fotografii cu ea în apartamentul acesta. Iar bruneta era, fără îndoială, femeia întinsă pe pat din camera vecină. Ambele fete erau îmbrăcate în tricouri identice pe care scria „surori“.

- *Dio dannato*, am mormăit eu, după care am mai luat o gură sănătoasă de vodcă, sperând să scap de nodul din gât.

Natalie James nu venise să afle ce se întâmplase cu prietena ei, venise să caute dreptate pentru fata aceea pe care o iubise ca pe o soră. Am crezut că sperietura în urma jafului avea să fie îndeajuns ca să se întoarcă de unde venise, dar acum că îmi aminteam determinarea pe care o citisem în ochii ei în timpul interviului și vânătaia pe care o observasem pe fruntea ei când o întinsesem pe pat, știam că mă înșelasem. Nu avea de gând să plece fără să afle adevărul, ceea ce însemna că nu era

în pericol din simplul fapt că se afla aici, ci că avea să devină cât de curând o țintă pentru familia mea.

M-am întors cu spatele la fotografie. Trebuia să plec de aici. Trebuia să plec dracului de aici, nu voiam să fiu în preajma acestei femei. Nu era responsabilitatea mea, nu era problema mea. Și totuși...

Nu am reușit să mă urnesc din loc. Oare mi se mai întâmplase vreodată să cunosc o femeie atât de loială ca Natalie James? În vechea mea viață la tropice pe care mi-o petrecusem construind bărci departe de familia mea cea depravată, cunoscusem o mulțime de femei la fel de istețe, drăguțe și simple precum Natalie. Mi-o trăsesem cu multe dintre ele. Dar nici una dintre ele nu îmi atrăsese în mod deosebit atenția. Nici una dintre ele nu mă lăsase cu un nod în gât. Iar în clipa aceea am știut ce de. Pentru că nu cunoscusem niciodată o fată ca ea, care voia pur și simplu să ajute pe altcineva. Mai ales pe cineva care era deja mort. Natalie nu era interesată de propria persoană, nu avea intenții ascunse și nici nu era mânată de lăcomie. Era mânată de un gând sincer, din inimă. Era un gest pur.

Ea era cea care venise să îi salveze pe ceilalți. Sau, cel puțin, ea era cea în stare să facă orice ca să facă dreptate pentru ei.

Eu, pe de altă parte, eram un cretin care nu dădea doi bani pe cei din jurul lui.

Am aruncat o privire spre ușa deschisă de la dormitor. O auzeam sforăind ușor, îi auzeam respirația adâncă și am simțit din nou cum mă aprind.

În lumea mea nu exista nimic pur. Totul era pătat. Și știam că dacă ar fi fost să-i întorc acum spatele, risca să fie și ea trasă în iadul acela și că sufletul ei pur avea să fie corupt.

Sau, chiar mai rău... risca că ajungă moartă, la fel ca Elena McCabe.

Am căzut pe gânduri, încercând să găsesc o soluție. Pentru ca planul meu să funcționeze, trebuia să devin un nenorocit. Dar știam că puteam să o fac. Eu, spre

deosebire de Natalie James, nu eram un om pur. La urma urmei, eram fiul diavolului, iar tronul lui urma să-mi revină mie.

„Salvează pe cine poți.“

Era o prostie să încerc să o salvez. Mai ales după tot ce se întâmplase data trecută.

Am mai luat o gură de vodcă, încercând în zadar să scap de sentimentul acela de dezgust și de ură pentru propria persoană.

La naiba! Nu mă interesa că era un plan stupid. Era singura ei șansă. Speram doar să accepte să-mi facă jocul, altfel...

Clar, dacă nu accepta, nu aveam nici cea mai mică idee ce dracu' avea să se aleagă de ea.

capitolul 6

Natalie

Îmi simțea capul greu. Și gura uscată.

De-abia am reușit să deschid ochii în lumina soarelui și am rămas cu privirea ațintită spre pata de apă din tavan. Mă durea capul îngrozitor și îmi simțea limba uscată, de parcă aș fi mâncat o pungă de bumbac.

Mi-am ferit ochii de lumina soarelui și m-am întors nornăind pe o parte, încercând să-mi fac curaj să mă ridic și să merg să-mi fac o cafea, preferând să fi avut o colegă de apartament căreia să i se facă milă de mine și de mahmureala mea și să-mi aducă ea cafeaua la pat. Laney obișnuia să-mi facă o cafea după o noapte petrecută în oraș. Mă enerva la culme de fiecare dată când mă întâmpina cu un zâmbet în dimineața următoare, dar acum mi-era atât de dor de zâmbetul ei.

Mi-am dus mâna la cap, încercând să-mi dau seama ce băusem seara trecută, ce mă făcuse să mă îmbăt în halul ăsta. Știam că băusem o mimosa la scurt timp după ce ajunsesem la petrecere cu Gio și încă una în timp ce colindam împrejurimile, dar nu reușeam să-mi aduc aminte nimic altceva. Doar că două pahare de mimosa nu explicau starea în care mă aflam. Am tot încercat să-mi aduc aminte mai multe detalii, dar nu-mi mai aminteam nimic după ce mersesem cu Gio să vedem râul leneș.

Brusc, mă cuprinse o stare de neliniște și am dat să mă ridic din pat. Eram în dormitorul lui Laney, dar nu aveam nici cea mai mică idee cum ajunsesem acolo. Habar n-aveam cine mă adusese acasă. Pătura îmi alunecă până în talie și, încercând să fac abstracție de durerea îngrozitoare de cap, am coborât privirea ca să constat

cu stupoare că rămăsesem doar în sutien și chiloți. Nu mai aveam nici rochia pe mine, nici pantofii, nici pijama... nimic.

Starea de neliniște fu înlocuită de un sentiment de panică, așa că am aruncat pătura de pe mine și am sărit în picioare. Camera începu să se învâртеască, dar am reușit să nu cad și am ieșit în fugă pe hol. Am aprins lumina de la baie și mi-am privit chipul în oglindă. Mi-am văzut părul ciufulit, ochii roșii și machiajul întins pe toată fața pentru că nu mă obosisem să mă demachiez înainte de culcare.

Ceva nu era în regulă. Aveam aceeași rutină înainte de culcare. Seară de seară mă demachiam și mă spălam pe dinți. Și mă schimbam întotdeauna, fără excepție, în pijamaua mea de bumbac. Mi-am stors creierii încercând să-mi amintesc ce se întâmplase după episodul cu râul leneș, dar totul era în ceață. Vedeam ca prin vis umbre, chipuri acoperite de măști, lumini puternice și trupuri care se unduiau. Nimic clar. Nici o amintire sigură de care să mă agăț.

Teama mă încolți. Gio îmi făcuse fel de fel de apropouri sexuale toată noaptea, dar eu alesesem să le ignor, sigură că nu avea ce să mi se întâmple fiindcă înconjurată de atâția oameni. El îmi oferise cel de-al doilea pahar de mimosa. Nu-l văzusem pe barman pregătindu-mi băutura.

Am simțit că mi se întoarse stomacul pe dos și că îmi explodează capul. Știam că existau fel de fel de droguri. Știam ce se alegea de femeile care le luau. În facultate avusesem întotdeauna mare grijă să nu beau cine știe ce la petreceri pentru că nu voiam să ajung o simplă statistică. Dar acum știam că orice femeie risca să fie trasă pe sfoară, oricât de educată ar fi fost ea.

Am început să îmi ating corpul, cu mâini tremurătoare, de teamă ca nu cumva să găsesc vreo urmă de abuz sau de viol, dar nu părea nimic neobișnuit la mine. Nu avem nici un fel de semn pe piele, nici o zgârietură, nici o schimbare de dinainte de petrecere și am știut

imediat că nu făcusem sex. Am răsuflet ușurată, după care am ridicat din nou privirea spre oglindă, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase, cine mă dezbrăcase și cum ajunsese acasă.

Cineva bătu la ușa de la intrare și am sărit ca arsă. În apartament era liniște și întuneric. Se părea că, la un moment dat, trăsese perdelele de la fereastra din living, chiar dacă nu-mi aminteam să fi făcut asta. Am rămas în pragul ușii, cu urechile ciulite, sigură că totul fusese în imaginația mea. Doar că cineva bătu din nou și am tresărit, dar fără să mă mișc din loc.

Brusc, se auzi o voce groasă, una pe care am recunoscut-o imediat:

- Domnișoară James, deschide ușa.

La naiba! La naiba! Am simțit că-mi sare inima din piept. Ce căuta Bestia acasă la mine?

Bătu din nou, de data asta chiar mai hotărât.

- Știu că ești acasă, zise el. Dacă nu răspunzi, voi fi nevoit să chem administratorul să-mi deschidă, vreau să verific că n-ai murit.

Am luat-o la fugă spre dormitor, furioasă, mi-am tras pereche de colanți pe mine și tricoul meu cu Boise State.

- Imediat! am strigat, după care am mormăit doar pentru mine: E duminică dimineața, ce mama naibii?

Cel puțin, așa credeam. Adevărul era că, după episoada asta în care îmi pierdusem cunoștința, nici nu știam ce zi era, ceea ce mă enerva și mai tare.

Am tras tricoul pe mine, m-am strecurat pe lângă canapeaua din living și am deschis larg ușa. Am rămas șocată să-l văd pe Luciano Salvatici îmbrăcat cu altceva în afară de costumul lui elegant. Avea o pereche de blugi și un tricou gri care cădea frumos pe pieptul lui musculos și care se potrivea de minune cu ochii lui albaștri și întunecați. Văzându-l acolo, rezemat cu nonșanță de ușa mea, cu o pereche de ochelari de soare în mână, nu semăna deloc cu CEO-ul intimidant pe care îl cunoscusem la Covet, ci, mintea mea

încă aflată sub influența drogurilor, îl transformă într-un adevărat zeu al sexului.

- Mă bucur să văd că ești încă în viață, îmi spuse el cu accentual acela enervant de senzual care, cu toate că nu era atât de pronunțat ca al fratelui său, îmi făcu picioarele să-mi tremure.

Am simțit un val de căldură, o căldură neașteptată și m-am sprijinit de clanța de la ușă ca să nu cad la picioarele lui.

- Ce cauți aici?

- Am venit să discutăm despre jobul tău la Covet.

- Duminică?

- Da, răspunse el cu ochii lui misterioși. Putem să vorbim aici, în hol, ca să ne audă toți vecinii sau poți să mă inviți în casă.

Am rămas cu gura căscată. Mă scotea din sărite că era atât de neobrăzat și că venise până aici. Nu-l voiam în casa mea. Nu-l voiam în preajma mea. Și mă enerva la culme că nu-mi puteam lua ochii de la buzele lui, că nu puteam să scap de golul acela din stomac.

Ușa de vizavi se deschise, iar bătrâna care locuia acolo scoase capul pe ușă și se uită lung la noi. Bestia o întâmpină cu un zâmbet cuceritor, după care se întoarse cu fața spre mine cu o expresie arogantă pe chip.

Deja eram din cale afară de nervoasă.

- Bine, fie, i-am spus eu, făcându-i loc să intre.

Dar în sinea mea mi-am făgăduit să-l dau afară după cinci minute.

Intră fără să stea pe gânduri, iar când i-am văzut mersul, mi-a venit imediat în minte un bărbat cu o mască precum cea a Fantomei de la operă, un bărbat pe care îl văzusem la petrecerea de noaptea trecută.

Am simțit un val de căldură care mă făcu să tresar. Luciano Salvatici nu fusese la petrecere. Gio îmi spusese că el nu obișnuia să vină la astfel de petreceri.

Am simțit imediat un gol în stomac pentru că știam că nu puteam să am încredere în Gio, nu acum după ce bănuiam că îmi pusese droguri în băutura.

Am lăsat ușa întredeschisă. Nu mă interesa cine ne auzea. Nu aveam de gând să mă las păcălită. Nu după seara trecută. Mi-am încrucișat brațele la piept, uitându-mă lung spre Bestia care începuse să ia la pas apartamentul întunecat.

- E frumos aici, la tine, zise el.

Am simțit un nod în stomac când mi-am dat seama că fotografiile lui Laney erau încă pe rafturi, nu le dădusem jos. Mi-am îndreptat imediat privirea spre raft, dar nu aveam cum să fiu sigură dacă urma să le vadă în camera slab luminată. Dar nu se arătă deloc interesat de rafturile mele, ci își fixă privirea asupra mea.

Nu știu de ce, dar nu-mi puteam lua ochii de la buzele lui, buzele acelea masculine și incredibil de ispititoare. Brusc, îmi veni în minte o nouă imagine. Buzele acelea moi, umede și ușor umflăte rostind cuvântul „cazzo” la doar câțiva milimetri de ale mele.

Nu aveam nici cea mai mică idee ce însemna asta, dar eram sigură că era ceva murdar și periculos. Cu toate acestea, în loc să mă uit cu scârbă la el, am simțit un val de căldură în tot corpul, mi-am simțit sfârcurile excitate și aș fi dat orice să mă atingă.

- O să trec direct la subiect, spuse Bestia.

La naiba, mi-am spus eu, încercând să mă concentrez. Era clar că încă eram sub influența drogurilor. Căutând să îmi revin, mi-am luat privirea de la buzele lui și l-am privit drept în ochi. El îmi întoarse privirea, cu ochii aceia întunecați. Ochii aceia deloc sexy. La naiba! Până acum nu mă simțisem câtuși de puțin atrasă de el. Și atunci de ce aș fi dat orice în clipa asta să-l sărut și să fac cu el orice ar fi fost să însemne acel „cazzo”?

El începu să se joace cu ochelarii de soare în palmele lui mari, și am reușit cu greu să-mi feresc privirea.

- Domnișoară James, trebuie să recunosc că ești o persoană descurcăreață. Ai reușit să te angajezi la Coventry fără acordul meu, ba chiar sa-ți găsești un post mai bine plătit decât internship-ul pentru care ai aplicat inițial.

Părea că încerca să-mi facă un compliment, dar ceva îmi spunea că Bestia nu era genul de om care să facă un compliment din senin.

- Și ai venit până aici să-mi spui asta?

- Nu, zise el, încordându-și privirea ca să se uite lung la mine. Am venit până aici pentru că puțini sunt cei care reușesc să mă surprindă. Iar tu ai făcut-o.

Se apropie de canapea și se așază pe brațul ei, cu picioarele depărtate, cu mâinile pe coapse, într-un mod cât se poate de relaxat. Avea un aer lejer, obișnuit, dar nu aveam nici urmă de îndoială că eram sub controlul lui. că venise cu un scop anume. Și, la naiba, am simțit din nou un val de emoție, chiar dacă am încercat din răspu-teri să mă liniștesc.

- Nu ai cunoștințele necesare ca să lucrezi pe post de asistent fotograf, îmi spuse el. Suntem amândoi perfect conștienți de lucrul ăsta.

La naiba! Venise să mă dea afară. Mă lăsasem păcălită de buzele lui sexy, de mâinile lui mari, că nu-mi dădusem seama mai devreme.

- Învăț foarte repede, i-am răspuns eu.

- Așa o fi, dar nu mă interesează să te învăț nimic. I-am dat o altă asistentă lui Giovanni. Au plecat în dimineața asta în Caraibe, pentru o ședință foto.

Nu-mi venea să cred; am făcut un pas în față cu ochii mari cât cepele.

- Nu ai nici un drept să mă dai afară. Gio mi-a spus că el are ultimul cuvânt când vine vorba de angajații săi.

Știam că nu avea nici un rost să-l apăr pe Gio, nu după tot ce se întâmplase noaptea trecută, dar eram îndeajuns de lucidă încât să știu că aveam nevoie de acest job dacă voiam să aflu ce se întâmplase cu adevărat cu Laney.

Bestia mă încolți cu privirea lui aprinsă.

- Domnișoară James, eu am ultimul cuvânt când vine vorba de Covet. Ai face bine să nu uiți asta.

Am simțit că îmi bate inima cu putere sub privirea lui fioroasă. Avea dreptate. Știam că are dreptate. La naiba, nu reușisem să stau la Covet nici măcar o săptămână.

- Acestea fiind spuse, zise el, pe un ton ceva mai calm, încrucișându-și brațele la piept, fără să lase din mână ochelarii de soare, am mai aruncat o privire pe CV-ul tău și am găsit un post care cred că ți se potrivește mai bine decât cel de asistent fotograf.

Eram șocată. Mă așteptasem mai degrabă la „Ești concediat” sau la un „Nu vreau să te mai văd niciodată la biroul meu”. Clar nu mă așteptasem să spună „am găsit un post care cred că ți se potrivește mai bine.”

- Ce fel de post? l-am întrebat eu, uitându-mă lung la el.

- Un loc de muncă, bineînțeles.

- Vrei să spui că ești dispus să-mi acorzi un alt loc de muncă la Covet?

- Ai administrat cu succes o afacere în ultimii doi ani. E evident că știi cum să coordonezi programe, să lucrezi cu publicul și, după cum bine mi-ai spus-o chiar în fața interviu, ești familiarizată cu industria modei.

- Prea puțin familiarizată, după cum ai ținut să-mi precizezi atunci, i-am spus eu, nesigură de intențiile lui. Nu în Boise, nu în New York.

L-am văzut mișcându-și buzele, uitându-se la mine cu un zâmbet șiret care îi dădea o cu totul altă fizionomie și care îl făcea mult mai atrăgător decât înainte.

- Moda e modă. Poate că am fost puțin nedrept în timpul interviului.

În clipa aceea am rămas șocată, dar nu ca urmare a ceea ce mi spusese, ci pentru că mi-o spusese pe o voce atât de îmbietoare.

Brusc, zâmbetul îi dispăru de pe chip și începu să se așeze pe canapea.

- Asistenta mea, domnișoara Pascal, cu care ai făcut cunoștință, trebuie să plece în Philadelphia săptămâna aceasta, are o problemă personală. Iar eu trebuie să merg la Roma să mă întâlnesc cu câțiva designeri

italieni și să particip la câteva prezentări de modă. Domnișoara Pascal trebuia să mă însoțească, dar nu mai poate. Dacă chiar vrei un loc de muncă la Covet, poți să vii în locul ei.

Bestia mă lăsase cu gura căscată.

- Vrei să merg cu tine la Roma în calitate de asistentă ta?

- Vreau să vii să te ocupi de tot, să-mi stabilești întâlnirile, să stai de vorbă cu presa, ca să nu fiu eu nevoit să o fac. Exact ce ar fi făcut și domnișoara Pascal dacă ar fi putut să vină. Tu însăși mi-ai spus că experiența ta pe partea de afaceri reprezintă un mare avantaj. Dacă chiar vrei să lucrezi la Covet, asta este șansa ta să-ți dovedești valoarea.

Se uită lung la mine. Știam că aștepta un răspuns din partea mea, dar singurul lucru care îmi venea în minte era... Roma.

Dumnezeule! Trebuia să recunosc că eram entuziasmată. Îmi dorisem dintotdeauna să ajung la Roma. Voiam să călătoresc, să văd lumea. Inima îmi bătea cu putere, iar gura deja uscată se simțea de parcă înfulecăssem un sul de hârtie. Ar fi trebuit să refuz. Nu știam nimic despre omul acesta, ba chiar aveam motive să cred că el fusese cel care o sedusese și omorâse pe prietena mea. Sau în caz că nu el era vinovatul, poate că știa cine o făcuse. Puteam să-mi pun viața în pericol acceptând să plec cu el.

Dar era cea mai bună șansă să aflu dacă el era bărbatul din scrisorile lui Laney. În calitate de asistentă a sa, aveam să lucrez îndeaproape cu el. Urma să am acces la programul lui, să văd genul de persoane cu care interacționa. Aș fi putut să obțin fel de fel de informații de la el, să aflu cât de bine o cunoscuse pe Laney, să aflu cât de departe mersese relația dintre ei.

Și, în plus de asta, aveam șansa să ajung la Roma.

Era un plan riscant. Un plan tâmpit. Era un plan încropit. Dar acum că Gio era în Caraibe cu o altă asistentă și dat fiind faptul că nu aveam nici cea mai mică

idee când urma să se întoarcă, dacă ar fi fost să-i spun lui Bestiei, aş fi rămas fără nici un plan. Fără nici un plan şi fără nici un job la Covet. Fără nici o şansă de a afla adevărul despre ce i se întâmplase Elenei.

Şi, în plus de asta, aş fi ratat şansa să ajung la Roma.

- Ei bine? întrebă el. Ce spui, domnişoară James?

M-am uitat lung la el, cu sufletul la gură.

- Depinde, am răspuns eu, în cele din urmă.

- De ce? mă întrebă el cu o licărire în ochi.

Nu mă simţeam atrasă de el. Nu luam în calcul să spun da pentru că m-aş fi simţit în vreun fel atrasă de el. Luam în calcul să spun da de dragul lui Laney... nu-i așa?

„Nu fi proastă. Îndrăzneşte.“

- Cine mai vine? l-am întrebat eu

- Vom avea un şofer cu noi în Roma. O să ai acces douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru la personalul de la hotel şi un traducător, la nevoie.

Nu vorbeam o iotă de italiană, dar brusc aş fi dat orice să aflu ce însemna acel „cazzo“ şi de ce aveam în minte imaginea aceasta fierbinte cu el rostindu-mi acest cuvânt.

- De asemenea, vei lucra cu un stilist, zise el, uitându-se lung la hainele pe care le aruncasem la întâmplare pe mine. La urma urmei, lucrăm în lumea modei. E important să arăţi corespunzător la întâlnirile cu designerii.

Cuvintele lui mă făcură să-mi dau seama că arătam ca un personaj din *Walking Dead* cu colanţii mei negri, tricoul lălâi şi machiajul întins. Nu mă interesa. M-am uitat fix în ochii lui ca să vadă că nu mă interesa.

El oftă, îşi duse mâinile musculoase pe lângă corp şi se ridică în picioare, fără să lase ochelarii de soare din mână.

- Ce zici, domnişoară James? Da sau ba? Dacă nu eşti interesată, trebuie să încerc să găsesc pe altcineva.

Ştiam că ar fi trebuit să zic nu. Nu era răspunsul pozitiv. Răspunsul raţional. Răspunsul cel mai sigur.

- Da, m-am auzit eu spunând.

La naiba...

- Foarte bine, zise el, fără să se arate câtuși de puțin entuziasmat de decizia mea, ci trecu pur și simplu pe lângă mine, puse mâna pe clanță, moment în care i-am simțit parfumul acela seducător cu nuanțe de iasomie, cedru și rom. Domnișoara Pascal este astăzi la birou, pregătește deja actele și toate aranjamentele pe care le-a făcut pentru călătoria mea. Să mergi să vorbești cu ea la ora unu. Să vii cu bagajele direct la Covet. O să te aștepte acolo o mașină care să te ducă la aeroport.

- Stai puțin, i-am spus eu făcând ochii mari în timp ce el deschise ușa și dădu să iasă în hol. Azi plecăm?

- La ora patru, zise el, punându-și ochelarii la ochi după care se îndreptă spre scări. Să nu întârzii, domnișoară James. Nu-mi plac oamenii nepunctuali. Ah, încă ceva, spuse el, oprindu-se pe scări ca să-mi arunce o privire după umăr, lăsându-și ochelarii pe nas cât să vadă din nou ochii aceia tulburători. Când ajungem în Roma ai face bine să nu-mi sfidezi ordinele, cum ai făcut-o aici. Ne-am înțeles?

L-am privit cu un nod în gât, știind prea bine că mă păștea un mare pericol și că, dacă nu urma să fiu cu băgare de seamă, aveam să ajung la fel de vulnerabilă și de neajutorată ca Laney. Dar nu aveam de gând să las să se ajungă până acolo. Știam ce fel de om era Luciano Salvatici și nu intenționam să mă las păcălită, așa ca Laney.

- Da, i-am spus eu.

El nu mai zise nimic, ci se uită lung la mine, după care își puse din nou ochelarii la ochi și o luă în jos pe scări.

După ce am auzit ușa de la intrare închizându-se trei etaje mai jos, am răsuflet ușurată și m-am întors pierdută în casă. Am închis ușa în urma mea și m-am rezemat cu spatele de ea, șocată de tot ce se întâmplase.

Urma să lucrez direct cu Bestia. Urma să plec cu el la Roma, un oraș în care îmi dorisem dintotdeauna să ajung. Și urma să plecăm chiar astăzi, în doar câteva ore.

Un zâmbet îmi apăru pe chip. Nu aveam nici cea mai mică idee de ce îmi oferea o a doua șansă. Nu înțelegeam de ce mă alesese tocmai pe mine în locul zecilor de secretare și asistente care lucrau la Covet. Dar știam că nu puteam să las șansa să treacă pe lângă mine. Până la finalul săptămânii, urma să știu cu siguranță dacă el era bărbatul din e-mailurile lui Laney. Și aveam să știu exact cum să-l fac să plătească.

Orice fantezie aș fi avut despre o călătorie de poveste în Italia se risipi de îndată ce m-am întâlnit cu domnișoara Pascal.

Asistenta aceea blondă îmi dădu toate informațiile de care aveam nevoie ca să mă ocup de programul Bestiei. Mă simțisem puțin depășită de situație când am parcurs împreună itinerariul și când mi-a explicat care aveau să fie atribuțiunile mele, dar știam că puteam să-ți tac față. Cel mai greu avea să fie cu bariera de limbă, dar domnișoara Pascal mă asigurase că nu aveam de ce să-mi tac griji pentru că majoritatea celor prezenți la discuții vorbeau și engleză.

Aș fi vrut s-o întreb ce anume avea de făcut de nu putea să plece în călătorie și despre relația dintre ea și Bestie, dar în cele din urmă am decis să-mi țin gura. Era clar că nu avea de gând să-mi spună nimic și nu aș fi făcut altceva decât s-o enervez. În plus de asta, poate că avea să-mi fie de mai mult ajutor pe viitor.

Dar nu am reușit să-mi ascund prea bine uimirea când am aflat că Bestia - era deja cazul să nu-i mai spun așa, nici măcar în minte pentru că nu voiam să risc să-i spun astfel în Italia - plecase deja în Italia cu avionul său privat. Crezusem că urma să plecăm împreună... nu că ardeam de nerăbdare să plec la drum cu Bestia, mă rog, cu Luciano Salvatici, dar mi s-a părut ciudat. La urma urmei, aveam aceeași destinație. Cât loc credea că aveam să ocup în avionul lui privat? Așa că, în loc să plec cu el, am fost aruncată în spatele unui avion Delta, cu cel mai ieftin bilet, pe locul din mijloc,

unde mi-am petrecut următoarele opt ore plictisindu-mă și încercând să-mi dau seama ce voia să-mi spună bărbatul acesta.

Cred că am ațipit la un moment dat, nu-mi mai aduc aminte. Știu doar că zborul spre Roma a fost cel mai lung și cel mai obositor din viața mea. Când am aterizat în cele din urmă, cu o oră întârziere, m-am ridicat amorțită de pe scaun și am dat buzna în prima toaletă care mi-a ieșit în cale ca să mă văd în oglindă. Am fost întâmpinată de părul ciufulit, ochii roșii și un chip palid. Arătam ca un personaj din *Ziua Z: Apocalipsa*. Nicipe departe lookul profesional cu care intenționam să mă prezint la noul meu job.

Un duș și o noapte odihnitoare erau singurele care ar fi putut să mă ajute să remediez situația, dar știam prea bine că nu aveam să mă bucur prea curând de acest lux. Roma era cu șase ore înainte de New York. Dat fiind faptul că avionul meu decolase în cea de-a doua parte a zilei, era dimineața când am ajuns în Italia. Programul plin al domnului Salvatici începea la ora nouă. Din cauza întârzierii, îmi rămăsese doar o oră și jumătatea să găsesc hotelul, să-mi iau bagajele, să aflu unde era Bestia și să încerc să mă prefac că știam ce naiba trebuia să fac.

M-am aranjat cât am putut mai bine în oglindă, după care m-am îndreptat spre securitate, apoi am fost să-mi iau bagajul și mi-am făcut loc cu el prin mulțime. Turistii din jurul meu se grăbeau să-și găsească mijlocul de transport. Tocmai mă pregăteam să ies din aeroport să-mi găsesc un taxi, când am zărit un bărbat îmbrăcat într-un costum negru care ținea în mână o pancartă cu numele meu.

– Eu sunt Natalie James, i-am spus.

– Foarte bine, *signora*. Bărbatul acela care, după ridurile de pe tenul lui bronzat, nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani, de-abia dacă se uită în direcția mea dar îmi luă bagajul și spuse: Domnul Salvatici vă așteaptă. Vă rog să mă urmați.

De îndată ce am pășit pe ușile automate am simțit un iz de vară. L-am urmat pe șofer de la terminatul de sosiri în garajul suprateran. Garajul era plin, dar am zărit doar doi, trei oameni care mergeau grăbiți la treburilor și am simțit un gol în stomac când mi-am dat seama că mă pusesem deja într-o situație primejdioasă, într-un loc pustiu, cu un bărbat despre care nu știam nimic,

Șoferul mă conduse la un Mercedes negru, băgă bagajul în portbagaj și îmi deschise portiere.

- O să ne ia cam o oră până ajungem la hotel.

O oră? M-am așezat pe bancheta din spate, speriată că aveam să devin următoarea victimă din filmul *Taken*. Nu mai aveam nici o șansă să-mi despachetez bagajul și să încerc să găsesc o bluză care să nu fie șifonată.

În mașină am reușit să-mi retușez machiajul. După ce mi-am verificat mesajele și e-mailurile și am constatat că nu aveam nimic din partea Bestiei, m-am așezat comod în scaun și mi-am îndreptat privirea pe geam, ca să admir peisajul. Haosul din aeroport se mută pe o autostrada lată, flancată de o parte și de alta de câmpii. Terenul era destul de plat, dar vedeam dealurile din depărtare. Eram prea obosită după călătoria aceea inconfortabilă ca să am energia să mă bucur de ce vedeam la fața ochilor și, până acum, Italia nu mi se părea cu nimic diferită de Statele Unite.

Totuși, mi-am schimbat curând părerea când am intrat în oraș. Clădirile și împrejurimile Romei erau moderne, exact ca acasă, dar pe măsură ce ne apropiam de destinația noastră, am văzut bolți în stil vechi, specifice arhitecturii Romei antice și obeliscuri pe care le vedeam doar în poze. M-am lipit cu fața de geam, sperând să zăresc și Colosseumul.

- Vaticanul e în direcția aceea, mi-a spus șoferul, arătându-mi spre dreapta mea.

Am încercat să zăresc ceva pe geam, pe banchetă dar clădirile erau prea înalte. M-am lăsat din nou pe banchetă și am văzut cum ne-am îndepărtat de Vatican și am luat-o pe un deal, trecând printr-un cartier de case.

Clădirile erau din ce în ce mai rare, iar copacii flancau drumul pe ambele părți. Am zărit ziduri de ciment de ambele părți ale mașinii, care îmi blocau vederea. Chiar când începusem să cred că șoferul meu încerca înadins să mă ocolească, trase mașina pe o alee circulară privată. Locul era împânzit de copaci și plante bogate. Am zărit o fântână arteziană în mijlocul aleii. Mașina noastră ocoli fântâna și opri în cele din urmă în fața unei clădiri imense de șapte etaje, cu balcoane și plante agățătoare.

- Am ajuns la hotelul Cavalieri, signora, îmi spuse șoferul, coborând din mașină.

Mi-am luat geanta și am așteptat să vină să-mi deschidă portiera, dar eram mult prea nerăbdătoare. Eram gata să trec la treabă, doar că nu aveam de unde să știu cu care dintre cei doi Luciano Salvatici aveam să dau nas în nas în doar câteva minute. Oare aveam să-l întâlnesc pe acel Luciano relaxat, incredibil de sexy care venise în casa mea cu doar douăzeci și patru de ore înainte ca să-mi ofere acest job? Sau cu CEO-ul distant și impunător care îmi spusese că nu eram suficient de umblată prin lume ca să lucrez la Covet?

În cele din urmă mi-am spus că nu conta cu care Luciano urma să mă întâlnesc, așa că i-am mulțumit șoferului și am intrat în hotel.

De îndată ce am pășit în recepție am rămas cu gura căscată și m-am simțit nelalocul meu. Era un spațiu mare, amplu, cu podele strălucitoare, finisaje de catifea, coloane, palmieri și cu tablouri imense cu peisaje frumoase pe fiecare perete.

Probabil că arătam pe cât de uluită mă simțeam pentru că o femeie subțirică, brunetă, frumos coafată, îmbrăcată într-un costum elegant se îndreptă spre mine, spunându-mi:

- Signora, pot să vă ajut cu ceva?

Se vedea de la o poștă că eram din Statele Unite.

- Ah, da, am răspuns eu, aruncând-mi geanta pe umăr. Cred că am o rezervare pe numele meu. James. Natalie James.

- Oh, domnișoara James, desigur. Vă așteptam. Numele meu este Maria. Domnul Salvatici v-a făcut deja cazarea. Să-mi dați pașaportul dumneavoastră, vă rog, și o să vă conduc în cameră.

Nu știam ce să cred despre faptul că Bestia „îmi făcuse deja cazarea“, dar m-am bucurat să aflu că nu mai trebuia să-mi caut portofelul și cardul de credit prin geantă. Am întins pașaportul, după care am văzut-o pășind în spatele recepției strălucitoare de marmură. Începu să tasteze la calculatorul ei, iar câteva minute mai târziu se întoarse și spuse:

- Pe aici, vă rog. O să vă aducă cineva bagajul în scurt timp.

Era clar că aveam de-a face cu un hotel de fițe. Eram, din nou, înconjurată de genul acela de bogăție și lux care mă făcea să mă simt incredibil de intimidată. Ceea ce mă enerva la culme.

„Nu te simți intimidată. Ai controlul“, mi-am spus.

Am urmat-o pe Maria pe un coridor lung și lat. Am aruncat priviri în stânga și în dreapta, căscând ochii la magazine, la salonul principat și la restaurantele de la parter. Am ajuns în cele din urmă în dreptul singurului lift.

Maria scoase un card de acces dintr-un pliculeț de hârtie, îl băgă într-o fantă în peretele liftului, după care mi-l înmână.

- Acesta este liftul dumneavoastră privat. Acesta este cardul de acces. Voi trimite imediat pe cineva cu bagajul dumneavoastră. Dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați să mă sunați. Găsiți numărul meu în dreptul fiecărui telefon din apartament. După care îmi zâmbi și dădu să plece. Vă urez ședere plăcută, domnișoară James.

Am luat cardul, uitându-mă lung la el. Un apartament? Bestia îmi luase un apartament? Nu avea nici

o logică, mai ales după ce îmi luase cel mai ieftin bilet de avion.

- Stați puțin, am strigat eu după ea. La ce apartament stau eu?

Maria îmi aruncă un rânjet peste umăr.

- Cardul de acces duce către un singur apartament. domnișoară James.

I-am auzit pașii îndepărtându-se pe podeaua lucioasă. Brusc, ușile de la lift se deschiseră. Am intrat nedumerită în cutia aceea de metal, cu mintea plină de fel de fel de întrebări.

În mai puțin de un minut, ușile duble se deschiseră. Am ieșit din lift, așteptându-mă să dau peste o nouă ușă, dar am rămas șocată când mi-am dat seama că liftul dădea fix în intrarea unui apartament enorm. M-am trezit față-n față cu o masă rotundă, pe care trona un aranjament floral superb. În spatele mesei se întindeau niște ferestre înalte până în tavan care dădeau spre orașul cu acoperișuri roșii și domuri arcuite. Am observat finisajele elegante, tablourile scumpe și l-am zărit pe Luciano Salvatici care se ridică de pe canapeaua din partea cealaltă a încăperii.

L-am privit cu sufletul la gură. Trupul lui frumos și musculos era înveșmântat într-un costum italianesc care îi venea ca turnat. Părea, mai degrabă, un lord roman, un zeu, nu un simplu muritor. Iar ochii lui tulburători, misterioși, ochii aceia atât de sexy se îndreptară imediat asupra mea, de parcă urma să devin următoare lui sclavă.

Se uită lung la mine preț de câteva secunde, iar în clipa aceea mi-am simțit gura uscată și am simțit că inima mi-o ia la goană.

- Domnișoară James, spuse el în cele din urmă cu accentul acela atât de familiar.

Doar că, de data asta, nu părea la fel de rece sau distant ca în ziua interviului. Dar nici nu era tocmai lejer și relaxat cum fusese în apartamentul meu, cu douăzeci și patru de ore în urmă. De data asta, vocea

mi mă penetra ca un foc arzător care îmi ajunse până în sânge, lăsându-mă asudată și înfierbântată.

Chiar când ajunsesem să cred că ești pe cât de inteligentă reieșea din CV-ul tău. Dar presupun că ne-am înșelat, nu-i așa?

Înțelegeam că tocmai mă insultase. Știam că ar fi trebuit să fiu foc și pară. Dar am simțit că nu pot să spun nimic și am strâns cureaua genții în mână, pentru că, nici de data asta, nu-mi putea lua ochii de la buzele lui, iar cuvântul acela „cazzo“ începu din nou să răsună în mintea mea, la fel cum se întâmplase acasă la mine. Doar că acum, datorită internetului, știam exact ce însemna.

La naiba...

Avea dreptate, tocmai dovedisem că nu eram deloc pe cât de inteligentă mă dădeam în CV-ul meu pentru că, dacă aș fi fost cu adevărat deșteaptă, nu m-aș fi urcat niciodată în avionul acela.

capitolul 7

Luc

De îndată ce am văzut-o ieșind din lift și i-am zărit chipul îmbujorat și expresia aceea copleșită, inocentă, dar și ușor excitată, am simțit că o vreau.

Mi-am încleștat maxilarul încercând să nu mă mă gândesc la noaptea trecută pe care o petrecuserăm pe bancheta din spate a mașinii, sărutându-ne, atingându-ne, o imagine care îmi apăru brusc în fața ochilor. Alături de amintirea ei adormită în nimic altceva decât în sutien și chiloți de dantelă. Dar a trebuit să-mi reamintesc că nu o adusesem la Roma ca să mi-o trag cu ea până în zorii zilei. O adusesem aici ca să bag frica în ea. Ca să fiu sigur că își ia tălpășița înapoi spre Idaho, unde îi era locul. Nu avea rost să amânăm inevitabilul.

- Deja ai întârziat, nu mai ai timp să-ți faci duș, i-am spus. Am aruncat o privire spre formele ei apetisante. Spre bluza șifonată și pantalonii largi pe care îi purtase în avion, încercând să par dezgustat și nu excitat. Ceea ce eram de fapt, la naiba. Stilistul a lăsat câteva haine pentru tine. Îmbracă-te cu ceva haine care să nu fie șifonate, aranjează-ți machiajul și coboară la recepție în cincisprezece minute.

Am trecut pe lângă ea în drum spre lift, având grijă să nu o ating. Dar când am trecut pe lângă ea i-am simțit parfumul, combinația aceea de grepfrut și miere care îmi făcea sângele să fiarbă. Mi-am încleștat din nou maxilarul așteptând să vină liftul.

- Nu înțeleg, zise ea în spatele meu. Femeia de la recepție mi-a zis că o să stau într-o cameră la etajul ăsta.

- Așa e, i-am răspuns, fără să mă uit la ea, știind că dacă ar fi fost să mă întorc cu fața la ea, mi-ar fi văzut umflătura din pantaloni. Camera ta e la dreapta.

Ușile se deschiseră și am intrat imediat în lift, grăbindu-mă să plec fără să mă întorc cu fața spre ea.

Odată rămas singur în lift, am tras adânc aer în piept, m-am rezemat de peretele liftului, spunându-mi „cazzo“.

Ce plan stupid! După doar două minute cu ea eram deja mai excitat decât fusesem în ultimele săptămâni. Da nu, în ultimele luni. Era clar că aveam vreo fantezie cu mine în rolul de erou de care trebuia să scap în cel mai scurt timp pentru că, în mod normal, nu aș fi fost niciodată interesat de cineva ca Natalie James. Mie îmi plăceau femeile înalte, experimentate și cu sâni mari. Dar fata asta nu se încadra deloc în descriere. Când eram cu o femeie în focurile pasiunii nu voiam să mă întreb dacă îi plăceau aceleași lucruri obraznice care îmi plăceau și mie. Voiam să știu că vrea să fac sex sălbatic și dur. Și în mod cert nu voiam să văd privirea ei inocentă și naivă în timp ce i-o trăgeam în disperare.

Am coborât din lift simțindu-mă din nou că dețin controlul, mulțumit că alesesem să o trimit să zboare singură cu avionul în loc să vină cu mine în Bombardier. Nu aș fi putut rezista în preajma ei atât timp, chiar dacă fusese un zbor mai scurt datorită motoarelor performante. Chiar dacă nu mă încânta ideea de a împărți un apartament cu ea în următoarele zile, nici nu-mi făceam griji. Era important pentru planurile mele să o țin aproape și ne așteptau niște zile și seri pline de întâlniri și de evenimente încât eram sigur că avea să se sature să mă vadă când ajungeam seara la hotel. Urma să fie atât de sătulă și de intimidată de mine că avea să se ascundă în camera ei ca un șoricel speriat.

Cel puțin, pe asta mă bazam, căci altfel....

Ei bine, dacă urma să iasă din camera ei, aveam să dau de belea. După două luni de abțință, urma să-mi fie greu să mă controlez.

Pantofii mei răsunau pe podeaua de marmură, în drum spre recepție, încercând să-mi alung astfel de gânduri din minte. Mi-am scos telefonul ca să îmi verific e-mailurile. Aveam mai multe de la Ilario Lorenzi, vicepreședintele de la Covet, pe care în lăsasem să se ocupe de treburi la birou, în timp ce eu eram în Roma. Ilario era un bărbat competent, dar nu aveam încredere în el. Se trăgea dintr-o familie care lucrase dintotdeauna pentru familia noastră și era, fără doar și poate, un oportunist. Știam că se enervase la culme când aflase că tatăl meu mă numise CEO după atacul de cord pe care îl suferise unchiul meu. În toți acești ani Ilario sperase că avea să devină CEO... și să primească o funcție mai înaltă în organizația noastră.

I-am răspuns punctual la e-mailuri, după care i-am trimis un e-mail domnișoarei Pascal, poruncindu-i să stea cu ochii pe Ilario în absența mea. Sandra Pascal era, cel mai probabil, singura persoană în care aveam încredere la Covet. Lucra pentru noi de ani de zile, era loială familiei, dar era și o femeie foarte inteligentă, care știa când să-și țină gura și nu-i scăpa nimic.

La recepție am dat peste mai mulți turiști care își făceau planuri despre cum să-și petreacă ziua și alți clienți care se cazau. M-am îndreptat spre o canapea goală de lângă ferestrele mari care dădeau spre piscină și spre grădinile mediteraneene superbe care împrejmuiu hotelul. Am continuat să-mi verific e-mailurile, până am observat unul din partea lui Giovanni.

M-am încruntat instant. Bănuiam deja că fratele meu era furios că venisem să îi fur „jucăria” înainte ca el să aibă ocazia să se joace cu ea, iar e-mailul lui era plin de fel de fel de insulte la adresa mea. Dar nu mă interesa. Dacă n-ar fi fost fratele meu, l-aș fi strâns de gât cu mâna mea, ca să scap lumea de un pervers ca el. Dar pentru că eram frați de sânge, nu puteam face una ca asta. Totuși, poziția mea de CEO îmi permitea să-l trimit pe dobitoc cât mai departe de New York și exact asta făcusem hotărând să-l trimit la ședința foto din Caraibe. După

care intenționam să-l trimit în America de Sud, în Australia, în India și în Mozambic. Planul meu era să-l țin ocupat pe ticălosul acela măcar o lună. Atât de ocupat încât să nu aibă timp să o contacteze pe Natalie James sau să încerce să o ispitească în jocurile lui depravate.

I-am șters e-mailul fără să răspund și tocmai mă pregăteam să bag telefonul în buzunar când am auzit zgomotul pantofilor ei cu toc pe podeaua de marmură. Mi-am ridicat privirea, iar când am zărit-o pe femeia care reprezenta cea din urmă obsesie a lui Giovanni, am simțit că mi se taie răsufarea.

Nu știu ce altceva făcuse în aceste cincisprezece minute decât să se schimbe de haine și să-și aranjeze părul, dar Natalie James arăta cu totul altfel și nu în felul bun. Cel puțin, nu pentru mine. Se descotorosise de hainele lălăi care îi ascunseseră trupul apetisant. Optase, în schimb pentru o fustă mulată, neagră, și pentru o bluză roșie, fără mâneci, care îi cădea frumos pe sânii micuți, dar plini. Pantofii cu toc îi scoteau în relief picioarele tonifiate și fundul bombat. Își prinsese părul într-un coc, dar își lăsase câteva bucle care să-i încadreze frumos chipul și care să-i alungească gâtul acela delicat. Iar ochii aceia... nu mai păreau obosiți și copleșiți. Ochii aceia de un albastru regal sclipeau plini de curaj și îndrăzneală, făcându-mă să tânjesc după ea, să vreau să fiu cu ea.

Se opri la câțiva pași de mine, cu o geantă elegantă pe umăr, cu telefonul în mână, dar încă simțeam pielea ei arzătoare. Și mirosul acela, combinația acea de grepfrut și miere, părea și mai pronunțat, ceea ce nu făcea altceva decât să mă stârnească și mai tare.

– Sunt gata. Știam că trebuia să fie extenuată, dar nu lăsa să se arate. Ridică privirea și mă încolți cu ochii aceia fermecători. Am vorbit cu șoferul să ne aștepte în fața hotelului. Prima întâlnire e la Valentino în douăzeci de minute. Ești gata?

Nu mă interesa ce întâlniri aveam stabilite. Mă enerva că nu știam ce să-i răspund pentru că disciplina de sine pe care contam ca să nu se vadă cât de mult

tânjeam după ea se risipise de îndată ce am văzut-o în fața ochilor.

Mi-am simțit bărbăția excitată, iar în clipa aceea mi-am dat seama că voiam să fiu cu fata aceea. Aș fi dat orice să fiu cu ea, să o simt sub mine, să o văd în genunchi, să o lipsesc de perete. Îmi venira în minte fel de fel de scenarii în care făceam sex nebun cu ea. Am simțit că mă întăresc și mai tare când mi-am imaginat cum ar fi fost să o iau de gât în timp ce intram în ea, să o strâng de gâtul acela delicat, să o văd roșie în față și să știu că răsufierea aceea tăiată avea să o poartă spre cel mai intens orgasm pe care îl simțise vreodată. Până ce suspinele și gemetele ei de plăcere aveau să mă ducă și pe mine în extaz.

- Domnule Salvatici?

Am clipit de câteva ori când am auzit-o spunându-mi numele. După care am început din să clipec și când mi-am dat seama că mă lăsasem purtat de o fantezie chiar de față cu ea.

- Da, am reușit să spun după ce mi-a dres glasul. Hi hi să mergem, i-am spus, ferindu-mi privirea.

Ea se uită lung la mine, după care se întoarce cu spatele și se îndreaptă spre ieșire. Am tras adânc aer în piept fără să-mi pot lua ochii de la fundul ei bombat care se legăna în fața mea.

„La naiba!” Fie că avea sau nu de gând să rămână închisă în camera ei, eram într-o mare încurcătură, fără doar și poate. Dacă nu reușeam să îmi controlez pornirile, nu aveam să supraviețuiesc acestei săptămâni. Și era esențial să nu mă ating de fata aceea în următoarele zile dacă speram să o fac să plece de la Covet, să plece din viața mea o dată pentru totdeauna.

Pentru că asta era singurul lucru pe care mi-l doream. Nu voiam să ajungă la fel ca prietena ei, Elena. Nu aveam de gând să o văd manipulată de nimeni.

Nici măcar de mine.

Aproape că reușisem să trec de prima zi fără să fac ceva greșeală.

Aproape.

Ne-am întâlnit cu patru designeri, după care ne-am scurs degrabă la hotel ca să ne schimbăm în hainele de seară pentru prezentarea de modă. Natalie, chiar și așa copleșită de diferența de fus orar și ieșită din elementul obișnuit, dăduse dovadă de profesionalism, programându-mi toate întâlnirile chiar mai bine decât domnișoara Pasca, încurcându-se doar la câteva nume în timpul prezentărilor, nume pe care nici eu nu știam uneori cum să le pronunț.

Eu, pe de altă parte, umblasem excitat aproape toată ziua, din simplul motiv că eram în preajma ei, și eram pe punctul de a exploda. Atât de excitat eram că, atunci când am văzut-o pe Natalie ieșind din camera ei în seara aceea îmbrăcată cu o rochie roșie, în linie asimetrică, scurată, cu spatele gol, aproape că am fost gata să-l dau pe zăbii de plan și să o lipesc de perete, și să o pătrund chiar în clipa aceea. Singurul lucru care mă oprise fusese tăria de caracter, dar eram perfect conștient de faptul că riscam să cedez în orice clipă. Trebuia să fac cumva să nu scot pe fata asta din minte.

Așa că am decis să nu stau lângă ea la prezentarea de modă. M-am așezat de partea cealaltă a încăperii, încercând să intru în vorbă cu alți oameni. După care am căutat la petrecerea de după cu toate modelele care mi-au ieșit în cale, mai ales că toate știau foarte bine cine eram și se arătaseră interesate. Multe dintre ele erau chiar prietene de familie și ar fi fost deschise la orice fantezii porcoase. Aproape că acceptasem chiar avansurile unei blonde. Fusesem cât pe ce să o trag pe slăbănoaga aceea într-o cameră goală și să o trag în disperare doar ca să-mi iau gândul de la asistenta aceea simplă și naivă. Doar că, am zărit-o pe Natalie de partea cealaltă a camerei, cu un pahar în mână, îmbujorată, stând de vorbă cu David Bonello.

Am simțit că văd negru în fața ochilor. Și nu pentru că aș fi fost excitat. Bonello era prieten cu Giovanni. Se cunoșteau de mult și aveau aceleași gusturi perverse în materie de sex. Și, cel mai adesea, și în materie de femei.

- Scuze, i-am spus eu tipei cu care stăteam de vorbă și care ar fi putut să sugă toată viața din mine cu buzele ei umflate de collagen.

I-am întors spatele și m-am îndreptat spre Natalie. Am auzit-o pe tipă strigând după mine, dar nu m-am întors spre ea. Nu-mi puteam lua ochii de la ticălosul ăla care făcea pe Făt-Frumos, când eu știam prea bine că era însuși Lucifer.

Ticălosul! Nu o târâsem pe fata asta după mine peste ocean ca să o țin departe de Giovanni doar ca să o las să îi cadă pradă netrebnicului de David Bonello.

- Luc, mă întâmpină Bonello, ochii lui negri zărindu-mă peste umărul lui Natalie. Frumoasa ta asistentă tocmai îmi povestea de întâlnirea ta de astăzi cu Valentino.

Nu m-am obosit să arunc vreo privire în direcția lui Natalie, dar i-am zărit zâmbetul temător cu coada ochiului.

- Ce naiba crezi că faci? I-am întrebat pe Bonello în italiană, fără să-mi ascund indignarea.

Ticălosul știa prea bine că nu-l aveam la suflet. O alesese pe Natalie tocmai pentru că știa că nu puteam să-l suport.

Bonello se uită la mine cu o sclipire meschină, familiară în ochi și îmi răspunse fără să stea pe gânduri tot în italiană:

- Mă distrez. Ar trebui și tu să faci la fel.

Aș fi vrut să-i dau un pumn în bot, dar de-abia am reușit să-mi țin furia în frâu.

- Sună șoferul să vină după noi, i-am spus eu lui Natalie în engleză fără să-mi iau privirea de la Bonello. Plecăm.

Natalie își mută privirea când la mine, când la Bonello.

- Dar...

- Fă cum îți spun, am răbufnit eu, fără să mă uit la ea.

Se făcu imediat roșie la față. Știam că tocmai o umilisem și că era furioasă pe mine, dar nu mă interesa.

- Noapte bună, David, zise ea, sfioasă și se îndepărtă.

Bonello rămase cu privirea ațintită asupra ei la plecare, după care îmi spuse, amuzat, în italiană:

- Ce bucățică, Salvatici. Dacă nu o iei tu, să știi să sunt alții la rând.

În clipa aceea am explodat. L-am luat pe Bonello de gât și l-am lipit de coloana din spatele lui. Bonello făcu ochii mari, șocat și își scăpă paharul de șampanie din mână, care căzu pe podeaua de marmură. Grupul de modele care stăteau la taclale la câțiva pași de noi săriră ca arse. Vocile din jurul nostru amuțiră și știam că toată lumea era cu ochii pe noi, dar nu mă interesa.

- Dacă pui mâna pe ea, te omor, i-am spus eu, furios.

Bonello se uită lung la mine cu privirea lui fără suflet și îmi răspunse pe un ton gânditor:

- Fata asta înseamnă ceva pentru tine. Interesant.

L-am strâns și mai tare de piept, nervos pe mine însumi că răbufnisem în halul acela, că sărisem la atac fără să analizez situația.

- E asistenta mea. E responsabilitatea mea și nu vreau să-i distragi atenția de la treaba pe care o are de făcut. Nu e jucăria ta.

- Salvatici, trezește-te la realitate, îmi răspunse el cu o privire răzbunătoare. Toate sunt niște simple jucării, o știi prea bine.

Chiar dacă furia încă nu-mi dădea pace, m-am forțat să-I dau drumul din strânsoare. Îmi făcusem cunoscut punctul de vedere. Știa că nu era cazul să se pună cu mine.

- Stai departe de ea, i-am repetat.

Bonello își masă umărul, fără să-și ia ochii de la mine cu un rânjet răutăcios pe buze, unul care îmi dădea de înțeles că nu avea să renunțe la Natalie.

- Mi-a părut bine, Luc, zise el, băgându-și mâinile în buzunare. Seara frumoasă!

După care se îndreptă spre bar, în timp ce eu îmi simțeam inima bătând cu putere, și trupul încordat, gata să sar din nou la atac. Bonello reușise să-mi întoarcă stomacul pe dos. În tot universul acela de imoralitate. Bonello reușise să găsească singura persoană decentă, de parcă ar fi găsit acul nevinovat în carul cu fân. Deja nu mai puteam să o țin aproape numai noaptea. Trebuia să fiu cu ochii pe ea și pe timpul zilei.

Mi-am făcut loc prin mulțime cu maxilarul încordat și am pornit-o spre ieșire, acolo unde Natalie, sursa tuturor frustrărilor mele, mă aștepta lângă mașină. Nu voiam să o știu în preajma mea. Nu voiam să o știu în lumea mea. Dar, în viitorul apropiat, nu aveam cum să mă lipsesc de ea.

Era deja pe bancheta din spate a mașinii până am ieșit eu din clădire. M-am așezat și eu pe banchetă, având grijă să nu arunc nici o privire în stânga mea, să nu mă mișc în nici un fel, căci nu voiam să risc să c ating. Nu aveam de unde să știu ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi atins-o.

Ea păstră distanța, cu toate că eu mă simțeam deja acaparat de prezența ei, și rămase cu privirea ațintită pe geam, furioasă de felul în care mă purtasem față de ea. Încercasem să-mi țin gura, chiar încercasem, dar rochia aceea blestemată i se ridica prea sus pe picior, făcând-o irezistibilă nu doar pentru mine, ci pentru toți nenorociții ăia. Deja nu mai puteam suporta.

- Dacă mai dăm de bărbatul ăsta la evenimentele noastre viitoare, i-am spus eu pe un ton calm, fără să-mi iau privirea de pe geam, nu vreau să vorbești cu el, nu vreau să te uiți la el, nu vreau să te apropii de el.

Ea se uită imediat la mine și, cu coada ochiului, am citit furia din ochii ei albaștri.

- Poftim? Îmi poruncești să nu vorbesc cu el?

- Da, îți poruncesc, am răbufnit eu, înfruntându-i privirea.

Am regretat imediat, pentru că privirea ei sfidătoare nu făcu altceva decât să mă întărească și mai tare. Aș fi dat orice să o pun pe genunchi și să-i dau o lecție. Nu mă interesa că făcuse o treabă bună astăzi. Nu-mi puteam lua gândul de la David Bonello, de la ce ar fi fost nenorocitul acela în stare să facă dacă m-aș fi retras cu manechinul acela.

- Cât timp lucrezi pentru mine, faci cum îți poruncesc eu, iar dacă mă enervezi, te urc în primul avion spre Idaho. Dacă-ți spun să nu te uiți la cineva, ai face bine să nu te uiți. Dacă îți spun să te grăbești, așa să faci. Și dacă îți spun să nu te îmbraci ca o târfă, să ascuți de mine. Să nu te mai prind în rochia asta.

Ea mă privi cu doi ochi mari, șocați și își încleștă maxilarul, furioasă. Se vedea cu ochiul liber cât era de mânioasă, ca în timpul interviului, când îi spusese că nu avea ce căuta la Covet, dar nu răbufni în nici un fel. Își întoarse din nou privirea pe geam, vizibil încordată, cu pumnul încleștat pe coapsa dezgolită.

Am simțit că mă cutremur uitându-mă la ea. Aș fi vrut să o văd ripostând, dar nu aș fi știut să zic de ce. De regulă, nu-mi plăceau femeile încăpățănate și independente. Îmi plăceau să fie supuse, deschise la fel de fel de nebunii, dar știam că ea nu era deloc așa. Nu-mi plăcea să fiu provocat, iar ea părea să mă provoace din toate punctele de vedere. Mai puțin acum.

Toate gândurile acestea contradictorii care îmi treceau prin minte nu reușiră să îmi calmeze bătăile inimii. Ba chiar mă neliniștiră și mai tare.

Am reușit cu greu să-mi iau ochii de la ea și mi-am îndreptat privirea spre fereastră. Ne-am continuat, astfel, drumul spre hotel, perfect conștient de faptul că șoferul ne auzise certându-ne. În loc să mă gândesc la femeia aceea ispititoare, nervoasă și incredibil de sexy de lângă mine, am încercat să mă concentrez asupra șoferului.

Aș fi fost curios să știu cui îi era el loial. În țara asta, nu puteam să am încredere în nimeni. Lucru care mă enerva și mai tare.

Șoferul opri mașina în fața hotelului. Natalie coborî singură, chiar înainte ca șoferul să apuce să parcheze. Am tras adânc aer în piept, încercând să mă calmez și i-am spus șoferului să nu se mai obosească să iasă din mașină. Mi-am deschis singur portiera și am pornit după ea în hotel.

Î-am auzit pașii pe podeaua de marmură, în timp ce se îndrepta spre liftul nostru privat. Nu-mi dădeam seama de ce, dar mi se părea și mai ispititoare acum, așa nervoasă și țăfnoasă, iar trupul meu reacționează instinctiv. Doar că acum că plecaserăm de la petrecere și că ajunseserăm la hotel unde știam că era în siguranță, acum că mă mai calmasem și eu, deja mă simțeam ca naiba.

„Merda“, mi-am zis eu, masându-mi tâmpilele, încercând să-mi dau seama de ce mă înnebunea atât de tare fata asta. Scopul acestei călătorii fusese să o scot din sărite ca să se întoarcă cu coada între picioare în Idaho, nu-i așa? Tocmai asta reușisem să fac în seara aceasta. Și atunci, de ce mă simțeam atât de vinovat?

Natalie își încrucișă brațele la piept, așteptând tăcută în fața liftului. Am ajuns în dreptul ei exact când se deschiseră ușile. Pași furioasă în lift și se lipi de perete, la mare distanță de mine.

Am oftat și am urmat-o în lift, cu mâinile în buzunare, încercând să găsesc cuvintele potrivite ca să detensioneze această situație pe care eu însumi o creasem. Nu-mi venea nimic în minte. Dar știam că, oricare ar fi fost scopul meu, nu aveam de gând să-mi petrec următoarea săptămână sau oricât de mult avea ea să decidă să rămână la cuțite cu ea.

Ieși din lift de îndată ce se deschiseră ușile și traversă livingul în grabă, îndreptându-se spre camera ei.

„La naiba!“

- Natalie, stai puțin.

Se opri în pragul ușii cu umerii încordați.

În tăcerea aceea, mi-am dat seama că era pentru prima oară când îi spuneam numele cu voce tare. De fiecare dată când vorbisem cu ea îi spusese „domnișoara James”, dar după seara aceasta, după toate câte îmi trecuseră prin minte astăzi, nu mi se mai părea potrivit să îi spun așa.

- Vreau să înțelegi că, dacă îți spun să faci ceva anume, am eu motivele mele. La naiba, nu-i eram dator cu nici o explicație. Voiam doar să priceapă. Doar că mi-am dat seama că dacă voiam să o fac „să priceapă” trebuia să mă calmez. Bărbatul cu care stăteai de vorbă la petrecere nu-mi este prieten. E un tip periculos. Nu vreau să te văd în preajma lui.

Ea nu se întoarse cu fața spre mine. Nu spuse nimic. Nu schiță nici un gest. Rămase ca o stană de piatră, cu spatele la mine.

Mi se părea ciudat să văd că nu reacționa în nici un fel, ba chiar tăcerea ei mă excita și mai tare pentru că era o dovadă de sfidare. Chiar dacă nu scosese nici un sunet în mașină, chiar dacă nici acum nu părea dispusă să vorbească, mă simțeam provocat. Într-un fel în care îmi întărâta și mai tare bărbăția.

- M-ai auzit? am întrebat eu pe un ton calm, deși aș fi dat orice să se întoarcă cu fața spre mine și să înceapă să urle la mine, chiar dacă nu înțelegeam de ce simțeam asta. Tânjeam după o ceartă cu ea aproape la fel de mult cum tânjeam la trupul ei frumos. Întregul scenariu mi se părea atât de incitant. Natalie, spune ceva.

- Da, te-am auzit, Bestie. Clar și răspicat.

Cuvintele ei au aprins și mai tare focul din mine și nu m-am mai putut abține. Înainte să apuce să pună mâna pe clanță, înainte să se bucure de libertatea din camera ei, m-am năpustit asupra ei, i-am apucat încheietura, oprind-o să deschidă ușa. Am tras-o spre mine, lipind-o de spatele meu, prinzând-o între trupul meu și ușa de lemn.

Ea rămase cu răsufierea tăiată și își coborî privirea spre mâna mea, care îi cuprinsese încheietura, dar rămase nemișcată.

Îi simțeam pulsul bătând din ce în ce mai tare. Îi auzeam respirația sacadată în timp ce îi simțeam spatele lipit de pieptul meu. O simțeam doritoare, iar în mine ardea un foc pe care eram sigur că doar ea ar fi putut să-l stingă.

- Cum mi-ai spus? am întrebat-o eu, provocând-o să repete cuvântul acela, sperând cu disperare să nu o facă pentru că mi-era teamă ca nu cumva dorința aceasta arzătoare din trupul meu să nu se transforme în ceva de necontrolat.

Rămase nemișcată preț de câteva clipe. După care, în loc să se predea, cum aș fi vrut eu să o facă, se întoarse cu fața spre mine, se lipi cu spatele de ușă și cu sâni atingându-mi pieptul.

Am simțit că inima mi-o ia la goană, dar nu am dat înapoi. Nu i-am dat drumul, iar ea nu a încercat să se elibereze sau să pună distanță între noi. Își înalță capul și se uită fix în ochii mei, cu privirea aceea sfidătoare.

- N-am spus nimic, zise ea, iar când i-am simțit răsufierea fierbinte atât de aproape de mine, nu mi-am putut lua ochii de la buzele ei suculente. Am zis că te-am auzit, clar și răspicat.

Părea ceva atât de stupid, iar o fată deșteaptă ca Natalie James nu ar fi spus niciodată una ca asta. Am reușit cu greu să-mi iau ochii de la buzele ei, dar mi-am reîndreptat atenția spre ochii ei. Iar în clipa aceea am citit satisfacția din ochii aceia incredibil de albaștri.

Dacă aș fi văzut privirea aceea în ochii altcuiva, m-aș fi enervat la culme. Eu nu lăsam pe nimeni să câștige. Chiar și când eram prins la înghesuială, cum eram acum cu situația de la Covet, găseam întotdeauna o modalitate prin care să am câștig de cauză. Dar fata asta... nu înțelegeam de ce, dar nu eram deloc furios. Eram chiar amuzat. Sclipirea aceea trufașă din privirea ei, care îmi dădea de înțeles că chiar credea că avusese câștig

de cauză în fața mea, mă făcu să uit de supărare, ba chiar mă făcu să zâmbesc.

Mă numise o bestie. O auzisem foarte bine. Întrebarea era de când timp se gândea la mine ca la o bestie. De fapt, întrebarea era de cât timp se gândea la mine.

- Pot să plec? întrebă ea pe un ton arogant, cu aceeași privire sfidătoare și victorioasă. Sau vrei să-mi mai dai și alte ordine?

Am simțit cum mi se întărește corpul. Da, aveam chef să îi dau ordine. Aș fi vrut să îi poruncesc să cadă în genunchi la picioarele mele. Aș fi vrut să îi poruncesc să mă cuprindă cu gura ei obraznică. Aș fi vrut să-i poruncesc să se aplece în fața mea, să-și ridice rochia ca o față obraznică și să mă înfig în ea și să i-o trag până ajungeam amândoi la extaz.

Dar mai mult de cât orice, voiam să fiu cu ea.

De îndată ce mi-a trecut acel gând prin minte, i-am dat drumul și am făcut un pas în spate. Aerul rece îmi atinse imediat palma, lăsând în urmă căldura ei arzătoare. Nu mă așteptasem să mă simt atât de gol. Am încercat să fac abstracție de dezamăgirea care mă cuprinsese când i-am dat drumul, cu toate că, mi-am spus, procedam corect.

- Da, domnișoară James, ești liberă să pleci, i-am spus eu pe un ton încordat.

Rămase o clipă locului, ba chiar aș fi putut să jur că am citit o urmă de dezamăgire în ochii ei. Iar când își coborî privirea spre erecția mea, dezamăgirea aceea se transformă în dorință.

Plecă înainte să mă conving că fusese într-adevăr vorba de dorință, intră în camera ei și trânti ușa după ea. Am rămas locului, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase, iar în clipa aceea mi-am dat seama că atitudinea ei sfidătoare nu avea nimic de-a face cu sentimentele ei de ură la adresa mea. Era o sete. O sete sălbatică, intensă, erotică. Aceeași sete pe care o simțeam și eu de fiecare dată când o vedeam în fața ochilor.

Mă dorea și ea la fel de mult pe cât o doream eu.

În clipa aceea am înlemnit pentru că gândul acesta nu doar că mă înfierbântă, dar mă și înspăimântă teribil.

Fata aceea nu avea nici cea mai mică idee ce fel de bestie eram eu în realitate, dar eu știam. Și dacă nu făceam ceva să opresc focul dintre noi, nu Giovanni avea să reprezinte cea mai mare amenințare pentru ea.

Ci eu.

capitolul 8

Natalie

Bestia îmi zâmbise.

Nu, nu doar că-mi zâmbise când îi ținusem piept în fața ușii de la camera mea, se arătase de-a dreptul impresionat.

Nu-mi puteam scoate din minte privirea lui. Toată noaptea m-am foit, disperată să știu ce însemna privirea aceea, ce îi trecuse prin minte în clipele acelea și de ce se uitase atât de lung la buzele mele. Și chiar dacă nu mi-aș fi dorit, l-am visat. Mi-am imaginat ce mi-ar fi făcut dacă mi-aș fi sărutat, în loc să fug ca un animal speriat. Dacă mi-aș fi rupt cămașa de pe el, dacă mi-aș fi dezmiardat trupul cu degetele, cu limba, cu dinții. Dacă mi-aș fi devorat cum mă devoraseră pe mine ochii lui.

Visam la el două de nopți și două zile pline de întâlniri și prezentări de modă. De fiecare dată când mă gândeam la el, mă înfierbântam. M-am lipit cu spatele de perete, în fundul camerei, așteptându-l să-și termine discuția cu Bianca, reprezentanta de la Bandini.

De-abia așteptam să se termine odată prezentarea aceasta. Eram disperată să ies din încăpere. Eram disperată să îmi pun trupul în mișcare, să încerc să mă liniștesc. Pantalonii și bluza pe care le alesesem din garderoba pe care mi-o lăsase stilistul lui Luc păreau să mă strângă. După ce îmi făcuse morală că mă îmbrăcasem cu rochia aceea, în ultimele două zile optasem pentru un look conservator, deloc confortabil. Drept urmare, măuream de cald în hainele acelea până-n gât. Din păcate, mă îndoiam că temperatura corpului meu avea ceva de-a face cu ținuta și cu arșița verii care dădea năvală peste noi prin ferestrele deschise; știam prea bine

că adevăratul motiv era faptul că nu puteam să-mi iau gândul de la visul acela stupid sau de la bărbatul acela insuportabil.

Bărbat care era acum de partea cealaltă a camerei, stând de vorbă cu Bianca, care venise îmbrăcată la patrule ace, în timp ce cele trei modele ale ei probau diferite ținute. Luciano se dezbrăcase de sacou în mașină, în drum spre cea de-a doua întâlnire programată pe ziua de astăzi. Își dăduse cravata jos și își suflecuse mânecile cămășii, spunându-mi cu un rânjet sexy că era prea cald pentru atâtea straturi. La naiba, știam și eu că era cald. Nu aveam nevoie să o aud din partea lui, căci eram lac de transpirație. Și chiar nu aveam nevoie să se poarte frumos cu mine, dar dintr-un motiv sau altul, după cearta noastră din mașină, toată ziua precedentă fusese tare politicoasă față de mine, inclusiv în mașină, în drum spre evenimentul de astăzi.

Dar lucrul care mă irita cel mai tare era că nu-și luase ochii de la mine în timpul acestei prezentări stupide de modă. De fiecare dată când se uita la mine simțeam un gol în stomac. Simțeam că îmi tresare tot corpul. Iar lucrul acesta mă dădea complet peste cap pentru că aș fi preferat să mă ignore, cum o făcuse la începutul călătoriei, ca să nu-mi mai zboare gândul la fundul lui din zece în zece minute.

Eram furioasă pe el. Eram furioasă pe felul în care îmi vorbise la petrecerea din acea seară, mă scosese din sărite ce-mi spusese mai apoi în mașină. Eram furioasă că reușise să mă dea peste cap cu zâmbetul acela stupid. Dar cel mai mult mă enerva că deja mă uitam altfel la el. Nu îl mai vedeam ca pe suspectul numărul unu în moartea celei mai bune prietene, ci îl vedeam ca pe un bărbat. Un bărbat al dracului de sexy. Unul după care eram înnebunită chiar dacă știam că era o greșeală.

Trebuia să rămân stăpână pe situație. Trebuia să-mi amintesc de ce eram acolo. Ca să aflu dacă avusese ceva de-a face cu moartea lui Laney. Asta era șansa mea.

Era clar că reprezentanta de la Bandini îl cunoștea foarte bine. Trebuia să fac cumva să stau de vorbă cu ea între patru ochi, să încerc să o descos de informații despre el.

Toate cele trei modele apărură din nou în încăpere, doar că, de data asta, în loc să facă parada modei în ținutele lor și să iasă din cameră, rămaseră alături de Luc și de Bianca și se alăturară discuției.

Am răsuflet ușurată când mi-am dat seama că prezentarea de modă se terminase, dar am rămas lipită de perete, hotărâtă să nu mă alătur grupului. Știam care era rolul meu în calitate de asistentă și am rămas în fundul încăperii, la fel cum o făcusem în ultimele două zile, hotărâtă să nu-l mai scot din sărite pe Luc. Luc îmi aruncă din nou o privire care mă făcu să tresar, dar i-am răspuns cu o expresie plictisită pe chip, hotărâtă să nu-i întorc privirea. Câteva clipe mai târziu, își reîndreptă atenția spre femeile de lângă el, și am observat-o pe blonda cea slăbănoagă care își flutura părul, care râdea la toate glumele lui, frecându-și sânii de brațul său.

În clipa aceea am simțit un gol în stomac. Îl văzusem flirtând cu nenumărate manechine la acea primă petrecere. Ba chiar îl văzusem flirtând cu aceeași tipă blondă chiar înainte ca David Bonelli să vină să-mi distragă atenția de la episodul acela dezgustător. Știam că nu avea nici o logică, dar nu puteam să o sufăr și mi-am spus că nu avea nimic de-a face cu sentimentele mele față de Luc, ci cu faptul că tipa era, în mod evident, o oportunistă.

Tipa continuă să flirteze cu el, iar eu am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos, iar el continuă să se uite lung la ea, zâmbitor, dându-i nas. Cea mai tânără dintre cele trei modele, care nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani și care nu scosese nici o vorbă până atunci, le aruncă un zâmbet timid, cu gropițele ei simpatice, după care își ceru scuze și se retrase în altă cameră, cu mâna la cap și cu o privire pierdută în ochii ei mari

și căprui. Luc se uită lung la ea, iar felul în care o privea mă tulbură.

De îndată ce fata ieși din cameră, Luc se apropie de Bianca și îi șopti ceva la ureche, făcând abstracție de blonda care nu voia să se dezlipească de el, disperată să fie băgată în seamă. Câteva clipe mai târziu, Bianca îi făcu un semn din priviri, iar Luc se dezlipi de blondă, îndreptându-se spre aceeași ușă pe care ieșise bruneta cu câteva clipe în urmă.

Mă încercă un sentiment neplăcut. Blonda își duse mâinile în șolduri, uitându-se după el, vizibil supărată. Cealaltă fată de-abia dacă observă ceva, prea ocupată să-și facă admire unghiile, dar Bianca îi puse mâna pe umăr și clătină din cap. Tipa își lăsă brațele pe lângă corp, vizibil supărată.

Nu înțelegeam ce anume se întâmplase. Mi-am îndreptat privirea spre ușă. Oare citisem îngrijorare în privirea tulburătoare a lui Luc? Grijă? Sau interes?

Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos. Speram din tot sufletul că nu fusese vorba de interes. Fata aceea era o copilă. Manechinele slăbănoage erau una, dar era cu totul altceva să-i facă ceva unui copil.

Celelalte două modele dispărură pe o altă ușă. Bianca aruncă o privire spre mine. Câteva clipe mai târziu, apără în fața mea, cu zâmbetul pe buze:

- Ți-a plăcut noua colecție?

Era o femeie înaltă, era cu peste zece centimetri mai înaltă decât mine, la fel de suplă ca modelele ei și la fel de frumoasă, cu o tunsoare modernă, cu pomeții înalți și cu doi ochi albaștri, frumoși. Am presupus că avea în jur de patruzeci de ani, dar era clar după felul în care arăta că fusese și ea manechin în tinerețe. În comparație cu ea mă simțeam scundă, grasă și nici pe departe la fel de frumoasă ca toate celelalte femei cu care dădusem ochii de când ajunsesem în Italia.

Mi-am dat părul după urechi, încercând să nu par preocupată de gândul la ce se întâmpla între Luc și fata aceea în camera alăturată.

Oare chiar se simțea atras de astfel de copile? Dar Laney nu era o copilă. Sincer, o relație între Luc și Laney mi se părea din ce în ce mai puțin probabilă și nu doar din cauza vârstei ei. Laney nu ar fi fost niciodată interesată de cineva ca Luc. I s-ar fi părut prea arogant și intimidant. Laney era o fată bună la suflet, nu ar fi îndrăznit niciodată să îi țină piept lui Luc cum o făcusem eu. Dacă ar fi țipat vreodată la ea, ar fi fugit din preajma lui. Nu, Elena McCabe ar fi preferat pe cineva complet diferit, un tip simpatic, sexy, copleșitor și dominant din cu totul alt punct de vedere.

Cineva ca Gio.

- Domnișoară James?

Vocea Biancăi mă trezi la realitate.

- Da?

- Ce părere ai de noua colecție? Îți place?

- Ah, da, desigur, am răspuns eu rumenă în obraji când mi-am dat seama că începusem din nou să visez cu ochii deschiși. La Luc. Din nou. Mi-ar plăcea să pot purta și eu astfel de ținute, am zis, coborând privirea spre trupul meu, bombat în toate părțile în care trupul Biancăi era slăbuț și zvelt. Din păcate, nu sunt tocmai genul de femeie pentru care creați voi aceste ținute.

- Glumești? spuse Bianca, plimbându-și ochii pe trupul meu. Ai o siluetă de invidiat, mi-aș dori eu să arăt ca tine. Moda ar trebui să atragă atenția spre formele unei femei, nu să le ignore. Nu te lăsa păcălită de manechinele acestea. Designerii folosesc trupurile acestea subțiri pe post de umerăș. Dacă am trimite manechine cu forme pe podium, nu s-ar mai uita nimeni la haine, îmi zise ea, făcându-mi cu ochiul. Uite ce-ți propun eu. Luc mi-a zis că aveți în plan să mergeți la petrecerea lui Cipriani în seara asta, nu?

Am dat din cap că da pentru că asta trecuse domnișoara Pascal în program. Știam că Roberto Cipriani era un renumit designer italian, dar hainele lui îmi depășeau cu mult bugetul și nu știam nimic despre el.

- O să-ți trimit o rochie la hotel, ca să vezi că hainele noastre ți se potrivesc de minute.

- Oh, nu e nevoie să faci asta.

- Insist. Domnișoară James, ești o femeie foarte frumoasă. Ar trebui să-ți pui în valoare formele la care alte femei doar visează, nu să le acoperi.

Complimentul ei mă făcu să roșesc, dar teama mă încolți imediat.

- E foarte drăguț din partea ta, dar domnul Salvatici nu vrea să port o ținută care să distragă atenția de la el.

- Fii serioasă, răspunse Bianca, plictisită. Dacă Luc ți-a spus să nu te îmbraci frumos este pentru că nu vrea ca toți ceilalți bărbați să saliveze după tine și să te răpească de la brațul lui.

M-am simțit din ce în ce mai roșie la față și am lăsat să-mi scape un râs forțat.

- Crede-mă, nu de asta se teme el. De fapt, tind să cred că nimic nu-l poate speria.

- Sunt multe lucruri care se teme, dar nu asta este important aici. Dar trebuie să știi că îl cunosc de mult: de Luciano Salvatici și nu l-am văzut niciodată să se uite la vreo femeie așa cum se uită la tine. Domnișoară James, îți spun sincer că a ratat jumătate de colecție pentru că nu-și putea lua ochii de la tine.

Încă nu-mi venea să cred că tocmai îmi spusese că existau lucruri pe lumea asta de care să se teamă Luc și mult mai târziu am perceput ultima ei remarcă.

Luc ratase jumătate de colecție? Din cauza mea? Observasem că se uitase de câteva ori la mine, dar Bianca chiar încerca să-mi spună că reușisem să-i distrag atenția? La fel cum mi se întâmpla și mie? Am simțit din nou un gol în stomac, doar că, de data asta, nu era nici vorbă de dezgust, de uluire, entuziasm și o doză sănătoasă de frică.

Inima începu să mi-o ia la goană și chiar dacă încercam să mă abțin, nu-mi putea lua ochii de la ușa aceea pe care ieșiseră Luc și modelul.

- Să înțeleg că tu și Luc vă cunoașteți bine? am întrebat-o eu pe Bianca. Cât de bine, dacă nu te superi că te întreb?

- Suntem vechi prieteni. Sunt mai mare decât el, dar suntem prieteni de familie, am crescut împreună. Nu am fost niciodată împreună, dacă asta vrei să știi, îmi spuse ea, uitându-se lung la mine.

M-am bucurat să aflu asta, dar încă aveam nevoie de răspunsuri și deja nu mă mai interesa cum ajungeam la ele.

- Obişnuiește să iasă cu modelele lui? E ceva... La naiba, acum chiar părea că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. E ceva normal pentru el?

- De regulă, Luc nu se implică în acest proces, îmi răspunse Bianca, cu zâmbetul pe buze. Sinceră să fiu, am fost surprinsă să-l văd astăzi aici. Cei de la Covet trimit, de regulă, diferiți reprezentanți la prezentările de modă. Din câte știu eu, a început recent să lucreze la revistă, dar pot să-ți spun cu mâna pe inimă că, de când îl știu eu pe Luc, nu l-am văzut niciodată cu un model. De fapt, sunt sigură că Luciano Salvatici nu s-ar încurca niciodată cu un model fie pentru o relație de lungă sau de scurtă durată.

Declarația ei mă luă prin surprindere. Și nu doar pentru că o spusese cu atâta convingere, ci pentru că o spusese pe un ton cât se poate de sincer.

Am aruncat o privire spre ușa pe care ieșise Luc și am simțit un nod în gât. Aș fi vrut să știu cu ce se ocupase înainte să devină CEO la Covet. Aș fi vrut să știu dacă apucase să o cunoască pe Elena McCabe înainte de moartea ei. Dar în clipa aceea voiam să știu ce naiba se întâmpla acolo.

- Fata aceea brunetă. Se simte bine? Părea supărată.

- Sofia? zise Bianca, oftând și îndreptându-și și ea privirea spre ușă. Sărmana fată. Are probleme cu tatăl ei. Luc e prieten de familie. S-a dus să stea de vorbă cu ea.

Bianca nu se arată câtuși de puțin deranjată de faptul că Luc rămăsese singur în cameră cu fata aceea, așa că am considerat că era un semn bun.

- Ce a pățit tatăl ei?

- E bolnav de cancer. E pe ducă. Întreaga familie e îndurerată. Sofia și-a început cariera în modelling acum câțiva ani, dar tatăl ei nu a fost niciodată de acord, așa că a renunțat. Când acesta s-a îmbolnăvit, familia a avut nevoie de bani. Am încercat să o iau sub aripa mea, să îi port de grijă. E o fată bună, are doar cincisprezece ani dar e atât de frumoasă încât deja a primit numeroase oferte de muncă. Ar vrea să petreacă cât mai mult timp cu tatăl ei, înainte de moartea lui, dar familia are nevoie de bani. Dacă nu pleacă în curând acasă, mi-e teamă că o să fie trasă în lumea asta nebună.

Am aruncat din nou o privire spre ușă și mi-am imaginat-o pe Sofia, cu ochii ei mari, rotunzi. Era de o frumusețe izbitoare, nu puteam să neg. Era mult mai frumoasă decât celelalte două modele pentru că avea un chip unic. Nu mă îndoiam că toată lumea își dorea să lucreze cu ea. Sau că o aștepta o carieră lungă.

Mi-am îndreptat privirea spre Bianca, vrând să-i spun și ei toate aceste lucruri, când mi-am dat seama că nu se mai uita la mine, ci la picturile murale de pe peretele din spatele meu. În clipa aceea am văzut o umbră în privirea ei. Ceva care m-a neliniștit. O umbră care îmi aruncă fiori pe șira spinării.

Dar înainte să apuc să o întreb ce se întâmplase, privirea aceea dispăru și mă întâmpină din nou cu un zâmbet.

- Bun, zise ea, cu aceeași voce caldă și încrezătoare. Ce mărime porți? Ca să știu ce rochie să-ți aleg.

- Ah... M, i-am spus eu, întrebându-mă dacă nu cumva doar îmi imaginasem privirea aceea bântuită.

- Mărimea M? mă întrebă ea, sceptică. Ești sigură? Nu te cred. Stai să te măsoar. Ești prea mică în talie să porți M.

Am privit-o încruntată pentru că știam că eram mică în talie, dar știam la fel de bine cât de lată eram în șolduri și, chiar dacă nu aveam niște sâni mari, aveam cu ce să umplu o rochie mărimea M.

- Bine, dar trebuie să-mi promiți că nu o să rămâi încruntată când o să vezi numerele de pe centimetru.

Bianca începu să râdă și îmi făcu semn să o urmez. M-am mers după ea, răsufând ușurată că totul părea din nou normal. Continuă să-mi povestească despre petrecerea lui Cipriani, dar nu eram foarte atentă la ce spunea, pentru că, atunci când am trecut pe lângă ușile deschise, am încercat să-l caut cu privirea pe Luc.

Am încetinit pasul când am trecut pe lângă o arcadă care dădea într-un salon decorat cu canapele și scaune și am simțit un fior când l-am zărit pe Luc în colțul camerei, stand din nou de vorbă cu blonda aceea. Am simțit un val de gelozie care nu-mi plăcea deloc, dar mi-am spus că era un semn bun că flirta cu tipa aceea. Însemna că nu fusese niciodată interesat de Sofia în momentul acela.

Doar că... nu mi-a plăcut deloc să-l văd flirtând cu blonda. Mi-am dat din nou seama că aveam sentimente contradictorii la adresa acelui bărbat, că nu mai știam ce să cred despre el, că simțeam o atracție irațională care trebuia să-mi facă mari probleme.

M-am enervat din nou, iar când am ridicat privirea, mi-am dat seama că Bianca mă aștepta deja la capătul holului. Am făcut un pas spre ea, încercând să-mi vin în fire, dar exact în clipa aceea al zărit-o pe Sofia dând buzna în salon.

Fata era cu ochii în lacrimi. Începu să vorbească repede în italiană. Blonda se arătă vizibil supărată că fata o întrerupsese discuția, dar Luc o luă în brațe când Sofia se aruncă plângând la pieptul lui. Nu am putut să înțeleg ce îi spunea pentru că vorbeau amândoi în italiană, dar am auzit-o pe Sofia repetând de mai multe ore:

- Grazie. Grazie. Grazie, Luc.

„Mulțumesc.“

Am tresărit când mi-am dat seama că mă holbam la ei, am trecut de ușile deschise și am pornit degrabă în urma Biancâi. Dar aveam o bănuială că tocmai fusesem martoră la un episod pe care nu ar fi trebuit să-l văd. Nu mi-am putut lua gândul de la scena aceea toată ziua, chiar și după ce am plecat de la întâlnire și am pornit împreună spre prezentarea de modă a lui Cipriani care urma să aibă loc în după-amiaza aceea.

„Mulțumesc.“

Luc făcuse ceva nemaipomenit pentru fata aceea. O auzisem în glasul ei. O văzusem în ochii ei. Și o văzusem pe chipul lui Luc când își odihnise obrazul pe creștetul ei, strângând-o la piept.

Un ucigaș nu ar fi putut să facă niciodată una ca asta. Un ucigaș nu ar fi putut să simuleze o astfel de compasiune. Ceea ce însemna....

Poate că Luc nu era bărbatul pe care trebuia să-l investighez.

Inima începu să-mi bată cu putere. Luciano Salvatore tocmai îmi dăduse și mie lumea peste cap. Iar acum nu aveam nici cea mai mică idee ce să fac în continuare.

Am încercat să nu atrag atenția asupra mea la prezentarea de modă a lui Cipriani. Eram încă dată peste cap, încă încercam să înțeleg ce văzusem mai devreme, să îmi dau seama ce știam cu adevărat despre Luc.

Toate prezentările de modă se țineau în Santo Spirito in Sassia, în inima orașului. Luc încercase să stea de vorbă cu mine în mașină despre colecția Bandini, dar fusesem prea distrată, nu făcusem altceva decât să spun că nu și să dau din cap de parcă chiar aș fi fost atentă la ea. Știam că bănuia că ceva era în neregulă cu mine, până și mie îmi era clar că mă purtam ciudat, dar nu mă întrebam nimic în mașină, iar de îndată ce am ajuns la destinație am găsit un colț liniștit în care să stau să-mi analizez gândurile în timp ce modelele începură să ia podiumul în asalt, cu toate reflectoarele îndreptate asupra lor.

Un podium lung fusese instalat în mijlocul încăperii întunecate. Mai multe scaune împrejmuiau podiumul de o parte și de cealaltă, pentru ca spectatorii să poată admira ținutele din toate unghiurile. Am observat mai multe celebrități în public, câțiva sportivi, ba chiar și un membru al familiei regale britanice, dar în tot acest timp nu puteam să-mi iau ochii de la Luc, care stătea în primul rând, bărbatul acela care îmi dăduse lumea peste cap cu un simplu gest de bunătate pe care încă nu reușeam să-l înțeleg.

În mașină își pusese din nou sacoul și cravata, iar acum stătea în primul rând lângă o celebră actriță de la Hollywood. Actrița flirta cu el fără nerușinare pe tot parcursul prezentării, iar el îi acordă atenție, chiar dacă ceva îmi spunea că nu se simțea în largul lui. Poate faptul că părea să stea atât de încordat. Poate modul cum și încleșta maxilarul de fiecare dată când credea că nu îl vede nimeni. Sau poate felul în care se încăpățâna să arunce câte o privire în colțul acela întunecat în care mă aflam eu, parcă să verifice că sunt încă acolo. Nu aș putut să spun exact de unde venea acest sentiment audat. Dar eram sigură că bărbatul acela, care părea să se potrivească de minune în lumea aceea extravagantă, nu era adevăratul Luciano Salvatici.

Îl auzisem pe adevăratul Luc când îi vorbise atât de tăios Sofiei, consolând-o la pieptul lui. Îl văzuse pe adevăratul Luc la ușa camerei mele, atunci când îmi zâmbise. Și nu cu zâmbetul acela fals cu care ieșea în lume, ci cu unul adevărat, care îi făcea chipul să strălucească, care îi făcea trăsăturile mai delicate, care îi dădea ochilor săi tulburători o nuanță de argintiu care îi scotea în evidență forma unică a pupilei ochiului stâng. Și îl simțisem pe adevăratul Luc în mâna care îmi prinsese încheietura, îl simțisem în felul în care mușchii lui se relaxaseră chiar dacă nu-mi dăduseră nici o lovitură pe drumul, în felul în care pulsul lui încetinise când mă atinsese pielea, în clipa în care se schimbase din agitat în calm și controlat într-o fracțiune de secundă.

Acela era adevăratul Luc, nu imaginea asta a unei celebrități perfecte. Nu ticălosul nervos care urlase în mine în mașină. Nici măcar CEO-ul arogant care mă umilise în repetate rânduri. Adevăratul Luc, cel care putea să mă înfierbânte cu o singură privire, se ascundea în spatele unei măști.

Nu aveam nici cea mai mică idee ce fel de secret se ascundea. Nu știam de ce mă lăsase tocmai pe mine să cunosc cu adevărat și nu pe nimeni altcineva. Dar știam că voiam să-l cunosc mai bine. Voiam să știu ce-l făcea să tresară. Din după-amiaza aceasta, de când văzusem scena dintre el și Sofia, nu-mi puteam lua gândul de la el. La fel cum se întâmplase la petrecerea de pe Long Island, când nu putusem să-mi iau gândul de la Fantoma chiar dacă eram cu Gio.

În clipa aceea am simțit un foc în sinea mare care îmi stârni sânii și îmi întări sfârcurile.

Fantoma.

Gândurile mi-au fugit din nou la petrecerea aceea. La felul în care Fantoma rămăsese cu privirea ațintită asupra mea din colțul încăperii, la mușchii lui încordați. La postura lui la fel de inconfortabilă ca a lui Luc.

Luc se foi pe scaun, după care ridică ochii spre mine, iar când i-am întâlnit privirea am simțit că mi-a ia inima la goană și că-mi ia pielea foc. Mi-am amintit de privirea lui de gheață când mă văzuse vorbind cu David Bonello. La fel de rece ca privirea ascunsă în spatele măștii Fantomei când Gio mă luase de mână la petrecere.

Astfel de frânturi de amintiri îmi invadară mintea. Lumini puternice. Trupuri încleștate. Un ritm intens care punea stăpânire pe mine. Vedeam un șir de trepte. Îl vedeam pe Gio alături de două femei, făcându-mă semn să-l urmez. Vedeam o saltea și trupuri goale frecându-se unele de altele. Vedeam o femeie în genunchi în fața lui Gio și o alta frecându-se de spatele lui.

Prezentarea de modă continuă în jurul meu, alături de niște amintiri pe care nu reușeam să le deslușesc.

Auzeam suspine și gemete de pasiune. Auzeam piele apîndu-se de piele. Și îl auzeam pe Luc șoptindu-mi cuvîntul „cazzo” printre sărutări, cu răsufierea lui caldă care mă făcuse să tresar de plăcere când am deschis ochii și m-am trezit față în față cu masca Fantomei care mă acoperea jumătate de față,

Am simțit că mi se accelerează pulsul. Îmi simțeam pielea asudată și fierbinte. Nu mai puteam să trag aer în piept, nu puteam să fac camera să nu se mai învîrtească cu mine. Aveam nevoie de aer, aveam nevoie de spațiu, așa că am fugit din colțul meu și mi-am făcut loc prin mulțime până am reușit să ies în hol. Erau mai puțini oameni aici, dar încă îmi simțea plămîni închise și, încă simțeam că se învîrte totul cu mine. Am luat-o la fugă, făcându-mi loc printre oameni, și nu m-am oprit până când m-am aruncat în ușa de la capătul curărilor, dînd buzna într-o grădină cu copaci, flori și o fîntînă arteziană.

M-am prăbușit pe un scaun de lângă piscină. Am simțit razele călduroase ale soarelui pe piele. Am încercat să mă concertez pe căldura aceea, pe felul în care îmi încălzea trupul. Am petrecut minute în șir încercînd să-mi liniștesc bătăile inimii. Odată ce m-am simțit mai scîpîna pe mine am deschis ochii și am descoperit că mă aflam într-o grădină. Am văzut câteva mese și scaune aranjate în jurul fîntîni centrale, iar după colț se auzeau voci, rîsete, pahare, și mi-am dat seama că mă aflam într-o cafenea.

Sunetele erau normale. Florile din jurul meu erau adevărate. Căldura soarelui era liniștitoare. Dar chiar și cu ochii deschiși nu-mi puteam scoate din minte masca Fantomei. Și vocea lui Luc șoptindu-mi cuvîntul acela „cazzo”. Și buzele lui lipite de buzele mele.

Am ridicat mîna tremurîndă la gură și mi-am trecut degetele peste buzele doritoare. Luc fusese la petrecere. Mă urmărise de la distanță, ascuns sub masca aceea de Fantomă, la fel cum mă urmărise în timpul prezentării de astăzi... de parcă nu-și putea lua ochii

de la mine. Iar eu îl sărutasem. Îl sărutasem ca o femeie înfometată, iar el mă sărutase cu aceeași dorință, poftă și ardoare.

Inima începu din nou să-mi bată cu putere. Nu puteam să înțeleg de ce îl sărutasem. Nu știam de ce venise la petrecere și de ce mă sărutase și el. Amintirile mele erau în ceață, dar ceva îmi spunea că datorită lui ajunsesem acasă vie și nevătămată. Gio mă drogase, nu mă aveam nici o urmă de îndoială. Iar Luc făcuse cumva să mă salveze. El mă scosese de acolo, mă adusese acasă, iar eu îl sărutasem.

Mi-am simțit sfârcurile încordate, am simțit o dorință între coapse, urmată de un impuls sălbatic de a-l săruta din nou. Un impuls care apărură de nicăieri. Aș fi dat orice să-l sărut chiar în clipa aceea, să aflu dacă buzele lui erau la fel de moi și de umede pe cum mi le aminteam eu.

Am simțit telefonul vibrându-mi în buzunar. L-am scos cu o mână tremurătoare și am citit mesajul:

Bună, Bella. Ți-e doar de mine? Noua mea asistentă e ca vai de ea. Nu ai vrea să mergem în Caraibe? O să am grijă să te simți bine.

Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos când mi l-am amintit pe Gio oferindu-mi paharul acela la petrecere, urmărindu-mă cu ochii lui de prădător. Mi-am amintit cum mă târâse din conac, cum mă purtase cu el pe poteca aceea întunecată. Cum venise atât de aproape de mine, șoptindu-mi la ureche că voia să mă facă să tremur de plăcere. Și de triumghiul lui amoros din cealaltă casă.

– *Sta bene, signora?*

Vocea aceea de femeie mă eliberă din lanțul amintirilor. În fața mea era o femeie brunetă care se uita la mine cu ochi mari și căprui. În clipa aceea mi-am dat seama că probabil arătam ca o nebună. Ceea ce nu era departe de realitate.

– Scuze, i-am spus eu. Nu vorbesc italiană.

Femeia îmi zâmbi, iar când o făcu, am observat o groșă familiară pe obrazul ei stâng.

- Ești din Statele Unite?

- Da, i-am răspuns eu, după care mi-am închis telefonul și l-am băgat în buzunar, hotărâtă să ignor mesajele de la Gio.

- Ai venit să vezi prezentarea de modă?

În clipa aceea mi-a fugit mintea la Luc care rămăsese la prezentare, iar trupul meu se aprinse din nou la chemarea lui.

- Da... am ieșit să iau o gură de aer. E prea aglomerat înăuntru.

Femeia îmi zâmbi din nou și făcu semn spre scaunul de lângă mine.

- Pot să mă așez?

Nu aveam chef de companie, dar m-am auzit spunându-i:

- Da, sigur.

Femeia oftă și se așază lângă mine. Era îmbrăcată cu o rochie simplă, albastră și cu pantofi negri, nimic extravagant sau la modă. Și, chiar dacă nu era împopoțonată ca ceilalți oameni de la prezentare, am observat ceva familiar la ea.

- Ai venit pentru prezentarea de modă? am întrebat-o eu, încercând să-mi dau seama unde o mai văzusem înainte.

Era italiancă, cu pielea măslinie și trăsături oacheșe, dar ceva îmi spunea că nu lucra în industria modei.

- Da. O aștept pe fiica mea să termine. E una dintre modele.

- Ah, am exclamat eu, pentru că-mi dădusem seama de ce mi se păruse atât de cunoscută. Semăna cu una dintre fetele pe care le văzusem la evenimentele din ultimele zile. Lucrează exclusiv pentru designer-ul Cipriani? am întrebat-o eu, dornică să mai stăm de vorbă pentru că nu eram gata să mă întorc la prezentare, să dau iar ochii cu Luc. Încă mă luptam cu dorința de a mă arunca în brațele lui, ca o nesăbuită.

- Nu. A fost model pentru toți marii designeri prezenți aici. Dar asta este ultima ei prezentare.

- Chiar așa? am întrebat-o eu, surprinsă. Dacă o fată era atât de frumoasă încât să prezinte pentru un designer atât de celebru precum Cipriani, nu exista nici un motiv pentru care cariera ei să se sfârșească.

- Da, tatăl ei este bolnav. Cariera ei în modelling a fost, la început, o binecuvântare, banii pe care i-a câștigat ne-au fost de mare ajutor dat fiind faptul că soțul meu nu mai poate să lucreze la restaurant, dar în ultima perioadă s-a dovedit a fi un blestem. Din ce în ce mai multe modele semnează contracte de exclusivitate, și nu e ușor să-ți găsești de lucru dacă nu faci asta. Am crezut că o să fie nevoită să semneze și ea unul, dar acum nu mai trebuie să facă asta, zise femeia, cu zâmbetul pe buze, arătându-și gropița.

În clipa aceea mi-am dat seama exact cu cine stăteam de vorbă.

- Sunteți mama Sofiei?

Femeia făcu ochii mari; avea ochii Sofiei.

- Da. O știi pe Sofia?

- Chiar azi am cunoscut-o la o întâlnire cu reprezentării Bandini. Eu sunt asistenta lui Luciano Salvatici.

Femeia se luminează imediat la față.

- Vai de mine, Luc! exclamă ea, cu lacrimi în ochi. Datorită Sofiei poate să vină acasă.

Am simțit câteva picături de sudoare pe frunte. Și chiar dacă știam că nu era treaba mea, nu m-am putut abține. Oare Luc îi oferise Sofiei un contract de exclusivitate cu Covet? Dar, atunci, de ce spunea femeia aceasta că Sofia nu mai era nevoită să lucreze ca model?

- Cum așa?

- Azi ne-a cumpărat restaurantul și ne-a plătit de patru ori mai mult decât valorează în realitate. O să angajeze personal nou, iar pe noi o să ne facă administratori. zise ea, radiind de bucurie. Ridică privirea spre cer, ștergându-și lacrimile de bucurie. De când s-a îmbolnăvit

Alessandro am avut probleme cu restaurantul, iar eu am suferit mult când Sofia a fost nevoită să plece de acasă. Dar acum... zise ea. Acum putem să stăm liniștiți. Sofia poate să vină acasă. Avem bani pentru tratamentul lui Alessandro, avem bani să trăim decent. Avem bani chiar să o trimitem pe Sofia la facultate. N-o să fie nevoită să-și vândă trupul ca să ne păstreze familia unită.

Am tresărit la ultimele ei cuvinte. Nu eram sigură ce voia să spună, dar înainte să apuc s-o întreb, zise:

-Luciano Salvatici este un *bello angelo*. Nu mi-am imaginat niciodată că un bărbat ca el ar putea face una ca asta. Când a călcat pentru prima oară pragul restaurantului nostru acum trei ani, Alessandro a vrut să-l dea afară în șuturi. Nu l-am lăsat să-l dea afară, nu se cade să faci una ca asta, dar trebuie să recunosc că mi-a fost frică. Un Salvatici în restaurantul nostru? Atât de aproape de casa noastră? Am fost sigură că suntem blestemați. Alessandro era sigur că venise după Sofia, și chiar dacă fata noastră ne-a zis că e om bun, că nu era la fel ca toți ceilalți, Alessandro a obligat-o să nu mai lucreze. Dar după ce Alessandro s-a îmbolnăvit, Sofia n-a avut încotro decât să înceapă din nou să lucreze, căci aveam nevoie de bani. Eu și Alessandro ne temeam că aveam să o pierdem pentru totdeauna, dar... dar Luciano a făcut ce-a făcut și... zise ea, cu zâmbetul pe buze, cu lacrimi în ochi de fericire și cu mâinile spre cer. E un miracol de la Dumnezeu. Luc e un miracol trimis din ceruri.

Nu aveam nici cea mai mică idee ce voia să spună. Tot ce știam era că Luc o ajutase pe această femeie și pe familia ei într-un mod ireal. Cel pe care îl văzusem mai devreme era adevăratul Luciano. Iar dorința aceea ce a-l găsi, de a-l atinge, de a-l săruta așa cum o făcusem în noaptea de la petrecerea din Long Island îmi invadează din nou toată ființa.

Mama Sofiei își șterse lacrimile și se uită lung la mine.

- Să nu crezi ce zice lumea despre el, că e răul întruchipat. Luc nu e la fel ca restul familiei sale. E un om bun, cinstit, și o să regret toată viața lucrurile rele pe care le-am crezut despre el.

Am auzit mai mulți pași în spatele meu, urmați de o voce entuziastă:

- *Mamma!*

Femeia se ridică în picioare, și am văzut-o pe Sofia traversând curtea în grabă ca să se arunce în brațele mamei sale. Începură să vorbească în italiană și, uitându-mă lung la ele, am observat toate trăsăturile lor comune. Și gropițele lor.

M-am ridicat și eu în picioare, dată peste cap de tot ce aflasem. Am rămas lângă piscină, așteptând ca mama și fiica să-și termine îmbrățișarea. Nu-mi puteam scoate din minte tot ce-mi spusese mama Sofiei despre familia lui Luc.

„Să nu crezi ce zice lumea despre el, că e răul întruchipat.“

Oare chiar îmi imaginasem vreodată că Luc era răul întruchipat? Nu eram sigură. Îl văzusem ca pe un posibil suspect, sigur. Mi se părea nepoliticos? Da. Dominant? Fără îndoială. Dar rău... Nimic din tot ce văzusem în New York și în Roma nu mă făcuse să îl văd ca pe un om rău.

„Luc nu e la fel ca restul familiei sale.“

Îmi veni imediat în minte chipul lui Gio și am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos când mi-am adus aminte de zâmbetul lui libidinos, de băutura cu care mă drogase la petrecere. Oare la Gio se referea mama Sofiei? Oare îl cunoștea și pe el? Dacă îl cunoștea pe Luc, era posibil să îl știe și pe Gio. Dar ceva tot mi se părea în neregulă.

Am auzit din nou zgomote de pași în urma mea și am întors privirea, cu inima la gură. Am rămas cu răsufierea tăiată când i-am întâlnit ochii.

Se uită când la mine, când la mama Sofiei și trăsăturile i se încordară. Ca și cum...

Ca și cum reușisem să-i dau masca jos de pe chip, ca și cum își dăduse seama că îl văzusem cu adevărat.

Am simțit din nou valul acela de căldură, ceva ce nu mai trăisem niciodată. Am simțit un gol în stomac, mi-am simțit sfârcurile întărite, m-am simțit fierbinte, umedă și doritoare.

- Luc!

Sofia se eliberă din strânsoarea mamei sale și se aruncă în brațele lui, trăgându-l spre mama ei.

Fata începu din nou să vorbească repede în italiana aceea pe care nu reușeam să o înțeleg, dar odată ce Luc se apropie de ele două și când am văzut-o pe mama Sofiei strângându-l într-o îmbrățișare călduroasă, am simțit că nu era nevoie să cunosc limba ca să știu ce-și spuneau.

Puteam să citesc totul pe chipul fericit al copilei. Puteam să aud recunoștința din glasul mamei. Și puteam să văd neliniștea din ochii aceia tulburători ai lui Luc, ochii aceia care se mutau când la mine, când la ele, încercând să-și mascheze neliniștea cu zâmbetul acela forțat al lui.

Într-o clipită am știut că acela era adevăratul Luc. Bărbatul care o ajutase pe Sofia și pe familia ei era același bărbat care mă salvase și pe mine, nu doar de la petrecerea aceea, ci de la o soartă la care nici măcar nu voiam să mă gândesc. Nu fusese o coincidență că apăruse la ușa mea în dimineața de după petrecere. Nu mă adusesese cu el în Italia ca să-mi ofere o nouă șansă la Covet. Mă adusesese aici să mă țină la adăpost de frațele său. Mă adusesese aici pentru că îi păsa de mine.

Mi-am simțit gura uscată, având siguranța că nu Luc o omorâse pe Laney și că îmi pierdeam timpul aici cu el. Trebuia să-mi reîndrept atenția spre Gio. Trebuia să pun la cale un plan prin care să dovedesc că Gio era cel care o omorâse pe prietena mea. Doar că nu puteam sub nici un chip să mă gândesc la Gio. Luc pusese stăpânire pe gândurile mele.

Nu-mi puteam lua gândul de la sărutul acela, de la felul în care gura lui o devorase pe a mea. Iar când l-am văzut și pe el uitându-se la mine cu aceeași neliniște, cu aceeași poftă, cu aceeași dorință de nestăvilit, am simțit că explodez.

Am simțit un val de dorință arzătoare care îmi invadează trupul, care îmi făcu sângele să fiarbă în vene, care îmi spuse că totul între noi era pe punctul de a se schimba.

capitolul 9

Luc

Fusese o mare greșeală să mă port frumos cu ea. Știam asta acum.

Într-o ultimă încercare de a mă controla ca să nu dau și mai tare lucrurile peste cap, hotărâsem să-mi schimb tactica. În loc să mă port ca un nenorocit, devenisem amabil la adresa ei, sperând că, evitând orice fel de certuri, focul dintre noi avea să se domolească. Mă înșelasem. Chiar dacă tensiunea dintre noi se mai calmase, încă fierbeam de dorință. Încă simțeam focul acela. Și acum, mulțumită noii mele inițiative, tensiunea dintre noi stătea să erupă dintr-o clipă într-alta.

Natalie mă privi cu obrajii îmbujorați. Nu-mi scăpă acel detaliu. De asemenea, nu-mi scăpă nici faptul că deja mă privea cu alți ochi. De parcă îmi știa secretul. De parcă îi plăcea secretul meu. De parcă momentul acesta era un punct de răscruce pentru noi.

Am încercat să ignor privirea ei și focul pe care îl aprinsese în mine și să mă concentrez pe Sofia și pe mama ei, având grijă să nu vorbesc în engleză de față cu ea. Nu voiam să-i dau alte motive să creadă că reușise să mă citească. Nu era adevărat. Chiar credea că știe cu cine avea de-a face? Nu avea nici cea mai vagă idee. O faptă bună nu schimba cu nimic realitatea. Dacă ar fi știut din ce familie mă trăgeam, dacă ar fi știut despre neamul Salvatici, ar fi fugit în direcția opusă, fără să se mai uite în urma ei.

Dintr-un motiv sau altul, gândul acela mă făcu să tresar. Am încercat să nu mă mai gândesc la asta în timp ce stăteam de vorbă cu mama Sofiei, dar durerea aceea usturătoare nu voia să mă lase. Voiam să plece. Voiam

să dispară din viața mea o dată pentru totdeauna. Și, atunci, de ce mă speria atât de tare gândul că nu aveam s-o mai văd niciodată?

Sofia și mama ei îmi oferiră o ultimă îmbrățișare, după care își luară la revedere și ieșiră din curte. Odată rămas singur cu Natalie, am încercat să-i spun ceva, orice, fără să reușesc să înțeleg efectul pe care această femeie îl avea asupra mea.

- E foarte frumos ce ai făcut pentru familia ei, mi-a spus ea încet, uitându-se la mine cu ochii ei duioși, de parcă tocmai reușise să mă deconspire.

La naiba! Durerea aceea din capul pieptului se transformă într-un mare gol în stomac. Nu voiam să am nimic de-a face cu ea. Nu voiam să se uite la mine cu ochii aceia inocenți, naivi, ca la vreun fel de mare erou. Nu eram nici un erou. Încercam doar să repar măcar o mică parte din rahaturile pe care le făcuse familia mea.

Am privit-o cu maxilarul încordat. Nervos pe mine însumi, am hotărât să-mi schimb din nou tactica, să redevin ticălosul acela care nu avea nimic în comun cu eroul pe care și-l imagina ea.

- Nu e un gest de mărinimie, ci o afacere, nimic mai mult. Restaurantul acela e construit pe un teren foarte valoros. Într-o lună am să-l dărâm.

- Luc, nu te cred, zise ea, cu buzele tremurătoare.

La naiba, avea dreptate. Și uram să știu că știa că are dreptate. Și nu puteam să sufăr când am văzut cum se uita la mine, cu o privire arzătoare care parcă încerca să mă provoace să-i demonstrez că se înșela.

Inima începu să-mi bată cu putere, simțeam furnicături în vârful degetelor. Aș fi vrut să o arunc pe genunchi și să-i arăt eu cine era șeful. Aș fi vrut să o apuc de brațe și să o sărut în disperare, să mă topesc în căldura ei. Nu știam niciodată ce reacție avea să trezească în mine femeia aceea, iar asta mă enerva la culme, pentru că nici o femeie până acum nu avusese control asupra mea. Eu eram cel care prelua controlul. Eu eram cel care stabilea regulile. Dar cu ea...

Femeia aceasta reușea cumva să mă prindă pe picior greșit, să mă stârnească cu un simplu zâmbet. Să mă excite rostindu-mi pur și simplu numele, cum o făcuse mai devreme.

I-am întors spatele, disperat să pun distanță între noi, disperat să fug de căldura ei copleșitoare, de mi-reasma aceea seducătoare care nu făcea altceva decât să aprindă și mai tare focul din mine, care mă împingea în brațele ei.

Nu am așteptat-o să intrăm împreună în clădire, dar știam că venea în urma mea. Îi simțea privirea arzătoare în ceafă. Prezentarea de modă nu se terminase încă, dar deja mă săturasem. De îndată ce îmi dădusem seama că nu mai era în colțul ei, nu mai fusesem în stare să mă concentrez la nimic. Voiam să știu unde era, cu cine era, ce naiba făcea. Tot nu știam ce anume o făcuse să plece, dar aveam de gând să aflu. După care aveam să-i arăt cine eram eu în realitate, ca să nu-și mai facă iluzii. Pentru ca planul meu să funcționeze trebuia să redevin ticălosul cu inimă de piatră pe care îl știam amândoi. Până la finalul săptămânii urma să o fac să mă urască, și trebuia doar să mă port urât cu ea. Măcar în felul ăsta avea să fie la adăpost de fratele meu. Și de mine.

- Chemă șoferul, i-am poruncit eu, fără să mă uit la ea, fără să încetinesc pasul. Spune-i să ne aștepte la ieșirea din aripa de vest. Plecăm.

- Da, domnule Salvatici.

Am simțit că o iau razna când am auzit-o spunându-mi „domnule” și mi-am imaginat-o în genunchi în fața mea. Am încercat să-mi scot imaginile acelea ispititoare din minte, spunându-mi că nu ar fi acceptat niciodată să facă așa ceva pentru mine. La naiba, făceam toate astea ca să mă asigur că nu avea să fie obligată niciodată să facă astfel de lucruri pentru nimeni.

Am auzit-o la câțiva pași în spatele meu, stând de vorbă cu șoferul. Acesta ne aștepta la câteva străzi distanță. Nu am încetinit pasul, știind că el urma să ajungă la ieșirea din aripa de vest înaintea noastră. La naiba

cu săptămâna asta, la naiba cu ziua asta! Mi-am șters în fugă sudoarea de pe frunte. Nu voiam altceva decât să ajung repede la hotel, să mă închid în camera mea și să dau pe gât o sticlă de whisky. Nu eram genul care să se piardă cu firea și să își înece amarul în băutura, dar în seara asta nu aveam nici o rețineră. În seara asta eram disperat să găsesc o modalitate prin care să scot fanteziile erotice cu Natalie James din mintea mea.

Am ajuns la intrarea goală din aripa de vest. Dat fiind faptul că prezentarea nu se terminase încă, ceilalți invitați erau încă în sală. Am deschis larg ușile și am ieșit în aerul răcoros al serii. Soarele tocmai apunea la orizont și mă orbi. Am lăsat să-mi scape o înjurătură, ținând ușa deschisă cu o mână pentru Natalie și ducând cealaltă mână la ochi, ca să mă feresc de razele soarelui. Chiar în timp ce Natalie apăru în spatele meu, am văzut o nouă lumină orbitoare în stânga mea și apoi o alta în dreapta. Deja nu mai vedeam bine, dar am recunoscut sunetele de pași grăbiți din jurul meu și vocile entuziasmate care nu însemnau decât un singur lucru.

Am simțit un puseu de adrenalină.

- La naiba. Natalie, i-am zis eu, întinzând mâna spre ea înainte ca acei paparazzi să ajungă la ea. Stai!

Dar nu am reușit să o găsesc nicăieri. Vocile începură să se audă din ce în ce mai tare, iar oamenii mă înconjurară. Eram înconjurat de lumini orbitoare, care mă împiedicau să văd ceva, să o văd pe ea.

- Natalie! am strigat, încercând să-mi feresc privirea de luminile blestemate.

Am auzit voci furioase, nemiloase rostindu-mi numele, urmate de cuvinte precum *malvagio*, *diavolo* sau *peccatore*. Am simțit un gol în stomac pentru că mai auzisem cândva cuvintele acelea. De prea multe ori, chiar. Am ridicat privirea, încercând să zăresc ceva prin marea de chipuri. Iar când i-am văzut pe cei douăzeci, treizeci de oameni care mă înconjuraseră, mi-am dat seama că mulțimea nu era formată doar din paparazzi.

- Natalie! am strigat, cuprins de panică. Am început să o caut disperat prin mulțime, încercând să nu mă îndepărtez prea tare de uși, ca să o prind și să o trag după mine.

Am auzit un țipăt venind din partea stângă. Un strigăt pe care l-am recunoscut imediat. Un sunet care mă făcu să sar ca ars, înfiorându-mă.

- Natalie!

M-am năpustit în direcția sunetului, făcându-mi loc prin mulțimea care mă înconjurase, dând la o parte orice paparazzo care îmi ieșea în cale. Luminile orbitoare începuseră să pâlească, iar când un bărbat se puse în fața mea încercând să-mi facă o poză, i-am dat un cot. Bărbatul își scăpă camera pe jos care se făcu țândări. Făcu un pas în spate și începu să urle la mine, dar nu mă interesa ce spunea. Nu auzeam altceva decât țipetele ei.

Am simțit un nod în gât când am zărit-o în cele din urmă la câțiva metri distanță, prizoniera unui bărbat înalt, îmbrăcat cu o robă lungă, maronie, cu părul alb până la umeri. Acesta o ținea strâns de braț, trăgând-o spre el, departe de mulțime, spre parcare. Am văzut-o încercând cu disperare să se elibereze din strânsoarea lui.

M-am aruncat asupra lui, fără să stau pe gânduri, lovindu-l cu pumnul drept în falcă. Natalie țipă. Bărbatul se împiedică, dar nu îi dădu drumul.

Ura îmi alimenta furia. L-am apucat de încheietură și mi-am înfipt unghiile în el. Acesta începu să țipe, dar fără să-i dea drumul, în timp ce Natalia îmi striga în disperare numele. Am văzut alte lumini orbitoare cu coada ochiului, dar nu-mi puteam lua ochii de la monstrul acela care încerca să o fure de lângă mine.

- *Lascia andare!* am strigat eu, lovindu-l din nou cu pumnul.

Bărbatul îi dădu în cele din urmă drumul și căzu la pământ. Ea se aruncă în brațele mele.

Am strâns-o repede în brațe, disperat să o protejez de oamenii care se adunaseră în jurul nostru. În timp ce încercam să o târăsc după mine înapoi în clădire, am auzit cauciucurile scrâșnind în parcare.

- *Signore Salvatici!* mă strigă cineva. Aici!

Brusc, l-am zărit pe Vincenzo, șoferul nostru.

- Natalie, să nu-mi dai drumul, i-am zis eu, iar ea rămase fără suflu când am ridicat-o în brațe.

Vocile continuau să urle în jurul nostru. Pașii se auzeau din ce în ce mai aproape. Bărbatul care o atacase zăcea întins pe jos, și aș fi dat orice să termin ce începusem și să îl joc în picioare pentru că îndrăznise să pună mâna pe ea, dar voiam cu disperare să o eliberez din coșmarul acela.

Mi-am făcut loc prin mulțime cu ea în brațe. Natalie își cuibări chipul la gâtul meu. Vincenzo deschisese deja ușa din spate. M-am strecurat în mașină cu Natalie în poală, iar el trânti portiera în urma noastră.

Ea se dădu repede jos de pe mine și se așeză pe banchetă lângă mine, ducându-și mâna în partea dreaptă. Vincenzo sari în spatele volanului și, în doar câteva clipe, am lăsat în urmă mulțimea nemiloasă. Mi-am luat privirea de la luminile orbitoare care se vedeau din ce în ce mai mici pe fereastră și am simțit un nou val de panică când am văzut petele de sânge de pe bluza lui Natalie.

- *Figlio di puttana*, am strigat eu, încercând să-i înlătur ușor bluza din talie. Te-a rănit.

- Sunt bine, zise ea, așezându-se pe scaun ca să îi vad mai bine rana.

Nu era bine. Frica mă încolți, iar valul de adrenalină mă surescită. La naiba, sângera. M-am dezbrăcat repede de sacoul, mi-am dat cravata jos și am făcut-o ghem.

- Dă-ți mâna la o parte.

Natalie tresări, dar făcu întocmai. Bluza îi era ruptă. Încercând să-mi țin furia sub control, i-am ridicat cu grijă bluza ca să cercetez rana.

- *Santo cazzo Madre di Cristo!* am exclamat când am văzut sângele țâșnind dintr-o tăietură de câțiva centimetri

sub coastele ei. I-am acoperit imediat rana cu cravata făcută ghem, în timp ce mi-am pus mâna pe șoldul ei, ca să o țin nemișcată. Nenorocitul ăla avea mare noroc că nu îi văzusem rana mai devreme. Aș fi fost în stare să-l omor.

Natalie tresări, iar gândul că era în dureri mă făcu să mă simt atât de vinovat.

- Iartă-mă, i-am spus, încercând să nu apăs prea tare pe rană. Nu e o rană adâncă. Nu cred că o să ai nevoie de copci.

- Măcar atât, zise ea, venind mai aproape de mine, odihnindu-și capul pe spătarul banchetei.

Părul îi alunecă pe braț, atingându-mi în treacăt mâna de pe șoldul ei. Am simțit un val de căldură. O căldură care nu-și avea rostul când ea stătea aici, lângă mine, în dureri din cauza mea.

- Vincenzo, i-am spus șoferului, sună la hotel și spune-le să ne trimită o trusă de prim ajutor în camera.

- Si, Signore Salvatici.

Vincenzo duse telefonul la ureche, iar eu am ridicat cravata ca să verific rana. Era încă roșie, dar sângerarea începuse să se oprească. Din fericire.

- Cu ce te-a tăiat?

- Nu știu.

- Cu un cuțit?

Dacă îndrăznise să o amenințe cu cuțitul, eram gata să-l omor.

- Nu cred. Nu mi s-a părut să fie un cuțit și mai degrabă mi s-a părut că avea în mână un fel de medalion, poate un lăntișor.

În clipa aceea am simțit un nod în gât.

- Un medalion în formă de stea cu șapte colțuri, cu un ochi și cu un pumnal în centru?

- Da, zise ea, uitându-se lung la mine. De unde știi?

Am avut grijă să-mi feresc privirea. Era doar vina mea. Pentru că nu fusesem în stare să mă controlez în preajma ei. În încercarea mea de a mă distanța de ea,

o ademenisem în ghearele morții. Iar acum plătea prețul pentru neglijența mea.

- Bărbatul care te-a atacat face parte din gruparea Seventh Sanctum.

- Nu am auzit niciodată de ei.

- Puțină lume a auzit de ei. Îi vânează pe cei imorali, depravați și corupți. Pe membrii familie mele.

- Sunt un fel de grupare religioasă?

- Nu au o religie universală, i-am răspuns eu. Membrii lor fac parte din diferite religii, grupuri sociale și culturi.

- Și ce reprezintă steaua aceea?

- Ei o numesc steaua adevărului. Steaua cu șapte colțuri poate să însemne diferite lucruri, dar în cazul acestor ciudați reprezintă simbolul devotamentului lor pentru pacea și prosperitatea oamenilor, ce-și imaginează ei că protejează.

- Să înțeleg că nu ești de acord.

Nu am încercat să-mi maschez disprețul.

- Ei nu dau doi bani pe pace. Astăzi au folosit steaua aceasta sfântă pe post de armă împotriva cuiva care nu le-a greșit niciodată. La naiba cu versiunea lor de a-i proteja pe ceilalți.

Natalie rămase tăcută preț de câteva clipe, după care zise:

- Luc, cred că a fost un accident.

Mi-am îndreptat imediat privirea spre ea, simțind din nou valul acela de furie.

- Nu a fost nici un accident.

Ea se uită fix în ochii mei, dar nu am citit nici o urmă de teamă în privirea albastră, ci confuzie.

- Nu cred că bărbatul acela a încercat în mod intenționat să-mi facă rău. Cred că își imagina că mă proteja cumva. L-am auzit spunând „diavolo“ de mai multe ori. De parcă i-ar fi fost teamă de ceva. Știi cumva ce înseamnă?

Am privit-o cu un gol în stomac. Știam exact ce însemna. La fel de bine cum știam că nu aveam încotro decât să-i spun. La naiba! În tot acest timp crezusem

că aveam s-o țin la adăpost de Giovanni târând-o după mine în Italia, la adăpost de familia mea, de oricine ar fi încercat să-i facă rău. Dar nu mă gândisem nici o clipă la faptul că, prin simplul fapt că era în preajma mea, devenise o țintă pentru oricine avea motive să ne urască.

Mi-am luat ochii de la ea ca să-i cercetez din nou rana, reușind cu greu să găsesc cuvintele potrivite:

- Înseamnă diavol.

- Și ce anume l-a făcut să creadă că eu sunt diavolul?

- Nu crede că tu ești diavolul. Ci eu.

- De ce? mă întrebă ea, încruntată. Tocmai mi-ai zis că nu e un cult religios.

- Nu am spus că nu e un cult religios, ci că această grupare nu are o religie universală.

- Dar nu...

- Ascultă-mă cu atenție, i-am zis, măcinat de un sentiment de vinovăție. O vinovăție și o durere profunde pentru că știam că nu mai puteam să o țin aici, cu mine. Singura soluție era să o trimit înapoi în State. Trebuia să o scot din Covet, să o scot din viața mea în cel mai scurt timp, ca să mă asigur că nu avea să mai treacă niciodată prin una ca asta.

Am încercat să țin piept durerii și să ignor orice sentimente pe care le nutream pentru fata asta. Nu era cu nimic specială. Și ce dacă era o bunăciune cu ochi albaștri? Mi-ar fi fost atât de simplu să găsesc o femeie mult mai atrăgătoare decât ea.

- N-am de gând să mă repet, i-am spus, uitându-mă urât la ea. Familia Salvatici este foarte influentă, și sunt oameni în Roma, în întreaga lume care nu sunt de acord cu felul în care facem noi afaceri. Bărbatul acesta se numără printre acești oameni. Când am venit acasă la tine și ți-am spus că nu te abați de la ordinele mele cât timp suntem în Roma, tocmai astfel de situații aveam în minte. Mi-ai ignorat ordinele când ai plecat de la prezentarea de modă. Tot ce a urmat a fost din cauza

faptului că m-ai sfidat, și te-am avertizat ce avea să se întâmple dacă nu mă ascuți.

Ea nu-și feri o clipă ochii, ci îmi înfruntă tonul aspru și cuvintele amenințătoare cu o privire încrezătoare, puternică. La naiba!

- Că o să mă trimiți înapoi în Idaho? Da, știu. Dar știam amândoi că n-ai de gând s-o faci.

Cuvintele ei mă cutremurară. Iată că se întâmpla din nou. Era hotărâtă să îmi țină piept, când ar fi trebuit să o ia la fugă în direcția opusă. La naiba, fusese rănită. Era rănită, vulnerabilă, și totul doar din cauza mea. Și... cu toate acestea, încă avea atitudinea aceea sfidătoare. Am simțit cum tot sângele mi se adună între coapse.

La naiba, trebuia să fac cumva să îi arăt acestei femei că nu era cazul să se pună cu mine. M-am apropiat de ea și i-am spus într-o șoaptă amenințătoare:

- Nu știi nimic despre mine

- Știu că porți masca aceea de aroganță ca pe o armură, zise ea pe un ton la fel de sfidător. Știu că pari amenințător și intimidant pentru ca nimeni să nu vadă cum ești în realitate. Și mai știu că îți place să deții controlul și că ai impresia că asta te face întunecat și primejdios, un adevărat diavol, după cum crede bărbatul acela.

Am simțit că-mi sare inima din piept, fără să-mi pot lua ochii de la ea. Am simțit un val de dorință, dar și de furie pentru că reușise să mă citească până în adâncul sufletului. În doar câteva zile, Natalie reușise să mă descopere, așa cum nu o mai făcuse nimeni niciodată. Iar gândul acela mă excită, dar îmi băgă și frica în oase, pentru că asta însemna că fata aceasta avea chiar mai multă putere asupra mea decât propria mea familie.

- Dar vreau să știi ceva, continuă ea, pe un ton calm. Tu nu ești diavolul. Nici pe departe. Gestul tău de astăzi mi-a dovedit-o.

Am simțit în piept o emoție pe care nu aș fi știut cum să o definesc, un sentiment care îmi temperă furia,

lăsându-mă cu sufletul la gură. Ce naiba se petrecea cu mine? Ce naiba îmi făcea femeia asta?

Am încercat cu disperare să-mi păstrez controlul, să mă agăț de veșnica mea mască. Trebuia să o fac cumva să mă lase în pace:

- Natalie, ai grijă. Nu e un joc.

- Știu, șopti ea. Mi-am dat seama astăzi, în timp ce mă uitam la prezentarea de modă. Mi-am amintit fel de fel de lucruri care s-au întâmplat la petrecea aceea la care am mers cu fratele tău.

Am simțit că înlemnesc.

La naiba! Nu puteam să cred că începuse să-și amintească noaptea aceea.

- Ai fost și tu acolo. Nu-i așa, Luc? Tu erai bărbatul cu masca Fantomei, nu?

Un sentiment nemilos de panică mă cuprinsese. Mi-am luat mâna de pe șoldul ei pentru că simțeam căldura care emana din ea și aș fi vrut să mă îndepărtez de ea, dar nu am putut să o fac pentru că cealaltă mână puneă presiune pe rana ei. Și nu aveam nici cea mai mică idee ce să-i răspund. Dacă deja își amintea că mă văzuse la petrecere, oare însemna că își amintea și tot ce se întâmplase între noi? Că mă sărutase? Că o sărutasem și eu?

- Gio m-a drogat, nu-i așa? mă întrebă ea, înainte să apuc să-i răspund.

Am simțit că mi se taie răsufierea. Nu, nu-și amintea sărutul nostru. Nu aveam cum. Când o găsisem în fața camerei, era deja pe altă lume.

- Da.

- Cu ce?

- Nu știu.

- Dar bănuiești.

- Cel mai probabil cu GHB, i-am răspuns, cu maxilarul încordat. E un drog care îți induce o stare ca de beție, dar mult mai intensă.

Natalie rămase câteva clipe pe gânduri, după care mă întrebă:

- Și e posibil să-ți dea și o stare de excitare?

- Da. „La naiba“, mi-am spus. Iar în combinație cu alcoolul te poate face să-ți pierzi cunoștința, m-am grăbit eu să adaug.

- Ai luat și tu droguri în seara aceea?

- Nu. De la douăzeci de ani m-am lăsat de droguri.

Mă privi cu un zâmbet satisfăcut, care îmi dădu de înțeles că-și amintea mult prea bine sărutul nostru și că era încântată să afle că, spre deosebire de ea, eu nu fusesem împins de la spate de nici un fel de afrodisiac.

Am simțit că mă fac roșu în obraji și mi-am amintit-o frecându-se de mine pe bancheta din spate a mașinii. I-am văzut în fața ochilor trupul minunat întins pe pat, după ce o dezbrăcasem de rochie, mi-am amintit-o în sutienul și chiloții de dantelă, iar imaginea aceea mă excită teribil. I-am auzit șoaptele în ureche în timp ce încercam să fug cu ea de la petrecere, implorându-mă să fiu cu ea.

M-am lăsat din nou cuprins de setea aceea sălbatică, fierbinte, care îmi trezi bărbăția la viață. Strălucirea din ochii ei îmi dădu de înțeles că și ea era la fel de excitată, că voia să ne lăsăm pradă dorințelor, chiar în clipa aceea.

Am simțit că răbufnesc. Aș fi vrut să o trag de păr și să o aduc spre mine, să o sărut. De-abia așteptam să o domin, să o devorez, să o posed în toate felurile posibile.

- Nu te mai uita așa la mine, i-am spus eu, încordat.

- Cum? mă întrebă ea, cu un surâs viclean.

La naiba! Când îmi zâmbea așa, aproape că îmi venea să dau totul uitării.

- Știi prea bine cum. Nu sunt nici un fel de erou, cum mă crezi tu.

- Ba da, îmi spuse ea, zâmbind. Chiar și când faci pe bestia.

Când am auzit-o rostind cuvântul „bestie“, am simțit nevoia să îi arăt cât de mult se înșela, să îi arăt ce bestie eram în realitate.

- Să nu-mi mai spui niciodată așa.

- Sau ce ai de gând să-mi faci? replică ea, uitându-se din nou la mine cu privirea aceea sfidătoare de un albatru sclipitor. O să-mi dai o palmă peste fund?

Dumnezeule! Da, fix asta voiam să fac. După care aş fi vrut să i-o trag în disperare, să o las sleită de puteri.

- Nu mă provoca, domnişoară James.

- N-am s-o fac, domnule Salvatici. O să aştept să mă opresc din sângerare.

La naiba! Lupta de putere în care mă târâse mă făcuse să uit total de rana ei. Maşina încetini, şi mi-am dat seama că ajunseserăm în parcare circulară a hotelului. Zâmbetul ei victorios îmi dădu de înţeles că pentru ea nu era deloc o surpriză.

Vincenzo trase maşina pe dreapta, coborî din maşină şi veni să-mi deschidă portiera. Natalie mă luă de mână, într-o chemare delicată, caldă... tocmai ce nu-mi doream eu. M-am grăbit să-i dau drumul şi să cobor din maşină. Am tras adânc aer în piept, sperând să mă liniştesc, dar fără rezultat.

Reuşise să mă incolţască? Aşa simţeam. Se ducea o luptă continuă între trupul şi mintea mea, între emoţii şi gânduri care nu-mi dădeau pace. Singura certitudine era că voiam să fiu cu ea. Nu mai simţisem niciodată o dorinţă mai disperată. Nu-mi dorisem niciodată să fiu mai mult cu cineva. Iar faţada aceea de control care mă ghidase toată viaţa începu să se sfărâme. De fiecare dată când îmi zâmbea, de fiecare dată când mă provoca, simţeam că îngenunchez în faţa ei. Şi ştiam că dacă nu urma s-o urc într-un avion chiar în seara aceea, aveam să pierd lupta şi să o devorez cu sălbăticie.

Nu voiam să se ajungă la asta...

Nu voiam să se ajungă la asta pentru că ar fi însemnat că realitatea destinului meu avea să ne sugrume pe amândoi. Şi urma să ajungă un cadavru, la fel ca prietena ei.

Gândul acela îmi întoarse stomacul pe dos, dar îmi reaminti ce era cu adevărat important aici.

Ea.

Nu dorințele mele murdare. Ci binele ei. Viața ei.

De data asta, orice ar fi, eram hotărât să mai salvez pe cineva, nu doar pe mine.

M-am întors cu fața spre ea, ajutând-o să iasă din mașină.

- Hai, trebuie să-ți pansăm rana.

- Mulțumesc, zise ea, luându-mă de mână.

Atingerea ei mă înfioră, și am hotărât să mă bucur de moment pentru că știam prea bine că nu avea să se ajungă niciodată la nimic mai mult.

Tresări când am ridicat-o în brațe, dar mă luă imediat de după gât, cu zâmbetul pe buze.

- Vezi? Ți-am spus eu. Nu ești nici un fel de diavol, zise ea, oftând, după care își odihni capul pe umărul meu într-un mod atât de plăcut, dar totodată am simțit de parcă cineva îmi băgase un cuțit în gât. Cavalerul meu în armură strălucitoare.

Doar că nu eram nici un fel de cavaler. Eram exact ce mă credea bărbatul acela de astăzi.

Eram un diavol. Iar ea era un înger, un înger pe care eram hotărât să nu îl trag după mine în iad.

capitolul 10

Natalie

Luc continuă să-mi evite privirea.

După ce mă purtă în brațe pe scări, mă așează pe masa de la bucătărie și încep imediat să-mi cerceteze rana, folosindu-se de trusa de prim ajutor pe care o primisem de la hotel. Rana mă ustura, dar nu mă durea pe cât de tare credea el. Dar nu aveam de gând să-i spun asta. Îmi plăcea să-l văd că avea grijă de mine. Îmi plăcea să mă atingă. Voiam să-mi atingă tot trupul și așa fi fost în stare de orice ca să-l conving să o facă.

Am continuat să pun presiune pe rană, iar cu cealaltă mână am dat să-mi deschid nasturii de la bluză. De-abia dacă apucasem să ajung la al doilea, că Luc ridică privirea și se uită lung la mine.

- Ce faci?

- Îmi dau bluza jos ca să mă pansezi. Hai, ajută-mă, i-am zis eu, scoțându-mi pieptul un pic în față. Nu reușesc să deschid nasturii ăștia.

- Să nu te prind că-ți dai bluza jos, zise el, aruncând o bucată de tifon pe masă, alături de o rolă de pansament, după care ridică cravata de pe rană. Îmi ridică tivul bluzei cu cealaltă mână și mi-o dădu să o țin. Fix așa să o ții. Să nu o ridici mai sus de atât.

Aruncă cravata plină de sânge și încep să-mi curețe rana cu alcool. Rana încep să mă usture și am icnit de durere, dar el nu păru să observe. Sau dacă observă, nu reacționează în nici un fel.

Știam că mă dorea. Îi văzusem umflătura din pantaloni. Îi simțea căldura debordantă. O auzeam de fiecare dată când îmi vorbea cu vocea aceea răgușită. Încerca cu disperare să țină piept focului dintre noi

și nu înțelegeam de ce. Deja îi dădusem de înțeles în mașină că eram la fel de doritoare ca el. Îi spusese clar și răspicat că știam că fusese și el la petrecere, că știam că mă sărutase. Era clar ce așteptări aveam de la el. La naiba, de ce nu făcea nici o mișcare?

Lăsă bucata de tifon pe masă și începu să-mi facă vânt cu mâna, ca să usuce pielea. Aș fi dat orice să-i simt răsufierea fierbinte pe pielea mea. Aș fi dat orice să mă sărute din nou cu aceeași intensitate cu care o făcuse la petrecere. Dar nu voia să o facă pentru că...

Brusc, totul deveni atât de clar. Nu voia să o facă pentru că se simțea vinovat pentru astăzi, mi-am spus eu, dând uitării orice urmă de frustrare.

- Mulțumesc că m-ai salvat astăzi.

Luc începu să pregătească bandajul și răspunse:

- Ai fost atacată din cauza mea.

- Poate că da, poate că nu, i-am spus eu, în timp ce-mi bandaja rana. Dar știm amândoi că nu e prima oară când mă salvezi.

În clipa aceea înlemni. Continua să-mi evite privirea, dar i-am auzit respirația sacadată.

„Te-am prins.”

Mânată de această încredere în propriile forțe, am continuat spunând:

- Cât de supărat a fost Gio când și-a dat seama că, pe lângă faptul că m-ai furat de la petrecere, m-ai mai și scos din țară?

Luc își ridică încet privirea, dar în loc să citesc uimire sau ușurare în ochii lui, l-am văzut tulburat. Era clar că încerca să-mi spună să mă țin la distanță.

- Natalie, ce crezi că faci? îmi spuse el pe un ton aspru, cu o privire detașată, dar eram hotărâtă să nu mă las intimidată de el.

- Stau pur și simplu de vorbă cu tine.

- Despre lucruri despre care nu ar trebui să-ți dai cu părerea.

- Nu sunt de acord.

Mă privi furios, după care își luă ochii de la mine și îmi puse un nou bandaj pe rană, de data asta cu mult mai puțină delicatețe, iar apoi începu să strângă pansamentul în mâinile lui mari.

Am simțit o urmă de teamă pentru că nu mă așteptasem la reacția asta din partea lui. Sperasem că, dezvăluindu-i că știam că mă adusese cu el în Italia ca să mă protejeze, aveam să pun punct tensiunii sexuale dintre noi.

-Nu e foarte diferit de ce ai făcut azi, i-am spus pe o voce mult prea pițigăiată. Îmi place cum ai reacționat azi.

El se îndreptă spre coșul de gunoi, fără să se uite la mine.

-Îmi place ce ai făcut în New York.

Se mută de partea cealaltă a mesei, cât mai departe de mine și să grăbi să strângă trusa de prim ajutor.

La naiba, de ce nu se uita la mine?

-Mi-a plăcut și mai mult felul în care m-ai sărutat atunci, i-am spus eu, fără să mai stau pe gânduri. Mi-a plăcut atât de mult că vreau să mă săruți din nou, chiar acum.

Luc înlemni și rămase cu răsufierea tăiată.

Inima mea începu să bată cu putere și mi-am simțit obrazii îmbujorați, am simțit focul care îmi ardea în pântec.

De obicei, nu eu eram agresorul. De fapt, nu jucasem niciodată rolul agresorului, în nici o relație. Toți tipii cu care fusesem în Idaho îmi făcuseră ei curte, iar pe cei pe care îi simpatizasem eu și care nu făcuseră nici un pas îi dădusem uitării. Dar cu Luc era altfel. Mă simțeam altfel în preajma lui și eram dispusă să mă ofer pe tavă pentru că îl voiam. Voiam să fiu cu el. Și știam că și el mă dorea la fel de mult.

-Luc, i-am șopti eu, disperată să facă ceva, să zică ceva, să se uite la mine. De ce nu...

-Du-te să-ți faci bagajele.

- Poftim? am replicat, șocată, dar ceea ce mă cutremură nu fură cuvintele lui, ci tonul lui detașat. L-am privit confuză în timp ce luă trusa de prim ajutor de pe masă și o puse pe blatul de la bucătărie, fără să se uite vreo clipă în direcția mea. De ce?

- În seara asta o să ieși primul avion spre Idaho.

Nu-mi venea să cred, dar eram gata să mă opun pentru că știam exact ce încerca să facă. Am sărit de pe masă, fără să țin cont de durerea din abdomen, gata să-l înfrunt:

- Nu am de gând să plec nicăieri.

- Ba da, îmi zise el, uitându-se furios la mine. Ai să te întorci acasă, unde ți-e locul.

„Unde ți-e locul...” în Idaho. Cât mai departe de Covert. Cât mai departe de Gio. Locul în care Luc avea să mă știe în siguranță.

Am simțit că o iau razna. Dacă voia cu adevărat să plec, nu aveam cum să-l opresc. Dar eram hotărâtă să plec în propriile mele condiții, nu ale lui.

- Bine, fie, i-am răspuns eu încrucișându-mi brațele la piept. Trimite-mă înapoi. Dar să știi că n-am să rămân acolo.

- Ba da, o să rămâi, îmi spuse el nervos, îndepărtându-se de mine. O să te întorci în Idaho și o să rămâi acolo ca să nu-mi mai faci și alte probleme.

- Și cine o să mă oblighe să rămân acolo? l-am întrebat eu, hotărâtă să nu mă las. Tu? De aici? Din New York? Știm amândoi că nu ai cum să faci asta.

- Porca troia...

Mi s-a tăiat răsufierea când l-am văzut ridicându-și pumnii în aer, când i-am citit exasperarea de pe chip. Dar nu se repezi la mine. Nu îmi dădu nici o clipă de înțeles că pumnii aceia îmi erau destinați mie. Iar când mi-am dat seama că mă speriasem degeaba, am răsuflet ușurată. Putea să facă ca trenul în gară, dar știam că nu avea să se atingă niciodată de mine.

L-am văzut încordându-și maxilarul, strângând din pumni de parcă ar fi vrut să-mi bage mințile în cap.

- Natalie, jur pe ce am mai sfânt că dacă nu faci ce-ți spun...

Dar nu mai zise nimic, ci mai făcu câțiva pași înapoi, după care se întoarse cu spatele spre mine și își aruncă mâinile în aer.

Inima începu să-mi bată cu putere, în tăcerea dintre noi, umplându-mi sufletul cu căldură, cu tărie, vitalitate și hotărâre.

Da, cu hotărâre. Pentru că acum știam exact ce făcuse. Nu doar astăzi, nu doar la petrecerea din Long Island, dar în fiecare zi de când ne cunoscuserăm și până acum. Fiecare decizie pe care o luase în privința mea, inclusiv faptul că refuzase să îmi dea un internship la Covet, că mă umilise în biroul său, fusese din dorința de a mă proteja. Ca să mă țină la distanță de orice îl măcina.

Oare îi era teamă de Gio? Sau de fanaticul acela care mă atacase? Oare era vorba de altceva? Nu eram sigură. Bărbatul acesta era plin de secrete. Iar după toate cele petrecute astăzi, știam că trebuia să-mi fie teamă de secretele acelea, dar... nu-mi era. Îl văzusem pe adevăratul Luc, iar acum tot ce aș fi vrut să fac era să îi demonstrez că oricare ar fi fost temerile lui nu aveau să schimbe nimic între noi.

- Ce? Ce ai de gând să faci? l-am întrebat. O să mă dai afară? Nu te cred. N-ai s-o faci, i-am zis, făcând un pas spre el, disperată să-l ating. De ce te încăpățânezi să pui o barieră între noi? Știu că mă vrei.

Umerii lui se ridicau ușor cu fiecare răsufare. Era un amestec de putere, dorințe contradictorii și senzualitate, dar nimic din toate astea nu mă intimidau. Ba din contră. Mă excitau. Mă aprindeau. Îmi trezeau fiecare particică din corp, cum nu mai simțisem niciodată. Am simțit un gol în stomac așteptând să se întoarcă spre mine, să îi întâlnesc privirea. Iar când o făcu, când am văzut dorința disperată din ochii aceia tulburători, am știut că era o luptă pentru care trebuia să o port cu el.

- Te vreau, i-am șoptit.

Iar el se uită la mine cu ochii aceia gri, atât de frumoși. Doar că nu schiță nici un gest. Nu scoase nici o vorbă. Iar eu nu am vrut să insist pentru că știam că ducea o luptă cu sine însuși, prins între propriile dorințe și ce credea el că e mai bine pentru mine. Dar în clipele acelea de tăcere, am simțit o schimbare în el. Ceva greu de definit. Ceva ce îi fură strălucirea și dorința din privire, lăsându-l dezbrăcat de orice emoție.

- Nu mă vrei pe mine, îmi șopti cu un glas lipsit de emoție, pe care nu îl auzisem niciodată la el. Vrei să guști din fructul interzis. Vrei să fie totul ca în noaptea aceea din New York. Dar în mine se ascunde altceva. Ceva mult mai rău. O răutate pe care nici măcar nu ți poți imagina. Și dacă rămâi, o să te devoreze și pe tine.

Inima începu să-mi bată cu putere, încercând să deslușesc ce încerca să-mi spună. Nu îmi fusese nici măcar o clipă teamă în preajma lui, dar trebuia să recunosc că mi-era frică să mă uit în ochii aceia băntuiți. Pentru că exact așa erau. Băntuiți. De umbre și de amintiri care îmi trimiteau fiori pe șira spinării. Amintirile acelea cutremurătoare reușiseră să sugă toată viața din ochii lui, chiar în fața mea, lăsând în urma lor o simplă stafie a omului pe care ajunseseam să-l cunosc în ultimele zile.

Oare aș fi putut să supraviețuiesc unui astfel de rău? Am încercat să-mi adun gândurile, cu un nod în gât.

Avea dreptate. Nu mă simțisem atrasă de magnetismul lui animalic și nici de înfățișarea lui perfectă, nici măcar de natura lui copleșitoare, protectoare. Eram atrasă tocmai de lucrurile pe care încerca cu atâta disperare să le țină departe de mine. Mă simțea atrasă de pericolul care îl înconjura. De umbrele din privirea lui, de întunericul interzis îngropat adânc în el, motivul pentru care avea nevoia aceasta de dominare, de control, de dorință pentru mine.

Mi-am simțit gura uscată și mi-am lăsat brațele să cadă pe lângă corp, neavând nici cea mai mică idee ce ar fi trebuit să spun. Nu aveam nici ce mai mică idee

ce ar fi trebuit să fac. Minteaa mea încerca cu disperare să se agațe de ceva, vreun gând, vreo convingere care să limpezească lucrurile. Dar singura mea certitudine era că nimeni nu ar fi trebuit să înfrunte o astfel de durere de unul singur.

- Nu plec, i-am spus, dar am auzit ezitarea din vocea mea. O auzi și el.

L-am auzit oftând, iar în clipa aceea i-am văzut trupul căzând, umerii, expresia și am auzit disperarea din glasul lui când îmi șopti:

- Natalie, te rog.

Panica puse stăpânire pe mine, mă lăsă fără suflu și cu un val de adrenalină. Am făcut un pas în spate, încercând din răputeri să mă opresc din tremurat.

Nu, până acum nu-mi fusese teamă de Luc, dar brusc mi-era frică. Eram înfricoșată chiar pentru că bărbatul acela dominant, agresiv și impunător nu țipa la mine să plec, cum o făcuse înainte. Nu-mi poruncea să plec, cum știam că voia să o facă, ci mă implora să fug cât mai repede.

Am mai făcut un pas în spate, cu mintea împrăștiată, îndreptându-mă speriată spre camera mea. Aveam nevoie de spațiu. Aveam nevoie de aer. Aveam nevoie de timp de gândire.

- Mă duc să mă pregătesc.

Nu veni după mine. Nu dădu să mă oprească. Dar nu-și dezlipi privirea de la mine.

- O să-i spun lui Vincenzo să pregătească mașina.

Am tresărit când am înțeles ce încerca să-mi spună.

- Nu, m-am grăbit eu să precizez, deja cu mâna pe clanță. Mă duc să mă pregătesc pentru petrecere. Începe într-o oră.

- Ce petrecere? întrebă el, vizibil confuz.

Mă uitam la el cu coada ochiului, neîndrăznind să mă uit fix în ochii ei de teamă să nu mai zăresc privirea aceea bântuită.

- Nu mergi la nici o petrecere.

- Ba da, i-am spus, încercând să par increzătoare dar simțeam cum mă părăsesc puterile. Reușise să mă neliniștească. Mai mult decât mi-aș fi dorit să o facă. Mai mult decât aș fi vrut să vadă. Toată lumea ne așteaptă.

„Pe tine, toată lumea te așteaptă pe tine“, mi-am spus eu. Și... nu eram în stare să iau nici o decizie acum. Aveam nevoie să respir. Să gândesc. Să-mi restabilesc controlul.

- Și e prea târziu să merg acum la aeroport. Nu am să găsesc un avion la ora asta.

- Dar o să pleci acasă, da? mă întrebă el, plin de speranță, dar și temător.

Inima îmi bătea cu putere și nu am mai rezistat, am ridicat privirea spre el.

- Nu știu, i-am șoptit.

Era simplul adevăr. Nu știam dacă ar fi trebuit să rămân. Nu știam dacă ar fi trebuit să plec. În clipe de față nu mai eram sigură de nimic, iar gândul acesta mă înfricoșa.

- Natalie, trebuie să pleci, îmi spuse el cu o voce duioasă. Prea duioasă. O voce care mă atinse la inimă cum nu mă așteptam să o facă. Gândește-te bine.

La ce să mă gândesc? La el? La secretul pe care îl ascundea față de mine? Sau la altceva? Nu aveam nici cea mai mică idee ce voia să-mi spună. Dar în clipa aceea am știut că îmi era atât de teamă să aflu răspunsul la toate aceste întrebări.

- Ne vedem într-o oră, i-am spus, deschizând ușa.

El nu mai zise nimic. Dar am închis ușa în urma mea și m-am lipit de panoul de lemn, știind prea bine că încă mă căuta cu privirea.

Mi-am petrecut următoarele douăzeci de minute căutând pe internet fel de fel de informații despre familia Salvatici. Majoritatea site-urilor erau în italiană, și nu înțelegeam ce scria acolo. Știam că aș fi putut să le traduc pe alte site-uri, dar nu avem timp de așa ceva. Trebuia să mă pregătesc pentru petrecerea aceea idioată.

Nu aveam nici cel mai mic chef să merg la petrecere. Nu aveam chef să stau pe margine, în timp ce Luc se bucura de compania prietenilor săi bogați și celebri, dar trebuia să ies din hotelul acela. Trebuia să fac ceva normal, să îmi eliberez mintea și corpul de stres, de griji, de tensiunea sexuală. Chiar dacă acest „normal“ nu se compara cu nimic ce aș fi făcut acasă.

Din fericire, rana nu se dovedise a fi gravă, și am reușit să-mi fac un duș. Doar că, acolo, sub dușul fierbinte, gândindu-mă la toate lucrurile pe care mi le spusese Luc, era clar că nu-mi stătea gândul la durere.

Am analizat din nou, și din nou, cuvintele lui, căutând orice fel de răspunsuri, încercând să-mi dau seama ce era întunericul acela despre care el pretindea că avea să mă distrugă. Am încercat să-mi amintesc vocea lui. Ba chiar am închis ochii și am încercat să-mi amintesc expresia de pe chipul lui, disperată să găsesc orice înțeles ascuns, orice indiciu, dar fără succes. Nimic care să-mi confirme că el era amenințarea despre care mă avertizase.

Știam că ascundea un întuneric în el. Îi simțeam energia chiar și prin pereții care ne despărțeau. Dar nu-mi era teamă. Nu-mi era teamă de el. Singurul lucru care mă speria era influența care are acest întuneric părea să o aibă asupra lui.

Mi-am trecut lama de ras pe picioare cu o mână tremurătoare, după care am continuat să mă spăl, având grijă să nu-mi ating rana. Mi-am dus mâinile pe șolduri și mi-am adus aminte cum își ținuse mâna pe trupul meu, în mașină, ca să nu mă mișc în timp ce puneă presiune pe rană. Mi-am amintit de căldura care radia din palma lui. De atingerea degetelor lui când îmi pusese mâna pe spate de parcă ar fi vrut să mă tragă spre el.

Am simțit un val de căldură în tot corpul, mai ales când mi-am amintit cum să ridicase în brațe, purtându-mă cu el în hotel, după ce-mi spusese că nu era un erou. Am simțit fiori în tot corpul amintindu-mi momentul acela. Mușchii lui încordați care mă cuprinseseră

ca o pătură, făcându-mă să mă simt feminină, mică și protejată. Parfumul lui îmbătător, un amestec de iasomie, rom și fericire. Și dorința aceea arzătoare care mă surprinsese pe de-a-ntregul, care mă împingea de la spate să demonstrez cât de recunoscătoare îi eram pentru tot ce făcuse pentru mine.

Am simțit cum mi se întăresc sfârcurile sub picăturile de apă, am simțit o chemare în adâncul meu care îmi făcu întregul corp să vibreze. Mi-am coborât instinctiv mâna între picioare, atingându-mi cu degetele clitorisul umed. Am simțit pulsuri puternice țâșnind din mine și am închis ochii, gemând de plăcere. M-am lipit de capul de perete, atingându-mă din nou, imaginându-mi atinggerile lui Luc, sărutările lui, imaginându-mi-l deasupra mea, penetrându-mă.

Am făcut ochii mari, cu răsufierea tăiată, știind prea bine că aș fi putut să domolesc setea aceea cu doar câteva mișcări din încheietură. Și poate că o eliberare banală m-ar fi făcut să mă simt bine pe moment, dar nu pentru mult timp. Nu voiam să-mi simt mâna între picioare. Îi voiam pe Luc. Voiam ca el să mă atingă cu degetele, cu trupul, cu gura, cu mintea. Și, da, voiam și întunericul acela pentru că făcea partea din el.

Am oprit dușul, simțindu-mi inima bătând cu putere și mi-am acoperit trupul înfrigurat cu un prosop. Încă nu știam dacă ar fi fost mai bine să plec, cum mă rugasem Luc, sau să rămân. Dar știam că nu mai puteam să țip pe piept acelei dorințe mistuitoare. Îl voiam. Îi voiam în ciuda a tot ce-mi spusese, în ciuda fricii din ochii lui. Îl cunoșteam, chiar dacă el nu mă credea. Îl cunoșteam pe adevăratul Luc, cel pe care îl ținea ascuns de restul lumii. Și nu înțelegeam de ce era un lucru rău că îl doream atât de tare.

Primul pas fusese făcut, mi-am spus eu, neliniștită. Acceptasem față de mine că voiam să fiu cu el. Și acum, ce era de făcut? Știam că și el mă dorea cu aceeași ardoare, dar nu puteam să-l oblig să fie cu mine. Eram gata să renunț la luptă dacă aș fi avut certitudinea că nu avea

să se lase niciodată pradă dorințelor sale. Dar nu puteam să plec știind că încă exista o șansă.

Am simțit un gol în stomac, o neliniște lăuntrică când mi-am dezlipit pansamentul ca să cercetez rana. Era încă roșie și ușor inflamată, dar sângerarea se oprise și știam că nu mai era nevoie să o acopăr.

Mi-am întins prosopul la uscat și am lăsat rana la aer în timp ce am început să mă machiez și să-mi aranjez părul. Am avut mare grijă să mă aranjez bine, să îmi las buclele să alunece frumos pe spate, să îmi scot ochii în evidență, cum știam că le plăcea bărbaților. Era un gând atât de stupid, dar voiam să-l dau pe spate cu frumusețea mea. Și dacă nici asta nu avea să-l convingă, voiam să știu că se gândește la mine seară de seară, frustrat că mă pierduse.

M-am spălat pe dinți și m-am dat cu ruj, după care m-am dus să verific rochia pe care mi-a trimisese Bianca la hotel. Era o rochie superbă și am zâmbit când am îmbrăcat-o, având grijă să nu-mi ating rana.

Era o rochie neagră, elegantă, decoltată, dar nu într-un mod exagerat. Mânele cădeau ușor pe umeri, făcându-mi pielea să arate ca de porțelan. Modelul tip sirenă îmi îmbrățișa frumos formele, scoțându-mi în evidență toate atuurile, după cum bine spusese Bianca. De la genunchi în jos se întindea o mică trenă, cu aplicații în formă de flori, peste un material de culoare bej, care mă făcea să par și mai înaltă.

Mi-am luat pantofii cu toc și m-am privit în oglindă. Luc nu avea cum să spună despre rochia asta că era provocatoare. Era o rochie elegantă, sofisticată, care mă făcea să arăt de milioane. O nouă teamă încolți în mine pentru că speram să îi place îndeajuns de mult cât să dea uitării tot ce-l trăgea înapoi.

„Gata, nu mai trage de timp“, mi-am spus.

Am tras adânc aer în piept, mi-am luat poșeta pe care mi-o trimisese Bianca, rujul și pudra și am ieșit pe ușă.

L-am găsit pe Luc la fereastră, în living, cu mâinile în buzunare. Era îmbrăcat la costum, cu o cămașă albă

care îi cădea frumos pe pieptul puternic, musculos, admirând peisajul și domul iluminat de la Bazilica Sfântul Petru. M-am înfiorat când i-am văzut trupul impunător: umerii, părul negru, profilul acela puternic, pe care l-aș fi recunoscut și cu ochii închiși.

El încă nu mă văzuse. Se uita la ceva în depărtare. Dar chiar și fără să-i văd privirea, i-am simțit neliniștea. Am simțit dorința aceea intensă, disperată și patima arzătoare pe care o simțisem în ultimele trei zile, care îmi invadă din nou trupul, sânii și zona intimă.

- Cred că ne-am asortat în seara asta, i-am spus.

Luc întoarse capul spre mine, și de îndată ce mă văzu făcu ochii mari:

- *Santo Dio*, șopti el, iar cuvintele lui mă cutremurară.

- Habar n-am ce ai spus, dar simt că ar trebui să-ți mulțumesc Biancăi.

- Biancăi? întrebă el, confuz, luându-și cu greu ochii de la mine.

- Ea mi-a trimis rochia asta după întâlnirea de astăzi. i-am spus, făcând o mică piruetă. Ce părere ai?

I-am simțit privirea asupra mea ca o mângâiere, pe tot corpul. Când m-am întors din nou față spre el, l-am auzit șoptind:

- *Penso che tu sei più bella di un angelo.*

I-am zâmbit încântată de accentul lui sexy și de singurul cuvânt pe care îl înțelesesem. Înger. Iar uimirea din glasul lui mă făcu să dau uitării orice îndoială pe care o mai aveam despre ce trebuia să fac în continuare.

- I-am dat deja mesaj lui Vincenzo și i-am spus să ne aștepte la intrare. Mergem?

Luc trase adânc aer în piept, cu umerii încordați. Preț de o clipă mi-a fost teamă că avea să spună că nu, dar încuviință și îmi făcu semn să o iau înainte spre lift.

M-am îndreptat spre lift, traversând livingul, cu sufletul la gură. Luc rămase în spatele meu cât timp așteptam să vină liftul și, chiar dacă nu puteam să-i văd fața, știam că nu-și luase o clipă ochii de la mine. Îi simțeam privirea printre șuvițe, pe spate, pe fund. Inima începu

să-mi bată cu putere, mi-am simțit pielea arzătoare, nerăbdătoare.

Ușile se deschiseră și am intrat în lift, cu fața spre el. Luc veni lângă mine și își trecu degetele prin păr, neștiind ce altceva să facă. Am simțit un gol în stomac, iar de îndată ce ușile se închiseră și m-am văzut singură cu el în spațiul acela, am simțit că-mi ia pielea foc. Câteva clipe mai târziu, liftul începu să coboare.

- Natalie, zise el, cu răsufierea tăiată. În legătură cu ce discutăm mai devreme, știu că nu vrei să...

În clipa aceea am apăsat butonul de oprire înainte să mă răzgândesc. Liftul se opri imediat.

- Ce s-a întâmplat? mă întrebă Luc, îngrijorat. Ai uitat ceva?

- Da, i-am răspuns eu. Era acum ori niciodată. Asta.

Am făcut un pas spre el, l-am apucat de după gât și m-am ridicat pe vârfuri. Am citit uluirea din ochii lui, dar nici măcar asta nu m-a făcut să mă opresc, ci mi-am lipit buzele de el, exact cum visasem să o fac de când mă trezisem după petrecere și îl găsisem așteptându-mă în fața ușii.

capitolul 11

Luc

La acea primă atingere creierul meu se blocă. Simțeam doar o căldură sufocantă, pe buze, pe piept, înăuntrul meu.

Natalie își dezlipi buzele de gura mea înainte să-mi dau seama ce se întâmpla și se lăsă înapoi de pe vârfuri. Am simțit aerul rece pe buze, iar mâna ei caldă și delicată alunecă de pe gâtul meu pe umeri și mai apoi pe mâneca sacoului, lăsând în urmă un foc arzător.

Își scoase ușor limba ca să-și lingă buzele voluptuoase care mă sărutaseră cu o clipă înainte.

- Îmi pare rău, șopti ea, coborându-și privirea spre pieptul meu. Am crezut că dacă te sărut, poate... poate că o să se schimbe ceva, zise ea, tremurând la pieptul meu.

Vocea ei încordată îmi ajunse până în creier și am înregistrat imediat lipsa căldurii. Trupul meu reacționează instinctiv, mânat de o săptămână de dorință, de patimă, de o sete pe care deja nu o mai puteam ține în frâu.

Am prins-o de încheieturi cu o mână și i-am dus palmele la spate. Poșeta îi căzu cu zgomot pe jos. Ochii ei albaștri, superbi se făcură mari de șoc, de teamă, dar nu încercă să mă oprească.

I-am ridicat bărbia cu cealaltă mână și am împins-o cu spatele de perete. Ea se încordă imediat; era prizoniera mea, nu se mai putea mișca, iar în clipa în care a suspinat de uimire și i-am văzut gura întredeschisă. m-am năpustit asupra ei, cu buzele, cu dinții, cu limba. Am devorat-o cum îmi dorisem să o fac de la bun început, de când o văzusem în recepția de la Covet, în New York.

I-am simțit gura umedă, care îmi alimentă dorința. I-am lins gura, sărutând-o cu disperare, savurând teama, bucurându-mă de căldura, de dorința, de atracția aceea blestemată cu care mă luptasem în tot acest timp. Voiam totul de la ea. Voiam să iau totul, cu lăcomie. Dar mai mult decât orice, voiam să am supunerea ei. Întunericul din sufletul meu tânjea după supunere. Iar pe când o sărutam, implorând-o cu buzele să mi se supună, am știut că nimic altceva nu avea să-mi aducă satisfacție. Nici sărutările ei, nici trupul ei, nici măcar propria ei plăcere.

Ceva se schimbă în ea. Am simțit o căldură ciudată în încheieturile ei. Am auzit-o gemând de plăcere în gura mea. Am simțit-o când limba ei fierbinte a început să-mi mângâie buzele, cu ardoare, într-un mod atât de erotic, că mi-am simțit imediat bărbăția pulsând. Doar că nu era supunerea pe care i-o cerusem. Când își lipi sânii obraznici de pieptul meu, continuând să mă sărute, mi-am dat seama că era aerul acela sfidător al ei, pe care mi-l arătase te atâtea ori. Și, chiar dacă gestul acela de rebeliune reuși să mă întărească și mai tare, până în punctul în care am simțit că devin obsedat de prezența ei, reuși totuși să îmi tempereze cumva pofta, îndeajuns cât să nu-i ridic poalele rochiei și să i-o trag chiar acolo, lipită de perete.

Mi-am eliberat gura de ea și i-am simțit răsuflarea sacadată. I-am dat drumul și m-am sprijinit cu mâinile de perete, dar nu am făcut nici o altă mișcare. Nu mă mai puteam ține pe picioare, tremuram din toate încheieturile de la sărutul ei arzător.

Am tras adânc aer în piept, încercând să recapăt controlul. Și ea era cu sufletul la gură, la fel de tulburată ca și mine. Din fericire, nu-și luă ochii de la gâtul meu, de parcă i-ar fi fost teamă să se uite la mine, iar eu am răsuflat ușurat pentru că dacă ar fi fost să se uite la mine cu dorință și pasiune, știam că nu aș putut să mă mai abțin.

- Natalie, i-am spus cu o voce răgușită. Trebuie să pleci.

Degetele ei delicate alunecară pe coastele mele și am simțit că îmi ia pielea foc sub atingerea ei.

- Mie nu mi se pare că vrei să plec, îmi zise ea cu vocea aceea atât de sexy. Aș spune să vrei să rămân.

La naiba, chiar voiam să rămână. Aș fi vrut să rămână și să mă ispitească cu obrăznicia ei. Aș fi vrut să mă provoace cu ochii aceia superbi ca să o oblig să mă se supună. Aș fi vrut să o devorez cu mâinile, cu gura și cu trupul, ca să nu mai fie cu nimeni, niciodată. Ca să știe că îmi aparținea doar mie.

Forța acelei dorințe era atât de puternică, încât mă îndepărtă de ea, mă opri să năpustesc asupra ei, fie că și-ar fi dorit-o sau nu. Am apăsat pe buton să pornesc din nou liftul care își reluă coborârea. Încă tremurând, i-am luat poșeta de pe jos și i-am întins-o, după care m-am șters cu mâna la gură, încercând să nu mă uit la ea, să nu o miros, să nu o doresc.

- Luc...

- Nu.

La naiba, deja simțeam că aveam să explodez și nu voiam să se ajungă la asta. Nu puteam să o târăsc după mine în coșmarul care era viața mea. Poate că se credea suficient de puternică să îi facă față, dar nu era. Nu avea nici cea mai mică idee ce primejdii se ascundeau în întuneric, și eram gata să fac orice ca să o țin departe de mine.

- Măine pleci.

- Dar...

- Nu discut, am răbufnit. Vreau să te întorci în Idaho, am încheiat discuția.

Încă nu avem nici o idee cum puteam să o fac să rămână acolo. Avea dreptate, dacă voia să se întoarcă, nu aș fi avut cum să o opresc. Dar nu o mai puteam ține în preajma mea. Nu dacă îmi doream să rămână la fel de inocentă și de pură ca în prima zi în care o cunoscusem.

Natalie nu mai spuse nimic și, cu coada ochiului, am văzut-o îndreptându-și spatele în felul acela sfidător, incredibil de sexy. Dar am citit în ochii ei și durerea refuzului.

La naiba! Nu aș fi vrut să îi vorbesc pe un ton atât de dur. Nu voiam să sufere din cauza mea. Dar voiam să priceapă. Voiam să o știu în siguranță și nu avea să fie niciodată astfel alături de mine. Și nu doar din cauza familiei mele sau din cauza planurilor lor. Ci din cauza mea.

Lucrurile pe care le așteptam de la o femeie, supunere, predare, ascultare, nu erau genul de lucruri pe care Natalie James să mi le poată oferi. Nu era supusă, ci directă, independentă, sfidătoare și încăpățânată, lucruri care îmi plăceau la ea. Nu voiam să o corup. Nu voiam să pătez lucrurile care o făceau atât de specială. Ceea ce însemna că trebuia să plec de lângă ea înainte să-mi pierd și cea din urmă fărâmbă de înțelepciune și să arunc pe fereastră siguranța, viitorul și dorințele ei și să o fac a mea.

Ușile se deschiseră, și am așteptat-o să iasă din lift. Încă nu-mi puteam lua ochii de la ea. I-am admirat buclele care îi alunecau frumos pe spate, simțind cum fierbea în mine o dorință și o dezamăgire apăsătoare. Am urmărit-o pășind din lift, unduindu-și șoldurile, și mi-am lăsat privirea să coboare pe fundul ei bombat.

Am privit-o salivând și de-abia am reușit să-mi iau ochii de la ea. Mi-am șters sudoarea de pe frunte și am pornit după ea, ieșind amândoi din hotel, recunoscător că, de data asta, nu se împotrivi. Mijise în mine speranța că înțelesese, în cele din urmă, că vorbeam serios, că nu aveam de gând să cedez. Dar când mi-am dat seama că avea să plece chiar a doua zi, am simțit o durere profundă în capul pieptului, durere la care am hotărât să nu mă mai gândesc pentru că știam că procedam corect. Vincenzo ne aștepta la intrare. Am reușit cumva să ajung la mașină fără să o ating. Ba chiar am reușit să stau pe telefon în drum spre petrecere ca să nu fiu

nevoit să stau de vorbă cu ea. Totuși, în timp ce ne apropiam de conacul de la marginea orașului, acolo unde urma să aibă loc petrecere, mă cuprinse un sentiment de neliniște combinat cu regret. În seara aceea Natalie era încă responsabilitatea mea și trebuia să am grijă să nu se repete experiența de mai devreme.

- Poți să stai de vorbă cu cine vrei tu la petrecere, i-am spus, fără să-mi iau ochii din telefon, neîndrăznind să mă uit la ea, dar nu vreau să pleci nicăieri fără mine.

- E un ordin, domnule Salvatici?

Când am auzit glasul ei seducător nu m-am putut abține să nu mă uit în direcția ei. Am văzut-o aruncându-mi un rânjet viclean și am citit din nou aceeași răvrătire în ochii ei albaștri.

Focul pe care îl credeam stins se aprinse din nou, făcându-mă să mă simt la fel de excitat ca mai înainte. M-am abținut cu greu să nu o trag în poală ca să-i șterg rânjetul acela de pe buze.

- Da, domnișoară James, i-am răspuns, dându-i de înțeles cu o singură privire că nu era cazul să se joace cu mine. E un ordin. În seara asta vreau să mă ascuți întocmai. Nu am chef de obrăznicii tale.

Mașina opri în fața unei vile în stil mediteraneean, în vârful dealului, dar Natalie nu își îndreptă privirea spre geam. Îmi zâmbi cu buzele acelea încă umflate în urma sărutărilor mele și încuviință din cap, în mod ironic.

- Da, să trăiți, domnule Bestie. Nu aș îndrăzni să vă supăr.

Am citit din nou nesupunere în ochii ei și nici un fel de dezamăgire că întrerupsesem sărutul nostru. Nu părea cătuși de puțin supărată pe mine pentru că aveam de gând să o trimit mâine înapoi acasă. Nu am citit nici o urmă de teamă la adresa mea sau la adresa situației de care încercam să o protejez. Dar ceva îmi spunea că avea să-mi facă probleme.

Vincenzo veni să-i deschidă portiera, iar Natalie dădu să iasă din mașină, dar înainte să o facă am prins-o repede de mână.

- Natalie, stai.

- Ce e? mă întrebă ea, uitându-se lung la mine.

- Vorbesc serios. În seara asta nu vreau să te dezlipești de mine.

- Și ai vrea să latru când mă țin după tine sau să stau cuminte la doi pași în urma ta?

Aș fi răs dacă nu ar fi fost o atmosferă atât de încordată.

- Da, poți să stai la doi pași în urma mea, ca o asistentă bună ce ești. Pentru că fix asta ești pentru mine. Doar asta, i-am spus, ca să mă fac foarte bine înțeles.

Ea mă țintui cu privirea, după care spuse:

- Știi la fel de bine ca mine că nu e adevărat, zise ea, însă de data asta deja nu se mai uita la mine cu neastâmpăr, cu ci compasiune. Cu atât de multă compasiune că aș fi căzut în genunchi în fața ei dacă m-ar fi prins în picioare. Însemn mult mai mult pentru tine. Mi-ai dovedit-o în lift. Luc, o să plec mâine, dacă asta îți dorești cu adevărat. Nu vreau să mă cert cu tine. Dar sper... zise ea, coborând privirea spre mâna mea și aș fi putut să jur că am văzut lacrimi în ochii ei. Sper ca într-o bună zi cineva să te facă să te vezi pe tine însuți așa cum te văd eu. Îmi pare rău că nu am putut fi eu aceea.

Acestea fiind spuse, se eliberă ușor din strânsoarea mea, iar eu am lăsat-o să plece pentru că mă lăsase cu răsufierea tăiată.

Natalie începu să urce treptele, iar după câțiva pași își întoarse privirea spre mine. Simțeam cum îmi bate inima cu putere, dar am coborât din mașină și m-am închis la sacou, fără să-mi iau o clipă ochii de la ea. Nici măcar când am pornit-o în urma ei pe scări și am văzut-o zâmbindu-i femeii din stânga ei și începând o discuție la care nu-mi doream în nici un fel să iau parte.

„Cum te văd eu...”

Am simțit că iau foc, că mi-o ia inima la goană. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum mă vedea ea. Știam doar cum mă comportasem eu față de ea. Fusesem

nepolíticos, arogant, iar odată ce hotărâsem să-mi schimb tactica, indiferent.

„Vezi? Ți-am spus eu. Nu ești nici un fel de diavol, ci cavalerul meu în armură strălucitoare.“

Cuvintele ei de mai devreme treziră ceva în mine, făcându-mi inima să bată cu putere. Mi-am îndreptat imediat privirea spre ea, acolo, în capătul treptelor care duceau spre vilă, și am simțit un val de energie care îmi invadează tot corpul, de parcă tocmai aș fi fost readus la viață.

Nu-mi aduc aminte cum am urcat treptele acelea. Știam să sunt înconjurat de luminițe și lumânări care îmi lumineau calea, dar singura lumină pe care o vedeam era cea din ochii lui Natalie, care mă ghida spre ea. Eram mânat de cuvintele ei, care îmi spuneau că nu sunt un diavol. Simțeam doar bătăile puternice ale inimii, o inimă pe care ceva mă făcea să cred că reușise în cele din urmă să o aducă la viață.

Intră în casă înainte să apuc să o prind din urmă și nu am fost în stare să încerc să o opresc. Salonul era plin cu oameni îmbrăcați la patru ace, care stăteau de vorbă. Cineva îmi oferi o cupă de șampanie. Am șoptit un scurt „Grazie“, încă încercând să o zăresc în mulțime, dar fără să o văd nicăieri. Panica mă cuprinse imediat.

Îi spuseseam să nu se dezlipească de mine. Știa că nu avea voie să plece fără mine. Am luat-o brusc la stânga, spre o arcadă unde zărisem mai multe femei. Odată ajuns acolo, Natalie apărură din senin în fața mea, întâmpinându-mă cu același surâs neastâmpărat din mașină.

- Luc, pari îngrijorat. Ești bine?

Se opri chiar în fața mea și, chiar dacă știam că era în siguranță, sentimentul de neliniște refuză să mă părăsească.

- Ți-am spus să nu te dezlipești de mine.

- Am fost la toaletă. Am presupus că am voie să fac asta, zise ea, după care scoase ceva din poșetă și îmi băgă mâna în buzunarul de la sacou. Apoi îmi luă cupa de șampanie din mână și o dădu pe gât, fără să-și ia ochii de la mine. Îmi place.

La naiba... Femeia asta era hotărâtă să mă scoată din minți. Iar ceva îmi spunea că era inutil să mă lupt cu ea.

- Ce mi-am băgat în buzunar? am întrebat-o.

Ea duse din nou paharul la gură, cu un zâmbet ispititor.

- Un mic cadou de rămas-bun. Dacă tot plec mâine, m-am gândit că o să vrei un suvenir din partea mea.

După care se îndepărtă, alăturându-se petrecerii. Am rămas privind confuz în urma ei, după care mi-am băgat mâna în buzunar și am simțit o bucată de material. Cu dantelă.

În clipa aceea mă cuprinse un val de căldură și am scos mâna din buzunar, doar ca să fiu sigur. Aveam în buzunar o pereche de chiloți negri, de dantelă, iar mireasma ei dulce, seducătoare mă învălui.

În clipa aceea am pierdut până și cea din urmă urmă de control și m-am lăsat pradă dorințelor arzătoare.

Am găsit-o cu privirea în mulțime. Ridică o nouă cupă de șampanie în cinstea mea, aruncându-mi o privire menită să mă facă să-mi pierd mințile. După care își duse paharul la gură, lingându-și buzele, invitându-mă să o degust.

În clipa aceea timpul se opri în loc. Nu mai auzeam nimic în jurul meu, nu mai vedeam pe nimeni în jurul meu, în afară de ea. Orice temere, orice urmă de îndoială mă părăsi, și m-am simțit învăluit de o stare de calm. Am simțit cum mi se detensionează toți mușchii, am simțit că mi se liniștesc bătăile inimii, că mi se ridică presiunea aceea imensă de pe umeri. Un lucru era clar.

Natalie James avea să fie a mea. În seara asta. La naiba cu consecințele, la naiba cu viitorul.

Mă numise bestie. Ei bine, speram din suflet că era gata să dea ochii cu bestia pe care tocmai o dezlănțuise.

capitolul 12

Natalie

În mașină, în drum spre hotel, Luc nu vorbi deloc cu mine. Era ciudat de tăcut și calm pentru cineva care se arătase atât de tulburat și la limita controlului de când mă atacase fanaticul acela.

Nu știam cum să interpretez comportamentul lui. Am sperat că, sărutându-l, aveam să-l fac să conștientizeze tensiunea dintre noi. Pentru mine fusese un sărut atât de fierbinte, încă nu-mi puteam scoate din minte senzația. Doar că nu avusese același efect și asupra lui: căci părea mai hotărât ca niciodată să mă scoată din viața lui. Hotărâsem să renunț la lenjerie intimă la petrecere într-o ultimă încercare disperată de a-l seduce, de a stârni o reacție din partea sa, dar eșuasem și de această dată. După atitudinea sa rece față de mine, era clar că eșuasem cu brio.

Poate că îl citisem greșit în tot acest timp. Nu mi-am luat ochii de pe geam, admirând luminițele din Vatican. Poate că nu se simțea atras de mine, așa cum mă simțeam eu atrasă de el. Poate că era pur și simplu fericit că acceptasem în cele din urmă să mă întorc acasă și să dispar din viața lui fără alte discuții.

Gândul acela îmi lăsă un nod în stomac, unul care nu-mi plăcea deloc. Am trecut de Vatican și am început să urcăm dealul spre hotelul nostru. În clipa aceea mi-am dat seama că făcusem o greșeală că refuzasem să plec astăzi, când mi-o ceruse prima oară. Mă umilisem făcând toate aceste încercări. Și, totuși... Dacă nu aș fi făcut o încercare, aș fi regretat toată viața. Măcar acum știam sigur, nu?

Mașina opri în fața hotelului. Vincenzo veni să-mi deschidă portiera. Luc îmi luă poșeta și mi-o întinse.

- Mulțumesc, i-am zis, iar când i-am atins degetele am simțit că mă înfior.

M-am uitat repede la el, să văd dacă nu cumva simțise și el energia aceea, dar mă întâmpină cu veșnica expresie atât de greu de descifrat, iar în cele câteva clipe în care mă privi în ochi, înainte să-și ferească privirea, nu am citit nimic. Nici o reacție, nici o emoție, nimic din ce simțeam eu. Iar nodul din gât se făcu și mai mare.

În cazul ăsta... Am tras adânc aer în piept și am coborât din mașină. Trebuia să-mi ia gândul de la ei. Trebuia să mă concentrez pe asasinul lui Laney. Nu ar fi trebuit niciodată să-mi uit adevăratul scop. Trebuia să gădesc o cale prin care să dau de Gio, acum că devenise principalul meu suspect. Doar că încă nu-mi putea canaliza gândurile în direcția aceea. Era prea cutremurător. Așa că am început să mă gândesc la bagajele mele.

Aveam puține lucruri de împachetat, căci petrecusem doar câteva zile aici, dar trebuia să am grijă să împachetez rochia și să i-o trimit înapoi Biancăi. În mod evident, Luciano Salvatici cel fără suflet nu se lăsase impresionat nici măcar de atuurile mele.

Mă simțeam din ce în ce mai rău. Am pășit cu pantofii cu toc pe podeaua de marmură a hotelului, traversând lungul coridor spre liftul nostru. Luc își scoase papionul de la gât și își desfăcu nasturii, fără să spună nimic. Fiecare clipă de tăcere mă îndurera și mai tare și mă umilea profund.

Am intrat în lift cu un sigur gând în minte. Să mă eliberez din rochia aceea stupidă, să mă bag în pat și să uit de noaptea asta, de călătoria asta. Am ieșit din lift și am pășit în camera întunecată, zărind luminițele orașului pe fereastră. Nu m-am mai obosit să aprind lumina, ci m-am îndreptat direct spre camera mea.

- Domnișoară James, zise Luc. O clipă.

La naiba! Urma să-mi țină iar morală. Eram sigură că avea ceva de-a face cu chiloții pe care îi strecurasem

în buzunarul lui și cu faptul că încălcasem o nouă poruncă. Am tras adânc aer în piept și m-am întors spre el, hotărâtă să nu-l mai las să vadă ce influență avea asupra mea:

- Ce e?

După cum mă așteptam, scoase perechea de chiloți din buzunar, lăsându-i să atârne pe un deget.

- Avem ceva de discutat.

Deja mă simțeam din cale afară de umilită și eram roșie în obraji. Din fericire, nu mă putea vedea la față, căci nu era nici o lumină aprinsă.

- Nu avem nimic de discutat.

- Mi-e teamă că nu sunt de acord. Ai cui sunt chiloții aceștia?

Nenorocitul! Chiar voia să o audă din gura mea? Cu toate că eram extrem de rușinată, mi-am ținut fruntea sus, ca să-i fac în ciudă. Poate că mă simțeam atrasă de mania lui pentru control, dar nu-mi făcea nici o plăcere să fiu umilită.

- Ai mei.

- Nu te cred, zise el. Chiar dacă chipul lui era ascuns de întuneric, i-am simțit privirea fixată asupra mea, ținându-mi ochii ostatici, la fel cum îmi ținuse trupul ostatic în tot acest timp. Dă-ți jos rochia ca să fiu sigur.

Am înlemnit. Nu eram sigură că îl auzisem bine. După care mi-am dat seama că începuse să se miște în direcția mea, iar în clipa aceea i-am zărit ochii. Doar că nu am dat peste o expresie detașată, lipsită de emoții, așa cum mă așteptasem. Ochii lui tulburători duceau o luptă aprigă în infernal acela.

Inima începu să-mi bată cu putere și am simțit fiori pe șira spinării.

Se opri la doi pași în fața mea și își coborî privirea asupra mea, hipnotizându-mă cu ochii aceia, cu căldura trupului său.

- Domnișoară James, ți-am dat un ordin. Dă-ți jos rochia sau o să fiu nevoit să te pedepsesc.

Am simțit cum mi se înmoaie genunchii și un foc arzător între coapse. Nu avea de gând să mă pedepsească trimițându-mă acasă. Vedeam asta în privirea lui. Mi-am amintit ce-l întrebasesm în mașină, dacă avea de gând să mă pedepsească cu o palmă la fund, iar gândul acela mă excită și mai tare.

Nu fusesem niciodată interesată de partea de dominare și supunere. Eram o femeie independentă, nu-mi dorisem niciodată un bărbat care să-mi spună ce să fac. Dar pentru el aș fi fost în stare de orice.

Am simțit cum mi se iuțește pulsul. Mi-au trecut prin minte fel de fel de alegeri și consecințe. El veni să-mi ia poșeta din mână și l-am lăsat să o facă, căci încă nu găsisem energia să fac vreo mișcare. Îmi aruncă poșeta și chiloții pe masă, după care își îndreptă din nou atenția asupra mea, cu o privire nerăbdătoare, dominantă și fierbinte, care îmi intră pe sub piele. Am rămas nemișcată, fără să-mi pot lua ochii de la el, încercând să-mi dau seama ce să spun, ce să fac, ce voia de la...

- Natalie, nu mai sta pe gânduri, zise el cu un glas răgușit, seducător, halucinant, care mă ridică la cer. Fă după cum îți poruncesc. Dezbracă-te!

Mi-am dus mâinile la spate, de parcă cuvintele lui reușiseră să mă hipnotizeze. Mi-am desfăcut nasturele de la ceafă și mi-am tras fermoarul până la fund. Inima începu să-mi bată cu putere când am simțit materialul acela scump alunecând pe pielea mea, aproape dezgolin-du-mi sânii. Nu avea sutien pe mine și rămăsesem mai devreme și fără chiloți, așa că era complet dezbrăcată pe dedesubt. Fără să-mi iau ochii de la el, mi-am ținut rochia la piept. Încă nu știam dacă eram pregătită să fac ce-mi cerea el. Dar privirea lui necruțătoare mă obligă să o fac. Am lăsat materialul să-mi alunece printre degete și am rămas cu răsufierea tăiată când l-am simțit adunându-se la picioarele mele.

Își plimbă ochii plini de dorință pe trupul meu gol, lăsând în urma lui o dără de căldură. Am simțit cum mi se întăresc sfărcurile, cum mi se strânge abdomenul

în timp ce privirea lui mă devora centimetru cu centimetru. Am simțit o căldură arzătoare în sâni, între coapse. Îmi auzeam doar bătăile rapide ale inimii și respirația întretăiată. Îl vedeam doar pe el, dezmierdându-mi trupul cu privirea. Îl voiam doar pe el, voiam să-mi atingă trupul dezgolit, că mă poarte pe culmile plăcerii.

- *Sei bellissima*, îmi șopti el, pășind ușor în spatele meu.

Știam ce însemna cuvântul acela, *bellissima*. Frumoză. Gio obișnuia să mi-l spună adesea în New York. Doar că, din gura lui, nu reușise să declanșeze un val de dorință în mine. Iar acum, de pe buzele senzuale ale lui Luc, mă făcu să tremur cu o nevoie carnală, copleșitoare și, în același timp, acaparatoare.

Nu mă atinse în nici un fel, dar când se puse în spatele meu, i-am simțit privirea alunecând pe pielea mea, i-am simțit respirația fierbinte coborând pe gâtul meu, pe spate, făcându-mă să tresar.

- Ieși din rochia asta.

Am făcut întocmai, roșie la față. L-am auzit împingând rochia cu piciorul, după care se întoarse în spatele meu.

- Cum e rana?

Sincer, uitasem cu totul de ea.

- E bine. Nu mă doare deloc.

- Ești sigură?

- Da, am răspuns eu plină de nerăbdare, neștiind ce avea de gând să facă.

- Bine. Foarte bine. Căldura lui mă înconjură și i-am simțit privirea coborând pe fundul meu. Natalie, de câteva zile tot încerci să ispitești cu trupul tău.

- Chiar așa? am întrebat, înfiorându-mă la auzul vocii lui răgușite.

- Știi prea bine că da. Trupul tău e *molto distraente*.

Cuvintele acelea în italiană mi se păreau atât de sexy.

- Nu știu ce înseamnă asta, i-am răspuns eu.

- Înseamnă, îmi șopti el la ureche, făcându-mă să tresar, că trupul tău a reușit să-mi distragă atenția.

Ah... Am închis ochii, simțindu-mă din ce în ce mai excitată. Am dat să mă întorc spre el, voiam să-i simt pieptul, căldura, voiam să mă atingă.

- Luc...

- Nu te mișca, *gattina*.

Nu avem nici cea mai mică idee ce însemna cuvântul acela, dar suna atât de sexy rostit de buzele lui fierbinți. Am simțit cum mi se încordează abdomenul.

- Ia spune-mi, îmi șopti el la ureche. Cu câți bărbați ai fost?

Cuvintele lui mă făcuseră să tresar și să deschid ochii. M-am gândit să mint, să îl lasă să creadă că am mai multă experiență, dar nu voiam să-l mint.

- Cu unul singur.

- Cu unul singur? repetă el, cu o încântare în glas care nu-mi scăpă. Iar dorința din interiorul meu începu din nou să pulseze.

- Da. Iubitul meu din facultate.

- Și a reușit să te satisfacă?

- Da. Reușea cumva să mă seducă doar cu sunetul vocii sale. Simțeam o chemare arzătoare între coapse. Cred.

- Crezi?

Am auzit amuzamentul din glasul său și m-am făcut roșie la față.

- Da, m-a satisfăcut, l-am lămurit eu. Chiar dacă nu de fiecare dată.

- Și de ce ai încetat să te culci cu iubitul acesta care reușea să te satisfacă, din când în când? mă întrebă el, zâmbind.

- Pentru că ne-am despărțit. Dumnezeu, de-abia mai puteam să gândesc după că îl auzisem rostind cuvântul acela. Când am terminat facultatea. Nu a fost ceva serios.

- Cred și eu, dacă nu a fost în stare să te satisfacă așa cum meriți să fii satisfăcută. Cât timp a trecut de când vă-ați despărțit?

Cum meritam să fiu satisfăcută? Dumnezeuule...

- Acum... doi ani.

- Și nu ai mai fost cu nimeni de doi ani?

Am făcut semn din cap că nu.

- De ce?

Am tras adânc aer în piept ca să-mi calmez pulsul. Simpla lui prezență mă înnebunea, chiar dacă nu-mi făcea nimic.

- Pentru că... pentru că nu m-am mai simțit atrasă de nimeni... până acum.

- Bine punctat, *gattina*, zise el, apropiindu-se ușor de mine.

Cu răsufierea tăiată, i-am simțit pieptul puternic mângâindu-mi spatele. Un foc arzător mă pătrunse în tot corpul, excitându-mi sfârcurile și zona intimă.

- Vreau să știi ceva, îmi șopti el. Eu nu sunt ca ultimul tău iubit. El voia să ți-o tragă. Eu vreau să te devorez. Am să-ți împing trupul până la limite și am să te țin acolo până n-o să mai poți. Până mă vei implora să te las să te predai. Pentru că așa vreau eu. Vreau să simt pe limbă supunerea ta totală. Vreau să te simt pulsând în mine. Natalie, eu nu fac dragoste. Eu nu mi-o trag. Eu domin. Dacă mă lași în tine, o să te târăsc în întunericul meu, n-o să mai vrei să mai fii cu nimeni altcineva, iar când am să termin cu tine, o să te simți murdară și folosită, dar n-o să-ți pese. Așa că vreau să fii sigură că asta vrei și tu, căci odată ce pun mâna pe tine, n-o să-ți mai dau drumul, nici dacă te aud că țiți.

Cuvintele acelea „supunerea ta totală” mă înfricoșară, dar creierul meu era hotărât să las frica deoparte, spunându-mi că se referea la supunea mea sexuală aici, cu el, nu la vreun alt fel de supunere. Trupul meu ardea de dorință și m-am cutremurat când i-am șoptit singurul răspuns posibil:

- Vreau. Te vreau pe tine.

Într-un final, mă apucă de talie și mă trase spre bărbăția lui excitată, copleșindu-mă cu căldura și cu puterea lui, făcându-mă să scot un geamăt de plăcere.

- Apleacă-te. Vreau să văd cât ești de udă.

Ah, da... M-am relaxat în brațele lui. Încă avea sacoul pe el, ceea ce mi se păru incredibil de erotic, căci eu eram încălțată doar cu pantofii cu toc. Mă ținu strâns în brațe, cu grijă să nu-mi atingă rana, și își mută ușor palma pe sânul meu. Cealaltă mână începu să-i alunece pe abdomen, până ce i-am simțit degetele printre firicelele de păr, după care își vârî mâna înăuntru, mângâindu-mi clitorisul.

Atingerea lui mă făcu să pulsez, să tremur.

- Ah, *gattina*, îmi șopti el în ureche. Ești deja atât de udă.

Căldura din vocea lui, senzația aceea minunată mă făcu să-mi las capul pe spate. M-am prins de cotul lui, ca să îmi mențin poziția.

- Depărtează-ți picioarele, Natalie, zise el, coborându-și degetele. Lasă-mă să te pătrund.

Am suspinat ușor, dar mi-am îndepărtat puțin picioarele, oferindu-i acces spre trupul meu. Degetele lui continuară să coboare spre deschizătura mea. Atingerea lui fierbinte, blestemată, mă făcu să gem de plăcere, iar când își vârî două degete în mine, am tresărit și mi-am înfipt degetele în cotul lui ca să nu mă prăbușesc.

- *Madre di Dio!* Ce strâmtă ești, *gattina*, zise el, înfișându-și degetele și mai adânc. De-abia aștept să te pătrund și să ți-o trag până sfârșești în țipete.

Am simțit un val de căldură, în timp ce continuă să-mi atingă clitorisul și să mă pătrundă cu degetele, purtându-mă pe culmile plăcerii. Am simțit picături de transpirație pe spate. Cu cealaltă mână continuă să-mi maseze sânul, după care îmi cuprinse sfârcul între degete, strângând tare. Mă încercă o durere ascuțită și am scos un țipăt, dar durerea lăsă curând loc plăcerii, ceea ce mă excită și mai tare. Gemând din nou de plăcere, am început să mă frec de mâna lui, cu nerăbdare. Căutând cu disperare orgasmul acela care venea spre mine cu viteză...

- Ah, *gattina*. Vrei să termini?

- Da, i-am șoptit, simțindu-mi trupul pe punctul de a se cutremura. Acolo, da, chiar acolo. Sunt atât de aproape, atât de aproape.

Dar chiar înainte să mă las purtată pe culmile plăcerii, își retrase mâna. Am suspinat, frustrată. Mâna de pe sân se mută pe șold. Își lipi degetele încă umede de excitarea mea de buzele mele, mângâindu-mi pielea sensibilă.

- Deschide gura, Natalie. Vreau să-ți simți gustul. Vreau să vezi cât ești de udă și de murdară pentru mine.

Am deschis gura, cu răsufierea tăiată, cum îmi poruncise el. El își vârî imediat degetele pe limba mea. Am simțit gustul acela usturător, excitat. Începu să-și miște degetele în gura mea, la fel cu o făcuse mai devreme înăuntrul meu.

- Suge-mi degetele, îmi porunci el.

Eram atât de excitată, cum nu mai fusesem niciodată. L-am prins de încheietura mâinii și i-am cuprins degetele cu buzele, trăgându-le în gura mea.

- Așa... vreau să vezi cât de mult mă dorești, îmi șopti el la ureche. Gura ta e menită să mă slujească. Brusc își scoase degetele din gura mea și îmi dădu drumul. Întoarce-te cu fața la mine. Pune-ți mâinile la spate și așază-te în genunchi.

Porunca lui mă făcu să roșesc, dar eram atât de îmbătată de pasiune, eram atât de disperată să îi fac pe plac, că nu puteam să mă opresc.

Mă privi de sus, cu zâmbetul pe buze, în timp ce se deschidea la curea.

- Ține-ți mâinile la spate, *gattina*, dacă nu vrei să te leg.

Porunca lui mă înfioră, dar mă și incită. Oare chiar era în stare să mă lege ca să nu mă mai mișc? Gândul acela mă înspăimântă și mă excită deopotrivă, cum nu m-aș fi așteptat să o facă.

Își dădu cureaua jos, după care se desfăcu la pantaloni și își trase fermoarul. Am simțit focul care îmi ardea în vene.

- Mă bucur că-ți place, șopti el. Așa vreau să te văd, în genunchi, gata să te predai, zise el, după care își băgă mâna în pantaloni și își scoase penisul. Acum vreau să deschizi gura și să-mi arăți ce ești în stare să faci cu buzele acelea.

Mintea mea rebelă se luptă cu vorbele lui, cu porunca lui, dar trupul meu încetase să mă mai asculte. Simțeam mirosul lui îmbătător, care îmi lăsa gura apă. Iar când i-am văzut bărbăția, lungă, tare, groasă, mai groasă decât tot ce cunoscusem până atunci, cu vârful purpuriu și excitat în timp ce se atingea ușor, am simțit cum capitulez.

M-am aventurat mânăta de disperarea cu care îl doream. Era o poftă fără sfârșit. Mi-am lins buzele și m-am apropiat ușor de el, cu gura deschisă. L-am auzit gemând de plăcere când i-am sărutat vârful cu limba. Mi-am strâns buzele în jurul lui și l-am cuprins adânc, până ce l-am simțit până în gât, după care i-am dat drumul ușor, aproape până la capăt, înainte să-l cuprind din nou.

- Ah, *cazzo, che si sente bene*, suspină el. *Sì, gattina*. Așa. Gura ta e menită să mă cuprindă. Te vreau și mai adânc.

Dacă aș fi auzit asta din partea altui bărbat, aș fi început să urlu la el. Nu-mi făcuse niciodată deosebită plăcere să fac sex oral. Întotdeauna mi se păruse cumva înjositor. Iar acum când eram în genunchi în fața lui, cu mâinile la spate, ascultând poruncile lui murdare în timp ce se adâncea și mai tare în gura mea, făcând sex cu gura mea de parcă ar fi făcut sex cu intimitățile mele, ar fi trebuit să mă simt rușinată, umilită. Dar nu mă simțeam deloc așa. Mă simțeam puternică. Chipul lui îmbujorat, gâtul încordat, felul în care mă privea parcă venerându-mă... Mă făceau să mă simt de parcă eu aș fi deținut controlul. De parcă eu aș fi fost cea care îl domina pe el. Iar gândul acela mă făcea și mai

doritoare, și mai excitată, voiam să-l fac să termine. Și explodeze pe limba mea.

L-am îmbrățișat și mai tare cu buzele, continuând să mă mângâi cu limba, să mă joc cu vârful. El suspină din nou și își înfipse mâna în părul meu, trăgându-mă spre el, până în gâtul meu. Am încercat să-l înghit, dar am simțit că mă înec. El se retrase imediat, să-mi dea timp să respir. Când a văzut că sunt bine, s-a aventurat din nou în gura mea, gemând de plăcere.

Sunetele extazului său îmi făceau trupul să vibreze. Nu aș fi crezut niciodată, dar îmi plăcea teribil să mă folosesc astfel. Mi-am despărțit genunchi și m-am tras cu șoldurile mai aproape de el, disperată să fiu atinsă. Dar nu mai puteam suporta, așa că mi-am luat o mână de la spate, vârându-mi degetele între picioare, în spațiul acela umed, pe clitoris. Am simțit că mă cutremur. Am continuat să o fac, fără să-mi iau gura de pe el.

- Vai, ce fată obraznică, zise el, eliberându-se din gura mea, după care mă apucă de umeri și mă trase în picioare. Nu ți-am spus să te atingi așa.

Am rămas cu răsufierea tăiată și mi-am scos imediat mâna dintre picioare. Am pornit disperată spre el, vrând să-l sărut, să-i simt limba în gura mea, să mă cuprindă cu sălbăticie. Dar înainte să ajung la el, mă întoarse cu spatele dintr-o mișcare, mă împinse pe canapea și mă aplecă pe brațul ei.

Își puse mâna pe spinarea mea, ca să mă țină culcată.

- Depărtează-și picioarele, Natalie. Vreau să văd tot.

Oh, Dumnezeule... cuvintele lui reușeau cumva să-mi aprindă toate simțurile. Mi-am odihnit fruntea pe canapea, simțindu-mă atât de murdară cum îmi spusese el, bucurându-mă de fiecare clipă. Suspinând, mi-am desfăcut picioarele, ca să mă vadă. Ca să mă folosească cum îmi spusese că avea să o facă.

Continua să mă țină culcată cu o mână, în timp ce cealaltă începu să alunece pe spatele meu, între fese și pe rozeta ascunsă între ele. Atingerea lui mă făcu să tresar. O făcu din nou, amuzat de reacția mea.

- Ți-a tras-o vreodată aici, obraznico?

Senzația aceea interzisă și gândul la actul acela murdar mă făcuseră să tresar. Doar nu avea de gând să-mi facă asta chiar acum, nu? Mă cuprinsese o teamă și o stare de excitație pe care nu al fi vrut să o simt.

- Nu, am șoptit.

El mă atinse din nou, făcându-mi trupul să pulseze.

- Trupul tău pare să vrea. De-abia aștept să-ți arăt cum se simte, zise el, mutându-și degetele mai jos, în zona aceea umedă. Dar mai târziu. Acum vreau să aud cum mă implori să fiu în tine.

Și își înfipse două degete în mine. Am început imediat să gem de plăcere pentru că era exact ce-mi doream. Mă cuprinseseră fel de fel de senzații simțind degetele lui în mine. Șoldurile mele începură să se lovească de el. Am simțit din nou cum mă apropii de extaz, aproape, tot mai aproape. Trupul meu începu să pulseze puternic.

Dar el își retrase mâna și îmi dădu o palmă peste fund.

- Văd că ești foarte lacomă. Vrei să termini?

- Da, am suspinat eu, tremurând din toate încheieturile pentru că eram atât de aproape.

- Cât de tare mă vrei? mă întrebă el, atingându-mă din nou cu degetele, jucându-se cu clitorisul meu. Spune-mi cât de tare vrei să termini, Natalie.

- Foarte tare, am gemut eu, închizând ochii, frecându-mă de el, de mâna lui, disperată să simt eliberarea aceea pe care o știam atât de aproape. Da... așa...

- Vreau să aud cum mă implori, șopti el, mișcându-se tot mai repede. Vreau să mă implori să te las să termini.

Porunca aceea... Am refuzat să deschid ochii și mi-am înfipt și mai tare degetele în canapea, hotărâtă să nu urmez porunca lui.

- Hai, Natalie, zise el din nou, continuând să mă pătrundă cu degetele, fără să-mi elibereze clitorisul. Vreau să te aud cum mă implori și o să te eliberez. O să-ți dau tot ce vrei.

Nu știu de ce am ezitat. Știam că dacă aș fi făcut cum îmi poruncea, avea să mă poarte spre extaz, cum promisese să o facă. Dar am simțit că nu pot să mă supun astfel, să îl implor. L-aș fi dat orice altceva, dar femeia independentă din mine... cea de care îi plăcea și lui, la naiba... știa că dacă m-aș fi predat astfel, aș fi pierdut o parte din mine la care nu eram pregătită să renunț.

Am simțit picături de transpirație pe frunte, pe gât. Mi-am mușcat buzele, gemând de plăcere, împingându-mă în el. L-am auzit șoptind „cazzo”, urmat de un zgomot puternic, de parcă ar fi căzut ceva pe jos. Îmi luă mâna de pe umeri și am simțit cum mi-a apucat umerii, despărțindu-mi și mai tare picioarele. Cu sufletul la gură, fără să știu ce încerca să facă, mi-am lăsat toată greutatea în palme, încercând să mă ridic. Iar atunci i-am simțit limba în mine, pe clitoris.

- Ah, da... În clipa aceea mi l-am imaginat în spatele meu, în genunchi, sărutându-mă acolo, și am simțit că explodez. M-am împins în gura lui, savurându-i limba, alergând spre un extaz care știam că avea să mă distrugă. Da, da, nu te opri... Așa, mai repede, mai repede...

Chiar înainte să simt orgasmul acela atât de intens, limba lui se eliberă din trupul meu. Am țipat din nou de frustrare, după care m-a apucat de umeri, împingându-mă pe canapea, ca să-mi aducă fundul mai sus. Am simțit materialul pantalonilor lui scumpi alunecând pe coapse și apoi i-am simțit vârful penisului frecându-se de mine, iar întregul meu trup se cutremură.

- O să te fac să mă implori, îmi făgădui el.

Iar după aceea nu am mai auzit nimic altceva. Se jucase cu mine tot timpul ăsta, deja nu mai puteam. De îndată ce intră în mine, m-am cutremurat, aruncându-mă în extaz cu un țipăt care îmi răsună în urechi. El mă prinse de umeri și se avântă în mine, alergând spre propriul său orgasm, dar de-abia dacă am mai băgat de seamă. Eram pierdută într-o binecuvântare orgasmică care părea să fie fără sfârșit. Pierdută într-un extaz

copleșitor. Pierdută în însuși întunericul acela de care încercase cu atâta disperare să mă țină la distanță.

Atât de pierdută, mi-am dat seama cu o urmă de teamă, că riscam să nu mă mai găsesc niciodată.

capitolul 13

Luc

Mă pierduse cu totul.

Trupul mi se cutremură după cel mai intens orgasm pe care îl simțisem vreodată. M-am întins pe spatele ei, lăsând-o să zacă pe brațul canapelei. Pielea ei asudată se lipi de cămașa și de pantalonii mei. Am încercat să mă ridic de pe ea, dar se strânse în jurul penisului meu, făcându-mă din nou să mă cutremur.

Nu-mi pierdusem niciodată controlul. Iar acum eram din nou pe punctul de a o face. În încercarea mea de o a face să mi se supună, mă lăsasem copleșit de dorință și o călărisem ca un sălbatic. Nu rezistasem nici măcar cinci minute. Nici măcar nu mă oprise, știind prea bine că era rănită. Mă simțeam dezgustat de mine însumi. De acțiunile mele, de faptul că mă sfidase. Și mă enerva la culme că ardeam de nerăbdare să mă sfideze din nou.

Era atât de strâmtă, trupul ei era atât de fierbinte. Simțind că pășeam într-un teritoriu pentru care nu eram pregătit, mi-am prins prezervativul între degete și m-am tras înapoi. Ea suspină când m-am ridicat de pe ea, dar nu se mișcă din loc. Mi-am dat prezervativul jos și l-am aruncat în coșul de gunoi din bucătărie.

Mi-am ridicat pantalonii, în timp ce mă uitam la ea. Încă nu se mișcase din locul acela, rămăsese atârnată pe brațul canapelei, respirând adânc. Știam că avusese orgasm. Simțisem când o penetrasem. Iar lucrul acela mă bucură și mă înfurie deopotrivă pentru că nu se întâmplase la porunca mea. Pentru că fusese atât de puternic încât mă târâse și pe mine în plăcerea aceea orbitoare alături de ea.

Aș fi vrut să o iau în brațe și să o arunc în poala mea, să îi trag o palmă peste fund, să o fac să mi se supună. Gândul acela mă copleși, mă înfierbântă... mă întărește. Tremurând din toate încheieturile am plecat de lângă ea, ducându-mi mâinile la cap.

Ce naiba de întâmpla cu mine? Ce naiba îmi făcuse femeia asta? Se presupunea că sexul ar fi trebuit să liniștească pofta sălbatică din sufletul meu, dar trupul meu deja începuse să se trezească cu o dorință incontrollabilă de a-i dovedi din nou și din nou că era a mea și numai a mea.

Doar că nu voiam să fie a mea. Nu-mi dorisem niciodată ca o femeie să fie a mea. Îmi doream partide de sex dur, sălbatic, ceea ce se și întâmplase. Ar fi trebuit să nu-mi mai pese de ea.

- Unde crezi că pleci? se auzi vocea răgușită a lui Natalie, iar în clipa aceea am simțit că mă ține ceva la gât. Am făcut ochii mari și m-am uitat lung la femeia aceea care mă trăgea spre ea de papionul de la gât.

În clipa aceea creierul meu încetă să funcționeze. Era complet dezbrăcată, încălțată doar cu pantofii cu toc incredibil de sexy, cu trupul asudat și fierbinte în urma orgasmului. Și se uita la mine de parcă eu aș fi fost răspunsul tuturor fanteziilor sale.

Nu mă puteam împotrivi, și am lăsat-o să mă cheme la ea. Iar când se ridică pe vârfuri și i-am întâlnit buzele, am sărut-o la fel de intens cum o făcusem în lift. Cum nu ar fi trebuit să o sărut niciodată. Pentru că era un gen de sărut care îmi înmuia picioarele și care mă făcea să mă gândesc la alte lucruri, care nu erau doar de natură sexuală.

Am cuprins-o de după talie. M-am lăsat purtat de gura ei, de sărutul acela umed. Mi-am dat cumva seama că începuse să mă dezbrace de sacou, că începuse să îmi desfacă nasturii de la cămașă, dar nu mă interesa. Voiam să savurez dulceața ei, inocența ei. Voiam să o savurez pe femeia aceea care trezise atâta dorință în mine de prima oară când o văzusem.

Mă trase spre ea, șicanându-mă cu gura ei fermecătoare, desfăcându-mi pantalonii cu degetele ei neiertătoare. Picioarele se loviră de canapea. Am prins-o în brațe și am întins-o pe canapea, vrând să ating fiecare părțică a corpului ei, vrând să mă pierd în bunătatea ei. Am sărutat-o cu pasiune, frecându-mi coapsele de ale ei. Ea începu să suspine în gura mea și își deschise picioarele, ca să mă primească.

Voiam și mai mult. Voiam tot. Am sărutat-o pe gât și i-am prins sânii în palme. Ea începu să geamă de plăcere și își arcui spatele. I-am cuprins sfârcul între buze și am început să sug. Ea se cutremură, strângându-mă între coapse. Aș fi dat orice să o pătrund.

- Ah, da, Luc, șopti ea, trecându-și degetele prin părul meu. Vreau și mai mult. Vreau să te simt în mine. Nu mai pot aștepta. Ia-mă.

Vocea ei era ca un cântec duios. Cuvintele ei reușiră să mă hipnotizeze. Am scos un prezervativ din buzunar și m-am dezbrăcat de pantaloni, sărutându-i celălalt sân, lipindu-mi buzele ușor de rana ei, plimbându-mi limba pe abdomenul ei și tot mai jos.

Dumnezeule, mirosul acela...

Am simțit că se învârte camera cu mine și mi-am pus prezervativul continuând să îi stimulez clitorisul cu limba. Am auzit-o gemând de plăcere în timp ce își ridică șoldurile spre gura mea. Voiam să o simt în extaz în gura mea, dar îmi doream și mai mult să-i văd privirea în punctul culminant. Deja nu mai puteam să aștept.

Am început să-i sărut din nou abdomenul, gâtul și, în cele din urmă, gura. Ea își deschise imediat buzele și mă primi într-un sărut arzător. Își deschise din nou picioarele și i-am atins intimitatea umedă, ca de mătase. Simțeam o nevoie disperată să o pătrund cu sălbăticie, dar voiam să-i văd chipul. Aveam nevoie să-i văd chipul.

Așa că m-am despărțit de gura ei, spunându-i:

- Natalie, uită-te la mine.

Ea deschise imediat ochii și se oglinzi în privirea mea. Și ceva se rupse în interiorul meu când am văzut încrederea din ochii aceia atât de tandri.

- Ah, da, ia-mă, Luc. Vreau să fac dragoste cu tine.

Mâna ei mă prinse de după ceafă și îmi trase gura spre ea. Am pătruns-o, neputincios, dar luptându-mă cu nevoia de a închise ochii pentru că voiam să-i văd reacția. Ea continuă să suspine și nu-și feri privirea, ca o încheștare, ținându-mă strâns în trupul ei, făcându-mă al ei și doar al ei.

Nu înțelegeam ce se petrecea cu mine. Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Nu puteam să fac altceva decât să o pătrund și mai adânc, căci mă implora să o fac. Am simțit cum alunecam în ceva pentru care nu eram pregătit, am simțit cum mi se deschide sufletul, am simțit cum mă devorează pe de-a-ntregul, cu fiecare suspin, icnet și geamăt. Și chiar înainte să ajung la extaz, am știut să o încurcasem.

Îmi propusesem să îi domin puritatea și să o seduc spre supunere, dar eu eram cel care se prăbușea la picioarele ei. În doar câteva zile, femeia aceasta reușise să pună stăpânire pe dorințele mele, pe nevoile mele cele mai primare, iar gândul acela mă lăsă fără suflu, dar mai mult decât atât, mă înspăimântă.

Pentru că știam că, de data asta, rămăsese o singură variantă prin care să o țin în siguranță - trebuia să o fac dependentă de mine, pentru ca nimeni să nu poate vreodată să o ia de lângă mine.

Nu-mi amintesc să fi dormit în seara aceea.

Dar îmi amintesc cum am ținut-o în brațe. Eram amândoi dezbrăcați, piele pe piele, cu obrazul ei pe pieptul meu, cu părul ei pe umerii mei, cu picioarele înlanțuite pe sub așternuturi.

Era atât de fierbinte, încât reușise cumva să încălzească până și cele mai înghețate părți din mine. Nu puteam să mă satur de ea, iar apetitul meu nu era doar sexual. Îmi făcuse ceva. Reușise să trezească ceva în mine la care

nu mai ajunsese nimeni până atunci. Avusese ocazia să plece. Făcusem tot ce-mi trecuse prin minte ca să o țin la distanță, dar ea hotărâse să rămână. Și acum că reușise să treacă prin toate zidurile mele, să împrăstie cu lumina în întunericul din mine, nu puteam să o las să plece căci făcea parte din mine.

Doar că asta avea să-mi creeze mari probleme în familie, bineînțeles. Nu voiam să îi știu în preajma ei. Nu voiam ca inocența ei să fie coruptă de ei. Nu aveam încotro, trebuia să o țin departe de ochii lor, iar asta însemna să-mi separ cele două lumi. Nu aveam nici cea mai mică idee cum sau în ce fel, dar era singura variantă. Acum, mai mult ca niciodată, pentru binele amândurora, era esențial să facă întocmai cum îi spuneam eu.

Natalie începu să se foiască în pat și se întoarse spre mine, spre scaunul pe care stăteam așezat. Cearceaful îi coborâse în talie, dezgolindu-i sânii frumoși. Lumina soarelui îi îmbrăca pielea palidă în auriu.

Am luat o gură de cafea, cu ochii la ea, amintindu-mi cum îmi oferise noaptea trecută trupul în living. Și din nou la duș unde o purtasem în brațe după ce mă nimerise pe canapea. Și apoi în pat, până rămăseserăm amândoi secătuiți de puteri. De-abia așteptam să fiu din nou cu ea. Doar că, de acum înainte, trebuia să am grijă să se întâmple în condițiile impuse de mine, nu de ea.

Deschise ochii și se uită lung la mine, de partea cealaltă a camerei, și am citit liniile acelea adorabile de încruntare pe fruntea ei, dar care se transformară curând într-un zâmbet dulce pe care ardeam de nerăbdare să-l sărut.

- Bună dimineața.

- *Buongiorno.*

Își băgă o mână sub pernă și începu să se întindă, expunându-și sânii într-un fel care îmi lăsă gura apă.

- Ce făceai acolo?

- Îmi savuram cafeaua și mă uitam la tine.

Îmi zâmbi din nou cu gura și cu ochii ei albaștri.

- Îmi place să știu că te uiți la mine.

- Știu că-ți place, i-am spus, simțind cum mi se întărește penisul.

Se făcu rumenă în obraji și își feri privirea, parcă rușinată de cuvintele mele atât de directe. Observă că eram îmbrăcat și mă întrebă:

- Te-ai trezit de mult?

- De câteva ore, i-am răspuns eu, îndreptându-mă spre masa de lângă fereastră, ca să îi torn o ceașcă de cafea.

Mă privi în tăcere în timp ce îi turnam lapte și zahăr în cafea, ca să-i aduc ceașca la pat.

Își trase cearceaful peste săni, își aranjă pernele la spate și se ridică în șezut. Avea părul ciufulit, buclele îi încadrau frumos chipul și, chiar dacă nu avea nici o urmă de machiaj, nu mi se păruse niciodată mai frumoasă. Aș fi dat orice să mă strecur sub așternuturile acelea cu ea, dar nu puteam să o fac. De acum înainte, eu trebuia să fiu cel care ghida calea, nu invers.

- Grazie, îmi zise ea când i-am oferit cafeaua. Duse ceașca la gură și sorbi, după care ridică privirea spre mine, toată un zâmbet. Văd că ești atent.

- Sunt întotdeauna atent, *gattina*, i-am spus eu, lăsându-i o farfurie cu produse de patiserie pe noptieră. Mănâncă.

Luă un croasant și mă întrebă:

- Ce înseamnă cuvântul ăsta? L-ai tot repetat aseară.

- *Gattina*? am întrebat-o eu, iar când încuviință, i-am spus: Înseamnă pisicuță.

- Ah, zise ea, cu o privire tulburată.

Inițial am crezut că poate mi se păruse, dar i-am văzut umerii încordați și lăsă croasantul pe jumătate mâncat pe farfurie.

Era clar că nu-i plăcea să i se spună pisicuță. Știam că nu avea cum să înțeleagă adevăratul sens al acelui cuvânt, că era prea inocentă și, de obicei, nici mie nu-mi plăcea, dar mi se părea că ei i se potrivea. Mai ales pentru că pisicuțele aveau gheruțe, așa ca ea.

M-am dus înapoi la masă ca să nu fiu tentat să o iau în brațe și să mă pierd în splendoarea ei.

- Trebuie să te îmbraci.

- Cât de ceasul?

- E nouă.

- Poftim? strigă ea, foindu-se în pat. De ce nu m-ai trezit? Ar fi trebuit să fim la Versace la opt și jumătate.

Mi-am băgat mâinile în buzunare și m-am întors cu fața spre ea. Lăsase ceașca de cafea de noptieră. Își ținea încă așternutul la piept, dar își pusese piciorul pe jos, ca parcă ar fi fost gata să sară din pat.

- Am anulat întâlnirea.

Brusc, ridică privirea din podea, de unde părea să caute ceva.

- Da?

- Da. Dar tot trebuie să te îmbraci. Avem altă întâlnire într-o oră.

- Cu cine?

Nu i-am răspuns.

Ea se uită la mine, confuză și cumva neliniștită. Era limpede. Știam că aș fi putut să-i liniștesc temerile, dar am ales să nu o fac. Lupta pentru putere care se dăduse până acum între noi trebuia să înceteze. Trebuia să o fac să înțeleagă cine avea controlul. Era singura soluție ca să o știu în siguranță acum că lucrurile dintre noi explodaseră.

După câteva clipe de tăcere, spuse:

- Chiar nu ai de gând să-mi zici nimic?

- Nu.

Își mușcă buzele, vizibil panicată.

- Mă duci la aeroport?

- Acolo vrei să mergi? am întrebat-o, cu sufletul la gură.

Ea se uită lung la mine, după care șopti:

- Nu.

Am răsuflet ușurat în sinea mea, având grijă să nu se vadă. Femeia aceasta deja pusese stăpânire pe mine.

- Vreau să te îmbraci cu rochia galbenă pe care ți-a lăsat-o stilistul, cu pantofii cu toc crem și fără lenjerie intimă.

- Fără lenjerie intimă? mă întrebă ea, îmbujorată.
- Este un ordin?

- Da.

Am văzut-o căzută pe gânduri. Nu-i plăcea să primească ordine. Nici măcar când venea vorba despre ceva atât de simplu pentru hainele pe care voiam să le îmbrace. Puse în balanță avantajele și dezavantajele de a-mi ține piept. Și chiar dacă nu voiam să mi se împotrivescă, gândul acela reuși, din nou, să mă excite.

- Unde e prosopul meu de noaptea trecută? mă întrebă ea, coborând din nou privirea pe podea.

- În baie.

- Vrei să mi-l aduci?

- De ce?

- Pentru că sunt dezbrăcată și trebuie să mă duc în camera mea să mă schimb.

- Aseară nu păreai să ai nici o problemă să umbli dezbrăcată.

Se făcu din nou roșie în obraji, dar când ridică privirea spre mine mi-am dat seama că era iritată, nu rușinată. Am simțit din nou cum îmi pulsa penisul. Mai ales când se uită urât la mine cu ochii aceia albaștri, provocându-mă să ripostez.

Urmară câteva clipe lungi de tăcere, o tăcere care îmi făcu inima să bată cu putere. În secunda următoare, își desprinse privirea de a mea și aruncă așternuturile deoparte. Am simțit cum mi se încordează tot corpul când am văzut-o ridicându-se din patul meu și îndreptându-se spre ușă complet goală, cu spatele drept și cu privirea sus.

La naiba. Eram înnebunit după femeia asta.

- Natalie.

Se opri în pragul ușii, dar fără să întoarcă privirea spre mine.

- Se aplică aceleași reguli. Faci ce-ți spun eu, altfel vei suporta consecințele.

Se întoarse ușor spre mine, ca să-i văd profilul, dar fără să se uite direct în ochii mei.

- Știu deja că n-ai de gând să mă trimiți acasă. Ce altceva ai putea să-mi faci?

- Pune-mă la încercare și ai să vezi, i-am răspuns, simțind cum îmi fierbe sângele în vene.

Rămase tăcută. Ridică bărbia și traversă livingul spre dormitorul ei.

Am rămas în urma ei, privindu-i fundul unduindu-se ușor, încercând să-mi liniștesc bătăile inimii, dar nimic nu părea să funcționeze. Deja fusesem cu ea, de mai multe ori, dar mă simțeam chiar mai excitat acum față de aseară. Într-o oarecare măsură pentru că știam că avea să încerce să mă testeze. Într-o oarecare măsură pentru că nu aveam nici cea mai mică idee cum și când avea de gând să o facă. Dar, cel mai probabil, pentru că gândul de a o îmblânzi, de a o vedea căzând pradă propriilor sale dorințe păcătoase mă făcea să mă aprind ca un foc de artificii, mă făcea să mă simt atât de viu.

Și îmi plăcea să fiu viu. Trăisem amorțit în tot acest timp, că uitasem cum era să fii în viață. Natalie aproape că mă făcea să nu mă mai văd ca pe un monstru. Speram doar ca, după ziua de astăzi, să nu-și schimbe părerea despre mine.

capitolul 14

Natalie

Am ieșit de la duș cu nervii întinși la maximum, m-am șters cu prosopul și m-am dat cu loțiunea mea preferată de grepfrut pe mâini și pe picioare.

Nu puteam să-l citesc pe Luc în dimineața aceea. Aseară, după ce făcuserăm dragoste pe canapea, mă dusesse la duș și mă satisfăcuse din nou sub apa fierbinte. Și după ce pielea îmi devenise rozalie și ridată, mă purtase în brațe în patul lui imens, unde rămăsesem sleită de puteri după atâtea orgasme. Adormisem în brațele lui, în timp ce îmi mângâia părul, șoptindu-mi cuvinte în italiană pe care nu le înțelegeam. Adormisem în brațele lui simțindu-mă specială, prețuită, în siguranță. Nu-mi dăduse nici măcar o clipă drumul. De fiecare dată când dădeam să mă mișc, mă trăgea din nou în brațele lui. Dar în dimineața asta...

În dimineața asta nu mă atinsese nici măcar o dată. Chiar și când îmi întinsese ceașca de cafea, avusese grijă să nu mă atingă. Iar ochii aceia... se uitase la mine cu aceeași privire intensă ca de obicei, nu mă scăpase o clipă din ochi, de parcă ar fi fost convins că aveam să spun sau să fac ceva cu care nu era de acord.

M-am dus la dulap la fel de neliniștită ca înainte. Comentariul lui despre reguli și consecințe mă deranjase. Eram sigură că nu avea de gând să mă trimită acasă, dar de ce avem senzația că se aștepta să fac un pas greșit?

M-am uitat spre hainele care atârnau pe umerase și am zărit rochia galbenă cu care voia să mă îmbrac. Era o rochie simplă, drăguță și, chiar dacă nu mi-ar fi zis să mă îmbrac cu ea, probabil că aș fi ales-o oricum doar

pentru că eram sigură că aveam să arăt bine în ea și că aș fi putu să-l provoc toată ziua. Dar faptul că îmi impusese să o port...

Am ales, în schimb, rochia albastră și am aruncat-o pe pat. Mi-am pus sutienul, am îmbrăcat rochia și m-am dus să-mi aleg pantofii. Știam că pantofii crem aveau să dea bine cu rochia aceasta, așa că i-am încălțat spunându-mi că nu o făcea din porunca lui. Nu chiar.

Dat fiind faptul că nu aveam nici cea mai mică idee unde urma să mergem, am ales un machiaj și o coafură simple. Mi-am prins părul într-un coc, lăsându-mi doar câteva bucle să-mi încadreze chipul, după care m-am dat cu pudră și cu rimel. Mi-am luat apoi poșeta și am ieșit din camera.

L-am găsit așteptându-mă în living. L-am văzut uitându-se imediat la rochia mea, la materialul albastru, și am simțit un gol în stomac.

- Sunt gata, i-am spus, încercând să-mi păstrez un ton calm.

- Bine, zise el, făcându-mi loc să trec. Să mergem.

Am așteptat liftul în tăcere, după care am pășit amândoi în el, unul lângă altul, coborând spre recepție. De ce refuza să mă atingă? De ce nu mă sărutase în dimineața aceea? Oare seara trecută fusese vreun fel de aventură de-o noapte? Îmi venea greu să cred asta, mai ales după ce-mi spusese să nu-mi iau chiloți pe mine astăzi. Dar dacă nu avea de gând să mă trimită acasă, dacă mă dorea și el la fel de tare pe cât îl doream eu, atunci de ce naiba era așa calm și detașat?

Ușile se deschiseră, și îmi puse ușor mâna pe spate ca să ieșim împreună din lift. Am simțit căldura care emana din palma lui pătrunzându-mi pe sub rochie, pe sub piele, și asta mă făcu să tresar, să mi se înmoaie picioarele.

Ah, era tot ce-mi doream. Să simt din nou atingerea lui. Pe tot corpul.

Din păcate, de îndată ce am început să traversăm holul, îmi dădu drumul.

Vincenzo ne aștepta în mașină. L-am spus „Buongiorno” și am urcat pe bancheta din spate. Luc se așeză lângă mine, își puse ochelarii de soare la ochi, dar nu îmi puse mâna pe genunchi și nici nu mă luă de mână, cum mi-aș fi dorit. Iar când l-am văzut scoțându-și telefonul din buzunar, ca să-și verifice e-mailurile, iritarea și o teamă că mersesem prea departe puseră stăpânire pe mine.

- Chiar nu ai de gând să-mi spui unde mergem? L-am întrebat.

- Nu, răspunse el, băgându-și telefonul înapoi în buzunar.

Mă săturasem de atitudinea lui. Mi-am încrucișat brațele la piept, aruncându-i o privire furioasă.

- Poate că n-am chef să merg unde mă duci tu.

El întoarse privirea spre mine, zâmbindu-mi.

- Crede-mă, *gattina*, o să-ți placă.

Zâmbetul acela fermecător mă înmuie imediat. Dar cuvântul acela, „*gattina*”, mă scotea din sărite.

Nu-mi plăceau poreclele acelea simpatice pe care le foloseau unii bărbați. Tatăl meu vitreg obișnuia să-i spună mamei „prințesă”, și nu-mi plăcuse niciodată asta. Nu pentru că nu ar fi meritat să fie venerată de soțul ei, ci pentru că îl folosea ca o armă împotriva ei. Când era mândru de ea îi spunea prințesă. Dar când nu-i convenea ceva apela la alte cuvinte drăguțe, precum „târfă” sau „proasto”.

Mi se părea oare că Luc era la fel de dominant ca tatăl meu vitreg care avea pretenția să știe clipă de clipă ce făcea mama, să o țină departe de prietenii ei? Nu aveam de unde să știu și nu voiam să cred că era în stare de așa ceva, dar adevărul era că nu știam mai nimic despre el, decât că avea un suflet bun îngropat sub straturi de ceva întunecat și că îmi făcea trupul să se cutremure cu fiecare atingere.

Da, îi plăcea să dețină controlul, mi-o dovedise seara trecută când îmi poruncise să mă dezbrac și să fac fel de fel de lucruri pe care nu m-aș fi așteptat să le fac. Doar că fațada aceea de dominator era doar o fațadă.

Simțisem ceva mai mult când îl primisem în brațele mele, când îl sărutasem noaptea trecută. O văzusem în mângâierile lui tandre. O simțisem când mă pătrunsese cu patos, când am făcut dragoste. Pentru că exact asta făcuse. În clipele acelea nu mă simțisem dominată. Nu fusese vorba despre sex. Făcuse dragoste cu mine. Ceva ce îmi spusese că nu făcea niciodată.

- Ești bine, *gattina*?

Am tresărit dându-mi seama că rămăsesem cu privirea ațintită asupra lui. Pierdută în el. Mi-am mutat repede ochii pe geam și i-am spus, mințind:

- Da. N-am nimic.

Doar că nu era adevărat. Inima îmi bătea cu putere, gândurile îmi erau împrăștiate pentru că, undeva în adâncul sufletului, știam că mă simțeam atrasă de el, în ambele sale ipostaze. Îmi plăcea amantul acela tandru care îmi făcea trupul să vibreze cu o simplă atingere, dar trupul meu tânjea după bărbatul acela dominant care mă excita teribil doar poruncindu-mi să mă așez în genunchi.

Mi-au venit brusc în minte cuvintele Elenei: „E ca și cum aș fi doi oameni în același timp. Ziua sunt modelul acela inocent din Montana, iar seara mă transform într-o fată rea, seducătoare care spune «Da, domnule» și care e gata să facă orice îi poruncește el.”

Am simțit că rămân fără suflu.

Nu eram pe punctul de a deveni Elena... nu?

Eram atât de pierdută în gânduri că nu mi-am dat seama că mașina oprise până nu am simțit mâna caldă a lui Luc pe mâna mea.

- Natalie, îmi zise. Am ajuns.

Am tresărit și am ridicat privirea spre el, încercând cu disperare să-mi reglez pulsul, simțindu-mi bătăile puternice ale inimii.

Luc nu era bărbatul misterios al Elenei. Știam în sufletul meu că nu era el. Dar erau acolo unele asemănări pe care nu puteam să mă fac că nu le văd. Elena se îndrăgostise în disperare de bărbatul acela, la fel cum

începusem și eu să mă îndrăgostesc de Luc. Bărbatul ei reușise să amenințe femeia puternică și independentă din Elena, la fel cum mă temeam că Luc avea de gând să facă cu mine.

Își dădu jos ochelarii și se uită la mine, îngrijorat.

- Ce ai pățit?

- Nimic, doar...

Dar nu am reușit să-mi găsesc cuvintele, simțeam că nu mai am aer. Îmi uitasem adevăratul scop. Mă lăsasem furată de bărbatul acela, când se presupunea că venisem să caut dreptate pentru prietena mea.

- Doar...

Vincenzo veni să-i deschidă ușa lui Luc, și am zărit clădirea din spatele lui. Am venit mai aproape, să văd mai bine.

- M-ai adus la... Colosseum?

- Da, mi-a răspuns el, privindu-mă cu ochii aceia tulburători. Am observat cum îl cauți cu privirea de fiecare dată când ne plimbăm cu mașina. M-am gândit că ai vrea să-l vezi de aproape. O să facem un tur ghidat.

L-am privit șocată. Mă adusese la Colosseum. Își anulese toate întâlnirile ca să facă pe turistul cu mine. Mă luă de mână și mă ajută să cobor din mașină. Am ridicat privirea spre construcția aceea imensă, cu ochii mari.

- Nu pot să cred că ai făcut una ca asta. Când am ajuns în Italia mi-ai spus că ai văzut toate monumentele din Roma.

- Așa e, zise el, fără să-mi dea drumul de la mână. Dar tu nu le-ai văzut.

Mi-am dat repede seama că se comportase atât de ciudat în dimineața aceea pentru că voia să-mi facă o surpriză.

Aveam lacrimi în ochi. Lacrimi de ușurare și de recunoștință. Chiar și lacrimi de prostie pentru că lăsasem să-mi treacă fel de fel de prostii prin cap. M-am întors spre el și m-am cuibărit la pieptul lui musculos:

- Mulțumesc, i-am șoptit. Îmi place la nebunie.

L-am simțit tresărind. Fu o mișcare extrem de subtilă. Dar l-am strâns și mai tare în brațe și am simțit cum începe să se relaxeze. Mă prinse cu o mână de mijloc și cu cealaltă îmi mângâie obrazul.

- Mi-ai făcut pe plac azi-noapte, îmi șopti el la ureche. Am vrut să-ți fac și eu pe plac.

Un val de dorință puse mă cuprinse, cutremurându-mă. Nu-mi păsa dacă îmi distrăgea atenția de la scopul meu final. Nu-mi păsa că eram nechibzuită, că lucrurile se mișcau prea repede. Voiam mai mult. Îl voiam pe el.

M-am eliberat din strânsoarea lui, mușcându-mi buzele. A citit în privirea mea ce-mi doream. Mi-am dat seama pentru că am citit-o în ochii lui aprinși, în bătăile inimii.

- Ai grijă, *gattina*, îmi șopti el cu voce răgușită. O voce atât de sexy. O voce impunătoare care mă făcea să vibrez. Dacă mă mai stârnești așa în public, vezi tu ce-ți fac.

Ah, da, da. Era tot ce-mi doream. Îl doream.

- Promiți?

Se aplecă ușor spre mine, și doar câțiva milimetri ne mai despărțeau buzele.

- Fetiță obraznică ce ești. Așteaptă și ai să vezi.

Am început să tremurând în timp ce el se îndepărta de mașină. Speram doar că nu aveam prea mult de așteptat.

Colosseumul mă lăsă fără grai.

În doar două ore am aflat o mulțime de lucruri despre gladiatori și despre Roma antică. Ne-am plimbat la nivelul superior, pe arenă, prin subteran. Mai apoi ne-am plimbat de mână prin Forumul Roman, iar Luc începu să-mi explice despre fiecare ruină în parte, despre întinderea orașului. Era mai priceput decât orice alt ghid și, în timp ce-l ascultam, parcă și vedeam în fața ochilor structurile masive care existaseră cândva. M-am

întors la mașină fericită, relaxată, sigură că pierdusem timp și energie cu preocupările de mai devreme.

Spre surprinderea mea, Luc nu-și terminase turul. Vincenzo ne purtă mai departe în inima orașului, la Pantheon. Clădirea aceea incredibilă îmi tăie răsufarea. Am pășit în Pantheon și am rămas din nou impresionată de arhitectura Romei antice. După ce am luat prânzul la o *trattoria* din Piazza della Rotonda, cu vedere spre Pantheon, Luc mă luă de mână și mă purtă pe străduțele aglomerate care duceau spre Fontana di Trevi. Locul era împânzit de turiști, străzile erau înguste, dar fântâna era splendidă. Am pornit-o în cele din urmă spre Treptele Spaniole, unde am mâncat *gelato* pe trepte, la apusul soarelui, stând la povești și uitându-ne la oamenii care treceau pe lângă noi.

Când ne-am reîntâlnit cu Vincenzo după apusul soarelui, chiar dacă mă dureau picioarele, eram fericită că jucasem rolul unui turist în Roma și pentru că Luc își lăsase toate planurile deoparte ca să mă plimbe prin oraș. Mi-am odihnit capul pe umărul lui, fericită, și l-am luat de braț pe bancheta din spate a mașinii, în drum spre hotel. El își odihni palma pe genunchiul meu, greutatea aceea împiedicându-mă să adorm. Iar cercurile pe care mi le desena cu vârful degetului pe piele mă excitau teribil, stârnind în mine fantezii despre cum aveam să-i arăt toată recunoștința mea de îndată ce urma să fim singuri, în camera de hotel.

– Natalie, îmi șopti el la ureche. Trezește-te, *angioletto*. Am ajuns.

Am ridicat capul, adormită. Dar când am văzut toate avioanele din jurul nostru, toată bucuria se schimbă într-un atac de panică.

– Ai spus că n-o să mă trimiți acasă.

– Și n-am de gând să o fac, zise el, ajutându-mă să ies din mașină. Mai am o surpriză pentru tine.

Vântul îmi aruncă părul pe față, dar am făcut ochii mari când am aruncat o privire pe pistă și am zărit avionul privat care deja ne aștepta.

- Dumnezeu, am șoptit, în timp ce Luc mă conduce spre avion. Unde mergem?

- O să vezi.

Am rămas cu gura căscată de îndată ce am pus piciorul în avionul acela. Știam că Luc era un bărbat bogat, doar că avion era mult mai impresionant decât camera de hotel.

Era decorat până la cel mai mic detaliu, cu lemn strălucitor, covoare scumpe și piele catifelată. Am pășit din galerie în cabina principală, în care am văzut mai multe scaune și canapele. L-am auzit pe Luc vorbind cu o femeie în italiană. M-am întors spre ei cu ochii mari. Femeia era îmbrăcată cu o rochie și o jachetă albastră, și mi-am dat imediat seama că era însoțitoarea de zbor. Iar în spatele ei, printr-o ușă deschisă, am zărit doi piloți.

Luc își termină discuția și îmi făcu semn să mă duc spre cele două scaune, din spatele cabinei. M-am așezat pe scaunul de la geam, iar el se așeză pe celălalt.

- Ai văzut deja galeria, spuse el. În spatele nostru e un dormitor, iar toaleta e în spatele avionului. După care mă luă de mână, veni la urechea mea și îmi șopti: Mi-ar plăcea să-ți fac un tur al dormitorului, dar o să am nevoie de mai mult de o oră ca să-ți fac tot ce vreau să-ți fac.

Cuvintele lui mă cutremurară, aprinzând un foc în sânii și între coapsele mele. Aș fi vrut să-i spun că eram gata să fac orice, dar am văzut-o pe însoțitoarea de bord venind spre noi cu două cupe de șampanie.

Luc îmi dădu drumul și luă paharele. Îmi întinse o cupă, după care ciocni cu mine și spuse:

- *Salute.*

Am sorbit din cupa de șampanie în timp ce avionul începu să se miște. Luc și însoțitoarea de bord începură din nou să vorbească în italiană. Am încercat să fiu atentă, dar știam doar câteva cuvinte în italiană, iar singurul pe care l-am înțeles fu „Venezia“.

Am așteptat ca stewardesa să plece, după care mi-am luat paharul de la gură și m-am uitat șocată la el, sigură fiind că înțelesesem greșit:

- Doar nu mergem în Veneția, nu?

- Și iată că mi-ai aflat secretul, zise el, încruntat, dar mi-am dat seama după expresia din ochii săi că nu era deloc supărat. Ba chiar mi se păru că entuziasmul îi schimbă culoarea ochilor într-o nuanță de albastru. Așa e, mergem la Veneția. Cei de la hotel ne-au împachetat deja lucrurile cât timp ne-am plimbat prin Roma. Bagajele noastre au fost încărcate în avion înainte să ajungem noi aici.

- Și ce ai de gând să faci cu toate întâlnirile deja stabilite? l-am întrebat, cu sufletul la gură. Ar fi trebui să mai rămânem câteva zile în Roma.

Se auzi o voce în italiană în difuzoare. Luc veni să-mi pună centura de siguranță.

- Ce rost are să fii șeful dacă nu poți să încalci regulile din când în când? zise el, întinzând mâna. Termină-ți șampania, *gattina*. Suntem pe punctul de a decola.

Am dat pe gât restul băuturii și i-am întins paharul gol. El se ridică în picioare și duse paharele în galerie. Câteva clipe mai târziu se întoarse din nou lângă mine, își puse centura de siguranță și luă o revistă din scaunul din fața sa.

Nu-mi venea să cred. Mă ducea la Veneția. Avionul decolă, și mi-am mutat privirea spre geam, cu zâmbetul pe buze, admirând priveliștea de deasupra Romei.

- Ar mai fi un lucru pe care nu l-am discutat, spusese el.

- Poftim? Ce zici? l-am întrebat absentă, încercând să zăresc Colosseumul și Forumul în marea aceea de clădiri cu acoperiș roșu.

- Rochia asta albastră.

Am simțit că-mi stă inima în loc. Luc continuă să răsfoiască revista.

Tonul vocii sale mă pusese în alertă. Mi-am întors privirea spre el, dar părea prea preocupat de articolul pe care îl citea, pentru că nu ridică privirea.

Eram furioasă că, după ziua asta atât de frumoasă pe care mi-o oferise, primele lucruri care îmi veniră acum în minte erau cuvintele lui Laney.

- Nu-ți place rochia mea?

- Ba da, îmi place foarte mult, zise el, răsfoind din nou revista. Dar ți-am spus să te îmbraci cu rochia galbenă.

Mă încercă un gol în stomac și am simțit cum îmi arde pielea, dar nu într-un mod plăcut. Avionul se îndreptă și, de îndată ce se aprinse beculețul care indica că ajunsese la altitudinea de zbor, mi-am desfăcut centura de siguranță și am sărit în picioare, disperată să caut un loc în care să fiu singură ca să-mi adun gândurile, ca să nu spun și ca să nu fac ceva ce să regret mai târziu.

- Unde pleci? mă întrebă el.

- La toaletă, i-am zis, fără să mai aștept vreun răspuns din partea lui.

Am dat să trec pe lângă el, dar mă prinse de încheietură.

- Stai puțin.

Am simțit fiori pe șira spinării. Am încercat să mă comport ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar simțeam inima cum îmi bate cu putere.

- Ce vrei?

- Ridică-ți rochia, spuse el, fără să mă scape din ochi. Vreau să văd dacă ai respectat restul ordinelor mele.

Am simțit că-mi ardeau obrazii. Am aruncat o privire spre însoțitoarea de bord care pregătea gustări și băuturi pentru noi în galerie.

- Nici nu mă gândesc, i-am răspuns, din ce în ce mai neliniștită. Femeia aia e chiar acolo.

- N-o băga în seamă, îmi spuse el, iar când am încercat din nou să plec, mă strânse și mai tare de mână. Natalie, ridică-ți rochia, vreau să te văd.

Eram roșie la față, iar inima stătea să-mi iasă din piept. Auzeam zgomote de pahare în spatele meu, uși deschizându-se, îi auzeam pe cei doi piloți vorbind și râzând.

La naiba! Doar nu se aștepta să fac una ca asta aici, de față cu toți. Am scuturat din cap că nu, dar el mă strânse și mai tare de încheietură, șoptindu-mi:

- Arată-mi.

Eram rușinată și excitată deopotrivă, și aveam mâinile asudate. Uram că mă făcea să mă simt atât de murdară. Uram la fel de tare că întreaga scenă mi se părea atât de incitantă. Îmi venea să țip la el. Să o iau la fugă. Dar știam că asta ar fi însemnat să atrag atenția asupra mea, iar în clipa aceea nu-mi doream altceva decât să scap din momentul inconfortabil cât mai repede posibil.

Cu un nod în gât am aruncat o privire spre stewardesă, să mă asigur că nu se uita la noi. Am văzut-o aplecându-se să ia ceva din frigider, iar în clipa aceea, am strâns din dinți și mi-am ridicat ușor rochia, cât Luc să vadă că nu aveam nimic pe dedesubt.

El îmi zâmbi și îmi dădu drumul:

- Foarte bine, *gattina*.

Eram furioasă și rușinată și simțeam că nu mai pot să respir. Mi-am smuls încheietura din strânsoarea lui, după care am traversat în grabă dormitorul, am intrat în baie și am trântit ușa după mine. Mi-am odihnit mâinile tremurânde pe marginea chiuvetei, încercând să-mi dau părul umed de pe chip.

Nu-mi venea să cred că mă pusese să fac una ca asta. Și nu-mi venea să cred că o făcusem. Nu-mi venea să cred cât de tare îmi bătea inima, că întregul corp îmi era fierbinte și încordat, și nu pentru că m-aș fi simțit umilită, cum era de așteptat, ci pentru că eram excitată.

- La naiba!

M-am aplecat din nou spre chiuvetă, mi-am lăsat capul să cadă ușor, am închis ochii și mi-am strâns coapsele, sperând să mă liniștesc. Dar nu vedeam altceva în fața ochilor decât plăcerea carnală din ochii lui Luc când mă văzuse dezbrăcată. Iar imaginea aceea mă făcu să mă aprind și mai tare.

Când l-am auzit bătând la ușă, am tresărit. M-am întors cu fața spre ușă, neîndrăznind să fac vreo mișcare. Neîndrăznind să scot vreun sunet.

El bătutu din nou la ușă, după care spuse:

- Deschise ușa, Natalie.

Când i-am auzit vocea, mă cuprinsese un val de înfrînță care îmi făcu coapsele să tremure și să mă aprindă de poftă. Nu-l puteam lăsa să mă vadă așa. Știam prea bine că dacă ar fi fost să pună mâna pe mine, aveam să-l implor să stingă focul acela arzător care mocnea în mine. Și nu aveam de gând să cedez, să-l implor. Nu voiam să mă atingă, nu acum. Nu după tot ce-mi făcuse mai devreme.

Bătu din nou la ușă.

- Natalie, zise el cu o voce mai aprinsă. Deschide ușa.

Am pornit robinetul și mi-am aruncat puțină apă pe față, sperând să mă mai liniștesc.

- Imediat.

Dar știam că nu puteam să rămân acolo pe vecie. Ceva îmi spunea că ar fi fost în stare să spargă ușa. M-am șters pe mâini și pe față cu un prosop, am tras adânc aer în piept, după care m-am privit lung în oglindă, încercând să-mi fac curaj.

Odată ce m-am simțit puțin mai stăpână pe mine, am deschise ușa. Luc era de partea cealaltă a ușii, cu mâinile sprijinite de toc, uitându-se lung la mine.

- Ești bine? mă întrebă el. Ai stat ceva în toaletă.

Inima îmi bătea cu putere. Aș fi putut să spun da, să uit tot ce se întâmplase, dar eram sigură că dacă aș fi ales să ignor totul, scena avea să se repete. Trebuia să-i țin piept.

- Nu, am răspuns, prinzând curaj. Nu sunt bine. Nu-mi place treaba asta.

- Ce nu-ți place?

M-am simțit din nou roșie în obraji și i-am făcut semn cu mâna spre cabina principal.

- Ce m-ai pus să fac acolo. În văzul lumii.

- Nu mă interesează cine ne vede.

- Ei bine, pe mine mă interesează. M-am simțit umilită.

- Vorbești serios?

- Da.

Făcu un pas spre mine, umplând baia micuță cu umerii lui lați, cu prezența lui impunătoare. Am făcut câțiva pași în spate, până m-am lipit de chiuvetă. Fără să-și ia ochii de la mine, își lipi palma de pieptul meu, chiar deasupra sânelui stâng.

- Simt cum îți bate inima cu putere. Nu îmi pari deloc umilită. Mai mult decât atât, dacă ar fi să-mi pun acum mâna între coapsele tale, sunt sigur că te-aș simți udă, umflată, doritoare, gata să te pătrund.

Am tresărit și m-am împins cu mâinile în umerii lui, într-o combinație de șoc, groază și excitație pentru că știam prea bine că avea dreptate.

- Nu despre asta e vorba aici.

El își coborî mâna de pe pieptul meu, dar nu se mișcă din loc.

- Ba exact despre asta este vorba. De ce ți-e rușine de propriile dorințe? Nu ar trebui să-ți fie rușine. Ești o femeie atât de sexuală, atât de erotică. Am știut că urma să ți se pară incitat să-ți poruncesc să te dezbraci în fața mea. Dacă nu aș fi crezut că o să-ți faci plăcere, nu ți-aș fi cerut niciodată să o faci.

Nu eram sigură dacă să-l cred sau nu. Dar nici nu puteam să neg să întregul episod mă stârnise. Eram excitată. Eram din ce în ce mai udă, mai ales când îl vedeam în fața mea, spunându-mi toate acele lucruri. Dar undeva în sinea mea, eram speriată. Mă înspăimântau toate sentimentele pe care le stârnea în mine. Mă speria cât de departe ar fi putut să mă ducă dorința aceea. Iar cel mai tare mă înspăimânta faptul că nu știam ce avea să-mi ceară să fac în continuare.

- Dar... Nu știam cum să-i spun toate aceste lucruri. Mi-am mușcat buzele, uitându-mă la nasturii cămășii lui albe, scumpe, încercând să-mi dau seama dacă avea vreun sens să-i spun. Îmi plăcea ce se întâmpla între noi.

Îmi plăcea de el. Dar știam la fel de bine că relația aceea explozivă risca să mă consume și să îmi facă rău. Iar lucrul acesta mă speria.

- Nu vreau să... Îmi tot vorbești de pedepse. Asta s-a vrut a fi o pedeapsă pentru că nu m-am îmbrăcat cu o rochie care să-ți placă ție? Așa că m-ai pus să-mi ridic fusta?

- Dar ți-am spus că îmi place rochia ta. E foarte sexy.

Îmi vorbi pe o voce joasă, calmă, așa că nu m-am putut abține să nu ridic privirea. Dar când am văzut paunele și dorința din ochii lui îmbătători, am înghițit în sec, știind că nu era nici pe departe atât de calm pe cât crezusem eu. În sufletul lui se ducea o luptă. O luptă pe care bănuiam că voia să o poarte cu mine. Una după care tânjeam, chiar dacă știam că avea să mă consume.

- Nu. Nu ți-am spus să-ți ridici rochia drept pedeapsă zise el, după care mă luă de mână și mă trase spre el. Voiam să mai aștept până mai târziu, dar simt că avem amândoi nevoie de asta.

Am simțit că-mi sare inima din piept când mă trase spre dormitor. Închise ușa, ca să nu intre nimeni peste noi, iar asta mă făcu să tresar pentru că nu aveam nici cea mai mică idee ce plănuia să facă.

Se așeză pe marginea patului și mă trase între picioarele lui, fără să-mi dea drumul de la mână.

- Ți-am spus ieri că nu fac dragoste, că vreau să dormin. Și mi-ai spus că vrei asta.

- Da, așa am spus, am răspuns, uitându-mă lung la el. Pentru că te voiam.

- Nu mă mai vrei?

Nu puteam să-l mint, nu acum când ardeam de nerăbdare să mă atingă.

- Ba da, vreau.

Degetul lui începu să-mi mângâie încheietura.

- Foarte bine, îmi șopti el. Și eu te vreau. Dar trebuie să știi că nu vreau doar să mă bucur de corpul tău, vreau să mă bucur de mintea ta. Controlul face parte din mine. Dacă vrei să fii cu mine, trebuie să accepți

asta. Dacă vrei ca relația asta dintre noi să aibă vreo șansă, trebuie să faci tot ce-ți spun eu. Iar dacă alegi să nu mă ascuți, atunci trebuie să fii gata să accepți consecințele. Eu, unul, îmi doresc foarte mult să continui această relație. Dar tu, Natalie? Vrei mai multe de la noi?

Cuvântul acela, noi, mă făcu să vibrez. Știam că începusem să mă îndrăgostesc de bărbatul acela. Cu disperare. În aceste ultime zile reușise să mă captiveze și nu voiam să mă despart vreodată de el. Voiam mai mult. Voiam atât de mult să fiu cu el că aș fi fost gata să dau uitării toate principiile mele. Și i-am răspuns înainte să apuc să mă opresc:

- Cred că da.

- Crezi?

Dezamăgirea din glasul lui mă răni profund și, înainte să apuc să mă controlez, i-am spus:

- Da.

- Foarte bine, zise el, cu o privire ușurată, dar care se transformă curând într-una de pasiune. O pasiune care mă pătrunse până în oase. Atunci trebuie să suporti consecințele pentru că ai ales rochia asta. Te las pe tine să alegi. Poți să îți întinzi trupul frumos în poala mea, să-ți ridici rochia și să mă lași să-ți dau cinci palme peste fund sau poți să porți astea până ajungem la hotel, zise el, scoțând din buzunar două obiecte mici, ca niște pensete, cu vârf de cauciucat, legate între ele de un lănișor.

- Ce sunt astea? l-am întrebat eu, făcând ochii mari.

- Cleme pentru sfârcuri.

Am simțit că rămân fără suflu, că se învârte lumea cu mine, încercând să înțeleg ce variante îmi oferea. Voia fie să mă palmuiască, fie să-mi strângă sfârcurile cu obiectele acelea de tortură. Toate instinctele îmi spuneau să mă eliberez, să fug de bărbatul acela, dar trupul refuză să se miște, iar inima doritoare îmi șopti că eram înspăimântată și chiar mai excitată decât până acum.

- Ce alegi? Trebuie să alegi.

Speriată, m-am uitat când la clemele pentru sfârcuri: când la mărimea mâinii sale. M-am înroșit toată când mi-am imaginat cum ar fi fost să mă așez în poala lui și să îl las să mă palmuiască pe fundul gol. Nu puteam să fac una ca asta. Gândul acela era prea... prea rușinos pentru mine.

- Natalie?

- Aleg clemele, i-am răspuns, într-o doară, iar în clipa aceea aș fi vrut să intru în pământ de rușine.

Nu-mi venea să cred că acceptasem una ca asta. Care chiar îl doream într-atât de mult? De ce nu-l puteam refuza pur și simplu?

El îmi răspunse cu un rânjet victorios. Îmi eliberă mâna, mă apucă de mijloc și mă trase spre el. Căldura aceea, mirosul lui incitat de iasomie, mosc și rom mă purtă pe alte culmi.

- Trageți bretelele, vreau să-ți văd sâni aceia frumoși.

Aș fi vrut să spun nu, dar deja începusem să-mi dau bretelele jos, cu mâini tremurătoare. Bretelele îmi alunecară ușor pe brațe, iar rochia îmi căzu până în talie, de parcă cuvintele lui erau singurele care îmi controlau trupul.

Se uită lung spre cupele care îmi acopereau sâni.

- Dă-ți și sutienul jos.

Tremurând din toate încheieturile, mi-am desfăcut încuietoarea dintre sâni, dezvelindu-mi sfârcurile pentru el, văzându-l cât era de doritor. În clipa cea m-am simțit și mai umedă între picioare.

- *Bellissima.*

Veni mai aproape de mine și îmi linse sfârcul drept plimbându-și limba pe vârf, făcându-l să se întărească. Mi-am arcuit imediat spatele, simțind căldura țâșnindu-mi dintre coapse.

Ah... limba aceea. Am lăsat capul pe spate, cu ochii închiși. Ce pedeapsă era asta? Mă simțeam atât de bine. Mi-am odihnit mâinile pe umerii lui și m-am lipit cu șoldurile de pieptul lui, ca să nu cad pe spate.

- Mm... gemu el de plăcere. Ești atât de gustoasă, *gattina.*

Am început să-mi frec pelvisul de el, disperată să îi simt atingerea între picioare, disperată să ajung la extaz. Fusesem la mila lui încă de dimineață când mă trezisem ca să-mi dau seama că mă privea însetat de partea cealaltă a camerei.

În clipa aceea am simțit o durere ascuțită în sfârc, răzind apoi în sân. Am făcut ochii mari, sărind ca arsă.

- La naiba!

Luc mă prinse de încheietură și se ridică imediat în picioare, fără să-mi dea drumul.

- Respiră, Natalie.

Mi-am înfipt degetele în cămașa lui și am încercat să respir, dar durea ca naiba.

- Așa, foarte bine, îmi șopti el, jucându-se cu clema care îmi strângea sfârcul. Am mai slăbit-o puțin. E mai bine?

Am tras adânc aer în piept, coborând privirea spre obiectul acela într-o nuanță închisă de roșu care îmi strângea sfârcul. Încă mă durea, dar nu la fel de tare ca mai devreme. Am continuat să-mi privesc sânul, simțind că durerea se transformă într-o ușoară jenă.

- E... e bine.

Dumnezeule, chiar mă auzisem spunând că mă simteam bine cu durerea aceea înfiorătoare în sân? Bărbatul acesta îmi luase mințile.

- Hai să-l punem și pe celălalt.

Am închis ochii, mușcându-mi buzele în timp ce el repeta procesul cu celălalt sfârc, începând prin a-l linge ușor ca să-l întărească, după care îl prinse cu cealaltă clamă. Mă duru și de data asta, dar nu la fel de tare, și nu eram sigură dacă nu mă duruse pentru că mă pregătisem pentru durerea care avea să vină, pentru că slăbisem el strânsoarea sau pentru că devenisem o sado-maso.

Acel ultim gând mă înspăimântă. Mă înspăimântă cu adevărat. Dar înainte să mai apuc să mă gândesc, Luc își lipi buzele de gura mea, sărutându-mă cu pasiune, devorându-mă cu buzele, cu dinții și cu limba până ce singurul lucru la care mă mai putea gândi era el.

Când se dezlipi în cele din urmă de mine ca să-mi poartă trage sufletul, mi-am dat seama că mă lipise de perete cu trupul lui tare, fierbinte, excitat.

- Dio, Natalie. Vreau să știu dacă ești udă, zise el, coborându-și mâna pe sub rochia mea, strecurându-și degetele pe pielea umflată, mângâindu-mă până mă auzi gemând de plăcere. Cazzo. Ești atât de udă. Își coborî privirea și își înfipse dinții în gâtul meu, după care începu să sugă din mine, până am început să tremur. Dacă nu am fi pe punctul de a ateriza, ți-aș trage-o chiar acum, ca să te aud țipând.

- Ah, da... Îl voiam. Îl voiam atât de tare că nu mai eram în stare să gândesc. Mi-am ridicat șoldurile și am început să mă frec de bărbăția lui excitată. Da...

Luc începu să suspine și se frecă și el de mine, continuând să mă sărute pe gât cu buzele acelea blestemate.

Brusc, se auzi o voce în difuzoare și o serie de cuvinte frustrante în italiană. Luc își îndreptă spatele și își ridică ușor capul.

- Trebuie să ne așezăm.

Mă cuprinse din nou un val de frustrare. Aș fi vrut să țip de durere. Îl voiam pe Luc în mine. Voiam să mă poarte spre orgasm.

Se dădu în spate, roșu la față, și îmi atinse clama de pe stângul drept. Am simțit un val de electricitate și am începu să gem de plăcere.

Îmi zâmbi și se aplecă să-mi lingă sfârcul.

- Ești atât de sexy.

Simțeam că-mi ia trupul foc, eram atât de udă. Luc îmi ridică sutienul și îmi acoperi sâni, făcându-mă să tresar din nou și din nou. Mi-am mușcat buzele, încercând să-mi opresc suspinele. Mi-am strâns și mai tare coapsele, încercând să alin durerea. Dar nimic nu părea să funcționeze. Singurul lucru care m-ar fi putut elibera era penisul lui mare și gros.

Am rămas acolo, nemișcată, amețită, în timp ce el îmi ridică rochia și îmi trase bretelele pe umeri. Făcu apoi un pas în spate, mă trase spre el, iar eu l-am urmat,

incapabilă să mai gândesc. Cu fiecare mișcare rochia mi se freca de cleme, emițând șocuri de electricitate în interiorul meu. M-am așezat pe scaun udă leoarcă, iar el o știa prea bine.

Îmi trase centura de siguranță, după care își lipi buzele de urechea mea. L-am simțit răsuflarea fierbinte pe gât, i-am simțit limba sărutându-mi lobul urechii.

- Te miros până aici, îmi șopti el. Mireasma ta fierbinte și dulce. O miroși și tu? Știi ce e? E supunerea ta. Dio, e incredibil de sexy. O să ți-o trag atât de tare la hotel că n-o să-ți mai aduci aminte nici cine ești.

Mi-am închis ochii, suspinând. Și nu pentru că nu laș fi crezut. Nu pentru că nu mi-aș fi dorit să o facă, ci pentru că știam că avea dreptate. Începusem să mă supun lui. Începusem să mă predau tuturor dorințelor lui pentru că mă excitau teribil.

Și, brusc, mi-a fost teamă că eram ruinită pe vecie.

capitolul 15

Luc

O simțeam tremurând lângă mine în mașină. Nici eu nu eram mai bine. Mă excitase teribil să văd cât de mult îi plăcuse când văzuse clama pe sfârcul ei delicat.

Gândul acela mă înnebunea, și am aruncat o privire și spre rochia ei, disperat să-i trag rochia de pe ea și să îi devorez sânii cu buzele.

Dar pentru că nu erau singuri, m-am foit ușor în scaun și am luat-o de mână. Doar că asta nu mă ajută în nici un fel să mă calmez, și am simțit-o și pe Natalie încordându-se cub atingerea mea, amintindu-mi cât de doritoare și excitată era și ea.

Mașina opri în cele din urmă. Am deschis imediat portiera și am tras-o după mine, disperat să intru cu ea în hotel. Își înfipse dinții în buza de jos, când se puse în fața mea. I-am văzut obrații îmbujorați și ochii pierduți și am știut că suferea. Dar nu de durere, ci pentru că era incredibil de excitată și voia să o eliberez.

La naiba, și eu o doream la fel de mult. Eram mai excitat ca niciodată și mi-era teamă că dacă nu aveam să o pătrund cât de curând, urma să-mi pierd mințile.

Am luat-o pe mână și am tras-o spre mine.

- Hai. Mai durează doar câteva minute.

Am condus-o spre ieșirea din parcare, spre doc în timp de șoferul rămase să ia bagajele. La doar câțiva metri de barcă, Natalie se eliberă din strânsoare și strigă:

- Nu.

Mă enervă la culme că se găsisse tocmai acum să se împotrivescă, când eram la doar câteva minute de o eliberare binecuvântată. M-am întors spre ea, hotărât:

să-i amintesc acest lucru, dar am înlemnit când am văzut privirea din ochii ei.

Nu era o privire pierdută, plină de dorință ca mai devreme în mașină. Ci mă privea cu doi ochi mari, speriați. Mă privi panicată, albă la față, fugi de lângă mine și se întoarse pe doc, ținându-se cu disperare de balustradă.

- Nu, nu, nu, șopti ea.

În clipa aceea mi-am dat seama că se uita spre barca din spatele meu, care urma să ne ducă la hotel.

- Natalie, i-am spus, venind ușor spre ea, confuz. Nu s-a întâmplat nimic.

Mă lăsă să o iau în brațe, dar i-am simțit inima bătând cu putere, iar când își înfipse degetele în pectoralii mei și începu să dea cu disperare din cap că nu, mi-am dat seama că nu era vorba despre o simplă teamă. Era teroare.

- Nu înțelegi, șopti ea din nou. Nu pot să mă urc. Nu știu să înot. Te rog, nu mă obliga să fac asta.

Începu să tremure și se agăță de mine de parcă aș fi fost colacul ei de salvare. Cu inima bubuind, am început să o mângâi pe spate, încercând să o liniștesc.

- N-o să pățești nimic. Bărcile astea merg fără probleme.

- Nu! exclamă ea, cuprinsă de panică. Pot să fac aproape tot ce-mi ceri, dar nu pot să fac asta.

- Știu că ești speriată, dar...

- Nu înțelegi, strigă ea. Tata m-a aruncat din barcă în lac când aveam cinci ani. Încerca să mă forțeze să învăț să înot pentru că zicea că sunt o sclifosită pentru că mi-era frică. Doar că am înghițit atâta apă că era să mă înec. Au chemat salvarea. De atunci nu m-am mai urcat niciodată într-o barcă. Nu pot...

- Bine, i-am zis și inima începu să-mi bată cu putere imaginându-mi scena descrisă de ea. Bine, am repetat, încercând să o liniștesc și în același timp încercând eu să-mi liniștesc furia pentru tot ce i se întâmplase.

N-o să luăm barca. O să trimit bagajele la hotel cu barca și noi vom merge pe jos.

Își îngropă chipul în pieptul meu, tremurând din toate încheieturile.

- Îmi pare rău, șopti ea. M-am bucurat atât de mult când mi-ai zis că mergem la Veneția. Am crezut că o să fie bine, dar când am văzut barca, pur și simplu...

- Ștt, i-am șoptit eu, strângând-o la piept. Nu-i nimic. Nu m-am supărat.

Răsufală ușurată în brațele mele. Măinile îi alunecară pe spatele meu și își odihni obrazul în dreptul inimii mele într-un mod atât de tandru, că aș fi dat orice să o pot consola.

- Nu te înțeleg, șopti ea, după câteva minute lungi.

- Ce nu înțelegi? am întrebat-o, plimbându-mi degetele pe spinarea ei.

- Cum poți să fii atât de grijuliu când acum câteva clipe voiai să...

- Să-ți fac rău? am întrebat-o eu.

- Da, șopti ea, afectată.

Vulnerabilitatea ei mă cutremură, iar felul în care se agăța de mine îmi umplu sufletul cu atâta dulceață, că simțeam că avea să-mi iasă din piept.

I-am prins chipul între palme și m-am uitat în ochii ei înlăcrimați.

- Chiar te-au durut clemele acelea? Mai mult de câteva secunde?

- Nu.

- Te dor acum sfârcurile?

- Nu, răspunse ea, îmbujorată. Mă... gădilă.

- Și ești udă?

- Da, șopti ea, ferindu-și privirea.

- Natalie, i-am șopti, ridicându-i ușor bărbia, forțând-o să-mi întâlnească privirea. Forțând-o să vadă adevărul.

Deja renunțasem la planul meu, nici măcar douăsprezece ore mai târziu, dar nu mă interesa. Știam că, pe termen lung, ceea ce eram pe punctul de a-i mărturisii probabil că avea să încurce și mai tare lucrurile, dar

aveam nevoie să înțeleagă. Tocmai își deschisese sufletul în fața mea și trebuia să fac și eu la fel. Da, trebuia să o fac să asculte ca să o pot ține în siguranță, dar nu riscând să distrug tot ce era mai bun în ea. Nu eram asemenea tatălui meu. Nu eram asemenea fratelui meu. Nu aș fi putut să mi-o iert niciodată dacă aș fi distrus-o cu adevărat.

Mi-am plimbat degetele pe chipul ei.

- Nu sunt un sadic. Ce fac nu o fac de dragul durerii. O fac de dragul plăcerii. Ca să-ți antrenez mintea și trupul ca să înveți să te predai doar cuiva care vrea doar să te satisfacă.

Ea se uită lung la mine, excitată și temătoare în același timp.

- Doar că eu nu sunt ca modelele acelea din New York. Nu pot să-ți spun „domnule” cum o fac ele cu Gio.

- Și de ce ai face una ca asta? am întrebat-o, zâmbind. Să-i spui cuiva „domnule” înseamnă că admiti că altcineva are puterea. Dar, domnișoară James, eu știu prea bine cum funcționează mintea ta. N-o să recunoști niciodată că eu am controlul.

Coborî privirea spre cămașa mea, cu zâmbetul pe buze, un zâmbet atât de dulce, atât de pur, că îmi înmuie sufletul, iar în clipa aceea mi-am dat seama că femeia aceasta nu avea nici cea mai mică idee ce influență putea să aibă asupra mea.

Ar fi trebuit să mă opresc aici. Deja îi dezvăluisem prea multe, dar nu puteam să mă opresc:

- N-am să mint și să-ți spun că nu vreau să te domin, pentru că vreau să o fac. Dar nici măcar nu aș încerca să o fac dacă n-aș ști cât de mult îți place. Aseară, când am văzut reacția ta, am vrut să-ți ofer și mai mult. Tu crezi că eu sunt cel care are putere asupra ta, dar nu este adevărat. Tu ai putere asupra mea. Poți să mă sfășii cu o simplă privire. Poți să-mi topești sufletul cu un simplu zâmbet. Și, când ai încredere în mine, cum ai făcut-o în avion, mă faci să mă pierd cu totul. Nu vreau să-ți fac rău. Vreau să-ți deschid ochii, să-ți stârnesc senzații

despre care nici măcar nu știai că există. Vreau să tânjești după atingerea mea, vreau să gândești, să simți și să te oferi dorinței care știu că se ascunde în tine. Și apoi vreau să te ating, să te țin la piept și să te sărut până te simți în siguranță, până știi că ești a mea. Pentru că ești. Ai devenit a mea din clipa în care ți-ai lăsat rochia să alunece pe podca. Ai devenit a mea de îndată ce m-ai lăsat să te ating.

Se uită lung la mine și veni să mă sărute înainte să apuc că trag aer în piept, își strecură limba printre buzele mele, parcă vrând să-mi ia mințile.

Dorința explodează ca un șoc electric în mine. Am prins-o de bărbie și am preluat controlul sărutului, savurând-o cu patimă, eliberând toată dorința și setea care mă măcina.

Ea mă luă în brațe, își înfipse degetele în cămașa mea și îmi șopti printre sărutări:

- Te vreau. Te vreau chiar acum.

Am suspinat de plăcere pentru că și eu o voiam. Cu disperare. Eram tare ca piatra.

Am tras adânc aer în piept și am aruncat o privire spre doc, spre clădirile din jurul nostru, sperând să găsesc un loc cât de cât privat în care să o trag după mine și să sting focul acesta care mocnea în amândoi.

- Hotelul nostru e de partea cealaltă a orașului. O să ne ia cel puțin jumătate de oră să mergem pe jos. Probabil mai mult pentru că aveam să fiu în dureri. Cazzo.

Ea își coborî privirea spre gâtul meu, înfigându-și și mai tare degetele în spatele meu.

- Și cât ne-ar lua cu barca?

- Zece minute, i-am răspuns, uitându-mă la ea.

- Nu pot să merg așa jumătate de oră, zise ea, tremurând la pieptul meu. Dacă luăm barcă, o să...

- O să am eu grijă de tine, i-am zis, cu inima la gură. N-o să ți se întâmple nimic...

- Nu, ce voiam să spun e dacă o să încerci să-mi distragi atenția ca să nu văd nimic? șopti ea. Dacă nu văd apa, poate că... n-o să reacționez urât.

În clipa aceea am simțit cum mi se deschide inima în fața acestei femei, cum încep să mă îndrăgostesc de ea, chiar acolo, pe docul acela. Poate că încă o speria idea de supunere, dar era dispusă să mi se ofere înfruntând cea mai mare temere și nici măcar nu-și dădea seama.

- Sigur, i-am zis, ridicând-o în brațe, cu inima bubuind, pornind spre barcă. Ține-te bine. Ține-ți fața la gâtul meu.

Ea mă apucă strâns de după umeri și își îngropă chipul în spațiul dintre gâtul și clavicula mea. Tresări când am urcat cu ea în barcă. Ținând-o strâns la piept, m-am adăpostit cu ea sub copertină, ca să nu simțim vântul și sarea de mare, după care m-am așezat pe scaun, cu ea în poală, mângâind-o cu o mână pe spate și cu alta pe coapsă.

Motorul bărcii porni zgomotos când ne-am îndepărtat de lângă doc și am simțit-o cutremurându-se în brațele mele. De teamă să nu rămână fără suflu, mi-am apropiat buzele de urechea ei și i-am șopti toate lucrurile obraznice pe care plănuiam să i le fac odată ce ajungeam în camera de hotel. Și, ca să-i distrag atenția, am lovit-o ușor cu cotul de cleme.

Ea suspină doritoare pe gâtul meu. Penisul mă durea teribil, de-abia mai puteam să stau pe scaun.

Drumul acela scurt pe Canal Grande a fost cel mai lung din viața mea. Orașul mi se păruse întotdeauna superb, dar în seara asta nu am băgat de seamă luminițele care se oglindeau în apă. Nu am văzut gondolele și arhitectura în stil vechi, nici măcar podurile cu arcadă. Aveam ochi doar pentru ea, pentru femeia aceasta frumoasă, puternică, vulnerabilă, care mă cucerise cu bunătatea ei.

Până să ajungem la Gritti Palace eram lac de transpirație. M-am ridicat cu ea în brațe și am coborât împreună din barcă. Suspină și se agăță și mai tare de mine. Știam că, acum că ajunseserăm pe uscat, aș fi putut să o las pe pământ, dar nu mai suportam nici o amănare.

Am purtat-o în brațe în hotel și am lăsat-o să coboare doar cât să ne cazăm. Zece minute mai târziu, am lipit-o de peretele liftului, devorându-i gura.

- Luc, gemu ea, prinzându-mi șoldurile cu piciorul, frecându-se înfierbântată de mine, înfigându-și unghiile în spinarea mea. Nu mai pot.

Nici eu nu mai puteam. Deja nu mai eram în stare să gândesc. Am apucat-o de fund și am ridicat-o de pe podea. Ea își strânse imediat picioarele în jurul meu, sărutându-mă cu disperare.

Liftul se opri, iar ușile se deschiseră. Nu m-am uitat să văd dacă mai era cineva prin preajmă. Nu mă interesa. Fără să-mi dezlipesc buzele de ea, am purtat-o pe hol, spre camera noastră și am lipit-o cu spatele de ușă, cât încercam să bag cheia în broască. Odată ajunși în cameră, am trântit ușa și am întors-o în brațele mele, blocând-o între ușa tare și trupul meu și mai tare.

- *Cazzo*, Natalie. Vreau să văd cât ești de udă.

Eram atât de excitat că am apucat-o cu o mână ca să o ridic mai sus, am coborât-o pe cealaltă spre ea și am pătruns-o cu două degete, simțind cum se strânge în jurul meu.

- Ah, da. Vreau și mai mult.

Era udă. Eram disperat să o pătrund, să mă adâncesc în ea. Am început s-o sărut cu disperare, nu mai puteam aștepta, nici măcar o secundă. Mi-am scos mâna, încercând să-mi desfac cureaua.

Am auzit-o suspinând când mi-am retras mâna. Dar de îndată ce i-am dat drumul, se grăbi să-mi desfacă pantalonii și trase fermoarul. Mi-am scos repede prezervativul din buzunar. Degetele ei catifelate, fierbinți, ispititoare se strecurară în pantalonii mei și începură să mă mângâie. Am început să gem de plăcere și m-am aplecat să o sărut. Mă cuprinse cu mâna și începu să strângă cu putere, mișcându-și mâna fără oprire. Îmi venea să urlu de plăcere. Nu avem cum să mai rezist dacă avea de gând să facă asta.

- *Santo Dio*, oprește-te. Mă scoți din minți.

Ea începu să râdă, cu un râs atât de simplu, atât de frumos, de perfect, că am început și eu să râd în timp ce-mi puneam prezervativul.

Am luat-o în brațe și am ridicat-o din nou de pe podea. Mă cuprinse imediat cu picioarele în jurul taliei. I-am mușcat buza de jos spunându-i:

- Domnișoară James, ai să plătești pentru că ai râs de mine.

- Da, da, da, șopti ea, prinzându-se de umerii mei, sărutându-mă. Oh, da, Luc, acum, chiar acum.

Ruga ei mă întărește și mai tare și am pătruns-o cu sălbaticie. Scoase un icnet de durere, iar țipătul ei mă făcu și pe mine să suspin. M-am retras ușor, după care am pătruns-o din nou, vrând să ajung tot mai adânc înainte să explodez, ceea ce știam că avea să se întâmple cât de curând după tot ce-mi făcuse până acum.

- Ah, da, gemu ea, dându-și capul pe spate și ochii peste cap, cuprinsă de extaz. E minunat. Nu te opri, nu te opri.

Nu aș fi putut să mă opresc. Mersesem prea departe. Eram gata să explodez. I-am prins rochia e și am tras tare. Materialul se rupse, dar eu am continuat să o pătrund. I-am găsit încuietoarea de la sutien și am deschis-o, dezgolindu-i sâniii aceia superbi. Mi-am trecut degetele pe clama de pe stângul drept. Ea gemu de plăcere. De fiecare dată când clama mică de metal se mișca, o simțea strângându-se și mai tare în jurul penisului meu.

- O să ți-o dau jos, i-am șoptit, fără să-mi opresc șoldurile. O să te doară când o să revină sângele în stârc, dar o să-ți placă atât de tare că n-o să-ți mai pese. Ești gata?

Ea își înalță capul, prinzându-se de umerii mei, mă privi fix în ochi, cu aceeași dorință arzătoare și spuse:

- Da.

În clipa aceea i-am dat clema jos. Începu să tremure din tot corpul și am simțit-o pulsând în jurul meu, cu forța aceluia orgasm.

Am continuat să o pătrund. Din ce în ce mai repede mai tare. Nu puteam să mă mai opresc. L-am căutat pe celălalt sân și am eliberat-o de cealaltă clemă, oferindu-i un nou orgasm, de data asta mult mai intens decât celălalt și țipă atât de tare că oricine de pe hol, din lift, ar fi putut să o audă. Iar orgasmul ei mă eliberă și pe mine.

Am simțit extazul pe șira spinării, explodând în mine, erupând cu o forță incredibilă, iar în clipa aceea nu am gândit, nu am mai văzut, nu am mai auzit nimic. Puteam doar să simt. Am simțit cum îmi oferise tot ce nu știusem niciodată că-mi doream.

Un motiv pentru care să încep să trăiesc cu adevărat:

Nu avea nici un sens, dar după noaptea aceea credibilă pe care mi-o oferise Natalie, mă simțeam... vinovat.

În noaptea aceea, stând în pat cu ea, în timp ce mă mângâia pe piept, cu picioarele ei sexy încolăcite în jurul meu pe sub așternuturi, am încercat să dau uitării sentimentul de vinovăție, dar nu am putut. Savurasem o cină delicioasă dezbrăcați, în apartamentul nostru superb, ne satisfăcuserăm unul pe celălalt până la epuizare, iar acum stăteam în liniște în pat, admirând luminițele Veneției pe fereastră.

Doar că... ceva nu era în regulă. Aveam un nod în gât care îmi spunea că sunt un ipocrit. Femeia aceasta știa aproape tot despre bărbatul din sufletul meu și, cu toate acestea, nu îi dezvăluisem mai nimic despre familia mea, despre lucrurile care mă făcuseră să devin bărbatul care eram astăzi. Ea îmi povestise despre tatăl ei nenorocit. Știam că moartea prietenei sale îi schimbase planurile pentru viitor. Îmi povestise chiar și despre neisprăvitu: acela de iubit al ei care nu știuse să o aprecieze și să o satisfacă așa cum merita. Ea îmi dezvăluisese atât de multe, iar eu aproape nimic. Dacă voiam cu adevărat să fie a mea, trebuia să dau dovadă de aceeași vulnerabilitate pe care mi-o arătase ea, pe doc.

Cu ochii în tavan, plimbându-mi degetele pe brațul ei, am încercat să-mi fac curaj să vorbesc:

- Urâsc Italia.

Ea se opri cu mâna pe pieptul meu și spuse:

- Chiar așa?

- O urâsc cu pasiune.

- Nu mi-ai lăsat impresia asta.

- Pentru că sunt aici cu tine. Dacă nu aș fi fost disperat să te țin departe de fratele meu, nu aș fi venit până aici. Aș fi trimis pe altcineva în locul meu.

Ea se ridică în cot și îmi zâmbi. Căldura din ochii ei îmi dădu de înțeles că îi plăcuse răspunsul meu. Iar căldura care îmi invadă mie trupul îmi dădu de înțeles că îmi plăcea că îi plăcea răspunsul meu.

- Că tot veni vorba de fratele tău, zise ea, coborându-și privirea spre gâtul meu. Mi-a dat un mesaj.

În clipa aceea am simțit un gol în stomac.

- Când?

- La prezentarea de modă Cipriani.

- Și ce voia?

- Să-mi spună că noua lui asistentă e o enervantă și că vrea să mă duc cu el în Caraibe.

Mi-am încordat imediat maxilarul. Știam că Giovanni nu avea de gând să o lase în pace. Când fratele meu pune ochii pe cineva, nu prea aveai ce să faci ca să-i distragi atenția. Știam că procedasem corect aducându-o pe Natalie în Italia, dar mesajul acela mi-o confirmă. Nu ar fi fost în siguranță în New York, nici măcar cu Giovanni la mii și mii de kilometri distanță.

- Și ce i-ai spus?

- Ei bine, zise ea, cu zâmbetul pe buze, ridicând privirea spre tavan, mi-am dorit întotdeauna să zac întinsă pe o plajă cu nisip fin, să mă scald în razele soarelui.

Mă tachina. Dar în loc să reacționez gelos sau nervos, presiunea și vinovăția pe care le simțisem mai devreme începură să mă părăsească.

- Ah, să înțeleg că te tentează?

Începu să râdă și se uită din nou la mine.

- Doar dacă vii și tu cu mine.

Un sentiment plăcut îmi invadă trupul. Mi-am trecut mâinile prin părul ei, știind prea bine că nu o meritam pe femeia asta care era atât de dulce, atât de bună și totuși, dorind-o din ce în ce mai mult.

- Dar, ca să-ți răspund la întrebare, nu. Fratele tău nu reprezintă nici un interes pentru mine. Nu am răspuns la mesaj. L-am ignorat.

O ușurare de care nu știam că avea nevoie mă cuprinsese ușor.

- Nu-ți face griji în privința lui Giovanni. Am eu grijă să te lase în pace.

Ea se uită lung la mine și eram sigur că voia să mă întrebe despre relația mea tumultoasă cu fratele meu ce depravat. În schimb, spuse:

- Am crezut că, înainte să vii la Covet, ai locuit aici în Italia.

Am oftat adânc, fericit că schimbasesc subiectul, mi-am trecut degetele prin părul ei mătășos.

- N-am mai locuit în Italia de ani întregi. Înainte să fiu somat să vin la Covet, construiam bărci la tropice.

- Nu te cred, zise ea, cu zâmbetul pe buze, făcându-și ochii mari. Spune-mi, te rog, că mă minți. Nu pot să cred că obișnuiau să construiești bărci.

Nu m-am putut abține, am început să râd și, vai, ce bine m-a făcut să mă simt. Nu puteam să-mi amintesc ultima oară când râsesem cu atâta poftă.

Am tras-o la piept și i-am dat părul negru de pe față.

- Ba da. Obișnuiam să construiesc niște bărci din lemn, absolut superbe. Te-ar fi băgat în sperieți. Mă excită simpla idee de a fi cu tine pe o astfel de barcă.

- Nu e amuzant.

I-am zâmbit și am sărutat-o pe colțul gurii.

- Nu, nu e amuzant. Felul cum te-ai agățat de mine pe Canale Grande a fost incredibil de sexy.

Ea oftă și mă lăsă să o sărut pe buze. Dar înainte să mă aventurez într-un sărut mai aprig, se retrase și se uită lung la mine.

- Cât timp a trecut de când construiai bărcile acelea oribile?

- Două luni.

- Doar două luni? mă întrebă ea, șocată.

Am încuviințat din cap. Oare crezuse că petrecusem mai mult timp în New York? Pentru prima oară m-am întrebat dacă își imaginase vreodată că avusesem ceva de-a face cu moartea prietenei sale.

M-am pregătit emoțional pentru întrebarea aceea. M-am pregătit emoțional să mă întrebe dacă o cunoscusem personal pe Elena McCabe. Dar mă surprinse cu o nouă întrebare:

- De ce te-ai apucat să construiești bărci la tropice dacă te tragi dintr-o familie atât de bogată? Are ceva de-a face cu tatuajul acela înspăimântător de pe piciorul tău?

Sperasem că nu-mi văzuse tatuajul. Nu-mi făcea plăcere ca oamenii să vadă uroborusul de pe gambă, șarpele cu aripi care își înghite propria coadă. Sperasem că reușisem să îi distrag atenția de la partea aceea a corpului meu, dar era clar că nu-i scăpa nimic.

- Nu, am mințit eu. Nu din cauza asta.

- Foarte bine, pentru că e un desen foarte reușit. Are o semnificație anume pentru tine?

„Da”, mi-am spus eu, cu un nod în gât, dar nu una pe care să vreau să o împărtășesc cu ea.

- Nu, i-am răspuns eu. Doar o prostie din tinerețe.

- Întreb pentru că am cunoscut un tip în liceu care avea același semn din naștere ca și tine pe iris. Și obișnuia să spună că era șarpele din ochiul lui. Așa, ca tatuajul tău.

Era genul de conexiune pe care speram să nu o facă.

- Și, atunci, spune-mi de ce ai fugit de la tropice, zise ea, lipindu-se de mine.

Am răsuflet ușurat, fericit că nu voia să știe mai multe detalii despre defectul meu din naștere sau despre tatuaj. Eram chiar mai ușurat că nu începuse să mă ia la întrebări despre Elena McCabe.

- Pentru că eu și tata nu ne înțelegem prea bine.

- Știu ce zici, spuse ea, dându-și ochii peste cap.

M-am abținut cu greu să nu răbufnesc de furie când mi-a fugit gândul la tatăl ei, nenorocitul ăla. Mie, unuia îmi părea bine că murise.

- E diferit, i-am spus eu, continuând să-mi trec degetele prin părul ei mătăsos. Eu sunt fiul cel mare. Faptul că nu mi-am dorit niciodată să mă implic în afacerile familiei a stârnit multe conflicte între noi.

- Câți ani aveai când ai plecat de acasă?

- Douăzeci.

M-am uitat lung la buclele ei învârtite pe degetul meu, amintindu-mi ziua aceea de parcă ar fi fost ieri Lumina lunii. Cercul. Țipetele care urmaseră.

Am scuturat din cap, hotărât să nu mă las pradă imaginilor acelora înfiorătoare, încercând în schimb să-mi concentrez atenția pe chipul ei dulce și curios.

- Tata nu a fost deloc încântat când a aflat că am plecat de acasă. Mama l-a convins că aveam nevoie să-mi trăiesc tinerețea înainte să preiau conducerea familiei.

- Dar am crezut că fost recent aici. Mama Sofiei mi-a spus că ai trecut pe la restaurant acum câteva luni.

- Așa este, i-am zis, plimbându-mi degetele pe o mică cicatrice rotundă pe tâmpla ei. De la ce e cicatricea asta?

- De la vărsat de vânt. Fii atent la mine, Luc. Care e treaba cu Sofia?

L-am zâmbit, convins fiind că femeia asta avea potențial să fie un detectiv foarte bun. Când voia să primească răspunsuri, nu se lăsa dusă cu zăhărelul.

- Odată la câțiva ani mai dădeam o fugă pe acasă, ca să evit certuri între părinții mei, dar erau mereu vizite scurte. La ultima mea călătorie, am nimerit în restaurantul familiei Sofiei.

Ea își odihni mâinile și bărbia pe pieptul meu.

- Și atunci, de ce ai acceptat să vii la conducerea Covet?

- N-am avut de ales. După ce unchiul meu a suferit un atac de cord, tata a hotărât că am petrecut deja prea mult timp încercând să mă regăsesc și mi-a poruncit să mă întorc în New York. Crede-mă, nu mi-am dorit niciodată să devin CEO la o revistă de modă.

- Cu toate acestea, ai renunțat la viața ta la tropice pentru că familia ta avea nevoie de tine. Mi se pare admirabil.

De-abia m-am abținut să nu dau ochii peste cap. Nu era admirabil. Dacă ar fi știut adevăratul motiv pentru care exista Covet, ar fi fugit speriată și nu aș mai fi văzut-o niciodată la față.

Iar gândul acela mă înspăimântă pentru că nu puteam să permit să se ajungă la asta. Aveam nevoie de ea alături de mine. Nu știam de ce. Știam că dădeam dovadă de egoism. Știam că i-ar fi fost mult mai bine fără mine, dar nu voiam s-o las să plece, pentru că era ca o flacără pentru sufletul meu, o flacără care îmi dădea putere, viață. Trebuia să găsesc o cale ca să o țin în siguranță. Speram să găsesc o cale prin care să țin secret tot ce reprezenta familia mea și Casa noastră.

- Cred că înțeleg de ce îți place atât de mult să deții controlul, îmi spuse ea.

M-am uitat în ochii ei albaștri și m-am înfierbântat imaginându-mi cum urma să o fac să se supună tuturor dorințelor mele murdare. Mi-am trecut din nou degetele prin părul ei, prinzând-o de ceafă.

- Așa crezi tu?

- Da. Ți place să domini pentru că nu ai control asupra propriei tale vieți.

Mă impresiona felul în care putea să vadă până în adâncurile mele. Femeia aceasta care petrecuse doar o săptămână alături de mine reușise să își facă loc în sufletul meu, să descopere părți din mine pe care nimeni altcineva nu le văzuse până atunci. Orice femeie ar fi putut să se supună dorințelor mele, dar femeia aceasta frumoasă, puternică, inocentă alesese să îmbrățișeze întunericul din mine, să pună stăpânire pe o parte din

mine pe care nu aveam cum să o mai recuperez. Iar gândul acela nu doar că mă excita, dar mă făcea să o vreau cu disperare.

Inima începu să-mi bată cu putere, și mi-am simțit trupul trezit la viață. Am prins-o cu o mână de după mijloc și am întors-o pe spate, sub mine. Mi-am lipit erectia de coapsele ei, lăsându-i de înțeles ce voiam să se întâmple.

- O să te devorez, Natalie. Știi, nu-i așa? Dacă rămâi alături de mine, o să fii a mea trup și suflet, o să te trag în întunericul meu până o să te pierzi cu desăvârșire în mine.

Ea mă privi lung, cu ochii aceia albaștri.

- Deja m-am pierdut în tine, Luc. Sunt atât de pierdută în tine, încât simt că, în cele din urmă, m-am regăsit.

Cuvintele ei măcinară până și ultimele ziduri care mă înconjurau. Ochii ei îmi deschiseră sufletul. A urmat un sărut pasional, intens, arzător, care mă dezlănțui. Îi spuseseam că aveam să o consum. Îi spuseseam că aveam să o devorez. Dar cu două simple propoziții reușise să mă pună la pământ, astfel încât eu ajunsesem să cad la picioarele ei.

Eu eram cel care tocmai fusese devorat, minte, trup și suflet.

Natalie James pusese stăpânire pe mine. Și nu mă simțisem niciodată mai liber.

A urmat cea mai frumoasă zi din viața mea.

După ce am luat micul dejun la pat, am luat orașul la pas, ca niște simpli turiști. I-am arătat podul Rialto și ne-am plimbat prin magazine împărțind un *gelato*, un desert care observasem că îi plăcea la nebunie. Am trecut prin Gallerie dell'Accademia ca să admirăm operele de artă premergătoare secolului al XIX-lea. I-am cumpărat un tablou de la un vânzător ambulant care se dăduse nestingherit la ea, spunându-mi că eram un bărbat norocos. Nu avem nevoie să mi-o spună. Știam. Am luat-o de mână și ne-am pierdut împreună printre clădirile înalte.

pe străzile înguste, unde puteam s-o sărut până la sufocare. Am găsit un loc izolat de lume și mi-am strecurat mâna pe sub rochia ei galbenă, plimbându-mi degetele în ea, ca să o aud cum geme de plăcere.

Îmi plăcea la nebunie felul în care trupul ei reacționa la atingerile mele. Savuram felul în care accepta până și cele mai murdare fantezii ale mele, protestând doar când i se părea că riscam să fim văzuți. Și îmi plăcea la nebunie cum reușea să-mi taie răsufolare cu un simplu suspin, cu un sărut, cu o privire prin care îmi spunea că e a mea.

Nu-mi dorisem niciodată să am o femeie cum mi-o doream pe ea. Nu-mi dorisem niciodată o astfel de responsabilitate, nu doar aceea de a satisface o femeie pentru o perioadă lungă de timp, dar responsabilitatea de a o prețui, de a o proteja. Dar pentru Natalie aș fi fost în stare să fac orice. Eram pregătit pentru orice.

Ne-am încheiat ziua în Piața San Marco. Am trecut pe la Palatul Dogilor și prin Bazilica San Marco. La asfințit, ne-am oprit să mâncăm, să savurăm un pahar de vin la o *trattoria* în aer liber, ascultând muzică de la o orchestră micuță, care se auzea cu ecou în piață. Nu mă simțisem niciodată mai liniștit. Nu mă simțisem niciodată mai liber. Am achitat nota de plată și am luat-o de mână, sărutându-i degetele, savurându-i pielea, știind prea bine că ei trebuia să-i mulțumesc pentru toate acestea. Plănuiam să-i arăt adevăratul înțeles al cuvântului dorință de îndată ce ajungeam la hotel.

Din fericire, hotelul nostru nu era de parte de Piața San Marco. Am mers spre hotel braț la braț, în timp ce o sărutam pe gât, șoptindu-i la ureche toate lucrurile pe care aveam de gând să i se fac odată ce rămâneam singuri.

În apropiere de hotel, i-am dat drumul și am lăsat-o să intre prima pe ușile mari. La recepție erau mai mulți oameni veniți să se cazeze și alții stăteau tolăniți pe canapele, savurând un pahar de vin în timp ce stăteau de vorbă. De-abia așteptam să urc cu ea în cameră, să o văd

dezbrăcată. I-am pus mâna pe șolduri, împingând-o ușor de la spate, și i-am sărutat tâmplele. Chiar când mă pregăteam să o ghidez spre lift, am zărit-o pe femeia aceea. La vreo cincizeci de ani, ridicându-se de pe fotoliul din stânga mea.

Am simțit că mor și m-am oprit brusc, dându-i drumul lui Natalie. Mama era la fel de elegantă ca de obicei. Era tunsă într-un bob sofisticat, trupul ei subțire era îmbrăcat cu un costum albastru, de firmă, cu fustă și sacou. La cei cincizeci și șapte de ani ai ei, tenul ei nu arăta deloc îmbătrânit, dar avea o nuanță palidă și doi ochi albaștri care mă înspăimântau. Doi ochi care mă încolțiră ca un vultur de îndată ce am pășit pe ușă.

Natalie se întoarse spre mine când își dădu seama că mă oprisem, privindu-mă nedumerită, căci era clar după expresia de pe chipul meu că ceva era în neregulă.

- Luc? Ce s-a întâmplat?

Dar nu am putut să-i răspund. Nu am putut să-mi iau ochii de la mama care începuse să se îndrepte spre noi. Mă lovi un val de adrenalină. Mi-am încleștat pumnii, simțindu-mă neputincios.

- Du-te imediat în cameră, i-am spus, fără să mă uit la ea.

- Dar nu înțeleg...

- Nu vorbi acum cu mine, am răbufnit eu. Nu e o rugămintă, e un ordin.

Natalie mă privi șocată, făcu ochii mari și se uită la mine îngrozită, de parcă nu-i venea să creadă că vorbeam așa cu ea.

Nu-mi păsa. Era unul dintre momentele acelea în care trebuia să mă asculte. Fusesem un prost când îi mărturisisem că avea putere asupra mea. Singura modalitate prin care aș fi putut să o țin în siguranță era să o pun la punct. De-abia acum îmi dădusem seama. Prea târziu.

Mama era din ce în ce mai aproape, îi auzeam pașii pe podeaua de marmură.

- Du-te acum, i-am șoptit eu printre dinți, pentru că nu voiam să o văd pe Natalie în preajma acelei femei.

Natalie făcu un pas în spate de parcă aș fi lovit-o, roșie la față de rușine. Dădu să plece.

- Luciano? se auzi vocea mamei mele, iar Natalie întoarse capul spre ea.

În clipa aceea m-am blestemat pentru că hotărâsem să o aduc în Italia, pentru că pusesem mâna pe ea chiar dacă știam că nu ar fi trebuit să o fac, pentru că, din cauza mea, eram amândoi în încurcătură.

- În sfârșit, zise ea, în engleză. Te aștept de mai bine de o oră. După care își îndreptă privirea spre Natalie, zâmbindu-i cumva de sus. Să înțeleg că ea e fata care a reușit să-ți monopolizeze toată atenția, să te țină departe de îndatoririle tale, zise mama, întinzându-i mâna, fără să-și dea mânușa jos. Sunt Francesca Salvatici, mama lui Luciano.

- Ah, zise Natalie, strângându-i mâna. Numele meu este Natalie James. Îmi pare bine.

- Și mie, răspunse mama, iar zâmbetul ei arogant, cu buze roșii, se lăți și mai tare, făcând-o să semene cu un Joker. Nu avem nici cea mai mică idee că știa deja cine era Natalie. Îmi face întotdeauna plăcere să fac cunoștință cu prietenii lui Luciano. Dă foarte rar pe acasă. Nu mi-a plăcut să aflu că ești în țară de la știri, zise mama, mutându-și privirea spre mine. I-am spus tatălui tău că nu ai de gând să participi la Săptămâna Modei de la Roma.

Am strâns din dinți, încercând să mă calmez, să nu fac scandal.

- Domnișoara James este asistenta mea. Și tocmai se pregătea să urce în camera ei, nu-i așa, domnișoară James?

Cu coada ochiului am văzut-o îndreptându-și spatule, roșie la față. Îi aruncă un ultim zâmbet mamei mele și spuse:

- Da, așa este. Mi-a părut bine, doamnă...

- Oh, Luciano, mă certă mama. Nu-i mai da ordine sărmanei fete, cum face Giovanni cu toate neisprăvițele care îi dau târcoale, zise mama, îndreptându-și din nou atenția spre Natalie. Nu-l lăsa să te sperie, draga mea. E ca un câine rău, latră, dar nu mușcă. Ești prietena fiului meu, nu-i așa? Oi fi eu bătrână, dar nu sunt oarbă.

- Ei bine... începu Natalie, aruncându-mi o privire preocupată, presupun că...

- Nici un presupun, zise mama, cu o privire de satisfacție în ochi, după care se uită urât la mine. Tatăl tău se așteptată să treci pe acasă când ești în țară. Și să-ți aduci asistenta, să-i faci cunoștință cu restul familiei tale.

Panica puse stăpânire pe mine. Panica și o furie imensă.

Mama citi temerile mele și îmi aruncă un zâmbet nemilos. Fără să-și ia privirea de la mine, zise:

- Natalie, dragă, vrei să ne lași o clipă?

- Da, sigur.

Natalie îmi aruncă o nouă privire îngrijorată, dar nu puteam să-i întălnesc ochii. Nu puteam să-mi iau ochii de la femeia aceea care îmi dăduse viață, dar care îl lăsase pe tatăl meu să mi-o ia din clipa în care mă născusem.

Am așteptat până ce Natalie se așeză pe canapea, de partea cealaltă a încăperii, înainte să vorbesc:

- N-am de gând s-o aduc acasă.

- Ba da, ai s-o faci, mi-o tăie mama. Te așteptăm mâine cu ea acasă, nu discut. Pozele acelea îngrozitoare în care o scoți în brațe de la prezentarea de modă Ciprian: au împânzit toate ziarele. E clar că ții la fata asta, iar familia ta e interesată de orice femeie pe care o alegi să fie cu tine.

Am simțit cum îmi sare inima din piept.

- Nu țin la ea, am mințit eu, e o americană proastă de care mă folosesc cât timp sunt aici. O să-i dau papucii de îndată ce ne întoarcem în New York.

- Oh, Luciano, zise mama, cu milă în ochi, bătându-mă pe obraz. Ai fost dintotdeauna prea mărinimos. E cea mai mare slăbiciune a ta. În plus de asta, refuzi să accepți realitatea. Destinul tău te va prinde din urmă mai devreme decât crezi. Acceptă situația, e pentru binele tuturor.

Oftă și aruncă o privire în spatele meu.

- Natalie, dragă, vino înapoi, te rog.

Am înlemnit, cu o furie pe care de-abia o mai puteam stăpâni. Am simțit-o pe Natalie în spatele meu, dar nu am îndrăznit să mă uit la ea.

- Luciano o să te aducă mâine acasă. Ai fost vreodată în Toscana?

- Nu, răspunse ea, uitându-se la mine, la maxilarul meu încordat, la ochii mei mari, după care își îndreptă din nou privirea spre mama. Niciodată.

- Perfect. O să-ți placă, zise ea, după care se uită din nou la mine. Luciano, sărută-ți mama. Mă așteaptă șoferul.

Cu trupul încordat, încercând să-mi țin mânia în frâu, m-am dus și am sărutat-o pe obraz, ca un băiatul cuminte.

Ea îmi zâmbi duios, după care se uită la Natalie și spuse:

- Pe mâine!

Zgomotul pașilor ei se auziră în urma mea ca un blestem. În clipa aceea, Natalie mă întrebă:

- Ești bine?

Am pornit-o direct spre lift. Nu, nu eram bine. Nu aveam cum să fiu bine. Simțeam ura și scârba care îmi fierbeau în vene, din ce în ce mai arzătoare, pe punctul de a erupe ca un vulcan. Nu voiam să răbufnesc în public. Nu voiam să răbufnesc de față cu Natalie. Dar mi-era teamă că deja era prea târziu.

Pentru că tot ce crezusem că era perfect începuse să se destrame la picioarele mele. Mă convinsesem ca un prost că procedasem corect să o aduc pe Natalie

în Italia, că urma să fie în siguranță aici, dar acum știam adevărul.

Incapacitatea mea de a mă controla în fața unei femei de care nu ar fi trebuit să mă ating niciodată mă făcuse o țintă. În încercarea mea de a face un bine, reușisem să îmi dau viața peste cap. Și acum, pentru că nu aveam cum să o scap pe Natalie din ghearele familiei mele, îi dădusem și ei viața peste cap.

capitolul 16

Natalie

Luc refuză să vorbească cu mine. Nici măcar nu se uită la mine. Știam că nu e un semn bun.

Am urcat împreună în lift, în tăcere, fără să-mi pot lua gândul de la episodul din hol. Simțeam un nod în gât de fiecare dată când îmi aminteam de expresia de pe chipul lui când își văzuse pe mama.

Bărbatul acela seducător, tandru cu care petrecusem ziua dispăruse și fusese înlocuit de unul care părea gata să pornească la război.

Mă cuprinse un sentiment de panică, dar mi-am amintit că era același bărbat care mă salvase de la petrecerea aceea din New York. Același bărbat care mă salvase din ghearele fanaticului din Roma. Același bărbat care îmi furase sufletul în doar câteva zile cu bunătatea, cu puterea și cu pasiunea lui nestăvilită.

Ușile liftului se deschiseră cu zgomot. Luc ieși imediat din lift, traversă holul și deschise nervos ușa de la cameră. Eu l-am urmat cu un gol în stomac și am închis ușor ușa în urma mea.

Nu înțelegeam ce se întâmplase. Știam doar că nu avea o relație bună cu tatăl său. Înțelegeam de ce nu voia să mergă acasă, dar simțeam că îmi ascundea ceva, ceva care îl măcina profund. Nu-mi doream altceva decât să îl pot salva din iadul acela, așa cum mă salvase și el pe mine de atâtea ori.

- Luc, i-am șoptit din pragul ușii, privindu-l agitându-se prin living, cu umerii încordați, cu spatele rigid, tensionat din cap până-n picioare în cămașa lui albă. Luc, spune ceva.

Se opri din mers, dar fără să se uite la mine.

- Du-te în dormitor și închide ușa după tine.

Glasul lui rece îmi opri respirația, un glas chiar mai amenințător decât atunci când îmi spusese să mă țin departe de David Bonello. Știam că se lupta cu controlul acela care îi domina viața, la fel de bine cum știam că ar fi trebuit să-i urmez ordinele, că era singura variantă. Dar nu am putut. Și nu pentru că aș fi vrut să-l sfidez, ci pentru că simțeam că avea nevoie de mine. Avea nevoie de cineva care să fie de partea lui. Avea nevoie de cineva care să-l iubească.

Iar eu îl iubeam. M-am uitat spre spatele lui încordat cu inima strânsă. Îl iubeam. Iubeam partea aceea tandră din el, iubeam firea lui jucăușă, iubeam chiar și întunericul care sălășluia în el pentru că făcea parte din el. După aceste ultime zile, după tot ce mă făcuse să simt, nu puteam să-i întorc spatele, căci ar fi însemnat să-mi întorc mie însămi spatele.

Am făcut un pas spre el, simțind de parcă inima stătea să-mi sară din piept, și mi-am făcut curaj, căci știam că avea să se supere pe mine pentru că nu făceam ce voia el, dar nu-mi păsa. Pentru că-mi păsa de situația asta. Îmi păsa de el.

- Nu, i-am răspuns. Luc, spune-mi ce s-a întâmplat cu mama ta, de ce ești atât de supărat.

- *Porca troia!* răbufni el, întorcându-se cu fața spre mine, lăsându-mă cu răsufierea tăiată când m-am văzut față-n față cu furia din ochii lui. Nu sunt obligat să-ți spun nimic. Ești o simplă asistentă. Mișcă-ți fundul în dormitor și închide dracu' ușa aia.

Cuvintele lui mă făcură să tresar, dar știam că încerca să mă protejeze. Doar că nu știam de ce anume.

- Nu, nu te las în halul ăsta. Spune-mi ce ai. Spune-mi ce se întâmplă. Vreau să te ajut, i-am spus, încercând să-l iau de mână.

El se eliberă imediat din strânsoarea mea.

- Nu ai cum să mă ajuți. Tocmai tu ești problema. Dacă nu te-aș fi întâlnit, n-aș fi fost în situația asta.

Am simțit un gol în stomac. Mi-am spus că nu vorbea serios, că era supărat. Dar o mică parte din mine știa că spunea adevărul. Am făcut un pas spre el, temătoare.

- Luc...

- *Dio dannato!* Natalie, ți-am zis să dispari din ochii mei, urlă el, apucând lampa de pe masă și azvârlind-o în perete.

- Am tresărit speriată, făcând un pas în spate. Du-te și închide-te în cameră înainte să-ți fac vreun rău!

L-am privit șocată și speriată, cu inima bubuind, cu ochii mari. Instinctul îmi spunea să fug, că depășise deja orice limită, dar sufletul nu se îndura să mă lase să plec. Suferea. Părea furie, dar știam că era vorba despre durere și nu puteam, nu voiam să-l las să treacă prin asta de unul singur.

- Nu, i-am spus. Nu plec de lângă tine. Ai nevoie de mine.

- Nu am nevoie de tine, zise el, pe un ton batjocoritor. Aveam nevoie de cineva cu care să mi-o trag și te-am găsit pe tine.

Cuvintele lui mă sfâșiară și le-am simțit ca pe un pumn în stomac. Dar eram hotărâtă să nu renunț:

- Nu e adevărat.

- Ba da, zise el, apropiindu-se amenințător de mine. Am văzut reacția ta la orgia din New York. De ce crezi că te-am ales tocmai pe tine? continuă el, cu un râs isteric care îmi dădu fiori pe șira spinării. Te-am ales pentru că știam că ești o pradă ușoară. Am știut că o să mă lași să fac orice cu tine. Și am avut dreptate.

Eram roșie la față, furioasă și umilită, dar știam în sufletul meu că nu vorbea serios.

- Nu e adevărat, i-am spus cu o voce tremurândă, chiar dacă încercam din greu să nu o arăt. Ești supărat și-ți verși nervii pe mine, dar nu te cred. Te cunosc cu adevărat, și nu ești tu acesta.

În clipa aceea mă apucă de brațe și mă lipi de perete. Am tresărit, speriată de gestul lui.

- Crezi că știi cum sunt eu cu adevărat? Așa sunt eu cu adevărat. Mi-ai spus că sunt o bestie, mai știi? Chiar sunt o bestie. Sunt o brută sălbatică și nu mă interesează ce părere ai despre mine. Dar tu ești o proastă care nu are nici cea mai mică idee în ce s-a băgat. Și fetele proaste care nu ascultă de ordine sunt folosite ca simple jucării în lumea mea. Asta vrei să ți se întâmple? urlă ei. Asta vrei?

Am simțit o durere arzătoare în brațe și lacrimi în ochi. Inima îmi bătea cu putere, știam că o simțea și el. Aștepta să mă vadă în genunchi, să mă predau în fața lui. Și voiam să o fac. Voiam să țip la el, să-mi dea drumul, să fug. Dar știam că dacă aș fi făcut-o, totul între noi avea să se sfărâme ca lampa aceea. Și nu voiam să se ajungă la asta. Voiam să fiu cu el. Voiam să fim împreună.

Am simțit un nod în gât când mi-am dat seama cum aș fi putut să îl fac să înțeleagă. De îndată ce m-am oglindit în ochii lui sălbatici, am știut. Îmi spusese pe doc că eu aveam puterea în relația aceasta. Îmi spusese că, atunci când aveam încredere în el, era neputincios în fața mea. Supunerea se baza pe încredere, nu? Pe încrederea pe care i-o acorzi partenerului tău nu doar cu trupul, dar și cu inima și cu mintea, nu?

Inima începu să-mi bată și mai tare și mi-am simțit palmele asudate. De mică învățasem să fiu independentă. Nu acceptasem pe nimeni în viața mea, construisem ziduri în jurul meu, ca să nu fiu rănită. Nu lăsam pe nimeni să intre în viața mea, mai ales vreun bărbat, pentru că știam că a iubi pe cineva însemna o formă de predare pe care nu eram pregătită să o ofer.

Dar Luc... Nu mă simțeam mai puțin femeie pentru că îl lăsasem să intre în viața mea, pentru că avusesem încredere în el, pentru că mă îndrăgostisem de el. Sentimentele mele nu amenințau cu nimic cine eram eu în sinea mea. Ba chiar mă făceau mai puternică. Invulnerabilă. Mă făceau să mă simt... împlinită. Probabil pentru prima oară în toată viața mea.

- Te vreau, i-am șoptit, ridicând ochii spre el înainte să mă răzgândesc. Vreau să-ți ofer tot ce ai nevoie. Și dacă asta înseamnă să mă ofer pe mine însămi, fie. Vreau să mă folosești cum vrei tu.

Ceva se schimbă în privirea lui, și mă eliberă din strânsoare, de parcă l-aș fi ars. Am văzut uimirea din ochii lui tulburători. Am văzut neîncrederea. Și am știut că fie mă aruncam cu capul înainte de dragul bărbatului care îmi dăduse lumea peste cap în doar câteva zile, fie în clipa aceea trebuia să-l părăsesc pentru totdeauna.

Inima stătea să-mi iasă din piept, dar mi-am prins rochia galbenă și am ridicat-o deasupra capului. Am lăsat-o să cadă pe jos, lângă mine, fără să mă uit la ea. Fără să mă uit la el. Tremurând din toate încheieturile, m-am așezat în genunchi în fața lui, cu mâinile la spate, cu privirea în podea.

Trecură câteva minute lungi, în care singurele sunete care îmi ajunseră la ureche erau bătăile inimii mele și respirația grea de deasupra mea. Aș fi vrut să ridic privirea. Dar mi-era teamă de ce urma să văd.

Aveam lacrimi în ochii, dar i-am închis, rămânând în fața lui în lenjeria alba, de dantelă. Îmi pusesem inima și sufletul la picioarele lui, putea fie să le prețuiască, fie să le calce în picioare și nu știam ce avea de gând să facă, dar știam că procedasem corect. Aveam nevoie să fac asta. Probabil mai mult decât el. Aveam nevoie să știu dacă aș fi putut să am încredere în altcineva cu toată ființa mea sau dacă dragostea era un simplu mit.

- Natalie, zise el, pe un ton dur. Uită-te la mine.

Mi-am făcut curaj să ridic privirea. Ochii lui erau încă duri, dar nu mai erau furioși. Străluceau cu altceva. Cu o emoție care părea că reușise să... îl copleșească.

- *Ho un debole per te*, zise el, trecându-și degetele prin părul meu, așezându-se în genunchi în fața mea. *Vieni qui e baciami.*

Nu aveam nici cea mai mică idee ce însemnau cuvintele lui, dar când mă trase spre el și mă sărută, nici nu-mi mai păsa.

Limba lui îmi cuceri gura, cu o disperare de care nu îl credeam în stare. Nu era o dorință brutală și nici sabbatică, cum mă avertizase el. Era o dorință intensă, posesivă, care mă consumă din interior, lăsându-mă fără aer. Am putut doar să gem de plăcere în timp ce inima îmi bătea cu putere. Am putut doar să-mi ofer trupul tuturor dorințelor sale.

L-am sărutat și eu, cu aceeași pasiunea, iar el mă așeză de după talie și mă trase în poală. Mi-am deschis din instinct picioarele, m-am prins de șoldurile lui, iar el se lăsă pe călcâie și mă trase spre el. Începu să-și frece erecția de clitorisul meu. L-am prins de umeri, sărutându-l pătimaș, atât de încolăciți unul de celălalt că păream singură ființă.

Am simțit că se învârte lumea cu mine. Gura lui mă făcea să visez. Atingerile lui mă înfiorau. Iar când începu să se frece de mine, m-am simțit din ce în ce mai udată mai doritoare, sperând la o eliberare pe care doar el ar fi putut să mi-o ofere.

Îmi prinse chipul între palme și se rupse din sărutarea noastră, uitându-se la mine cu uimire și cu o tandrețe care îmi înmuie sufleul.

- M-ai distrus. Sunt dependent de tine pe vecie. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, dulcea mea, Natalie. Iartă-mă.

Toate temerile, toată teama, toate durerile mă părăsiseră. L-am sărutat cu lacrimi în ochi. El gemu de plăcere în gura mea, mă prinse de talie și mă ridică de pe podea. Am simțit cum mă poartă în brațe, dar nu mi-am dezlipit buzele de buzele lui, nu mă interesa unde mă ducea. Îl voiam pe el. Voiam să fim împreună. Voiam exact asta.

- Dio, îmi șopti el pe buze. Vreau să te sfărâm într-un milion de bucățele și să te pun la loc cu săruturi.

- Fă-o, i-am șoptit, frecându-mă de erecția lui. Fă ce vrei din mine. Vreau să-mi faci tot ce vrei. Vreau asta. Te vreau pe tine.

El continuă să suspine de durere, mă împinse în ușa de la dormitor și am pus picioarele pe podea. Continuă să mă sărute, alunecând ușor pe trupul meu cu buzele, până se așează în genunchi în fața mea. Degetele lui aspre îmi dădură chiloții jos. Am tresărit și m-am eliberat de ei când mi-au căzut la picioare. După care i-am simțit limba în mine și am început să gem de plăcere.

Mi-am înfipt degetele în părul lui, lovindu-mă cu spatele de ușă, legănându-mă de limba aceea sălbatică care îmi trimitea fiori prin tot corpul. El îmi desfăcu picioarele și mă pătrunse și cu degetele.

M-am încordat suspinând la atingerea sa, tremurând din toate încheieturile de fiecare dată când îmi mângăia clitorisul. Răsuflarea lui fierbinte mă înnebunea. Simteam orgasmul tot mai aproape.

- Sunt aproape, am suspinat eu, împingându-i capul în mine. Sunt aproape.

- Da, gemu eu, iar vocea lui mă făcu să vibrez din interior. Mă pătrunse din nou cu degetele, din nou și din nou. Continuă să mă atingă cu limba. Vreau să te simt pe limba mea. Pe degetele mele. Hai, Natalie.

Orgasmul acela puternic mă lăsă fără suflu. Am țipat de extaz, simțind cum mi se cutremură tot corpul.

M-am sprijinit de ușă, istovită, dar Luc mă prinse imediat în brațe. Mă ținu de după talie și se ridică în picioare. Mă sărută pătimaș, hotărât să mă facă din nou a lui.

- Simți cât de mult mă vrei? Simți, *angioletto*?

Nu știam prea multă italiană, dar știam că mă numise înger. Îmi mai spusese așa și în alte dăți. Trupul meu i se dăruie din nou, la fel de doritor ca înainte.

Mi-am dus brațele în jurul gâtului lui, sărutându-l cu patimă. El începu să geamă și mă desprinse de ușă, după care mă întoarse cu spatele și mă împinse spre dormitor.

Se dezlipi de mine, roșu la față, cu buzele umflate.

- Treci în pat. Dă-ți sutienul jos.

Cu degetele tremurânde, am reușit să-mi dau sursele
nădușul jos și m-am aruncat pe patul imens, în stil rococo.
El se descheie la cămașă și și-o trase peste cap. O aruncă
pe jos, lângă sutienul meu. Nu-mi puteam lua ochii de
la el, de la umerii lași, de la abdomenul și pectoralii bine
lucrați. Avea câteva fire de păr pe piept, iar linia de pe
abdomen care dispărea în pantalonii care îi atârneau
pe șolduri semăna cu o săgeată imensă care îmi îndrepta
privirea în jos.

- Vino aici, zise el, cu o privire întunecată.

L-am zărit vena care pulsa la gât în timp ce începu
să-și desfacă curea. Am rămas cu privirea ațintită spre
bucata aceea de piele. Se eliberă de curea și o alunecă
pe pat, lângă mine.

- Întoarce-te, întinde-te pe spate, cu capul chiar aici:
la marginea patului.

L-am ascultat nerăbdătoare și m-am întins pe spate,
uitându-mă de sus la el, iar când își desfăcu fermoarul,
am întins mâna și i-am eliberat erecția aceea minunată.

Am început imediat să-l mângâi, nu m-am putut ab-
ține, continuând să-mi plimb degetele pe el. L-am auzit
gemând de plăcere și veni mai aproape de mine, întâm-
pinându-mă cu mireasma lui deliciosă.

- Deschide gura aceea dulce și umedă, *angioletto*.
ridică-mă la cer.

M-am lăsat purtată de dorință. Am dat capul pe spa-
te, mi-am deschis gura și l-am primit bucuroasă.

- Ah, Dio. Così va bene, suspină el.

Începu să-și legene coapsele, adâncindu-se în gura
mea. Mi-am lăsat capul pe spate, sperând să nu mi se
facă rău. El coborî în mine, după care se ridică ușor.
L-am prins între buze, frecându-mi limba de vârf, tră-
gându-l în mine.

Era mare, puternic și îmi tăia răsufarea. Am înghițit
de fiecare dată când l-am simțit în gura mea, gata să
satisfac la fel cum mă satisfăcuse el pe mine.

Mă cuprinse din nou, după care se eliberă din gura mea, făcându-mă să suspin. Mă aprinse apoi de umeri și mă ridică de pe pat.

- Treci în genunchi. *Sbrigati.*

M-am grăbit să mă așez în genunchi în mijlocul patului. L-am auzit în spatele meu punându-și prezervativul. Îl așteptam doritoare, entuziasmată.

- Desfă-ți picioarele, îmi porunci el cu o voce groasă, după care se urcă în pat lângă mine. Salteaua se adânci puțin și i-am simțit părul de pe picioare frecându-se de coapsa mea și apoi bărbăția care atârna greu. Natalie, mi-ai luat mințile.

Mă apucă de talie cu mâinile lui mari și mă trase spre pieptul lui. Am tresărit, dar mi-am deschis și mai tare coapsele, ca să-i fac loc. L-am simțit inima în spatele meu. Își strecură o mână printre sânii mei și mă apucă de gât, iar cu cealaltă se pregăti să mă penetreze.

- Vreau să te doară mâine, îmi șopti el, la ureche. De fiecare dată când te miști vreau să-ți amintești că am fost aici. Că asta e a mea. Că tu ești a mea. Spune că ești a mea, *angioletto.*

Oh... vocea lui răgușită, trupul lui puternic care tremura peste mine, cuvintele acelea poruncitoare și erotice.

Devenisem sclava lui. Iubeam orice clipă în preajma lui.

- Sunt a ta, i-am șoptit, deschizându-mi și mai tare coapsele, ca să mă ia. Ca să mă facă a lui. Sunt doar a ta.

Iar în clipa aceea mă pătrunse, atât de adânc, mai adânc ca niciodată. Plăcerea aceea imensă mă făcu să tresar. Gâfâind în urechea mea, se retrase ușor, după care mă pătrunse din nou cu patimă, mângâindu-mi clitorisul până mă făcu să nu mai văd nimic în fața ochilor.

- Ești obsesia mea, îmi șopti el în ureche, iar răsufletirea lui îmi aruncă fiori pe șira spinării. Continua să mă cuprindă, fără să-mi dea o clipă drumul. Din ce în ce mai repede. Din ce în ce mai adânc. Mă strânse și mai

tare de gât. Nu pot să mă satur de tine. N-o să mă satur niciodată de tine.

Nici eu nu puteam să mă satur de el. Iar acum că eram atât de aproape, voiam și mai mult.

Mă cuprinsese un val de căldură, un foc arzător care știam că avea să mă macine, dar nu voiam să mă devoreze pe mine înaintea lui. Mă ținea atât de strâns că nu mă puteam mișca, așa că mi-am strâns mușchii în jurul lui. Încercând să-l trag cu mine în infernul meu, sperând că avea să se întâmple cât mai curând pentru că deja simțeam că plutesc, iar de fiecare dată când mă penetra cu erecția lui puternică îmi era din ce în ce mai greu să îmi controlez explozia.

- *Dio, angioletto*, suspină el, înfigându-se în mine. Iar de data asta am simțit că era aproape. Nu mai pot. Trebuie să-mi dau drumul, gemu el, cutremurându-se cu tot corpul, înfigându-și degetele în mine. *Ah, cazzo* Vino cu mine.

Orgasmul acela mă sfâșie în două, trup și suflet. O plăcere imensă îmi invadează trupul, răpindu-mi orice gând, orice alt sentiment, lăsând în urmă pur extaz, o plăcere carnală, o binecuvântare supremă.

- *Sei l'unica*, îmi șopti el în ureche. *Giorno e notte penso solo a te*.

Am tresărit, recunoscând tonul vocii lui arzătoare. dar fără să-mi mai amintesc când terminase. Mi-am deschis ochii, respirând greu, ca să-mi dau seama că zăceam întinsă pe o parte, în brațele lui, la pieptul lui. I-am prins mâna care mă ținea de după talie.

- Ești bine? îmi șopti el în ureche.

Dacă eram bine?

- Sunt mai mult decât bine, i-am răspuns, cu un zâmbet satisfăcut pe buze. Sunt... Iar când mi-am amintit senzația aceea minunată în care mă purtase, m-am cutremurat din nou. A fost incredibil. Cred că am leșinat.

- N-ai leșinat. Ai fost ușor amețită pentru că am pus presiune pe arterele de la gâtul tău.

Am făcut ochii mari, privindu-l șocată.

- Vrei să spui că m-ai strâns de gât?

Un zâmbet năzdrăvan se ivi pe buzele lui senzuale.

- Nu obișnuiesc să fac asta. Pur și simplu ți-am încetinit circulația sângelui spre creier. Știai că cea mai intensă penetrare sexuală nu se întâmplă între picioare? Ridică o mână și îmi mângâie fruntea cu degetele. Se întâmplă aici.

M-am cutremurat pentru că, fără doar și poate, reușise să-mi penetreze mintea. Mintea, trupul, sufletul.

- Și vreau să știi că tu ești cea minunată, îmi șopti el. Ce mi-ai oferit cu mie... Habar n-ai cât de mult a însemnat pentru mine.

Îl iubeam. Atât de mult că-mi venea să plâng. Aș fi vrut să i-o spun, dar mi-era teamă. Era ceva nou pentru mine. Eram sigură că ținea cu adevărat la mine, dar dacă încă nu mă iubea, nu voiam să i-o spun. Aveam să păstrez sentimentele acelea, să le savurez și să le împărtășesc cu el când urma să fiu sigură că și el simțea la fel.

- Sunt aici pentru tine, i-am șoptit, ținându-l de mână. Nu plec nicăieri. Sunt gata să-ți dau tot ce ai nevoie. Sunt a ta. Orice s-ar întâmpla.

Mă luă în brațe, și l-am simțit tresărind când își îngropă fața în părul meu.

Orice îl frământase mai devreme era încă acolo. Încă avea putere asupra lui. Iar lucru acesta mă speria. Mai ales pentru că eram aproape sigură că l-am auzit șoptindu-mi: „Sper să mai fii a mea și mâine“.

Mă ținu toată noaptea la piept. Mai strâns decât înainte. De parcă i-ar fi fost teamă că aveam să plec.

Am luat micul dejun pe terasa Club Del Doge, cu vedere spre Canal Grande și spre domul de la Bazilica Santa Maria della Salute. Luc de-abia dacă mănca ceva, iar când nu mânca, mă ținea de mână, sărutându-mi din când în când degetele, privindu-mă cu tristețe în timp ce încercam să ne bucurăm de ultima noastră zi în Veneția.

Stresul apăsa pe umerii lui ca o povară grea, un stres pe care îl simțeam pe propriii mei umeri în timp ce ne împachetam bagajele să plecăm de la hotel. Luc ne puse bagajele într-o barcă, dar nu încercă să mă convingă să urc. În schimb, mă luă de mână și mă conduse prin oraș spre Piazzale Roma, o piață de la intrare în Veneția, unde ne aștepta o mașină împreună cu bagajele noastre. Doar că, spre deosebire de ziua precedentă, nu fu o plimbare romantică prin oraș, presărată cu răsete și sărutări fierbinți prin colțuri întunecate. Luc de-abia dacă scoase vreun cuvânt, iar pe măsură ce ne apropiam de mașină, era tot mai încordat, de parcă fiecare pas îl ducea la spânzurătoare.

Mașina care ne aștepta era un Mercedes S-Coupe negru, elegant, care probabil că valora o avere. Doi bărbați în costum ne așteptau la mașină. Cei trei schimbă câteva vorbe, dar nu am înțeles nimic din ce-și spuneau. Singurul cuvânt pe care l-am înțeles fu „ciao” după care ne făcură cu mâna și traversară parcare spre un alt Mercedes negru, acesta din urmă nici pe departe la fel de frumos ca al nostru.

Nu știu ce-și spusese, dar știam că Luc era încordat. Îmi puse mâna pe spate și mă pofti spre scaunul din dreapta, îmi deschise portiera și mă ajută să urc. Câteva clipe mai târziu, se urcă în spatele volanului, dar nu porni imediat mașina. Se uită pe geam, la turiștii grăbiți, ținându-se cu disperare de volan, de parcă nu ar fi vrut să pornească mașina.

Cu inima bubuind, l-am luat de mână.

- Știi, i-am spus, încercând să par relaxată și optimistă, chiar dacă adevărul era altul. Mă gândeam la bărcile acelea pe care obișnuiai să le faci. Mi-ar plăcea să le văd. Nu vrei mai bine să nu mai mergem la ai tăi și să fugim la tropice, să mi le arăți? Sunt sigură că ne-am distra mai bine acolo.

Doar că el nu începu să râdă, cum sperasem. În schimb, închise ochii, părând și mai copleșit de povara de pe umeri.

- Nici măcar nu-ți place apa.

- M-aș putea obișnui, i-am spus, strângându-l de mână. Când ești tu acolo să-mi distragi atenția, mă descurc destul de bine pe apă.

Luc oftă și mă strânse tare de mână, inundându-mă cu căldura lui. Dintr-odată, preluă controlul, răsucind palmele noastre împreunate și țintuindu-mi mâna între a lui și piciorul său.

Se uită lung la mâinile noastre.

- Vreau să mă asculți cu atenție.

Am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă.

- Cât timp suntem în Toscana, trebuie să faci tot ce-ți spun. Fără discuții. Rămâi cu mine, cu mama sau cu surorile mele tot timpul. În nici un caz, zise el, uitându-se fix în ochii mei, în nici un caz să nu pleci singură cu altcineva în afară de ele. M-ai înțeles?

Neliniștea din grasul lui îmi făcu inima să o ia la goană. Nu aveam nici cea mai mică idee ce încerca să-mi spună, dar gândul mi-a fugit imediat la Gio.

Încă nu apucasem să deschid subiectul despre Gio și Laney. Îmi fusese teamă să vorbim despre asta atât de devreme în relația noastră. Începuse să-mi transpire mâna. Mi-era incredibil de teamă să îl întreb acum despre asta, când deja era atât de tulburat.

- Bina. N-o s-o fac.

Luc își încruntă maxilarul, fără să mă scape din priviri.

- Știu că ți-am zis că îmi place când mă provoci. Și îmi place să o faci, dar nu acasă la părinții mei. O să încerc să stau cum tine cât de mult pot. Dacă o să fiu nevoit să te las singură, trebuie să rămâi în camera ta, cu ușa încuiată. Sper să nu fie nevoie să stăm mai mult de două nopți.

L-am privit cu sufletul la gură. Oare era și Gio acasă? Dar îmi spusese că era în Caraibe. Știam că nu m-ar fi dus nicăieri în preajma lui. Și atunci, dacă nu Gio era amenințarea, atunci cine? Imaginea aceea periculoasă pe care mi-o descrisese el despre familia lui nu se potrivea

cu cea pe care mi-o închipuisem eu după ce făcuseră cunoștință cu mama lui. Da, mi se păruse puțin intensă, dar se vedea din ochii ei că-și iubea băiatul.

- Aș minți dacă ți-aș spune că nu sunt speriată.

- Foarte bine. Mai bine să fii speriată. Habar n-ai în ce te-ai băgat. Dacă ar fi după mine... zise el, îngândurat. Dar nu e după mine.

- Luc, i-am spus, urând glasul lui atât de tulburat.

Nu suportam că nu se putea uita la mine. Nu suportam că nu voia să-mi spună ce îl deranja cu adevărat. Speram că, după noaptea trecută, după ce mă oferisem lui, avea să se deschidă și el în fața mea. Dar nu o făcuse. Încercam să fiu răbdătoare. Încercam să nu-l împing de la spate, dar nu suportam să-l văd așa. Mi-am pus cealaltă mână pe palmele noastre împreunate.

Totul o să fie bine. E o simplă vizită de familie, nu?

El își întoarse în cele din urmă privirea spre mine, iar în clipa aceea am văzut ce-mi scăpase mai devreme.

Teamă.

Îi era teamă. Bărbatul acesta atât de increzător în sine însuși, bărbatul acesta puternic și care deținea controlul, era înspăimântat. Iar gândul acela nu doar că mă înspăimântă și mai tare, dar îmi făcu inima să o ia la goană.

- Da, îmi spuse el, uitându-se la mine cu ochii lui tulburători. Da, o să fie bine.

Îmi dădu drumul și porni mașina. Mi-am pus mâinile în poală și m-am cufundat în scaunul de piele. Doar că spusele lui nu reușiseră să mă liniștească, pentru că știam că mințea.

Ne mințea pe amândoi. Și nu aveam nici cea mai vagă idee ce însemna asta.

capitolul 17

Luc

Drumul de trei ore cu mașina dintre Veneția și casa familiei mele din Florența fu un adevărat calvar.

Am găsit un post de radio american care speram că avea să-i distragă atenția lui Natalie de la neliniștea mea care se amplifică pe măsură ce se micșora distanța. Privirile îngrijorate pe care mi le arunca din când în când cu coada ochiului îmi dădeau de înțeles că făceam o treabă de mântuială.

Am rămas cu privirea îndreptată spre drum, arătându-i diferite orașe și monumente importante. Ea rămase tăcută lângă mine, spunând din când în când „Ce drăguț” sau „Interesant”, în loc să-mi ceară mai multe detalii, cum îi stătea în fire. Știam că o speriasem cu avertismentele mele și mă simțeam prost știind că era neliniștită din cauza mea, dar aveam nevoie să priceapă.

Dacă ar fi fost după mine, nu am fi plecat la drum, dar nu era după mine. Acum că tata aflase despre ea, știam că dacă ar fi fost să nu-i urmez ordinele, era gata să îi facă ceva rău. Și nu puteam să permit una ca asta. Nu puteam să fac din ea o pradă ușoară. Dar era esențial să asculte de mine în Toscana, altfel nu aș fi avut cum să am grijă de ea. Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să mă asculte de fiecare dată, ca să apuc să o scot în siguranță din țara asta blestemată.

Speram doar să nu vadă nimic în casa părinților mei care să o pună în și mai mare primejdie.

În timp ce ne apropiam de suburbiile Florenței, am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă. Natalie se foi în scaun când văzu un indicator spre Firenze.

- Presupun că n-o să avem timp să mergem în Florența, nu? mă întrebă ea. Mi-ar fi plăcut să văd statuia lui David.

Erau o mulțime de lucruri pe care mi-ar fi plăcut să i le arăt în Florența. Ponte Vecchio, Galeria Uffizi, Palatul Pitti și Grădinile Boboli, știam că i-ar fi plăcut să le vadă. Și mie mi-ar fi plăcut să le văd prin ochii ei la fel cum îmi făcuse plăcere să ne plimbăm prin Roma și Veneția. Dar nu avea să se întâmple. Eram hotărât să plecăm cât mai repede din Italia. De îndată ce vizita la familia mea avea să se sfârșească, eram gata să o duc înapoi în New York. Iar de acolo...

La naiba! Nu aveam nici cea mai mică idee ce aveau să fac în continuare, cum aveam să o țin în siguranță acum că familia mea aflase despre ea.

- *Sto rincoglionito*, mi-am spus eu, fără să-mi iau ochii de la drum.

- Poftim?

- Nimic, am răspuns, strângând din dinți. Nu puteam să-i spun că tocmai îmi dădusem seama că o luasem răz-na. Nu, nu vom avea timp să mergem în Florența. Poate data viitoare.

Nici într-o mie de ani.

Ea oftă și își aruncă din nou privirea spre geam.

Douăzeci de minute mai târziu, am intrat cu mașina pe aleea lungă care ducea spre casa din munți a părinților mei, simțind aceeași povară pe umeri. M-am apucat de volan și am tras adânc aer în piept, rezistând tentației de a intra cu mașina într-un copac.

Părinții mei nu locuiau chiar în munți. Munții Apenini care traversau Italia păreau mai degrabă niște coline stâncoase în apropiere de Florența, în comparație cu Alpii ascuțiți pe care îi văzusem din Veneția. „Muntele” părinților mei era cel mai înalt punct din partea de sud a Florenței și cel mai izolat, înconjurat de păduri dese, vii și crânguri de măslini.

- Dumnezeule, șopti Natalie, când începurăm să urcăm dealul și în zare se ivi vila părinților mei.

Mă privi cu ochi mari, uluiți. Nu mi-ai spus că ai crescut într-un palat.

Am început să mă foiesc pe scaun, încercând din răsuferi să mă relaxez. Nu îi spuseseam pentru că nu-mi plăcea să mă gândesc la locul acela și nu-mi închipuisem niciodată că aveam să o aduc acolo.

- Nu e chiar atât de impresionant. Este tot ce-a mai rămas dintr-un vechi castel. Ce vezi tu acolo e turul principat. Zidurile de apărare s-au dărâmat acum mulți ani.

- E incredibil.

Mie nu mi se părea incredibil. Pentru mine fusese întotdeauna o închisoare, dar nu i-am spus nimic despre asta pentru că știam că ar fi urmat foarte multe întrebări fără răspuns.

Am urmat drumul care ducea spre aleea circulară, spre fântâna arteziană. Copacii care înconjurau vila erau mai înalți decât îmi aminteam eu. Am tras mașina între fântână și casă și am ridicat privirea spre castelul acela antic, încercând să văd ce vedea ea.

Era un castel pe două niveluri, cu două turnuri secrete de o parte și de cealaltă. Din motive de securitate, pe partea din față erau puțin ferestre, majoritatea în partea de sus, dar fuseseră adăugate și alte ferestre mai mici sub fiecare. Printre ziduri răsăriseră flori în nuanțe de roz, roșu și alb. Am coborât privirea spre ușile imense de la intrare, din metal, spre cele douăsprezece trepte care duceau de pe alee la intrare și spre urnele acelea mari, două la capătul treptelor și două de partea cealaltă, și acestea pline de flori, menite să creeze un aer aproape primitiv.

Aproape. Păcat că știam ce fărâdelegi se petreceau în spatele ușilor închise.

Am scos cheile din contact, cu inima bubuind.

- Nu uita ce ți-am spus. Nu încălca nici un ordin și nu te dezlipi de mine. Fără discuții.

- Da, domnule.

Am întors imediat privirea spre ea și am văzut zâmbetul acela poznaș pe chipul ei frumos.

- Nu am fost destul de convingătoare? Ai prefera un „Da, stăpâne“?

- Mă tachinezi, i-am spus, uitându-mă lung la ea.

- Poate că da, răspunse, cu o scânteie nebunatică în ochi. Ți place.

Da, îmi plăcea la nebunie. Îmi plăcea de ea. Prea mult. Speram doar ca după vizita aceasta blestemații și ei să-i placă în continuare de mine.

Tocmai eram pe punctul de a cădea pradă ispitei când a-i arăta cât de mult îmi plăcea și să o sărut, când am văzut ușile de la intrare deschizându-se și am zărit o tânără subțirică, cu păr negru și o singură șuviță altă, coborânde în grabă treptele.

- Luc! strigă ea.

Cu un nod în gât mi-am dat seama că acum se cădea startul reuniunilor de familie. Oricât de mult mi-ar fi plăcut să nu ies niciodată din mașina aceea, nu mă aveam nici o soluție.

- Să nu te dezlipești nici o clipă de mine, i-am spus eu lui Natalie, deschizând portiera.

Ariana se apropie în fugă de mașină și sări în brațele mele înainte să apuc să închid portiera. Am simțit un val de căldură. Dintre toți membrii familiei, ea era preferata mea. Și de-abia dacă o văzusem în ultimii douăsprezece ani.

- Cât mă bucur că ai venit acasă! strigă ea în italiană, fără să se dezlipească de mine, după care mă cercetă din cap până-n picioare cu ochii ei mari și căprui. Dar să știi că tot sunt supărată pe tine că ai fost plecat atât timp.

- Știu, i-am răspuns eu în engleză, încercând să o includ și pe Natalie în discuție.

O văzusem cu coada ochiului coborând din mașină, uitându-se la noi.

- Ai îmbătrânit, îmi spuse Ariana, de data aceasta în engleză.

- Și tu te-ai înălțat.

Avea cel puțin 1,73 înălțime. Șuvița albă din părul ei devenise chiar mai vizibilă, alunecându-i pe partea stângă a feței, o trăsătură care o făcea, fără îndoială, să iasă în evidență. Ultima oară când venisem în Italia, în urmă cu trei ani, era la școală. Iar înainte de asta... oare cât timp trecuse de atunci?

La naiba! Nu o mai văzusem de șase ani. Pe atunci era o simplă adolescentă, cam de aceeași înălțime cu Natalie.

Am aruncat o privire spre Natalie, spunându-i:

- Ea este sora mea mai mică, Ariana. Cu toate că nu mai e așa mică cum mi-o aminteam eu. Aria, ea este Natalie.

Ariana mă prinse de după mijloc și ne-am îndreptat amândoi spre Natalie.

- *Mamma* mi-a zis că vii cu o fată, dar n-am crezut-o. Când se apropie de Natalie îmi dădu drumul și îi întinse mâna. Îmi pare bine. Luc n-a mai venit niciodată cu o fată acasă.

Natalie ridică din sprâncene și îmi aruncă un mic rânjet. Privirea aceea victorioasă mă stârni. Am tras adânc aer în piept pentru că o astfel de reacție avea să ne bage pe amândoi în încurcătură.

- Și mie, răspunse Natalie, strângându-i mâna. Aveți o casă superbă.

Ariana dădu să vorbească, probabil vrând să-i povestească despre istoria locului, dar înainte să apuce să scoată vreun sunet, ușile mari de la intrare se deschiseră din nou, iar restul familiei mele începu să apară pe scări.

- *Bastardo!* Dante veni în fugă spre mine și mă îmbrățișă cu căldură, cu ochii - unul căprui și unul verde - plini de entuziasm. Am crezut că ai murit și că ai ajuns în iad, mă șicană el în italiană.

Chiar eram în iad, mi-am spus eu. Sau pe punctul de a păși în el.

Am aruncat imediat o privire spre Natalie care stătea de vorbă cu sora mea. Ea era singura care mă ajuta

să nu-mi pierd mințile. Un înger într-o mare de depravare. Speram doar că avea să-și păstreze inocența și că vizita noastră aici nu avea să îi corupă bunătatea pe care o iubeam atât de tare la ea.

- N-am murit, am răspuns, tot în engleză, bătându-i pe Dante pe spate.

Și el crescuse. La cei douăzeci și patru de ani ai lui era aproape la fel de înalt ca mine. Părul lui ciuflit și silueta athletică rămăseseră la fel.

- Cel puțin, nu încă.

Am auzit pași coborând treptele și am zărit-o pe mama în spatele lui Dante. Întinse brațele spre mine și spuse:

- Uite-l și pe băiatul meu, zise ea în engleză. Vino să săruți pe *mamma* ta.

Ceva în sinea mea îmi spuse să o iau pe Natalie și să fug în direcția opusă, dar știam că eram deja prinși la înghesuială. Nu puteam să plec, la fel de bine cum nu puteam să renunț la poziția de la Covet. Și nu voiam să provoc probleme de la bun început. Era esențial să mă port frumos, ca să o țin în siguranță pe Natalie.

I-am dat drumul lui Dante și m-am îndreptat spre mama.

- *Mamma*.

Ea mă sărută pe amândoi obrazii, după care se uită la mine cu ochii ei palizi.

- Știam eu că ești băiat deștept, zise ea, după care îmi dădu drumul, iar în clipa aceea am observat o tânără blondă în spatele ei. Ea este Maricella. Prietena lui Dante.

Felul în care spuse cuvântul acela „prietena” îmi dădu clar de înțeles cine era femeia aceea pentru Dante. I-am strâns mâna, cu un nod în gât.

- Îmi pare bine.

- Și mie, răspunse Maricella, dar fără să-mi strângă mâna, ci făcu o scurtă plecăciune, având grijă să evite orice contact vizual.

Dar am văzut-o uitându-se cu coada ochiului la Dante și cum își coborî din nou privirea ca răspuns la discuția lor nerostită, după care se retrase în tăcere, de parcă nu se cuvenea să întrerupă reuniunea de familie.

Am aruncat o privire spre fratele meu, iar neliniștea din sufletul meu începu să se amestece cu o furie teribilă pe care știam că trebuia să o țin sub control. Dar adevărul era că nu o voiam pe fata aceea în preajma lui Natalie.

Nodul din gât aproape că nu mă lăsa să respir. M-am uitat spre Natalie care stătea, în continuare, de vorbă cu sora mea, întrebându-mă cât de departe aș fi putut să fug cu ea înainte să fim descoperiți. După care l-am auzit pe tatăl meu dregându-și glasul de la capătul treptelor, iar în clipa aceea am simțit că îngheț.

Am ridicat încet privirea spre el. Părul începuse să-i încărunțească, iar ochii lui, identici cu ai mei, cu același defect în irisul stâng, erau la fel de reci și de neiertători precum îmi aminteam. Îmi făcu semn să vin la el, de parcă aș fi fost un copil.

- Și iată cum se întoarce fiul risipitor, îmi zise el în italiană, pe un ton batjocoritor.

L-am lăsat, nu am spus nimic. Eram hotărât să nu provoc probleme.

- *Papa*. Arăți bine, i-am spus eu în engleză, pentru ca toată lumea să știe că vizita acesta trebuia să se desfășoare în engleză.

L-am lăsat să mă sărute pe obraz, dar nu ne-am îmbrățișat și nu dădu vreun semn de afecțiune la adresa mea, dar deja eram obișnuit. Eu eram păcătosul. Ingratul. Oaia neagră a familiei pentru că nu-mi dorisem niciodată viața aceasta. Și se bucura nespus să-mi reamintească acest lucru.

Urmă o lungă tăcere, timp în care am încercat să-mi controlez furia. Dante își dresă glasul și de-abia atunci mi-am dat seama că până și Natalie, și Ariana se opriseră din vorbit.

Am aruncat o privire spre Natalie, care stătea lângă sora mea și am spus:

- Vreau să vă fac cunoștință cu... La naiba! Nu voiam să o prezint drept iubita sau prietena mea. Nu voiam să știu nimic despre relația noastră, pentru că nu voiam să o corupă în vreun fel... Asistenta mea, Natalie. Natalie, deja ai făcut cunoștință cu sora și cu mama mea. Este Dante, fratele meu mai mic și tatăl meu, Antonio.

- Mă bucur să vă cunosc, zise Natalie, dând mâna cu Dante.

M-am abținut cu greu să nu mă arunc la gâtul fratelui meu când l-am văzut plimbându-și ochii pe trupul ei.

Din fericire, mama o luă de mână, o trase de lângă Dante și o pupă pe obraz.

- Bine ai venit. Cum a fost drumul?

- Plăcut. Puțin cam lung.

- În cazul ăsta, sunt sigură că ești gata pentru puțină distracție.

Am tresărit la auzul acelor cuvinte, după care am văzut-o pe mama întorcându-se spre tatăl meu.

- Antonio, salut-o pe Natalie.

Tata era un om masiv, la fel de înalt ca mine, dar cu umerii și mai lați. La cei șaiszeci de ani ai lui era într-o formă bună, probabil pentru că petrecea ore întregi plimbându-se prin livadă. Era la fel de intimidant pe cât mi-l aminteam. Am simțit un gol în stomac când am văzut-o pe mama împingând-o de la spate pe Natalie spre el.

Urmară momente tensionate în care tatăl meu o studie pe Natalie din cap până-n picioare. După o lungă tăcere sfâșietoare, spuse:

- Carevasăzică, ea este femeia care te ține departe de afacerile familiei. Bine ai venit la Castello Salvatici, domnișoară James.

- Mulțumesc, șopti Natalie, roșie în obraji când tata îi strânse mâna între palmele lui.

Nu-mi aduceam aminte să fi menționat numele de familie al lui Natalie în timpul ambuscadei de ieri, dar

nu mă mira deloc că tata îl aflase. Am tras adânc aer în piept, încercând în zahar să mă liniștesc, să nu reacționez în nici un fel. Dar nu-mi doream altceva decât să o eliberez din strânsoarea lui și să nu îl mai las niciodată pe nenorocitul acela să pună mâna pe ea.

- Hai, zise tata, dându-i, în cele din urmă, drumul. Îi puse mâna pe spate și o îndemnă să urce treptele, fără să se uite în direcția mea. Ai fost vreodată într-un castel italian?

- Nu, niciodată, răspunse Natalie.

- În cazul ăsta, zise el cu mândrie în glas și încă altceva, ceva care îmi ridică părul pe ceafă, trebuie să-ți facem un tur.

În clipa aceea mă lovi un val de adrenalină și am pornit în fugă pe scări, după ei. Odată ajunși în holul de la intrare, mama mă prinse de braț.

- Luciano, vino să mă ajuți cu ceva, zise ea, în italiană.

O panică imensă mă învălui, văzându-l pe tata împingând-o de la spate pe Natalie să intre în casă. Ariana probabil că văzu teama din ochii mei pentru că li se alătură imediat lui Natalie și tatălui meu, spunându-mi din priviri că nu avea să se dezlipească de ea.

Am răsuflet ceva mai ușurat văzându-i pe toți trei dispărând sub o arcadă. Dar încă nu eram bine. M-am uitat furios spre mama. Știam prea bine ce încerca să facă și nu-mi convenea deloc. Eram sigur că tata deja îi poruncise să îl lase singur cu Natalie.

- Ce vrei? am răbufnit eu, în engleză.

Mama se uită lung la mine.

- Ai grijă cum vorbești cu mine, tinere. Sunt încă mama ta.

Am tras din nou adânc aer în piept, simțindu-mă la fel de neliniștit.

- Îmi pare rău. Cu ce te pot ajuta?

Mama îmi aruncă o privire duioasă și mă luă de braț.

- Hai cu mine în bucătărie. Rosabel de-abia așteaptă să te vadă.

Rosabel era bucătăreasa noastră, și începuse să lucreze pentru părinții mei încă de când eram copii. Cu inima îndoită, am lăsat-o pe mama să mă poarte pe scări, traversând livingul și arcada care ducea spre bucătărie.

Adevărul era că Rosabel fusese ca o adevărată mamă pentru mine, mai mult decât femeia care era acum la brațul meu. Ea era cea care obișnuia să-mi dea pe furis dulciuri și, de fiecare dată când mă pedepseau pentru că nu făceam lucrurile ca la carte, Rosabel obișnuia să-mi strecoare cărți de joc și reviste de benzi desenate în închisoarea mea, ca să-mi distragă atenția. N-o mai văzusem de ani de zile. Ultima oară când venisem în Italia, îmi dădusem întâlnire cu tata la Roma, ca să evit iadul acesta, așa că eram nerăbdător să o strâng în brațe.

Dar eram încă neliniștit la gândul că tata era cu Natalie. Nu-mi puteam lua ochii de la ușă, sperând să se întoarcă din clipă-n clipă. De-abia călcasem pragul casei, iar nenorocitul acela deja o luase de lângă mine. Voiam să-i rup gâtul, să o iau pe Natalie de mână și să fug cu ea în lume. Doar că nu puteam să fac una ca asta.

Speram doar ca Ariana să rămână cu ei și să nu o scape din ochi pe Natalie.

Nu aveam nici cea mai mică poftă de mâncare.

În cinstea mea, Rosabel pregătise un adevărat ospăț, cu mai multe feluri de mâncare. *Antipasti* cu mezeluri și bruschete gătite cu usturoi și ulei de măsline din producția proprie, felul principal, *risotto* cu ciuperci sălbătice, felul doi, friptură de miel cu legume proaspete, platoul cu *formaggi e frutta*, cu brânzeturi și fructe din Toscana și desertul, preferatul meu, *tiramisu* și *cappuccino*.

Nu mi-am luat niciodată ochii de la Natalie care se așezase de partea cealaltă a mesei. Gustă din toate felurile, dar era clar că nici ea nu avea poftă de mâncare. Iar privirile neliniștite pe care mi se tot arunca nu ajutau cu nimic situația.

Nu apucasem să vorbesc cu ea între patru ochi după ce se întorsese din „turul” pe care îl făcuse cu tata și cu sora mea. Mi se păruse doar puțin agitată la masă, și nu aveam cum să-mi dau seama dacă tata îi spusese sau făcuse ceva care să o neliniștească sau dacă era atât de agitată pentru să simțea că sunt stresat. Ariana doar apucase să-mi spună că totul era bine.

Doar că acel „bine” nu avea cum să mă calmeze. Trebuia să o știu pe Natalie închisă în camera ei, sau urma să am un atac de cord.

– Natalie, zise mama din capul mesei, din dreapta mea. Ți place desertul?

– Ah, da, răspunse Natalie, lăsând lingurița pe masă. I-am văzut chipul la lumina lumânărilor, acolo, așezată lângă tata, cât mai departe de mine. Știam că locul ei fusese ales strategic, pentru ca tata să poată să stea de vorbă cu ea, fără întreruperi din partea mea. Îmi aruncă, din nou, o privire speriată, după care îi răspunse mamei mele:

– Da, e delicios. Am mâncat prea mult *risotto* și friptură.

Dar știam că era o minciună.

Mama îi zâmbi și mai luă o gură de tiramisu. Chiar dacă întreaga încăpere era scaldată în lumina lumânărilor, ceea ce îi conferea un aer relaxat, primitiv, eu eram cât se poate de încordat.

– Sunt sigură că nu ești obișnuită cu atâtea feluri de mâncare, zise mama. Am auzit că în America nu stați prea mult la masa.

– Așa este, răspunse Natalie, uitându-se lung la mine. Suntem tot timpul pe fugă.

Tata duse la gură cel de-al patrulea pahar de vin și se tolăni în scaunul din capul mesei, de lângă șemineu, fără să-și ia ochii de la Natalie, într-un fel în care mă înspăimântă.

– Mă minunez de fiecare dată când merg acolo. Americanii nu vor să înțeleagă că mâncarea trebuie savurată în tihnă.

- Asta pentru că viața e mai zorită în America decât aici, zise Dante, luând o gură ce cappuccino.

Maricella stătea la masă între Dante și tata, dar nu scosese nici un cuvânt, iar de fiecare dată când mă uita la ea o găseam cu privirea în jos. Natalie băgase și ea seama. De fiecare dată când se uita spre Maricella părea vizibil tulburată.

- Ei bine, mie îmi place foarte mult America, zise Ariana, savurându-și desertul. Mai ales în New York. Lucrum cum îți place apartamentul tău de pe Fifth Avenue? Benito mi-a povestit că ocupă tot etajul treizeci și cinci. De-abia aștept să-l văd.

Tata își îndreptă imediat privirea spre Ariana și îi spuse în italiană, pentru ca Natalie să nu înțeleagă:

- Nu ai ce căuta la New York.

Ariana se aruncă bosumflată în scaun, fără să se uite la tata. Îmi aruncă, în schimb, o privire care părea să spună „Vezi în ce condiții trăiesc?”

Totuși, eram de acord cu tata. În Italia, Ariana era în siguranță. Era protejată de familia noastră. Dar în New York ar fi putut să pățească orice.

Mi-a luat ceașca de cappuccino, dar am zărit-o pe Natalie uitându-se surprinsă spre mine. Nu-i spusese că locuiam într-un apartament extravagant cu vedere spre Central Park. Uram apartamentul acela la fel de mult cât îmi uram jobul la Covet, în principal pentru că unchiul meu cel depravat și vărul meu cel netrebnic locuiseră și ei acolo. Dar poate că...

Poate că dacă Natalie ar fi fost să locuiască în apartamentul acela cu mine nu ar fi fost chiar atât de îngrozitor.

- E bine, am răspuns eu, încercând să nu-mi fac planuri de viitor, nu încă. Trebuia, mai întâi, să trec de următoarele zile. De asemenea, nu voiam să mă gândesc la Benito, să știu unde se afla în clipa aceea depravatul acela. Îmi doream să nu-l mai văd niciodată în fața ochilor.

Natalie începu să caște și își duse repede mâna la gură. Când îl văzu pe tata uitându-se lung la ea, spuse:

- Îmi cer scuze. Încă nu m-am obișnuit cu cinele acestea târzii.

Slavă Domnului!

Primisem o porțiță de scăpare și aveam de gând să profit de ea. Era aproape ora unsprezece, și cina aceea îngrozitoare se întinsese pe patru ore.

M-am ridicat repede de la masă, aruncându-mi șervețul în farfurie.

- Dă-mi voie să te conduc în camera ta.

Natalie îmi zâmbi și se ridică în picioare.

- Mulțumesc pentru cină, a fost delicios.

- Măine o să facem un tur al proprietății și o să deguști din vinul nostru, zise tata, cu zâmbetul pe buze.

Nu era o invitație. Era un ordin și era clar după expresia de pe chipul lui Natalie că își dăduse și ea seama.

Încuviință și lăsă șervetul pe masă.

- Mulțumesc.

- Noapte bună, Natalie, îi ură mama.

L-am văzut pe Dante uitându-se la ea de parcă ar fi fost o bucată de carne, și de-abia m-am abținut să nu îl dau cu capul de pereți, de față cu părinții mei.

- Noapte bună, Natalie, îi ură și Ariana.

M-am oprit sub arcada care ducea spre scări, să o aștept pe Natalie. L-am auzit pe tata spunându-mi în italiană:

- În aripa de vest, Luciano. Să te întorci în zece minute.

Ticălosul! Aripa de vest era pustie, toată familia stătea în aripa de sud. Tata o izola în mod intenționat de mine și mă soma înapoi ca să se asigure că înțelesesem mesajul. Mă cuprinse din nou un atac de panică, încercând să-mi amintesc care camere din aripa de vest aveau încuietoare la ușă.

Nu i-am spus nici un cuvânt pe drum, de teamă ca nu care cumva să stea cineva la pândă, dar știam că era neliniștită. Bagajul ei ne aștepta deja la capătul treptelor

și l-am luat din drum, cu toate că aș fi vrut să o iau pe ea de mână. Eram atât de aproape de ea aș fi vrut să trag lângă mine, dar am preferat să nu o fac, în caz că eram urmăriți.

Am ales ultima cameră de la capătul coridorului pe dreapta. Am deschis ușa și am aruncat o privire înăuntru.

După cum mă așteptam, camera era liberă. Ferestrele dădeau spre o terasă de piatră, din curtea în formă de U. Am tras bagajul după mine, am verificat ca încuetoare să funcționeze și i-am făcut loc să intre. Funcționa dar știam că tata avea și el cheia.

Natalie păși în urma mea și exclamă:

- Uau! Își îndreptă privirea spre patul imens cu baldachin roșu și apoi spre șemineul întunecat, în fața căruia se aflau o canapea și două fotolii confortabile. Fiecare încăpere e mai frumoasă decât cealaltă.

Mie nu mi se părea. Camerele din aripa de nord nu erau nici pe departe la fel de frumoase ca acelea din aripa de sud, iar fiecare reușea să-mi întoarcă stomacul pe dos. Dar am ales să nu-i spun și ei asta.

Am închis ușa în urma noastră și am lăsat valiza la marginea patului.

- Despre ce ai vorbit cu tata în timpul turului?

- Mi-a povestit despre istoria castelului.

- Doar atât?

- Da.

- Și ce i-ai spus despre noi?

- Nimic.

- Nimic? am întrebat-o, uitându-mă fix în ochii ei.

Ea clătină din cap că nu.

- M-ai prezentat drept asistenta ta. Am presupus să nu vrei să le spun nimic despre noi.

Fără să-mi iau mâna de pe valiza ei, am închis ochii, trăgând adânc aer în piept. Dar timpul nu era în favoarea mea, și știam că tata mă aștepta la masă și că trebuia să mă întorc cât de curând, altfel avea să reacționeze urât.

-Încuie ușa în urma mea, i-am spus eu, ieșind pe hol, și trage biroul în fața ușii, pentru siguranță. Să ții și ferestrele închise.

Natalie mă prinse imediat de braț, oprindu-mă în loc.

-Stai puțin! Vrei să trag biroul în fața ușii? Acum chiar trebuie să-mi spui ce se petrece. Bântuie vampiri sau monștri în castelul ăsta? Ar trebui să-mi fie frică?

Am simțit un gol în stomac. Știam că ea glumea, dar situația noastră nu era deloc amuzantă.

-Vampiri, nu.

Natalie se uită lung la mine, din ce în ce mai îngrijorată.

Știam că eram criptic și nu-mi plăcea deloc să știu că atitudinea mea o tulbura și mai tare, dar nu era deloc ușor să-mi dau seama ce să-i spun ca să o țin în siguranță, dar să nu o ia totuși la fugă.

-Ce naiba se întâmplă aici? șopti ea. De ce ești atât de neliniștit? Gio nu e aici. Luc, știu că nu te înțelegi bine cu tatăl tău, dar familia ta pare drăguță.

-Natalie, nu-i cunoști pe ai mei. Nu știi de ce sunt în stare. Monștrii vin în diferite forme, dar, crede-mă, există. Chiar există, chiar în casa asta. Așa că trebuie să asculți de mine. Închide ușa și toate ferestrele, trage biroul în fața ușii și să nu dai drumul nimănui în afară de mine.

Natalie se făcu albă la față, și am simțit că mi se sfâșie inima când am văzut cât era de speriată, dar era mai bine să fie speriată. Nu voia să priceapă, și eram hotărât să nu pățească nimic din cauza mea.

În același timp, nu voiam să stea cu sufletul la gură sau să se poarte ciudat cu familia mea. Așa că am sărutat-o pe frunte și i-am spus pe un ton ceva mai blând:

-Uite ce, trebuie doar să faci ce-ți spun eu, bine? O să mă simt mai bine știind că ești în siguranță.

Aș fi vrut să o sărut. Aș fi vrut să o iau în brațe și să nu-i mai dau niciodată drumul. Dar m-am dezlipit ușor de ea.

- Vin mâine-dimineață să te iau.

- Mâine-dimineață? mă întrebă ea. Vrei să spui că nu dormi cu mine?

- Mama e... mai de modă veche.

Nu era tocmai o minciună. Mama era o persoană extrem de religioasă, probabil pentru că spera că o dată petrecută în capela familiei avea să șteargă cu buretele toate păcatele care se întâmplau în jurul ei. Nu știam ce motive avea. Nu mă interesa. Nu o întrebasem niciodată.

- Luc, stai!

Mă luă din nou de mână, din pragul ușii. Atingerea ei mă invadează cu un val de căldură și aș fi vrut să simt mâinile pe tot corpul, dar nu aveam timp să fac așa ceva.

- Ce e?

Ea se uită lung la mine cu ochii aceia albaștri în care aș fi putut să mă pierd pe vecie, ochii aceia care ar fi putut să ne nimicească pe amândoi.

- Nu e cazul să-ți faci atâtea griji în privința mea.

Chiar credea că-mi făceam griji în privința ei? Nu eram doar îngrijorat, eram de-a dreptul înspăimântat. Dar nu puteam să i-o spun. Speram doar că avea să asculte de mine.

- Atunci fă ce-ți spun eu și totul o să fie bine.

M-am retras din strânsoarea ei delicată și am deschis ușa. Odată ajuns de cealaltă parte a ușii am așteptat cu inima bubuind. Câteva clipe mai târziu am auzit încuietoarea, urmată de un alt zgomot puternic, ceea ce însemna că ascultase de mine și că târâse biroul în fața ușii.

Am răsuflet ceva mai ușurat, după care m-am îndreptat din nou spre sufragerie, ca să aflu pentru ce naiba mă somase tatăl meu. Speram doar că voia să stea de vorbă cu mine și cu Dante și nu altceva.

Altceva care mă înspăimânta cu toată ființa mea.

Ar fi trebuit să stau departe de ea, dar simțeam chemarea ei. Chiar dacă știam că ar fi fost mai bine pentru amândoi să păstrăm distanța, nu puteam să o fac. Trupul meu avea nevoie disperată de ea. Eu aveam nevoie de ea, era ca un drog pentru mine. Orice gând rațional, orice plan era dat uitării, căci aveam o singură dorință în minte.

Pe ea.

Cu toate acestea, nu eram nebun. Știam cât era de periculos. Așa că am așteptat.

Din fericire, tata mă chemase doar ca să stăm de vorbă despre *Covet*. După ce am băut un pahar de coniac cu el și cu Dante, le-am urat noapte bună mamei și surorii și am mers la culcare în aripa de sud. După care am rămas întins pe pat până ce i-am auzit pe părinții și pe frații mei mergând și ei la culcare. Ba chiar am mai așteptat puțin, ca să mă asigur că adormiseră.

Pe la două dimineața mi-am făcut curaj să ies în cameră. Întreaga casă era cufundată în liniște și întuneric. Nu eram la fel de prostuț ca în adolescență, când mă strecurasem ultima oară în aripa de nord și încercasem să cobor gardul, reușind aproape să-mi rup gâtul. Deja îmi imaginam cum ar fi fost ca părinții mei să-mi găsească trupul de dimineață. Și-ar fi dat imediat seama ce făcusem. Dar primejdia aceea mă făcea să tânjesc și mai mult după Natalie.

Am intrat în balconul ei ca să descopăr că lăsase ușa deschisă. Eram furios că nu ascultase de mine și, în același timp, mi se păru atât de excitant.

Am deschis ușa, cu sufletul la gură, după care am încuiat-o cu cheia. În cameră era liniște. Am aruncat o privire spre biroul lipit de ușă și apoi spre patul imens, gol, cu așternuturile trase. Am zărit lumina aprinsă pe sub ușa de la baie. Am auzit apa curgând și mi-am imaginat-o în cadă, goală, iar gândul acela îmi stârni bărbăția.

M-am apropiat ușor de ușă și am deschis-o larg. Era exact cum mi-o imaginasem, tolănită în cadă, odihniindu-și capul pe marginea căzii, cu ochii închiși. Părul mătăsos prin care de-abia așteptam să-mi trec degetele era prins într-un coc, cu câteva șuvițe ude pe gât. Picăturile de apă străluceau pe pielea ei catifelată lumina mai multor lumânări, și am simțit parfum de levănțică.

Mi-au fugit imediat ochii spre apa care curgea în cadă. De fiecare dată când trăgea aer în piept îi zăream sfârcurile rozalii ieșind la suprafață. Am auzit-o gemând de plăcere în timp ce se mângâia cu pasiune între coapse, iar imaginea aceea mă făcu să explodez.

Eram atât de excitat. Am pășit tiptil, până am ajuns în spatele căzii. Natalie nu mă auzi, și pe măsură ce mă apropiam de ea, o vedeam cum își mișca mâna din ce în ce mai repede pe sub apă.

La naiba! Eram deja în extaz, doar uitându-mă la ea în timp ce se satisfăcea. Speram că se gândea la mine în timp ce se atingea.

Am îngenuncheat pe jos lângă ea și am tras adânc aer în piept, savurând mireasma încântătoare, combinația de grepfrut și miere care mă făcea să o doresc cu disperare. Mi-am șters palma umedă pe blugi, după care i-am acoperit gura.

Natalie făcu ochii mari, cu sufletul la gură. Tresări în cadă, stropind cu apă pe jos și își scoase mâna dintre coapse, încercând să se ridice în picioare.

Am apucat-o cu cealaltă mână, prinzând-o de sân, obligând-o să nu iasă din cadă. Tresări din nou, încercând să se elibereze din strânsoarea mea, dar nu aveam de gând să o las. Am luat-o în brațe și i-am șoptit ușor la ureche:

- Ce fată obraznică! Nu ai voie să faci asta fără mine.

Înlemni, trăgând adânc aer în piept, și i-am simțit sânul umflându-se sub palma mea. Am auzit-o încercând să vorbească printre degetele mele, iar șoapta ei mă excită

și mai tare, mai ales când am auzit dorința din acel singur cuvânt:

- Luc.

- Da, eu sunt, i-am șopti, eliberându-i ușor sânul și prinzându-i sfârcul între degete. În clipa aceea își arcuri spatele și își lăsă capul pe umărul meu. I-am luat mâna de la gură și am dus-o la celălalt sân, masându-l ușor, până i se iviră prin apă sfârcurile doritoare. Arată-mi ce făceai, *angioletto*.

Gemând de plăcere, își băgă din nou mâna în apă și și-o strecură între picioare. I-am cercetat fiecare mișcare, urmărind-o cum își vârî degetele înăuntru, mângâindu-și clitorisul.

- Ah, ce obraznică ești, i-am șoptit la ureche, fără să-mi pot lua ochii de la ea. Ți place?

- Da, suspină ea.

- Cât de tare îți place?

Își lipi capul de umărul meu, găfâind de plăcere în timp ce se atingea.

- Foarte tare.

Știam că îi plăcea la nebunie. Îi simțeam trupul unduindu-se, încercând să se elibereze. Îmi simțeam erecția în pantaloni, disperată să iasă. Să o pătrundă. Adânc.

Mi-am lăsat mâna să alunece pe abdomenul ei, tot mai jos. Ea se cutremură, iuțind atingerile.

- Spune-mi la ce te gândeai înainte să te prind, obraznico.

- La tine, gemu ea.

- La mine? am întrebat-o, aplecându-mă ușor ca să o pătrund cu degetele. Ea scoase un icnet de plăcere și se ridică ușor, dar am avut grijă să mă mișc încet, deloc grăbit, în timp ce ea se mângâia. Și ce făceam?

- Mă atingeai.

- Unde?

- Aici, șopti ea, frecându-se de mâna mea.

- Spune cu voce tare.

Ea începu să găfâie și mai repede la gâtul meu.

- Mă atingeai la părțile intime. Mă atingeai aici.

Mi-am retras mâna, privând-o de atingerea aceea după care știam că tânjea.

- Nu. Spune cum o spun eu. Cum îmi place mie să aud. Spune-mi unde te mângâiam cu degetele acele: obraznice.

Suspină și se făcu roșie în obraji. Chiar și după ce-mi oferise, după toate felurile în care mă lăsase să o ating, încă o făceam să roșească. Iar gândul acela mă excită teribil.

Am simțit-o înfiorându-se.

- La... păsărică, îmi șopti ea. Mă mângâiai la păsărică

Am simțit că înnebunesc la gândul de a o simți strângându-se în jurul meu. Mi-am lăsat degetele să mă aluneca puțin, spre deschizătura ei și am întrebat-o:

- Și ce altceva mai făceam, *angioletto*?

Gemu și își ridică ușor șoldurile, disperată să mă simtă în interiorul ei.

- Eram împreună.

- Doar atât? am întrebat-o, pătrunzând-o doar puțin cu vârful degetului. Ea suspină de frustrate și începu din nou să-și miște șoldurile, dar mi-am retras ușor degetele, știind prea bine că asta avea să-i intensifice plăcerea, să își dorească mai mult. Spune-mi ce făceam cu adevărat. Spune-mi ce vreau să aud și o să-ți dau tot ce-ți dorești.

- Luc... te rog.

Se ridică din nou spre mâna mea, dar eu de-abia dacă am atins-o, hotărât să nu o ating cum tânjea să fie atinsă până nu-mi spunea exact ce voiam să aud.

- Spune-mi, Natalie.

Ea înghiți în sec și își frecă nasul și buzele de gâtul meu, iar răsufletarea ei fierbinte mă cutremură.

- Mă foloseai, mă controlai, făceai tot ce voiai cu mine.

- Și ce altceva? am întrebat-o, atingând-o cu vârful degetului. Spune-mi ce făceam.

- Oh, da... Luc, gemu ea, strângându-se udă în jurul degetului meu, încercând să mă prindă tot mai adânc.

- Spune-mi.

Continua să-și unduiască trupul, stropind cu apă pe jos.

- Mă posedai.

Am simțit focul care îmi ardea în vene. Mi-am retras degetele, după care am pătrunsă adânc cu două, până am auzit-o gâfâind.

- Da, asta făceam, i-am șoptit în ureche, continuând să o pătrund cu degetele, din ce în ce mai adânc, în timp ce îi frecam sfârcul între degete cu cealaltă mână. Eu sunt stăpânul tău. Ești a mea și doar a mea. Freacă-ți clitorisul mai repede. Simte cum pun stăpânire pe trupul tău. E al meu. Eu îți spun când să termini. Vrei să termini, *angioletto*?

- Ah... Mâna ei prinse viteză în timp ce eu continuam să mângâi locul acela special, în adâncul ei. Da, da... te rog, da.

- Fă-o. Vreau să te aud țipând.

În clipa următoare se cutremură, își încordă atât de tare trupul că nu-mi doream altceva decât să i-o trag în disperare, că o simt pulsând în jurul meu, așa cum pulsa acum în jurul degetelor mele.

Când ajunse la orgasm tresări cu putere, vărsând apă pe jos. Dădu capul pe spate și țipă de plăcere. Cu inima bubuind, i-am eliberat sfârcul și i-am dus repede mâna la gură ca să înăbuș zgomotul. Continuă să pulseze în jurul degetelor mele, savurându-și extazul, după care se relaxă în apa caldă, până ce lăsă în urma ei un înger frumos, sleit de puteri.

- *Dio dannato*, am suspinat, retrăgându-mi ușor degetele din încleștarea ei. Mi-a plăcut la nebunie. Singurul lucru care îmi place mai mult decât să te văd să ai orgasm e să te aud când ești în extaz.

Suspină ușor și se întinse pe o parte în cadă. Își înalță capul și mă sărută, un sărut seducător care mă întărește și mai tare.

Mi-am înfipt limba în gura ei, disperat să o devo rez. Am cuprins-o de după talie și m-am ridicat de jos,

cu ea în brațe. Mă apucă imediat de după umeri și rămase în picioare, în casă. Mi-am lăsat mâinile să-mi alunec pe trupul ei ud și am apucat-o de fund. Ea gemu de plăcere în gura mea și mă sărută și mai adânc. Disperat să o pătrund, am ridicat-o din cadă. Ea își încolăci picioarele acelea sexy în jurul meu și continuă să mă sărute în timp ce o purtam în brațe în pat.

- Luc... șopti ea, încercând să mă dezbrace. Am nevoie de tine.

Am gemut de plăcere pentru că și eu aveam nevoie de ea. Chiar acum.

Am lăsat-o să coboare din brațele mele și să mă dezbrace de cămașă, după care începu din nou să mă sărute cu limba aceea fierbinte, încercând să-mi dea și pantalonii jos. Am sărutat-o și eu cu aceeași pasiune, frecându-i sfârcurile. Ea suspină și trase de pantaloni ca să-mi scoată bărbăția doritoare. După care mă cuprinse cu o mână și începu să mă mângâie.

- *Cazzo*, nu mai pot aștepta.

I-am eliberat sfârcurile, mi-am luat un prezervativ din buzunar și m-am aruncat cu ea pe pat. Ea se prăbuși peste mine, dar își reveni repede. Îmi luă repede prezervativul și se desprinse din sărutare doar când să deschidă ambalajul cu dinții, după care mi-l puse și mă încălecă.

Am prins-o de talie, abținându-mă cu greu să nu o penetrez adânc, când mă așeză la deschizătura ei fierbinte. Își sprijini mâinile de umerii mei și când se uită la mine cu privirea aceea plină de pasiune, cu o sete nebună în ochi, am știut că era doar pentru mine.

- Natalie, nu te grăbi. Încet

Ea scutura din cap și se împinse în șoldurile mele, încercând să mă cuprindă adânc.

- Nu, Luc, repede.

I-am prins încheieturile și i-am dus mâinile la spate. În clipa aceea m-am îngropat în ea, făcând-o să suspine, atât de pătrunsă de sentimentele acelea, că nu mai avea cum să se împotrivescă. I-am cuprins încheieturile într-o mână, m-am ridicat în fund, iar cu cealaltă

am apucat-o de maxilar. După care am început să mă unduiesc ușor în ea, ca să-i demonstrez că tot eu eram la conducere, chiar dacă ea era deasupra.

- Spune-mi că vrei încet, *angioletto*. Atât de încât cât să simți cum îți devorez sufletul.

Mi-am lipit buzele de gura ei, după care i-am dat drumul și am început să-mi plimb buzele pe obrazii ei, pe urechi, pe gât.

Suspină de plăcere, și i-am simțit mușchii relaxându-se, am văzut-o dându-și capul pe spate. I-am simțit trupul dăruindu-mi-se.

- Ah, da, am șoptit, mișcându-mi șoldurile sub ea, din ce în ce mai adânc. Simți cum îți posed trupul? Simți cum îți dau tot ce ai nevoie? Am întins mâna spre ea și i-am băgat două degete în gură. Udă-le bine. Ea începu să-mi sugă degetele în timp ce o țineam încă prizoniera mea, pătrunzând-o tot mai adânc. Linge-le.

După ce am simțit că erau cu adevărat ude, le-am scos și mi-am dus mâna la spatele ei și apoi le-am înfipt ușor între buclele ei.

- Ești a mea, Natalie, i-am șoptit la ureche. Vreau să te aud, i-am spus sărutând-o pe gât în timp ce degetul mijlociu alunecă tot mai jos, spre anus. Vreau să aud că ești a mea.

- Oh, Dumnezeu, Luc...

Am simțit-o strângându-se în jurul penisului meu. O țineam de mâini la spate, era neputincioasă, tot ce putea să facă era să-și unduiască șoldurile. Am început să-i sărut din nou gâtul, să ling, să sug din ea, după care am pus mai multă presiune pe centrul acela de plăcere.

Mi-am împins puțin degetul înăuntru, simțind cum fiecare mușchi din corpul ei se încordează, mai ales în jurul bărbăției mele.

- Ah... Dumnezeu, spuse ea, gâfâind.

Am continuat să o pătrund ușor cu degetul, având grijă să nu îi dau prea mult, prea repede, dar senzația aceea dublă o înnebuni. Gemu de dorință și mă sărută,

frecându-se de mine. Gemetele ei de plăcere erau atât de incitante. Planul meu de a o pătrunde încet se năruie.

I-am eliberat încheieturile și am apucat-o de talie după care m-am împins cu putere în ea, exact în punctul G. Ea mă prinse disperată de umeri, înfigându-și unghiile în mine, călărindu-mă cu patos. Mi-am vârât și mai adânc degetele în fundul ei, ceea ce o făcu să țipe și mai tare. Am pătruns-o cu sălbăticie, de ambele părți, iar icnetul pe care îl scoase mă anunță că era aproape de orgasm.

Voiam să-i ofer cel mai intens orgasm de până acum, dar eram și eu la fel de aproape. Aproape că am țipat când am simțit-o încolăcindu-se în jurul meu, știind prea bine că nu mă mai puteam abține.

- Dio, am gemut eu, printre sărutări. Hai. Vino cu mine. Ia-mă cu tine.

- Oh, Luc... da, da, da. Nu te opri. Acolo, da, chiar acolo.

Am simțit cum explodez auzind-o rostindu-mi cu disperare numele, implorându-mă să o ridic la cer.

Mă cuprinse un val de electricitate. Mi-am luat mâna de pe talia ei, am prins-o de ceafă și am prins-o într-o sărutare pătimașă, ca să îi înghit țipătul de extaz. Iar când se întâmplă, când se lasă pătrunsă de orgasmul acela intens, când începu să pulseze în jurul meu, am explodat și eu într-un val de căldură și energie care mă devoră din interior, până am rămas singuri, unul în brațele celuilalt.

La un moment dat, probabil că ne prăbușiserăm în pat pentru că, în clipa în care am deschis ochii mi-am dat seama că eram întins pe spate, cu Natalie zăcând dezbrăcată deasupra mea.

- Dumnezeu, zise ea, gâfâind la pieptul meu. Ce mi-ai făcut?

Am zâmbit și mi-am retras mâna dintre buclele ei, odihnindu-mi palma pe spatele ei asudat.

- Te-am posedat.

- Nu am crezut că o să-mi placă.

Dar eu știam că urma să-i placă. Eram sigur că avea să-i placă chiar mai mult și de-abia așteptam să repetăm experiența. Dar nu acum.

Realitatea mă lovi din plin.

Nu avem nici cea mai vagă idee cât era ceasul, dar zorii zilei erau aproape, la fel și toate lucrurile de care încercam să o apăr.

- Ai lăsat ușa de la balcon descuiată și larg deschisă. Ți-am spus să o încui.

- Era cald. Nu-i nici un aparat de aer condiționat în camera asta.

Se cuibări în brațele mele. Dumnezeu, îmi plăcea la nebunie să o simt la pieptul meu. Aș fi dat orice să adorm acolo, dar nu puteam.

- Natalie, dacă nu asculți de mine, va trebui să suporti consecințele.

- Consecințe precum cele de mai devreme? mă întrebă ea, cu zâmbetul pe buze.

La naiba! Îmi plăcea la nebunie cât de sensibilă era la atingerea mea. Îmi plăcea la nebunie cât era de orgasmică. Îmi plăcea că mă lăsa să fac orice-mi trecea prin minte și că se simțea bine de fiecare dată.

Și ardeam de nerăbdare să-i arăt și alte obrăznicii.

Dar nu acum.

- Vorbesc serios.

Se ridică ușor și se uită lung la mine. Era roșie în obraji, avea buzele umflate de la sărutările mele și am citit pasiunea fără margini din ochii ei. Nici o urmă de teamă în ochii aceia albaștri.

- Foarte serios, mă tachină ea. Hai, spune-mi din nou cât de serios ești.

Fata aceea mă făcea să zâmbesc, fără să-mi dau seama de ce. Un val de dorință puse din nou stăpânire pe mine, pe trupul meu, așa cum tocmai pusesem eu stăpânire pe trupul ei. Înainte să mă mai pot abține, am aruncat-o pe spate și mi-am înfipt dinții în gâtul ei, după care am pătruns-o din nou, știind prea bine că nu aveam timp pentru o a doua partidă, că trebuia să-mi schimb

prezervativul, că femeia aceasta făcuse un alt om din mine. Dar, la naiba, nu voiam să mă opresc.

- Cazzo, ce fetiță obraznică.

Ea își încolăci picioarele în jurul meu și îmi prinse chipul între palme.

- Dă-mi o lecție. Chiar acum. Te vreau, îmi șopti ea sărutându-mi buzele. Mi-e dor de tine. Rămâi cu mine în noaptea asta și am să-ți dau tot ce vrei,

Am suspinat în sărutarea ei, neputând să mă mai ațin. Eram pierdut în ea. Eram pierdut în sufletul ei pentru care lumina întunericul din mine. Atât de pierdut încât mi-aș fi dorit să nu mă găsesc niciodată.

Atât de pierdut încât ceva în sinea mea îmi șopti că, dacă nu eram atent, riscam să nu zăresc umbrele care pândeau în întuneric, să o fure de lângă mine.

capitolul 18

Natalie

Luc se strecurase din pat chiar înainte să se crape de ziuă. Am încercat să îl țin lângă mine, dar eram atât de obosită după partida de noaptea trecută că nu am avut energie să îl trag înapoi.

Mă sărută pe frunte, trimițându-mi fiori pe șira spinării, după care plecă pe unde venise, prin balconul de la etajul al doilea. Dar nu înainte să-mi poruncească din nou să închid toate ușile și ferestrele ca să nu între nimeni peste mine.

Îi aruncasem un „Da, domnule” plictisit, după care mă cuibărisem din nou în perna mea. Doar că acum, la lumina zilei, mă întrebam de ce îi era atât de teamă.

Familia lui părea destul de drăguță. Am petrecut un mic dejun plăcut în compania mamei și surorii lui. Prietena lui Dante era destul de tăcută și puțin ciudată, dar fratele mai mic al lui Luc îmi povestise despre rebelul Luc din adolescență, care obișnuia să fugă noaptea de acasă și să dea de belele. Chiar și tatăl lui, care era, fără doar și poate, la fel de intimidant ca Luc, se comportase frumos față de mine, povestind despre New York la masă.

Nu văzusem nici o amenințare precum cea a fanaticilor din Roma. Nu simțeam nici o amenințare din partea familiei lui Luc. El era singurul care părea preocupat și irascibil.

Seara trecută aș fi vrut să-l întreb ce se petrecea cu adevărat, dar de-abia dacă mă lăsase să respir, darămite să scot vreo vorbă. Când venise în camera mea îl simțisem atât de doritor, simțisem din partea lui o disperare pe care nu o mai văzusem până atunci la el. Nu era pur

și simplu îngrijorat pentru siguranța mea. Ci era ca cum se temea că, prin simpla mea prezență acolo, nu aveam să-mi mai doresc să fiu cu el.

Am doua zi, tatăl lui Luc mă invită la o plimbare prin grădina cu măslini. Cum și-ar fi putut închipui vreodată ca aș putea să vreau să nu mai fiu cu el? Era înnebunită după el. Atât de înnebunită eram după el, că îmi lipseam fundul de șoldurile lui în timpul turului în graț prin podgorie. Atât de nebună eram după el că mă prefăcusem interesată de butoaiele de vin doar ca să apar să îl fur de la degustarea de vinuri Salvatici și să îl sărut cu disperare. Era atât de înnebunită după el, că după ce toată lumea ieșise din pivniță, îl trăsesem după mine înapoi în întuneric, mângâindu-i trupul, alintându-i buzele până ce ajunseseam atât de excitată și umedă că de-abia dacă mă mai țineam pe picioare. Chiar și acum, în timp ce ne plimbam împreună printre copaci, căldura și parfumul lui îmbătător mi se păreau atât de incitante, că aș fi dat orice să-l pot atinge, să-l pot săruta, să mă dăruiesc lui în toate felurile imaginabile.

Cum și-ar fi putut închipui vreodată ca aș putea să vreau să nu mai fiu cu el? Eram obsedată de el. Eram obsedată și îndrăgostită până peste cap de el, chiar dacă el nu se credea demn de dragostea mea.

Când ne-am întors în grădina casei, am dat peste și mai mult vin, mâncare și alți oameni pe care nu îi cunoscusem încă. Mai multe mese fuseseră pregătite în curte, iar pe fundal se auzea o orchestră formată din trei membri care cântau piese tradiționale italienești.

L-am observat pe Luc încordându-se când se văzu față-n față cu mulțimea, dar se grăbi să-și ascundă neliniștea, zâmbindu-le și îmbrățișându-le pe doamnele mai în vârstă, strângându-le mâna bărbaților. Doi bărbați în mod deosebit se păreau că reușiseră să-l neliniștească mai mult decât ceilalți. Unul care părea de-o vârstă cu tatăl lui Luc și un altul era mult mai tânăr, cu păr lung și brunet, prins într-un coc și cu doi ochi negri care nu stăteau o clipă locului.

Dar nu am apucat să stau de vorbă cu ei, pentru că Luc veni să-mi aducă un pahar de Chianti și să mă ducă cât mai departe de ei. În următoarea oră îmi făcu cunoștință cu unchii, mătușile și verii săi, atât de mulți la număr, că nu am putut să le rețin numele. Toți păreau fericiți că Luc se întorsese acasă. Și erau nerăbdători să facă cunoștință cu mine, asistenta lui. Și fiecare dintre ei mă întâmpină cu un zâmbet complice, pentru că își dăduseră seama că eram mult mai mult de-atât.

Eu mi-am savurat vinul și le-am zâmbit tuturor. Dar, dat fiind faptul că majoritatea conversațiilor se desfășurau în italiană, nu avem nici cea mai mică idee despre ce se discuta. I-am căutat cu privirea pe cei doi bărbați care îl necăjiseră pe Luc mai devreme, dar nu i-am mai văzut, probabil plecaseră. Așa că am hotărât să rămân cu ochii pe Luc.

M-am uitat la felul acela hipnotizant în care se mișcau buzele lui atunci când vorbea. M-am concentrat pe pielea lui bronzată, pe ridurile care i se formau în jurul ochilor când zâmbea. M-am uitat vrăjită spre palmele lui mari de fiecare dată când gesticula cu ele, care mă duceau cu gândul la toate atingerile lui erotice din timpul turului de astăzi, când eram feriți de privirile celorlalți. Iar de fiecare dată când îi vedeam fundul ferm și blugii mulați, de fiecare dată când își mișca brațele sau umerii în tricoul negru, îmi aduceam aminte cu câtă ușurință mă purtase în brațe noaptea trecută, cum mă aruncase pe pat, cum îmi prinsese mâinile la spate și cum mă satisfăcuse în feluri atât de păcătoase, simțeam cum toate părțile pe care le ținusem ascunse începeau să iasă la suprafață, dezgolindu-mă în fața lui, eliberând ceva în mine despre care nici măcar nu știam că fusese ținut închis.

Oare era nebunie? Oare dădeam dovadă de inconștiență? Poate că da. Dar nu-mi păsa. Voiam mai mult, tot mai mult. Îl voiam pe el. Era la doar câțiva pași de mine, stând de vorbă cu un cuplu de bătrânei, și am simțit

un val arzător de dorință. Îl voiam. Acum, chiar acum. Acum, în mijlocul petrecerii.

Am dat paharul de vin pe gât și l-am lăsat pe masă. El întoarse privirea spre mine, de parcă m-ar fi simțit. Mi-am lins buzele și i-am făcut semn spre o arcadă de la una dintre cele trei clădiri care împrejmuiau curtea despre care îmi spusese mai devreme că ducea în fața castelului. M-am uitat din nou spre el, comunicându-i prin semne.

El înțelese mesajul, era clar după privirea aceea plină de pasiune și după felul în care își încordă maxilarul.

Mă cuprinse un sentiment de putere, putere și excitație. Le-am zâmbit femeilor din jurul meu și m-am retras ușor, îndreptându-mă spre arcadă. Mi-am simțit sfârcurile doritoare pe sub rochia cu imprimeu floral cu care eram îmbrăcată. Nu fusesem niciodată atât de excitată. Nu fusesem niciodată atât de udă. Am trecut pe sub arcadă, disperată după atingerea lui, și am luat-o la stânga, traversând coridorul slab luminat care ducea spre pivniță.

Am auzit pași în urma mea. Inima începu să-mi bată din ce în ce mai tare, simțeam focul care îmi ardea în vene. Lumina începu să pălească, după care am luat-o din nou la stânga și m-am oprit.

Eram sigură că nu mă văzuse nimeni plecând, așa că mi-am lipit spatele de pereții reci și am rămas la pândă.

Era întuneric, atât de întuneric că de-abia dacă vedeam ceva. Dar asta mă făcu și mai receptivă la propria plăcere. Brusca, am început să simt mireasma aceea de nucagai și vin. Și parfumul îmbătător al lui Luc, de iasomie, mosc și rom. Degetele începură să-mi tremure pe perețele de cărămidă. Îl așteptam cu sufletul la gură. Trupul meu tânjea după atingerea lui.

- Ți-am spus să nu pleci de una singură, zise el, cu glasul lui dur, dar atât de senzual, care îmi pătrunse pe sub piele.

- Nu sunt singură, sunt aici cu tine.

- Așa e, răspunse el, pe un ton vizibil nervos. Și dacă nu aș fi venit după tine?

Căldura lui mă înfioră, spunându-mi că era aproape, atât de aproape. Am tras adânc aer în piept, savurând mireasma lui, cutremurându-mă.

- Dar ai venit.

Îl așteptam să mă sărute, să mă atingă, cu sufletul la gură. Trecură câteva secunde lungi în care îmi simțeam inima bătând cu putere. Chiar când eram pe punctul de a mă arunca în brațele lui, i-am simțit buzele pe ureche.

- Locul ăsta obișnuia să fie închisoare, își șopti el la ureche, cu răsufierea încărcată de dorință. Încă mai sunt aici inele zidite în pereți de care atârnau prizonierii care meritau să fie pedepsiți. De-aia m-ai ispitit aici, *angioletto*? Pentru că ești o fată rea care trebuie să fie pedepsită?

Ah, da...

Am închis ochii, aproape alunecând la picioarele lui. Eram îndrăgostită de bărbatul acela. Atât de îndrăgostită că nici măcar nu-mi păsa că avea loc o petrecere la doar câțiva pași de noi.

M-am dezlipit de perete și m-am lăsat învăluită de căldura lui delicioasă. Mi-am înfipt degetele în abdomenul lui musculos și mi-am vârât nasul și buzele în gâtul lui ispititor.

- Da, am șoptit, sărutându-i gâtul, plimbându-mi limba pe el până începu să suspine de plăcere. Vreau să mă atingi. Nu mai suport. Trebuie să te simt în mine. Cum vrei tu. Trebuie să fiu cu tine chiar acum.

Î-am simțit pieptul încordându-se sub degetele mele, după care mă prinse și mă sărută cu pasiune.

Mă împinse cu spatele în zidul rece și preluă controlul sărutului, al trupului meu, al minții și sufletului meu, iar eu eram dornică să mă dăruiesc lui. Îmi ridică rochia și am simțit aerul acela pe coapsele mele fierbinți. Își strecură o mână între picioarele mele și se cutremură când își dădu seama că eram udă și goală pe dedesubt.

- Ah, *angioletto*, îmi șopti el printre săruturi pătimașe. Chiar meriți să fii pedepsită.

Mă prinse cu o mână de fund, iar cu cealaltă îmi înfipse două degete groase adânc în interiorul meu fierbinte.

- Ah, da... am gemut de plăcere, strângându-mă în jurul lui, apucându-l de după gât.

- Nu ți-am poruncit să-ți dai chiloții jos, zise el, pătrunzându-mă în continuare, frecându-și erecția de clitorisul meu. Poate că, în loc să te prind în lanțuri, ar trebui mai bine să te țin.

Am închis ochii, concentrându-mă pe degetele lui doritoare. Eram atât de excitată, atât de aproape de orgasm.

- Vrei? Vrei să fac asta? îmi șopti el, și i-am simțit răsuflarea în gât.

Am dat capul pe spate, gata să-i ofer gâtul meu.

- Nu știu... Nu știu ce înseamnă asta.

El continuă să mă pătrundă, să-mi tortureze clitorisul cu bărbăția lui de fier, să mă înfioare cu răsuflarea lui fierbinte.

- Înseamnă să te torturez cu promisiunea eliberării. Să te țin chiar la marginea orgasmului. Cred că o meriți după cum te-ai jucat toată ziua cu mine.

Începu să-mi stimuleze punctul G, iar în clipa aceea mi-am simțit orgasmul tot mai aproape. Trupul începu să mi se cutremure, ridicându-mă în brațele lui.

Dar chiar înainte să îl simt, el își retrase degetele. Mă cuprinse un aer rece care mă înfioră.

- Gata, îmi șopti el, lăsându-mi rochia în jos. Știu că ești incredibil de excitată acum. Iar când o să-ți permit să ajungi în extaz în seara asta, orgasmul acela o să te distrugă. Dar eu trebuie să-ți permit, *angioletto*. Nu tu.

În seara asta? Mi-am înfipt degetele în părul lui, l-am tras spre mine și l-am sărutat pătimaș, ca să-l facă să înțeleagă că îl voiam acum.

Dar el începu să râdă, lucru care mă enervă și mai tare. Am continuat să-l sărut. El mă luă în brațe și mă

sărută din nou, dar din ce în ce mai ușor, până aproape că îmi venea să urlu. Dar nu făcu nici o altă mișcare erotică și știam că nu avea de gând să o facă. Știam că asta era o nouă formă de dominare.

Doar că trupul meu protestă cu vehemență. De data asta nu aveam de gând să-l las să decidă pentru mine. Avem nevoie de asta. Aveam nevoie de el. Mi-am luat mâinile din părul lui și am încercat să-l desfac la pantaloni, cu mâinile tremurânde.

El mă prinse de încheieturi și înainte că apuc să-i deschid cureaua se dezlipi de buzele mele.

- Natalie, nu.

De-abia dacă mai puteam să-mi controlez respirația. Nu puteam să-l văd, dar îl simțeam. În simțeam pulsând de dorință. Îl voiam cu disperare, iar el mă dorea cu aceeași pasiune.

- De ce nu vrei?

- Pentru că sunt prea mulți oameni afară.

- Dar nu ți-a părut de asta în avion. Sau în Veneția. Sau în cramă, acum câteva ore.

- E diferit acum.

- De ce? am întrebat eu, confuză.

- Pentru că așa spun eu.

Pentru că așa spunea el? Nu.

- Mie nu mi se...

- Luciano.

Am înlemnit când am auzit glasul rigid al tatălui lui Luciano și am simțit cum îmi pătrunde frigul până în oase.

- *Porca puttana*, îmi șopti Luc, înfigându-și degetele în brațele mele, spunându-mi: Să nu te mai prind că faci vreodată așa ceva. După care mă împinse de lângă el și strigă: Aici suntem.

Se auziră câțiva pași, după care se aprinse brusc lumina. Mi-am aranjat repede rochia, încercând să mă obișnuiesc cu lumina puternică, după care am aruncat o privire spre Luc, care era la câțiva pași de mine. Se uita la mine, dar nu cu privirea aceea înfierbântată care

mă urmărise toată ziua, ci cu ochii tulburători, furioși: care îmi aruncară fiori pe șira spinării.

Tatăl lui Luc ne găsi și se opri în fața noastră. Se uită lung la noi și întrebă:

- Ce se petrece aici?

Am simțit un nod teribil în gât, de parcă tocmai traversasem o linie invizibilă de care nu ar fi trebuit să mă apropiu. Luc acceptase bucuros toată ziua jocurile mele și chiar acum câțiva clipe el fusese cel care mă ispitise sexual. Dar ceva se întâmplase când încercasem să-l deschid la pantaloni. Oare se supărase pentru că încercasem să preiau controlul? Sau era vorba despre altceva? Oare avea de-a face cu oamenii adunați în grădină?

Am aruncat o privire spre tatăl lui Luc, iar în clipa aceea aș fi preferat să nici nu știu. Mi-am găsit cu greu cuvintele:

- E vina mea. Căutam toaleta. Luc a venit să mă ajute înainte să mă rătăcesc.

Tatăl lui Luc se uită lung la mine, după care își îndreptă privirea spre fiul său.

- *Stai fermo dove sei*, îi spuse el, după care mi se adresă mie: Vreau să discut ceva cu fiul meu. Întoarce-te, te rog, la petrecere, zise el, după care îmi făcu semn și loc să trec.

Mi-am îndreptat imediat privirea spre Luc, dar el refuză să se uite la mine, rămânând cu spatele drept în fața tatălui său.

- Sigur, am răspuns, pe un ton neliniștit, neînțelegând ce se întâmplă. Ne vedem în grădină.

Nici unul dintre ei nu spuse nimic, așa că am trecut nesigură pe lângă tatăl lui Luc. După câțiva pași acesta îmi spuse:

- Toaleta este în casa principală, a doua ușă pe dreapta.

M-am simțit roșie în obraji. Ceva în glasul lui îmi dădu de înțeles că știa prea bine că nu căutam nici o toaletă, ba chiar că știa prea bine ce se întâmplase între noi, în întuneric.

- *Grazie.*

Am traversat coridorul cu un nod în stomac și am ieșit din nou în curte. Soarele începuse să apună, doar partea de vest a cerului mai avea câteva nuanțe de albastru. Mai multe mese acoperite cu fețe de masă albe fuseseră întinse peste tot în grădină, la lumina lumânărilor.

Mi-am umplut paharul de vin, cu inima tremurând, și am luat o înghițitură. O femeie mai în vârstă, una dintre mătușile cu care făcusem cunoștință mai devreme, mă apucă de braț și mă trase spre un grup de femei și începură toate să-mi pună întrebări despre America. Le-am răspuns cum am putut mai bine, pentru că nu puteam să-mi iau ochii de la arcadă, sperând să-l văd din nou pe Luc. Și, cu fiecare clipă care trecea, inima îmi bătea din ce în ce mai tare.

Chiar când eram pe punctul de a pleca în căutarea lui, l-am zărit în cele din urmă. Am răsuflet ușurată, după care i-am observat privirea furioasă și umerii încordați. Tatăl lui îi zâmbi, îl bătu pe umăr după care strigă ceva unui grup de bărbați și se îndreptă spre ei. Luc nu-l urmă. Mă căuta din priviri. Când mă văzu, se îndreptă spre mine, cu o privire furioasă, care mă cutremură.

Se opri în dreapta mea și îmi luă paharul din mână, după care îi spuse ceva în italiană mătușii sale, cu un zâmbet forțat pe buze. Ea și alte două femei mă priviră șocate, după care se făcură roșii la față și se grăbiră să plece.

M-am simțit și eu îmbujorată.

- Ce le-ai spus?

- Le-am spus că ești o bețivancă care nu rezistă la băutura, zise el, dând paharul pe gât.

- Poftim? am întrebat, cu ochii mari.

- Să nu te mai prind că bei în seara asta, zise el, punând paharul gol pe masă și trăgându-mă câțiva pași mai departe de ceilalți oameni. E clar că atunci când bei nu mai ești în stare să urmezi niște simple instrucțiuni. Mă împinse pe un scaun, departe de toată lumea, și îmi aruncă o privire necruțătoare. Să nu te prind că te ridici de pe scaunul ăsta, nu mai vorbi cu nimeni. Plecăm

măine la prima oră. O să mă întorc după tine când timpul să te retragi în camera ta fără să faci scandal!

Am rămas cu gura căscată, privind în urma lui. L-am privit șocată în timp ce-și făcu loc printre mulțime. Când ajungă la mama lui, șoptindu-i ceva la ureche. Ea se uită spre mine, încruntată, după care îl bătă pe umăr. Dar Luc nu se uită o clipă în direcția mea. Intră în casă, lăsându-mă acolo, singură la masă, în sânul unei petreceri unde nu cunoșteam pe nimeni.

Am simțit cum mă înțepa inima. M-am uitat la toți oamenii din jurul meu, încercând să-mi dau seama de unde venea amenințarea, ceva care să-mi explice și unde comportamentul lui atât de ciudat. Dar toată lumea mea părea să se simtă bine. Eu eram singura despartă de grup. Eu era sigura care fusese pedepsită.

- *Signora*. O femeie cu păr alb, strâns într-un coc, pe care o văzusem în bucătărie în dimineața aceea, apăru în dreapta mea și îmi oferă o ceașcă de cafea. Poftim, îmi zise ea, uitându-se cu milă la mine.

Îmi dădu impresia că ar mai fi vrut să spună ceva, dar aruncă o privire după umăr și dispăru și ea, la fel ca toți ceilalți. Am întors capul să văd spre cine se uitase și am zărit-o pe mama lui Luc.

Am încercat să-mi beau cafeaua, chiar dacă îmi venea să intru în pământ de rușine. Aș fi vrut să mă ridic și să fug în camera mea. Dar mi-era teamă pentru că știam că urma să pățesc dacă Luc nu avea să mă găsească tot aici la întoarcere.

Doar că, mi-am dat seama, cu un nod în gât, nu era singurul motiv pentru care nu puteam să plec de acolo. Adevăratul motiv e că bănuiam că Luc era foarte supărat pe mine. Ceva se întâmplase între el și tatăl lui, același lucru care îl enervase în Veneția, când fusese somat înapoi acasă. Eu eram, pur și simplu, persoana pe care hotărâse să-și verse nervii.

Dar deja mă săturasem să mă țină în întuneric. Mă săturasem de secretele lui. Mă săturasem să se poarte așa

cu mine. Îl iubeam. Da, îl iubeam și aveam tot dreptul să aflu ce naiba se întâmpla.

Doar că nu știam ce aveam să fac dacă se încapățâna să nu vorbească cu mine.

Luc nu se mai întoarse la petrecere. Mi-am petrecut toată seara alături de prietena lui Dante care venise să stea cu mine când mă văzuse singură.

Nu puteam să-mi dau seama care era povestea lui Maricella. Nu-l scăpa nici măcar o clipă din ochi pe Dante, iar de fiecare dată când el se uita în direcția ei, fata își ferea imediat privirea. Și avea un tatuaj ciudat care se zărea pe sub gulerul rochiei galbene, pe sub părul blond. Un tatuaj cu imprimeu de leopard despre care bănuiam că se întindea pe tot spatele ei.

Nu că aș fi avut o problemă cu tatuajele. Nu aveam. Chiar văzusem niște tatuaje foarte reușite. Pur și simplu nu mă interesa să-mi fac unul. Nu mă deranja în nici un fel tatuajul Maricellei. Ci comportamentul ei... de parcă nu era suficient de bună să stea în preajma familiei Salvatici. De parcă locul ei era în spatele lui Dante, că merita să se poarte urât cu ea. De parcă cuvântul lui era lege și era mulțumită doar să fie în prezența lui. Și, de fiecare dată când îi spunea „Da, domnule“, la fel cum obișnuiau să-i spună manechinele acelea din New York lui Gio, simțeam că mă înfior de șoc și groază.

Asemănările acelea mă tulburară și mai tare când m-am gândit mai pe îndelete în seara aceea, în camera mea. Mama lui Luc fusese cea care mă condusesese în cameră, nu Luc. Petrecerea era încă în plină desfășurare când venise la masa mea să insinueze că probabil eram deja tare obosită. Nu eram obosită, bineînțeles. Nu mă simțisem obosită atunci și nici acum, două ore mai târziu, când deja nu se mai auzea nici un sunet din grădina prin ușa deschisă de la balcon. Da, deschisă. Eram incredibil de furioasă, gata să îi cer socoteală lui Luc... Dacă avea să se obosească să treacă pe la mine.

Am simțit că turbez. Am încercat să mă eliberez, dar mă ținea prea strâns.

- Dă-mi drumul!

- Nu.

- Luc, la naiba cu tine, am țipat, încercând să mă eliberez. Dă-mi drumul!

- Nu pot, răspunse el, strângându-mă la piept.

M-am prăbușit la pieptul lui, cu mâinile între noi. Mă eliberă repede și își duse brațele în jurul meu, ținându-mă mai strâns decât aș fi vrut. Am încercat să mă eliberez, dar era imposibil. Și, la naiba, când se aplecă asupra mea, când își lipi chipul de gâtul meu și răsufă tulburat, toată furia mă părăsi.

- Am încercat să-ți dau drumul, îmi șopti el. Am făcut tot posibilul să te țin departe de mine, dar nu am reușit. Iar acum... acum faci parte din mine și nu pot să te las să pleci. Ești o rază de lumină într-o lume întunecată și, dacă pleci, întunericul acesta o să mă mănânce de viu. Am nevoie de tine, Natalie, spuse el, strângându-mă și mai tare. Am nevoie de tine. Ești singurul lucru bun din viața mea.

Totul în mine se opri. Totul, mai puțin inima, care începu să bată cu putere, înțepându-mă în coaste.

Nu puteam să înțeleg. Nu înțelegeam ce încerca să-mi spună. Nu puteam să pricep cum putea să-mi spună astfel de cuvinte tandre și apoi să mă umilească în halul ăla.

- Și, atunci, de ce mi-ai făcut una ca asta?

El făcu un pas înapoi, îmi prinse chipul între palme și se uită fix în ochii mei în întuneric. Dar chiar și în întunericul acela am văzut regretul din ochii lui. Regret și durere.

- Pentru că știam că se uită tata la noi. Pentru că toată lumea era cu ochii pe noi.

Nu înțelegeam ce voia să spună prin „toată lumea”, dar nu am putut să mă eliberez din strânsoarea lui pentru că părea atât de tulburat. Și pentru că inima îmi bătea cu putere.

- Tatăl tău nu mă place.

- Așa este.

- Pentru că sunt americancă?

- Pentru că nu te-a ales el pentru mine.

- Nu înțeleg, i-am spus. Voia cumva să-ți faci o căsătorie aranjată? Explică-mi, pentru că nu înțeleg. Luc, ce se petrece aici?

El închise ochii și trase adânc aer în piept. Știam că încerca să găsească cuvintele potrivite, orice cuvinte.

Starea lui mă neliniști și mai tare.

- Familia mea... e mai de modă veche, spuse el, după o pauză lungă, uitându-se lung la mine. Doar că de data asta am zărit o duioșie și o durere apăsătoare care mă dădură și mai tare peste cap. Au planuri pentru mine care nu includ o femeie ca tine.

- Cum adică?

- O femeie puternică, zise el, sărutându-mi fruntea. Independentă, adăugă el, sărutându-mi o tâmplă. Dulce, spuse și îmi sărută cealaltă tâmplă. Bună la suflet.

Nu mai puteam să-i țin piept. Cu fiecare sărutare, simțeam cum mă părăsea mânia. Doar că aveam nevoie se înțeleg. Nu voiam ca episodul acela să se repete. Nu încălcasem nici un ordin. Îmi plăcea când avea control peste trupul meu, peste dorințele mele. O știa prea bine. Și astăzi nu făcusem altceva decât să mă joc cu el, să îl iubesc, să-i arăt cât de înnebunită eram după el.

M-am abținut cu greu să nu-l sărut, în timp ce el continuă să îmi sărute obrazii.

- Atunci? De ce te-ai purtat așa față de mine? Habar n-ai cum m-ai făcut să mă simt. Toată lumea se uită cu milă la mine de parcă... de parcă aș fi fost Maricella.

- Dar nu ești Maricella, zise el, uitându-se fix în ochii mei, iar de data asta am citit o sinceritate în ei care mă înduioșe până la lacrimi. N-o să fii niciodată ca Maricella. Eu nu-mi doresc o Maricella. Nu mi-am dorit niciodată. Te vreau pe tine, spuse el, mângâindu-mi obrazul. Te vreau pe tine, Natalie, exact așa cum ești.

Plângeam. Plângeam de iubire și de durere pentru că erau exact cuvintele pe care îmi doream să le aud din partea lui, dar ceva era în neregulă. Refuza, în continuare să se deschidă în fața mea. Ajunsesem să mă întreb dacă avea să o facă vreodată sau dacă relația noastră era pecetluită. Îmi spusese că plutea într-o mare de întuneric, dar eu înotam într-un ocean de secrete. De ce refuza să le împărtășească cu mine? Ce era atât de îngrozitor încât nu putea să-mi spună? Și de ce simțeam că inima mea era pe punctul de a se sfâșia și că nu aveam ce să fac?

- *Mannaggia*, șopti el, după care îmi eliberă chipul și mă strânse din nou la piept. La naiba, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Am vrut să-l induc în eroare pe tata. Am vrut să știe că nu ești nici un fel de amenințare, îmi șopti el la ureche, cu o voce măcinată de regrete. Plecăm mâine la prima oră și n-o să ne mai întoarcem niciodată aici, zise el, sărutându-mă pe obraz, apoi în colțul gurii. Ți promit, dulcea mea Natalie. Niciodată. Dio, am atâta nevoie de tine. Nu mă părăsi. Nu mă părăsi niciodată, te rog.

Nu mi-a mai trecut prin minte să-l întreb ce anume voia să spună prin „amenințare”, pentru că vorbele lui duioase, îndurerate reușiră să îmi atingă sufletul. Iar când își lipi gura de mine, nu îmi sărută buzele, ci sufletul.

Am simțit o explozie pe buze și m-am deschis în fața lui, prea obosită ca să-i mai pot ține piept. M-am deschis la picioarele lui pentru că-l iubeam. Îl iubeam ca o nebună, fără nici un motiv. Îl iubeam chiar și când îmi făcea rău. Îl iubeam cu totul, chiar dacă el nu știa să se iubească pe sine.

Mă cuprinse un val de emoții, tânjeam după atingerea lui, după trupul lui, după el. L-am prins de după gât și mi-am dat capul pe spate ca să mă sărute și mai adânc. Îmi mângâie ușor limba, de parcă ar fi vrut să mă deguste, iar eu l-am lăsat să o facă pentru că voiam să simtă ce simțeam și eu. Voiam să știe că nu-i ofeream

doar trupul, ci pe mine. Sufletul meu. Inima mea. Toate lucrurile fără de care spunea că nu putea trăi.

– *Mi hai rubato il cuore*, îmi șopti el, sărutându-mi colțul gurii, obrazul, urechea. *C'è un vuoto dentro di me che solo tu puoi colmare.*¹

Nu aveam nici cea mai mică idee ce-mi spunea, dar de fiecare dată când îl auzeam vorbind în italiană, pe tonul acela sexy și tandru, simțeam cum mă aprind. Mi-am întors capul, căutându-i din nou buzele, iar când l-am sărutat și când l-am tras spre mine, mă sărută și el la fel de pătimaș. În clipa aceea am dat uitării toate grijile.

Nu era nimic greșit. Nu era prea repede. Dragostea pe care i-o purtam, forța cu care îl iubeam, nu putea să fie ceva greșit acolo. Trebuia să existe o soluție. Toate incertitudinile dintre noi, toate secretele... Atât timp cât rămâneam împreună, totul avea să fie bine. Chiar credeam asta. Trebuia să cred asta.

– Luc... i-am șoptit, ducându-mi degetele prin părul lui, în timp ce ne sărutam. Luc... și eu am nevoie de tine.

Luc scoase un sunet aproape animalic. Nu se dezlipi din sărutarea mea, dar se aplecă ușor, să dea valiza de pe pat. Am simțit că sunt pe punctul de a cădea, dar el mă prinse sigur, la fel cum mă ghidase, la fel cum mă prinsese în ultima săptămână și jumătate. Iar când se întinse asupra mea, când mă lipi cu spatele de saltea, am simțit că nu mai eram pierdută. El mă găsisese. Eram exact unde trebuia să fiu.

Nu-mi amintesc când și-a tras tricoul alb peste cap. Nu-mi amintesc când m-a dezbrăcat de pantalonii de pijama. Dar îmi amintesc plăcerea aceea imensă când îngenunche între coapsele mele și începu să mă sărute cu limba, până ce „Luc” deveni singurul cuvânt pe care îl mai puteam rosti.

Se întinse dezbrăcat pe trupul meu care încă mai tremura. Era deja gol și pregătit. L-am prins de după gât

¹ Mi-ai furat inima. În mine e un gol pe care doar tu îl poți umple. (în limba italiană, în original)

și i-am chemat buzele la mine. El gemu de plăcere în gura mea când mi-am deschis picioarele. Corpul meu îl cunoștea deja atât de bine, era gata să-l întâmpine, iar când mă cuprinse, am simțit o plăcere perfectă. Știam că era exact ce-mi doream. O iubire arzătoare care să-mi consume tot sufletul. Nu aș mai fi putut niciodată să trăiesc cu o dragoste simplă. Nici un alt bărbat nu ar mai fi putut să mă satisfacă. Doar el, bărbatul acesta care mă făcea să mă simt nebună, sălbatică, doritoare, trezită la viață.

- Ah, dulcea mea Natalie, șopti el, sărutându-mă. Dulcea mea Natalie.

Cuvintele lui răsunară cu ecou în jurul meu, umplându-mi sufletul cu dorință și viață, dar când începu să se miște, din ce în ce mai repede, tot mai adânc, singurul lucru pe care l-am mai putut simți era focul acela pe care doar el îl putea stinge.

- Luc... vreau mai mult, am suspinat, prinzându-mă de umerii lui, arcuindu-mi spatele, ca să-l primesc în mine. Dă-mi mai mult.

El mă sărută din nou, mă prinse de după talie și se rostogoli. Am tresărit când mi-am dat seama că era întins pe spate, dar m-am așezat repede deasupra lui și am preluat controlul, călărindu-l cu patos în timp ce mă privea cu sete și dăruire cu ochii aceia păcătoși.

- Ia-mă, îmi șopti el, prinzându-mi chipul între palme ca să pot să-mi sprijin mâinile pe brațele lui. Ia-mă. Ia-mă cu totul. Sunt al tău, iar tu ești a mea.

Îmi simțeam trupul tot mai fierbinte, tot mai umed. Îl simțea în jurul meu, sub mine, în mine. Am continuat să-l călăresc, în ritmul lui. Am coborât privirea și mi-am dat seama din intensitatea din ochii lui că era la fel de aproape ca mine.

- Ah... da, am găfăit, unduindu-mi șoldurile tot mai repede. Acolo, chiar acolo...

- Uită-te la mine, îmi șopti el, strângându-mi obrazii. Uită-te la mine, angioletto. Vreau să te iau cu mine. O să te iau mereu cu mine la cer.

M-am uitat în ochii lui minunați și m-am relaxat în timp ce el continuă să se miște. Iar când am văzut extazul din ochii lui, când l-am simțit explodând în mine, conexiunea dintre noi explodă și în mine, într-o ploaie de stele care îmi răpi orice simțuri. Știam doar că sunt cu el.

Răsuflarea lui fu primul lucru pe care l-am simțit când am deschis ochii. Răsuflarea lui agitată și trupul asudat pe care încă stăteam întinsă în timp ce el își plimba degetele prin părul meu. Iar în clipa aceea am simțit că îngheț, am simțit un frig care îmi intră până în oase.

Nu înțelegeam ce se întâmplase. Nu înțelegeam de ce mă simțeam astfel. M-am agățat disperată de el. Trebuia să rămân aproape de el, aveam nevoie de căldura lui ca să mă țin la adăpost de frigul care pusese stăpânire pe mine.

El înțelese imediat și mă cuprinse în brațe, sărutându-mă pe obraz.

– Sunt aici, îmi șopti el. Sunt aici, dulcea mea Natalie. Cât timp suntem împreună, totul o să fie bine.

În urmă cu câteva minute îmi spusese și eu exact aceleași cuvinte, dar acum că le auzeam pe buzele lui, frigul acela mă învălui și mai tare. Și mă înspăimântă pentru că nu înțelegeam de ce.

capitolul 19

Natalie

L-am simțit ridicându-se din pat câteva ore mai târziu. Am deschis ochii în camera cufundată în întuneric.

- Ștt, îmi șopti Luc, sărutându-mă pe frunte. Culcă-te.

Am închis ochii, aproape ațipind la loc, dar zgomotul așternuturilor mă trezi din nou. Mi-am ridicat ușor capul de pe pernă și l-am zărit prin întuneric în timp ce se îmbrăca. Am simțit din nou frigul care îmi pătrunsese în oase după ce făcuserăm dragoste.

- Ce faci?

- Trebuie să mă duc să vorbesc cu tata.

M-am uitat la ceas și am văzut că era două dimineața.

- Acum?

- Da. Când bea prea mult vin nu mai poate să adoarmă. Își trase blugii și cămașa, după care se întoarse în pat lângă mine și mă îmbrățișă, uitându-se în ochii mei. Mă întorc curând. Încuie ușa și așteaptă-mă, *angiolitto*. O să plecăm în cel mai scurt timp și totul va rămâne o amintire.

Se aplecă asupra mea și mă sărută. Fu un sărut rapid, în fugă, dar am tresărit speriată pentru că am văzut neliniștea din ochii lui.

L-am urmărit din priviri în timp ce se strecură pe ușa de la balcon. Frigul din oase mă cuprinse din nou, aceeași teamă pe care o simțisem după ce făcuserăm dragoste. Mi-am strâns așternuturile la sân și m-am ridicat din pat.

- Luc, stai.

Se opri în pragul ușii și întoarse capul spre mine:

- Ce s-a întâmplat?

Nu voiam să-l văd ieșind pe ușa aceea, nu știam de ce, dar îmi era teamă de ce avea se să întâmple.

- Ești bine?

- Da. Nu s-a întâmplat nimic. Totul e bine. O să fie bine, îți promit. Culcă-te la loc, visează-mă.

Și ieși pe ușă înainte să îl pot opri, înainte să pot să-l conving să rămână cu mine. M-am întins pe pat, pe patul acela pe care mă dăruisem lui, și mi-am spus că exageram. Că totul era în regulă. Mergea pur și simplu să stea de vorbă cu tatăl său. Că ar fi trebuit să mă culc la loc, cum îmi spusese el. Dar frigul acela se răspândi în mine, iar o teamă bruscă îmi cuprinse inima, un sentiment care îmi spunea că totul avea să se schimbe între noi.

M-am ridicat din pat și mi-am tras pijamalele pe mine înainte să mă răzgândesc. Am pornit pe urmele lui, cu inima la gură. Mi-am dat repede seama că se cățăraseră pe un spalier ca să ajungă în balconul meu.

În clipa aceea am auzit pași venind dinspre curte și, în întuneric am reușit să zăresc silueta lui Luciano traversând grădina, îndreptându-se spre pădure.

Temerile mele se adevăriră. Dacă mergea să stea de vorbă cu tatăl său, cum îmi spusese mie, atunci ce căuta în pădure? De ce nu își dăduseră întâlnire undeva în castelul acela impunător?

Am rămas privind în urma lui cu inima îndurerată de teamă și de îndoială, încercând să înțeleg ce se petrecea. Voiam să-l cred, să am încredere în el, dar începuse să se poarte atât de ciudat de când venise mama lui în Veneția, să ne vadă. Încă de atunci ceva se schimbase la el, devenise alt om, și trebuia să înțeleg de ce.

Ceva mă avertiză să nu mă duc după el, dar simțeam că îmi ascundea ceva și voiam să știu cu ce mă mințise până acum.

Am simțit cum mă împingea ceva de la spate. Am început să cobor ușor spalierul, cu mâinile asudate. La jumătatea drumului, mi-am dat seama că plecasem desculță. Știam că ar fi trebuit să mă întorc în cameră,

să mă încalț, dar mi-era teamă că aveam să-i pierd urma printre copaci. Nu voiam să-l pierd, trebuia să aflu unde se ducea, ce se întâmpla.

Am coborât în curte și mi-am șters mâinile asudate pe pantalonii de pijama. În jurul meu era liniște și pace. Vila era cufundată în întuneric, nici urmă de petrecerea de mai devreme. M-am grăbit să traversez curtea în liniște, cu inima bătându-mi cu putere. Odată ajunsă la marginea grădinii, am încercat să zăresc ceva printre copaci, dar era atât de întuneric. Totuși, îl văzusem pe Luc intrând în pădure, și nu mai puteam să mă întorc din drum.

În scurt timp, am început să mă obișnuiesc cu întunericul, iar lumina stelelor îmi ghidă calea. O luase la stânga când ieșise din curte, așa că am pornit după el și am găsit o cărare care ducea în pădure, una pe care nu o văzusem în timpul turului de mai devreme. Cu răsufierea tăiată, am încercat să văd ceva în întuneric și, cu toate că nu-l vedeam nicăieri, că nu-l auzeam, am pornit după el.

Am simțit pământul ud printre degetele de la picioare. Era un aer răcoros, nu rece. Tremuram din toate încheieturile, dar nu de la temperatura de afară, ci de la frigul din interiorul meu. Poteca mă purtă mai departe de cramă, tot mai departe de vilă, până am ajuns într-o vale micuță. Cu fiecare pas cu care mă îndepărtam de casă, eram din ce în ce mai neliniștită. Am auzit o bufniță printre copaci, ca un fel de avertisment, urmată de zgomotul aripilor de lilieci și alte creaturi la care nici măcar nu voiam să mă gândesc. Am ajuns în dreptul unul râu și am pășit cu grijă printre pietre. Am alunecat de câteva ori, în apa rece. Odată ce am ajuns de partea cealaltă, mi-am scuturat pantalonii de apă, încercând să zăresc ceva în întunericul din pădure. Nici urmă de Luc.

Frigul mă încolți. Era o prostie, nu aveam nici cea mai mică idee unde mă aflam, unde mă duceam. Ar fi trebuit să mă întorc din drum, înainte să mă pierd prin

pădurile acelea. Luc îmi spusese să rămân în camera. Dacă avea să se întoarcă înaintea mea și să nu mă găsească, știam că avea să turbeze. Și după tot ce se întâmplase până acum între noi, chiar voiam să-mi risc relația pentru că mi se păruse mie că văzusem ceva în ochii lui?

Cu mâine tremurânde, m-am răsucit spre râu, gata să mă întorc degrabă în camera mea, înainte ca Luc să-și dea seama că plecasem. Dar când mi-am pus piciorul pe primă piatră, am auzit voci din depărtare.

Am înlemnit, cu urechile ciulite. Am auzit mai multe voci de bărbat. Am încercat să zăresc ceva în întuneric, pe potecă. Nu am reușit să văd nimic, dar vocile se auzeau din ce în ce mai tare. Multe voci.

Am început să merg în direcția aceea, trasă cumva de un fir invizibil. M-am strecurat printre ramurile copacilor, tremurând din toate încheieturile. Acolo, în inima pădurii, am zărit o licărire puternică și am încetinit pașii. Vocile se auzeau din ce în ce mai tare. Am încercat să-mi dau seama ce spuneau, dar vorbeau în italiană, nu în engleză, și vorbeau toți deodată.

Ba nu, rosteau un fel de incantație.

Am simțit cum îngheț, iar inima stătea să-mi iasă din piept. Am ieșit repede de pe potecă și m-am ascuns printre tufișuri. În loc să mă îndrept spre mulțime, am mers pe lângă, încercând să găsesc un locșor de unde să îi pot urmări. Mi-am prins pantalonii în crengile arbuștilor și m-am împiedicat dureros de o piatră. Inima îmi bătea cu putere, dar știam că nu puteam acum să mă mai întorc din drum. Trebuia să văd ce se întâmpla. Trebuia să aflu ce era incantația aceea.

La lumina stelelor, mi-am dat seama că începuseră să se rărească copacii. Vocile se auzeau din ce în ce mai tare, licărirea era tot mai puternică. Mi-am făcut loc printre copaci, printre pietre, până am ajuns în cele din urmă la ceva ce părea o formațiune de roci. M-am strecurat în spatele unei pietre înalte, ca să nu fiu văzută, și am aruncat o privire în vale.

Am zărit o pajiște și mai multe torțe aprinse în jurul ei. Mai multe siluete acoperite cu mantii negre formaseră un cerc în jurul unei lespezi dreptunghiulare, rostind în cor un fel de incantație. Chipurile le erau acoperite cu măști albe, cu nasuri mari, bărbii proeminente, fără guri, doar două despicăături în dreptul ochilor. Lângă piatra aceea mare stătea un bărbat îmbrăcat cu o mantie roșie, un bărbat diferit de toți ceilalți. Mantia lui era altfel. Purta, în schimb, pe cap o pălărie neagră, lată, prinsă de ambele laturi, formând un triunghi în ceafă. Un material gros, în nuanțe de roșu, auriu și negru, îi cădea pe spate, ca un voal. Iar când se întoarse mi-am dat seama că masca lui nu era albă. Ci aurie.

Cu inima la gură, m-am făcut mică în spatele rocii, ca să nu mă vadă. Cu mâinile tremurânde, m-am prins de piatră și am aruncat o privire spre mulțime, încercând să-mi dau seama ce se întâmpla. Două siluete acoperite de mantii negre făcură un pas înapoi, deschizând cercul. Patru femei, îmbrăcate cu rochii scurte, albe, aproape transparente, și măști în formă de ochi de pisică pășiră în cerc.

Erau desculțe și mergeau cu spatele drept și privirea sus. Nu păreau speriate... Dar felul în care se plimbau în mijlocul cercului părea nefiresc. Privirile bărbaților ascunși sub măștile acelea erau sinistre. Am privit cu sufletul la gură, fără să-mi pot da seama ce se întâmpla.

Femeile merseră în cerc în jurul pietrei dreptunghiulare, oprindu-se de o parte și de cealaltă. Se întoarseră cu fața spre piatră, își deschiseră brațele, formând un cerc în mijlocul cercului. Buzele lor începură să se miște, rostind o altă incantație, ușor, încet, după care din ce în ce mai tare. Bărbatul îmbrăcat în mantie roșie făcu un pas în față, plimbându-se în jurul lor, în timp ce ele continuară să rostească incantația, iar odată ce ajunseră la punctul culminant, bărbatul se opri în spatele uneia dintre ele.

În clipa următoare, toate vocile amuțiră. Celelalte trei femei se întoarseră cu fața spre cea de-a patra, care rămăsese lângă bărbatul în roșu. Își dădură drumul de la mâini și se îndepărtară de lângă piatra cea mare. Și, înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, bărbatul în roșu se apropie de femeie și îi smulse rochia de pe corp.

Materialul subțire alunecă la picioarele ei. Îi puse mâna între omoplați și o împinse de la spate. Femeia se aplecă pe marginea pietrei, pe marginea aceluia altar, și își arcui spatele. Iar în clipa aceea am zărit tatuajul cu imprimeu de leopard care se întindea pe șoldul ei drept și pe tot spatele.

Bărbații în negru începură din nou să rostească incantația. Îmi simțeam gura uscată. Bărbatul cu mantie roșie se uită lung la ea, cu masca lui aurie, grotescă. Vocile se auzeau din ce în ce mai puternic, umplând văzduhul, cutremurându-mă. Și, dintr-odată, bărbatul își scoase mantia, își eliberă erecția și o pătrunse cu sălbăticie.

Am tresărit, șocată, am icnit și am am căzut cu fundul în noroi. Mi-am dus repede mâna la gură, de teamă să nu fiu descoperită, dar nu am reușit să mă ridic în picioare. Nu am reușit nici să-mi îndrept privirea în altă parte.

Am auzit gemetele femeii răsunând în valea mică, în timp ce bărbatul continuă să o penetreze, pe ritmurile incantației. După câteva clipe, am observat că celelalte trei femei se dezbrăcaseră și ele și începuseră să se frece de bărbații acoperiți de mantii negre, parcă vrăjite de incantația lor, de ce le era dat să vadă, de o forță nevăzută, păcătoasă.

Nu înțelegeam ce vedeam în fața ochilor. Dar știam că nu aveam ce să caut acolo.

Am încercat cu disperare să mă ridic în picioare, înfișându-mi mâinile și picioarele în pământ. Bărbatul acoperit cu mantie roșie continuă să o pătrundă cu sălbăticie, iar ea țipă de plăcere, parcă dorindu-și tot mai mult. Dar întreaga scenă mi se părea păcătoasă, iar când am reușit să mă ridic în patru labe, mi-am dat seama exact de ce.

Sunetele pe care le scotea femeia aceea erau aceleași sunete pe care le auzisem în casa aceea în care mă dusesese Gio în Long Island. Aceleași sunete pe care le auzisem în camera orgiilor. Aceleași sunete pe care le scosesem și eu în noaptea aceea.

Niște sunete posedate. Dezinhibate. Drogate.

Am încercat să mă ridic în picioare, simțind cum mi se întoarce stomacul pe dos, încercând să nu mă fac văzută. Nu aveam de unde să știu dacă chiar era drogată, nu știam nici de celelalte femei dacă erau drogate. Dar nici nu-mi doream să aflu.

Am auzit copacii foșnind în jurul meu. Tremuram din toate încheieturile, dar reușit cumva să mă ridic în picioare și să o iau fugă în direcția opusă. Voiam doar să fug cât mai departe de coșmarul acela, să uit tot ce văzusem.

Am reușit să gădesc calea până spre potecă, dar m-am împiedicat pe drum. Am căzut în genunchi. Vocile se auzeau ca un ecou în urma mea. Doar că acum nu mai cântau, ci răsunau țipete, gemete și cuvintele înăbușite.

M-am ridicat disperată în picioare și am luat-o la fugă, mânată de teama că poate mă văzuseră. Simțeam pietre și frunze uscate sub tălpi, dar nu am slăbit pasul. Dintr-odată, am auzit un foșnet în dreapta mea și am simțit că înnnebunesc. Cu sufletul la gură, am început să urc panta, disperată. Mi-am spus să nu mă uit în urma mea. Mi-am spus să nu mă opresc orice s-ar...

Brusc, o mână mă apucă de braț și mă ridică în aer. Am scos un țipăt, izbindu-mă de ceva tare. O altă mână îmi acoperi repede gura, înăbușindu-mi strigătele, și am simțit cum mă trage spre un trup puternic.

Am dat din picioare, în încercarea mea disperată de a mă elibera. M-am zgâriat de crengile copacilor în timp ce bărbatul acela – căci era clar un bărbat după statura și strânsoarea lui – mă trăgea după el, în inima pădurii. Am continuat să mă lupt, fără să-mi pot lua gândul de la ce văzusem mai devreme. Mâna lui mă apăsa tare, îi simțeam răsuflarea în ceafă. Oricine ar fi fost

bărbatul acela, încerca să-mi șoptească ceva la ureche, dar nu voiam să aud ce avea de spus. Am început să scutur din cap, încercând să ignor cuvintele, pentru că nu voiam să îi aud vocea, nu voiam să aud incantația aceea și nici...

Brusc, ceva în mine se opri pentru că i-am recunoscut vocea. Era o voce puternică. Familiară. Părea să fie chiar voce...

- Natalie, eu sunt, îmi șuieră el la ureche. Eu, Luc. Nu te mai lupta, la naiba. O să te audă.

Am înlemnit în brațele lui.

- Da, eu sunt, îmi șopti Luc. Nu vreau să-ți fac nici un rău. Încerc să te ajut.

Nu-mi venea să cred. L-am prins de mână, mi-era prea teamă să-mi aud urechilor.

- Luc? am mormăit, sub mâna care îmi acoperea gura. Luc al meu?

- Da, Luc al tău.

Toată spaima mă părăsi. M-am prăbușit în brațele lui, sleită de adrenalină. L-am simțit eliberându-și puțin strânsoarea, după care îmi șopti „*angioletto*“, dar eu nu am putut să fac altceva decât să răsufli ușurată.

M-am întors cu fața spre el, mi-am lipit chipul de pieptul lui și l-am prins de după talie, ținându-mă strâns de el, tremurând din toate încheieturile. El mă cuprinse în brațele lui puternice, mă strânse la piept și începu să mă mângâie pe cap, în timp ce mă scâlda în forța lui. L-am auzit șoptindu-mi că totul avea să fie bine, că eram în siguranță, dar fără nici un rezultat. Am rămas acolo, cu ochii închiși, bucurându-mă de căldura lui, sperând ca bunătatea din el să înlăture întunericul la care tocmai fusesem martoră.

L-am luat și eu în brațe, încercând să-l trag spre mine. Degetele îmi alunecară printre material. Am simțit ceva tare lovindu-mă de cot. Senzațiile acelea pe care nu reușeam să le înțeleg mă traseră din ghearele isteriei. Am încercat să mă concentrez pe ce simțeam, pe mâna mea pe spatele lui. Mi-am simțit degetele alunecând

pe un material moale, ca de mătase, iar senzația mă înspăimântă.

Nu voiam să văd. Nu voiam să știu. Dar nu puteam să nu mă uit. Am făcut un pas în spate, fără să-mi iau mâna de pe el. În clipa aceea tăcu, își încordă mușchii, fără să-mi dea drumul. Preț de o clipă am crezut că nu avea să mă lase să plec, dar o făcu.

Cu inima la gură, am făcut din nou un pas în spate, privindu-l în întunericul acela. Pe umerii lui atârna o mantie neagră, lungă până la pământ, la fel ca acelea pe care le văzusem în luminiș. Privirea îmi coborî spre brațul lui, căci o mască albă îi atârna de antebraț.

-Nu, am șoptit, simțind cum mi se întoarce stomacul pe dos, nevenindu-mi să cred ce vedeam în fața ochilor. Nu, am spus din nou, ducându-mi mâna la gură, scuturând violent din cap, încercând să nu vomit. Nu, nu, nu.

-Natalie, îmi spuse el, încercând să facă pas spre mine, cu mușchii încordați, cu o privire neiertătoare. Nu te mișca.

L-am privit șocată, cu inima la gură, simțind cum îmi arde pielea din interior. Am încercat cu disperare să găsesc o explicație pentru mantia aceea, pentru mască, ceva care să-mi spună că nu era adevărat. Dar era adevărat. Adevărul era chiar în fața mea.

Era îmbrăcat cu aceeași mantie pe care o purtau și ceilalți bărbați din cerc. Era unul dintre ei. Era unul dintre bărbații aceia și, alături de ei, luase parte la un fel de... ceremonie a unui cult.

-Natalie, îmi șopti el. Ascultă-mă.

Dar nu puteam să o fac, aveam un nod în gât. Nu puteam să mai plec urechea la minciunile lui. L-am întors spatele și am luat-o la fugă înainte să apuce să mă oprească.

După doar câțiva metri mă prinse din urmă. Se aruncă peste mine și am simțit că rămân fără aer.

De-abia am avut timp să-mi ridic mâinile înainte să cad jos, pe pământ.

Am început să suspin de durere. Îmi rupsesem pantalonii de pijama. Ceva ascuțit îmi străpunse gamba. Am încercat să mă eliberez de sub el, dar era prea puternic, prea greu. Prea puternic. Mă întoarse pe spate dintr-o singură mișcare și îmi prinse încheieturile, lipindu-mă de pământ.

- Oprește-te, șuieră el. Natalie, *Dio dannato*, nu te mai lupta.

M-am zvârcolit cât am putut de tare în încleștarea lui, îndurerată, speriată, încercând să mă eliberez.

- Dă-mi drumul! am strigat eu. Dă-mi drumul!

El îmi duse mâna la gură și își lăsă greutatea corpului pe mine. Eram prizonieră între pământ și trupul lui greu. Am gemut sub greutatea lui, căci nu puteam să mai respir. Probabil că își dădu seama că mă sufocam pentru că se ridică de pe pieptul meu. Am tras adânc aer în piept, dar înainte să apuc să urlu din nou, veni și-mi șopti la ureche:

- Nu scoate nici un sunet. E cineva pe cărare. Ne-au auzit. Dacă ne gădesc, o să ne omoare pe amândoi.

Cuvintele lui îmi aruncară fiori pe șira spinării și de-abia atunci am înțeles cât de grav era tot ce văzusem, tot ce nu ar fi trebuit să văd.

Am înlemnit, cu urechile ciulite. Luc rămase nemișcat deasupra mea, cu privirea îndreptată spre potecă. M-am uitat la el și am citit neliniștea de pe chipul lui. În clipa aceea am auzit și eu vocile lor și am făcut ochii mari, din ce în ce mai înspăimântată.

El se uită la mine și-mi făcu semn din ochi să nu mă mișc. Am simțit că mor. De-abia dacă mai puteam respira, dar am simțit bătăile inimii lui. Am rămas sub încleștarea lui, încercând să ignor tentația de a o lua din nou la fugă, disperată să nu atrag atenția asupra mea. Câteva clipe mai târziu, dar care mi se părură o veșnicie, pașii se opriră. Cu sufletul la gură, am auzit o bufniță zburând deasupra noastră.

Luc își luă mâna de la gura mea și se ridică de pe mine, dar fără să-mi dea drumul. Mă prinse de încheietura mâinii și mă ridică în picioare. Aruncă o privire spre cărare și spuse:

- Hai. Trebuie să te întorci în camera ta înainte să te vadă cineva.

Eram prea speriată, așa că l-am lăsat să mă conducă printre copaci, înapoi pe deal. Tremurând din toate încheieturile, am pornit-o prin pădurea întunecată, având grijă să ocolim poteca. M-am împiedicat de câteva ori, călcând printre pietre și rădăcini de copaci, dar Luc mă prinse de fiecare dată, ținându-mă lângă el.

Aș fi vrut să fug de lângă el, dar îmi tremurau prea tare picioarele, simțeam cum se învârte lumea cu mine, nu mai înțelegeam nimic. În sinea mea, știam că încerca să mă țină în siguranță, dar de fiecare dată când vedeam mantia aceea care îi atârna pe umeri, simțeam cum mi se întoarce stomacul pe dos.

Frigul îmi intrase în oase și am încercat să-mi fixez privirea pe copacii din fața noastră, dar nu-mi puteam scoate din minte imaginile acelea, bărbații mascați și mantiile lor. Nu-mi puteam lua gândul de la sunetele acelei femei, gemetele ei, țipetele acelea drogate îmi răsunau încă în urechi, alături de vocile lor și de incantațiile care creșteau în intensitate.

Am simțit cum mă lasă picioarele, cum mă părăsește valul de adrenalină. Eram în stare de șoc, dar nu mă mai puteam ține în picioare. Pădurea începu să se învârtă cu mine.

Probabil că m-am împiedicat, pentru că Luc se întoarse spre mine, suspinând „cazzo” și prinzându-mă în brațe. Mi-am pus o mână în pieptul lui, încercând să nu mă prăbușesc, dar trupul deja nu mă mai asculta. Întunericul puse stăpânire pe mine. Mi-am lăsat pleoapele să cadă, de-abia trăgând aer în piept.

- Ține-te de mine, Natalie, îmi șopti el. Sunt aici. Totul o să fie bine.

Doar că nu vedeam cum totul avea să fie bine acum. Totul fusese o minciună. Brusc am auzit podeaua scârțâind și am simțit un material moale de sub cap. Ceva îmi atinse ușor buzele.

- Bea, îmi spuse Luc. O să te ajute.

Am deschis gura. Am simțit apa rece pe limbă și am înghițit. Am înșfăcat paharul pe care mi-l dusesse la gură și l-am dat pe gât, însetată.

- Mai încet, îmi șopti el. Nu vreau să ți se facă rău.

Am decis să-l ignor și am continuat să mă bucur de lichidul acela familiar până ce toate simțurile începură ușor, ușor să-mi revină, iar întunericul să se risipească. Când am simțit că nu mai pot să beau, am lăsat paharul din mână.

Eram înapoi în camera mea, întinsă pe patul cel mare. Simțeam un aer răcoros prin ușa deschisă de la balcon, care se strecura ușor prin baldachin. Camera era cufundată în întuneric, dar am zărit fotoliul comod în care mă odihnisem cu câteva ore înainte și șemineul imens în care mi-ar fi plăcut să fac focul.

Tremuram din toate încheieturile, uitasem cum era să-ți fie cald. Eram un sloi de gheață. Nu aveam nici cea mai mică idee cum ajunseseam aici. Nu-mi aminteam să fi urcat pe spalier, nu știam dacă Luc mă purtase cumva pe scări în brațe. Dar știam că îl văzusem îmbrăcat cu mantia neagră, cu masca în mână, iar imaginea lui îmi întoarse stomacul pe dos.

L-am văzut îngenuncheat în fața mea, odihnindu-și mâinile pe pijamalele mele sfâșiate și murdare. Avea încă pe umeri mantia aceea blestemată. Nu știam ce se alesese de mască, dar nici nu mă interesa. Am simțit din nou că mi se face rău și am închis ochii, încercând să mă liniștesc.

- Nu e ce crezi tu, îmi șopti el.

Am reușit cu greu să-i vorbesc, cu o durere enormă în suflet:

- Porți pelerina aceea. Ți-am văzut... masca.

Îmi veniră îmi minte tot felul de imagini cu secte pe care le văzusem pe internet. Mi-am înfipt degetele în saltea, încercând să mă liniștesc, să mă lupt cu durerea, cu scârba.

- Natalie, îmi spuse el, disperat, prinzându-mă de coapse. Ascultă-mă. Eu nu sunt așa. Nu am vrut să plec de lângă tine în seara asta. Nu am vrut să venim aici pentru că îmi era teamă că aveau să țină o ceremonie. Urăsc povestea asta. Am acceptat să merg doar ca să te țin pe tine în siguranță. Am mers...

Am făcut ochii mari și eram pe punctul să explodez.

- Ai acceptat să mergi ca să mă ții pe mine în siguranță? am strigat eu, împingându-l de lângă mine. El căzu pe spate. Cine e femeia aceea? Știe ce i-ai făcut? Până și eu mi-am dat seama că era drogată.

El își lăsă mâinile în poală, fără să-și ferească privirea, dar nu încercă să mă atingă din nou.

- Dacă chiar era drogată, a fost alegerea ei.

Am simțit din nou cum mi se întoarce stomacul pe dos.

- Ascultă-mă. Știu că ți s-a părut vreun fel de ritual satanist, dar nu e vorba despre așa ceva. E o petrecere de sex, nimic mai mult. Și-a dat acordul, a vrut să fie acolo. Toate femeile acelea și-au dat acordul, spuse el, iar când am dat să protestez adăugă: Au fost plătite, Natalie. Au fost plătite bine.

L-am privit șocată, cu gura uscată.

- Ai văzut tatuajul de pe spatele ei, nu? mă întrebă el. Cel cu imprimeu de leopard? L-ai mai văzut și înainte. Cu Giovanni.

Mi-am amintit imediat de petrecerea din Long Island, de Gio și cele două femei dezbrăcate. Amândouă aveau același tatuaj cu imprimeu de leopard. Una dintre ele îl avea de pe coapsă și până spre sâni. Cealaltă pe spate și până spre fund.

- Sunt pisicuțe sexuale, Natalie. Femei care sunt plătite ca să ia parte la astfel de petreceri, cum ai văzut mai devreme, în pădure. Ca petrecerea din Long Island.

Oare îmi spunea adevărul? Nu mai știam ce să cred. M-am ridicat în picioare, luând camera la pas. Dar mai conta? Am simțit din nou starea aceea de greață.

- Nu, i-am spus eu. Dacă asta-ți place ție...

- Nu-mi place deloc, spuse el, ridicându-se în picioare. Ți-am spus, urâsc latura asta a familiei mele.

M-am oprit din mers, uitându-mă lung la el, așteptând să-mi spună mai multe. Voiam să aud ceva, orice, care să explice situația aceasta.

- *Cazzo*, zise el, trecându-și degetele prin păr. Natalie, nu am timp acum. Dacă o să-și dea seama că am plecat, suntem amândoi în pericol. Așa că o să-ți explic cât pot eu de clar.

Veni spre mine, dar nu mă atinse. Căldura lui, mirosul acela familiar mă cuprinse, alături de un val de emoții, dar și de o scârbă profundă. M-am abținut cu greu să nu plec de lângă el, de teamă că nu mai avea să-mi spună ce voiam să aud. Pentru că aveam nevoie să aud. Aveam nevoie să mă agăț de ceva, pentru că simțeam că eram pe punctul de a înnebuni.

- Ți-am spus deja că familia mea e una influentă. Și așa și este. Nu doar în Italia, ci în toată lumea. Doar că influența asta vine la pachet cu o responsabilitate de a conduce. Fondatorii familiei mele și-au dat seama încă de la bun început că liderii importanți de care aveau nevoie să fie de partea lor puteau fi ușor manipulați prin cea mai simplă trăire umană: sexul. Așa că l-au folosit ca pe o armă. Au început să organizeze astfel de evenimente, precum ceremonia la care ai luat parte în pădure și orgia la care te-a dus Gio în New York, ca să îi încante cu astfel de tentații interzise. Nu e ceva satanic. E doar sex. Și șantaj. Totul este înregistrat. Și în seara asta a fost cineva în pădure care a înregistrat totul. Și folosesc casetele ca să aibă control asupra acestor lideri. E un schimb reciproc. Bărbații aceștia primesc tot ce vor și, în schimburi acestor favoruri sexuale, iau decizii financiare, politice și sociale de care să beneficiem noi, neamul

Salvatici. Femeia aceea știa ce face. Este loială familie noastră. A fost plătită foarte bine pentru timpul ei.

Nu-mi venea să cred ce-mi spunea. Cum mi-o spunea, de parcă nu ar fi însemnat nimic. Ritualuri de sex. Șantaj. Imaginea familiei lui ca o dinastie nebună. Mi-am dus mâna la cap, neștiind ce e adevăr și ce e minciună. Dar știam că, chiar și dacă îmi spusese adevărul, omisese să-mi dea multe alte detalii.

- Vrei să spui că... familia ta face parte din mafie? am întrebat, prea speriată să mai pot gândi.

- Nu, mafia e alcătuită din nenorociți și criminali care încearcă să se îmbogățească repede.

Am răsuflet ceva mai ușurată.

- Familia mea a luat naștere acum mii de ani. De-a lungul vremii au fost alianțe și conflicte care au schimbat istoria omenirii, dar familia mea a schimbat adevărate popoare. Familia Salvatici e mult mai puternică decât mafia. Și, crede-mă, răzbunarea lor este mult mai periculoasă.

Nu înțelegeam ce încerca să-mi spună. Dar tonul lui rece mă înfioră. M-am uitat lung la el, cu o teamă imensă.

El își strânse degetele în jurul mâinilor mele reci.

- Nu ar fi trebuit să vezi ce ai văzut în seara asta. Dacă află că ai fost în pădure... zise el, strângându-mă și mai tare de mână, o să fim amândoi în primejdie. Nu am vrut să te aduc aici. Nu aș fi vrut să vezi toate astea. Dar îți promit că o să te țin în siguranță. Dar e foarte, foarte important ca de acum înainte să faci exact ce-ți spun. Trebuie să mă întorc înainte să-și dea cineva seama că am plecat. Vreau să rămâi în camera asta, să închizi ușa și ferestrele. Nu lăsa pe nimeni să intre. Nu aprinde lumina. Lasă-i să creadă că ai dormit dusă toată noaptea. Măine-dimineață suntem liberi să plecăm. De față cu părinții mei e foarte important să te porți ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Poți să faci asta?

Aveam gura atât de uscată, că mi-era imposibil să vorbesc. Continua să spună cuvinte înspăimântătoare

precum pericol, în siguranță, liberi... cuvinte pe care nu le înțelegeam. Brusc, îmi veni în mintea imaginea lui, în pădure, aruncându-se peste mine pe jos, șoptindu-mi fel de fel de lucruri la ureche. Cuvinte care mă înspăimântau. „Dacă ne găsec, o să ne omoare pe amândoi.“

– Natalie, zise el, strângându-mă tare de mână, trezindu-mă la realitate.

Am găsit cumva puterea în mine să încuviințez cu o mișcare scurtă din cap, dar... Dumnezeuule...

El răsufală ușurat și mă îmbrățișă la pieptul lui cald. Nu am încercat să-l opresc, dar nici nu l-am îmbrățișat. Nu puteam să fac altceva decât să rămân complet nemișcată, încercând să înțeleg tot ce-mi spusese.

– Am eu grijă de tine, *angioletto*, îmi șopti el. Ai încredere în mine. Aș face orice pentru tine, orice. Mă sărută pe frunte. Încuie ușa după mine. Am să mă întorc după tine cât de repede pot. Ți promit că, în doar câteva ore, totul va fi o amintire.

Îmi dădu drumul și ieși în balcon. L-am privit cu mantia pe umeri când se întoarse să-mi arunce un ultim zâmbet care nu mă liniști cu nimic. Închise ușa după el și l-am auzit coborând pe spalier. Nu m-am dus la fereastră să mă uit după el. Am rămas acolo, confuză și amorțită.

Se făcu liniște în jurul meu. M-am dus să mă așez pe marginea patului.

Pisicuțe sexuale...

Neamul Salvatici...

Orgii...

Șantaj...

Putere...

Influență...

Alianțe...

Cuvintele lui se învârteau tot mai repede în mintea mea. Nu mai știam unde începea adevărul și unde se sfârșea minciuna. Brusc, mi-a venit în minte fanaticul care mă atacase la Roma. Luc îmi spusese că bărbatul

mă atacase, dar simțisem că o făcuse ca să mă apere în vreun fel.

Oare voia să mă apere de Luc? De familia Salvatici? De alianța aceasta care influența popoare?

Aveam palmele asudate și un nod în gât care refuza să mă lase să respir. Aveam nevoie de răspunsuri. Trebuia să aflu dacă tot ce-mi spusese Luc era adevărat sau nu.

Am sărit în picioare și am alergat spre dulap, să-mi iau geanta. Mi-am scos telefonul și l-am deschis, verificând să am semnal. Am reușit să mă conectez la internet. Am hotărât să încep cu minciuna care mă apăsa cel mai tare. Sau adevărul. Am scris cuvintele „pisicuțe sexuale”.

Primele pagini dădeau linkuri spre filme porno și articole despre cum să-ți exciți soția. M-am întors la motorul de căutare și am adăugat „tatuaj cu imprimeu de leopard”. De data asta am dat peste linkuri de Twitter și articole despre femei obsedate de sex. Am aruncat o privire peste primele două pagini, convinsă că nu aveam să găsesc nici de data asta nimic, dar m-am oprit la pagina trei când am dat peste un link despre „programarea” pisicuțelor sexuale.

Am deschis linkul cu degete tremurătoare. După ce am terminat de citit, mi-am dus repede mâna la gură, pentru că eram gata să vomit.

Noțiunea de „pisicuță sexuală” era folosită alături de cuvinte precum „sclavă beta” sau „pisicuță beta” – o femeie programată sexual să-și ignore inhibițiile și convingerile morale, să se lase purtată de cele mai primare instincte erotice.

Articolul povestea despre scenariile prin care treceau aceste femei în timpul instructajului, felul în care creierul lor era programat să interpreteze durerea drept plăcere. „Programatorii” le învățau cum să se îmbrace, cum să fie seducătoare și cum să satisfacă mai mulți bărbați la simpla lor chemare. Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos când am văzut pozele care îmi apăărură pe ecran, simboluri și culori asociate cu programarea pisicuțelor sexuale.

Imprimeul de leopard era unul preferat. Am văzut mai multe femei cu astfel de tatuaje pe diferite părți ale corpului, la fel ca femeile din pădure. Haine în nuanțe de violet, rochii, pantofi... culoarea violet părea să reprezinte disocierea minții în programarea pisicuțelor. Am dat peste mai multe poze cu măști de pisică, ca acelea pe care le văzusem pe chipurile femeilor de la petrecerea mascată din Long Island. La fel și în ritualul din pădure. Și fluturi în diferite tatuaje, materiale, agrafe de păr. Potrivit articolului, fluturele era simbolul „programării monahale”, metoda prin care diferite organizații creau sclave de diferite feluri, inclusiv sclave sexuale, care puteau fi mânate în orice clipă să ofere favoruri sexuale, la comanda stăpânului. Am rămas șocată când am citit că programarea monahală venea în continuarea programului MK-ULTRA, dezvoltat de cei de la CIA, testat atât de militari, cât și pe civili în SUA.

Inima îmi bătea din ce în ce mai tare. Am deschis o nouă fereastră, cu degetele tremurânde, și am scris „organizații programare monahală”. Am dat peste mai multe pagini despre CIA. Le-am ignorat, continuând să sap. Pe la jumătatea paginii am zărit un articol cu titlul: *Entente*.

Am deschis linkul cu un sentiment cutremurător. Era în italiană. Am tradus repede pagina și am început să citesc în engleză. Chiar din primele rânduri am zărit cu groază numele Salvatici. Exact cum îmi spusese Luc, familia lui se trăgea încă din vremea lui Augustus, primul împărat al Romei.

Am continuat să citesc. Articolul lista treisprezece descendențe, sau Case, fiecare dintre ele legate într-un fel sau altul de o personalitate a Romei antice. Între aceste familii existase dintotdeauna o luptă pentru putere, dar în anul 476 d.Hr., după căderea Imperiului Roman, cele treisprezece Case și-au dat în cele din urmă întâlnire în Veneția ca să discute despre constituirea unei alianțe. Acolo, au semnat Tratatul Alianței și au decis că, în loc să lupte una împotriva celeilalte, ar fi avut mai

multe de câștigat dacă lucrau împreună. De atunci și până acum, Casele colaboraseră, orchestrând din culise viitorul Europei. Alianța alesese mai mulți papi, ruinase mai mulți lideri importanți, fiind responsabilă pentru diferite cuceriri, revoluții, industrializări, ba chiar și războaie care, după cum bine spusese Luc, schimbaseră harta Europei de astăzi.

Am continuat să citesc, complet pierdută. De-a lungul timpurilor, membrii dintr-o Casă încheiaseră căsătorii cu membrii din alte Case, întinzându-se pe toate continentele. Odată cu dezvoltarea civilizației, crescuse și influența Alianței. Astăzi, potrivit articolului, mai rămăseseră doar cinci astfel de Case, cele cinci superputeri din Europa de Vest, câte una în Anglia, Franța, Germania, Spania și Italia. Doar că aceste cinci Case nu mai căutau să schimbe harta Europei, ci se pare că erau implicate în tot felul de activități ilegale, peste tot în lume, de la trafic de droguri, prostituție, trafic de arme și de carne vie, la fel de bine cum vindeau pe piața neagră pietre prețioase, aur, animale, obiecte de artă...

Am cercetat cu sufletul la gură lista aceea care nu părea să se mai sfârșească. Era vorba de crimă organizată la cel mai înalt nivel.

Am continuat să citesc, cu un nod teribil în gât. Pe ecran îmi apăărură mai multe simboluri necunoscute. Un ochi în formă de soare, un dragon în formă de iris, un ornament triunghiular cu trei arcuri unite înconjurate de un șarpe, o spirală triplă cu vârful în formă de gheare și linii care semănau cu o piele de șarpe. Am văzut și imagini cu bărbați acoperiți de mantii negre și măști albe precum cele pe care le văzusem în pădure, și în fiecare fotografie apărea câte un bărbat în mantie roșie, cu o mască aurie și pălărie triunghiulară, în dreptul căruia scria Grande Cavaliere.

Mă cuprinse o teamă îngrozitoare și nu pentru că bărbații aceia ar fi făcut ceva pervers în poze. Nu făceau nimic, se uitau pur și simplu în aparat, dar expresia din ochii lor fu cea care mă înspăimântă. Putere. Control.

Dominare. De parcă ar fi fost zei. De parcă ar fi știut că soarta omenirii stătea în mâinile lor. Iar ochii negri ai celui Grande Cavaliere din spatele măștii aurii mă înspăimântară cel mai tare pentru că erau atât de diferiți. Nu avea aceeași expresie arogantă ca restul, ci una complet goală, complet pierdută. Moartă.

Am schimbat din nou pagina pentru că nu mai suportam să văd ochii aceia, dar m-am oprit când am văzut o imagine pe care am recunoscut-o imediat. O imagine cu un uroboros despre care se spunea că era simbolul eternității, al unui veșnic nou început, dar despre care eu știam că era un șarpe circular, cu aripi, care își mânca propria coadă. Îl știam prea bine, pentru că și Luc avea un tatuaj tribal pe gamba stângă, cu exact același șarpe, cu exact aceleași cuvinte scrise în mijlocul cercului.

La vita eterna.

Viață eternă.

Nu era un simplu tatuaj. Era un sigiliu. Iar în clipa aceea mi-am dat seama că și celelalte simboluri erau sigilii ale celorlalte Case. M-am forțat să nu mă opresc din citit și am reușit astfel să aflu că uroborosul era sigiliul Casei care reușise să facă trafic cu heroină în țările post-comuniste, să dezvolte rețelele de prostituție din Europa, traficul de carne vie, cât și crearea sclavelor beta în ritualurile pe care fiecare dintre Casele care făceau parte din Alianță încă le practicau și în ziua de astăzi ca să își șantajeze liderii.

Am aruncat telefonul din mână și am sărit în picioare. Tremuram din toate încheieturile, încercând să uit imaginile acelea îngrozitoare, dar era imposibil.

Luc avea și el tatuajul acela. Tocmai plecase de lângă mine îmbrăcat în mantia neagră, purtând masca albă. Luc era fiul cel mare din Casa Salvatici. Lui Luc îi plăcea controlul. Îmi spusese că voia să mă domine. La momentul respectiv, crezusem că se referea doar la sex, dar acum...

Luc îmi spusese gattina.

Pisicuță.

Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos și am dat fuga în baie. Mi-am băgat capul în toaletă și am rămas acolo până m-am eliberat de tot, tremurând din toate încheieturile. Până ce inima mi se sfărâmă în mii și mii de bucățele.

Am întins mâna slăbită după un prosop, m-am șters la gură și m-am lipit de perete. Întregul meu trup se convulsiona. Mi-am dus genunchii la piept și am început să mă legăn ușor, încercând să-mi culeg gândurile. Să-mi fac un plan. Să decid ce să fac în continuare.

Eram prinsă într-un joc de perversiuni și putere, pe care în continuare nu reușeam să-l înțeleg. Dar știam că rămăsesem de una singură. Departe de casă. Într-o țară străină. Fără să vorbesc limba. Nu puteam să am încredere în Luc. Nu puteam să am încredere în familia lui. Nu aveam la cine să apelez.

Aveam un singur gând în minte, care mă îndemna din ce în ce mai hotărât.

„Fugi.“

Trebuia să scap din coșmarul acela. Nu mai puteam să rămân aici. Nu puteam să aștept să mă transform într-o Maricella. Văzusem prea multe în noaptea aceea. Dacă ar fi fost să rămân... Dacă ar fi fost să aflu ce știam, ar fi găsit o cale să scape de mine așa cum...

Am tresărit, cu ochii mari.

Așa cum scăpaseră de Elena.

Am sărit în picioare, mi-am aruncat puțin apă de față și mi-am clătit gura. M-am întors degrabă în dormitor și mi-am luat geanta din dulap. Am răsuflet ușurată când mi-am găsit pașaportul și am verificat în portofel să văd câți bani mai aveam la mine. Dar fiind faptul că Luc plătise aproape tot de când ajunsesem în Italia, aveam încă la mine două mii de dolari. Suficient cât să-mi ajungă să ies din țară. Dar mai întâi trebuia să scap din casa aceea blestemată.

Mi-am luat repede geanta, cu pașaportul și portofelul. Am tras pe mine o pereche de blugi, un tricou, o bluză de trening și m-am încălțat în grabă. Nu aveam

nici cea mai mică idee unde își lăsase Luc cheia de la mașină, dar nu eram nebună să o fur și să-i trezesc pe cei din casă pornind motorul. Luc urma să se întoarcă de-abia în zori. Așa că aveam suficient timp să evadez din iadul acela.

Mi-am aruncat geanta pe umăr, după care am deschis ușa de la balcon, închizând-o în urma mea. Am aruncat o privire în jur, dar totul era cufundat în liniște, la fel ca înainte. Fără să mai stau pe gânduri, am început să cobor pe spalier.

De îndată ce am simțit pământul sub picioare, am luat-o la fugă.

Am luat-o la fugă, fără să mai arunc vreo privire în urma mea.

capitolul 20

Luc

Eram disperat să mă întorc cât mai repede la Natalie.

De-abia în zorii zilei am reușit să plec, când soarele deja începuse să răsară peste munții din est. Trăiam o combinație de stres, agitație și scârbă. Din fericire, se părea că nimeni nu-mi simțise absența. După cum mă așteptasem, fuseseră prea cuprinși de întregul ritual ca să mai fie atenți la mine. Doar că încă nu eram în siguranță. Trebuia să o învăț pe Natalie ce să spună sau ce să nu spună când urma să ne luăm la revedere de la părinții mei, în doar câteva ore. Trebuia să am grijă să nu le dea de înțeles, din glasul sau din expresia feței, că văzuse scena din pădure, altfel nu mai avea să rămână în viață.

Deja se luminase de ziuă, așa că nu puteam să risc să urc din nou pe spalier spre balconul ei. Servitorii își începuseră treaba, știam că Rosabel deja pregătea un mic dejun delicios în bucătărie. M-am dezbrăcat de mantia aceea blestemată și am pornit-o spre grădină, m-am strecurat în aripa de nord și m-am ascuns lângă trepte, cu urechile ciulite. După câteva clipe de tăcere, am pornit-o în sus pe scări, dar am înlemnit când am auzit brusc țipătul unei femei.

Mănat de panică și teamă, am urcat în grabă până la etajul al doilea și am traversat coridorul în fugă, încetînd în dreptul ușii camerei lui Natalie. Am pus mâna pe clanță, cu sufletul la gură și am simțit că mor când mi-am dat seama că era închisă. Am făcut un pas în spate, gata s-o dărâm cu forța, când am auzit-o din nou pe femeia aceea țipând. Doar că țipătul acela nu venea dinspre camera lui Natalie, ci de la trei uși distanță,

un țipăt urmat de o voce de bărbat familiară, puternică, care rosti „Din nou“ în italiană.

Am simțit că rămân fără suflu pentru că am recunoscut vocea ca fiind a lui Dante. Am traversat coridorul în fugă și m-am oprit în fața ușii. Țipătul acela răsună din nou în urechile mele, făcându-mă să tresar, doar că mi-am dat repede seama că nu era țipătul lui Natalie. Suna diferit, mai pițigăiat. Am pus mâna pe clanță și mi-am dat seama că ușa nu era închisă. Era chiar întredeschisă, suficient cât să arunc o privire înăuntru.

Dacă Natalie nu era înăuntru, nu aș fi vrut ca Dante să mă vadă, mi-am spus, cu un nod în gât. Dar dacă se întâmpla ca Natalie să fie acolo, trebuia să văd cine altcineva mai era cu el înainte să dau buzna.

Am pășit ușor lângă ușă, ca să văd mai bine. Am zărit o femeie dezbrăcată, întinsă pe marginea patului, cu picioarele larg desfăcute, legate de picioarele patului, cu mâinile legate la spate cu o sfoară. Părul blond îi acoperea chipul, iar în clipa aceea am știut că nu era Natalie. Doar că nu am putut să răsufli ușurat pentru că, de îndată ce am văzut dungile roșii de pe coapsele și de pe fundul ei, am simțit un val de furie oarbă.

Fratele meu mai mic, băiatul nevinovat pe care îl lăsasem în urmă acum doisprezece ani, pe care îl văzusem ca un student speriat la ultima mea vizită în Italia, stătea în spatele ei, îmbrăcat doar într-o pereche de blugi, cu o nua în mână. Știam că oamenii aveau fel și fel de perversiuni. Știam că exista o linie fină între plăcere și durere, știam că durerea creștea extazul. Dar lacrimile din ochii Maricellei, teama de pe chipul ei... Era clar că scena aceea nu îi făcea plăcere. Nu era vorba de plăcere aici, ci de faptul că nenorocitul de Dante hotărâse să-și verse nervii pe Maricella pentru că nu reușise să o facă cu slavele beta din pădure.

Am deschis larg ușa, iar podeaua începu să scârțâie. Maricella tresări, dar de-abia dacă se putea mișca. Făcu ochii mari când mă văzu. Dante întoarse capul spre mine și îmi aruncă o privire șocată, dar în același timp

cu un aer de superioritate. O privire atât de arogantă că mă enervă cumplit.

Nenorocitul știa prea bine că astfel de jocuri erau interzise în timpul zilei sau când aveam musafiri în vizită. Și știa că dacă ar fi fost să-l prindă tata, trebuia pedepsit. Dar o făcuse oricum pentru că savura mai mult jocurile de putere decât jocurile dintre așternuturi. Și o făcuse aici, în aripa de nord, pentru că voia ca Natalie să-i audă.

- Lasă nuiia, i-am spus eu pe un ton calm, în engleză.

- *Vaffanculo!* răbufni el. *Îi place.*

După care se apropie din nou de Maricella și ridică nuiiaua în aer. Fata tresări, își încordă trupul și închise ochii, așteptând lovitura.

Doar că am reușit să-l opresc înainte să o facă. L-am prins de încheietură și i-am dus mâna la spate.

- *Che cazzo, pompinara!* strigă el.

L-am aruncat cu fața în perete. Gemu și scăpă nuiiaua din mână care căzu cu zgomot pe jos.

- Mai ai curaj să mă mai faci idiot? am strigat eu, strângându-i și mai tare mâna, iar el începu să urle de durere. Sau să-mi spui să-mi văd de treaba mea? Nenorocitul! Ar trebuit să te bat până la sânge, cum ai făcut tu cu biata fată.

Maricella își băgă fața în pătură, plângând, dar suspinele ei îmi alimentară și mai mult dorința de răzbunare.

Dante făcu ochii mari, dar nu se putea mișca pentru că îl țineam cu o mână de ceafă și cu cealaltă lipit de perete.

- E pisicuța mea, tâmpitul. Pot să fac cu vreau eu cu ea.

- Nu aici. Știi prea bine.

- Te crezi buricul pământului, nu-i așa? Te crezi mai bun decât mine? Nu ești. Ai ajuns de râsul lumii. Dacă nu ai fi un Salvatici, ai fi deja mort.

Era adevărat. Știam prea bine că singurul motiv pentru care eram încă în viață era că veneam din neamul Salvatici, la fel de bine cum știam că simplu fapt că eram

un Salvatici nu avea să facă nici o diferență dacă urmau să afle că Natalie văzuse ritualul din pădure.

Am simțit cum toate frustrările, scârba și furia adunate în acei treizeci și doi de ani voiau cu disperare să iasă la suprafață. Îl iubisem cândva pe Dante. Îl iubisem pe copilul acela nevinovat, pe adolescentul simpatic. Dar bărbatul acesta era un străin pentru mine. Și nu voiam să am nimic de-a face cu perversiunile bolnave pe care le învățase în sânul acestei Case.

I-am împins fața în perete, după care i-am dat drumul. De-abia ținându-se pe picioare, începu să-și frece obrazul rănit.

- Să o dezlegi în clipa asta. Nu vezi că plânge, netrebnicule? Hai să te învăț ceva, dobitocule. Dacă le auzi plângând în halul ăsta, înseamnă că nu le place.

Mă așteptasem să mă ia la pumni. Să mă ia la injurături. Dar nu mă așteptasem să arunce o privire spre Maricella care încă zăcea întinsă pe pat și să zăresc panica din ochii lui când o văzu tremurând din toate încheieturile.

Merse degrabă să îi elibereze mâinile și picioarele. Ea se prăbuși lângă el, încă tremurând. Dante o prinse ușor în brațe și o întinse pe marginea patului. Se așeză lângă ea, ținând-o la piept, șoptindu-i cuvinte dulci în italiană, trecându-și degetele prin părul ei și ștergându-i lacrimile de pe obraji.

Eram sigur că totul era de fațadă. Că se dădea în spectacol de dragul meu, ca să nu-i povestesc tatei ce văzusem. Dar felul în care Maricella se lipi de el, stând liniștită în brațele lui, în timp ce el continuă să o legene, îmi spuse că nu era o farsă. Iar expresia de pe chipul lui Dante, chiar mai îndurerată decât privirea Maricellei îmi dădu speranțe că... Poate că natura depravată a familiei noastre nu îl devorase încă.

În clipa aceea, ceva mai liniștit, mi-am adus imediat aminte de Natalie. Eram hotărât să o scot cât mai repede din castelul acela blestemat.

Am ieșit din cameră fără să mai spun nici un cuvânt, închizând ușa în urma mea. Știam că pașii mei se auzeau cu ecou pe coridor, dar nu mă mai interesa. Era aproape șase dimineața, suficient de devreme să vin să o trezesc. Chiar dacă știam că nu închisese un ochi toată noaptea.

Am bătut la ușă cu sufletul la gură. Știam că avea să mă bombardeze cu o mulțime de întrebări. Știam că era furioasă pe mine. Dar știam că totul avea să fie bine atât timp când accepta să asculte de mine și să urmeze instrucțiunile mele ca să evadăm din locul acela.

Am bătut din nou la ușă, cu urechile ciulite. Dar teama mă cuprinsese de îndată ce mi-am amintit expresia pierdută din ochii ei albaștri înainte să plec de lângă ea. Speram să aud pașii ei, răsufierea ei, foșnete de haine venind din spatele ușii, dar când asta nu se întâmplă, teama lăsă loc panicii.

Am încercat să deschid ușa, dar era închisă. Am ciocănit din nou, spunând:

- Natalie? sunt eu, Luc.

Nimic. Nimic, doar tăcere.

Am simțit fiori reci pe șira spinării. Am prins clanța și m-am împins cu putere în ușa de lemn, care nici măcar nu se clinti. Dacă avea în continuare biroul pus în fața ușii, nu ajuta cu nimic să mă arunc în ea. Mi-am imaginat-o pe balcon, cu sufletul la gură. Înainte să risc să mă răzgândesc, al luat-o în fugă pe scări, până la parter.

Curtea era încă goală. Am alergat câțiva metri și am ridicat privirea spre ferestrele de la camera ei. Nu am văzut nici o lumină aprinsă, iar ușa de la balcon era închisă, așa cum stabilisem cu ea. Am luat toate opțiunile în calcul, cu răsufierea tăiată. Nu puteam să risc să o strig, ca să nu-i trezesc pe ceilalți, și nici nu aș fi vrut să o sperii, în caz că reușise, în cele din urmă, să adoarmă. Doar că ceva în sinea mea îmi spunea că nu dormea.

Am sărit pe spalier și l-am urcat în timp record, aterizând în balcon. Am pus mâna pe clanța de la ușă,

așteptându-mă să o găsesc încuiată, doar că, spre groaza mea, ușa se deschise imediat. Am intrat rapid în cameră, cu inima bubuind, doar ca să descopăr că era goală.

- Natalie?

Am căutat peste tot, în dormitor, pe balcon, în baie, dar nici urmă de ea. Panica mă încolți și gândul îmi fugi imediat la Dante, dar am aruncat o privire spre ușă și am văzut biroul lipit de ea. Știam că Dante nu ar fi putut să intre pe acolo și dacă ar fi fost să intre pe fereastra de la balcon, ar fi trebuit să iasă cu ea tot pe acolo.

Nu am văzut nici o urmă de violență și mă îndoiam că, după tot ce văzuse noapte trecută, Natalie ar fi acceptat să plece cu Dante sau cu altcineva... fără să opună rezistență. M-am uitat din nou în jur, încercând să înțeleg ce se întâmplase, unde era, și am înlemnit când i-am zărit telefonul pe pat.

Am simțit că îmi fuge pământul de sub picioare când l-am luat și l-am deschis. Am verificat să văd pe cine sunase, dar am observat că nu dăduse nici un telefon, că nu primise nici un telefon, nici un mesaj. Am deschis internetul și am simțit să rămân fără aer văzând articolul acela.

Cu un nod în stomac m-am repezit la dulap. Hainele ei era încă în dulap, dar geanta, portofelul și pașaportul pe care i-l înapoiasem după ce ne cazaserăm la hotel în Veneția nu mai erau.

Mă înghiți un val de panică și teamă. Îmi venea să țip. De îndată ce părinții mei urmau să-și dea seama că Natalie fugise, avea să o vadă ca pe o amenințare. Nimeni nu fugea dacă nu avea motive să-i fie frică. Și nu avea nici un motiv de teamă în afară de ritualul de noaptea trecută.

Îmi trecură fel de fel de variante prin minte. Aș fi putut să încerc să le spun să ne certaserăm și că era furioasă pe mine, dar știam prea bine că tata nu m-ar fi crezut niciodată. Bărbații Salvatici nu se certau cu femeile lor, ci le controlau. Și dacă ar fi fost să creadă că nu fusesem în stare să controlez o simplă americană, tot ar fi fost

gata să trimită Casa pe urmele ei pentru că, potrivit lui, o femei obraznică care nu putea fi dominată nu avea ce căuta pe lumea asta, ceea ce însemna că...

Gândul acela îmi întoarse stomacul pe dos.

Ceea ce însemna că, într-o singură noapte, toată viața mea se întorsese cu susul în jos. Trebuia să o găsesc înaintea celorlalți.

L-am luat telefonul, l-am băgat în buzunar și m-am îndreptat repede în balcon, dar m-am oprit înainte să ies pe ușă. Pentru că, într-o simplă clipă de panică, mi-am dat seama că nu aveam nici cea mai mică idee încotro o pornise. Înapoi în New York? Acasă în Idaho?

Dacă alegeam destinația greșită, erau șanse mari să murim amândoi înainte să-mi dau seama dacă făcusem sau nu o alegere proastă.

capitolul 21

Natalie

Nu fusesem în viața mea mai obosită.

Nici nu mai știam de câte ore eram pe drumuri. Îmi aminteam totul în frânturi. Cum o luasem la fugă pe aleea casei familiei Salvatici, cu teamă în suflet că aveam să fiu descoperită. Cum stătusem ascunsă lângă drum, în întuneric, la primele ore ale dimineții, încercând să găsesc pe cineva care să mă ajute. Cum îmi dădusem seama că îmi uitasem telefonul mobil, dar era hotărâtă să nu mă întorc după el. Cum găsisem în mod ironic, tocmai o mănăstire la câțiva kilometri de casa familiei lui Luc, cum mă rugasem de măicuțe să mă ia cu ele, să mă scoată din Toscana.

Femeia la vreo șaizeci de ani care îmi deschisese ușa se oferise să mă ducă cu mașina până în satul din apropiere, dar refuzasem disperată. De-abia când i-am spus de familia Salvatici am reușit să-i atrag atenția și și-a dat și ea seama că încercam să evaderez dintr-un coșmar.

Mă dusesse cu mașină până în Milano. Mă sfătuisese să ne țin departe de Florența și de Roma, pentru că erau cele mai apropiate orașe și pentru că acolo aveau să mă caute, mai întâi de orice. Nu aveam nici cea mai mică idee de ce știa atât de multe informații despre familia lui Luc, dar nici nu am întrebat-o, căci deja simțeam că mintea stătea să-mi explodeze. Și mi-am dat seama că fusese mai bine să-mi uitasem telefonul, căci i-ar fi fost foarte ușor lui Luc să mă găsească.

Din Milano reușisem să iau un avion spre Londra, unde așteptasem ore întregi să prind un zbor pentru Statele Unite. Zece ore mai târziu, reușisem în cele din urmă să aterizez în Seattle, iar după un alt zbor de o oră

și jumătate, am aterizat în Boise, de-abia mai ținându-mă pe picioare după atâtea ore petrecuse în avion.

Era încă întuneric când taximetristul trase mașina în Cape Cod. Obosită, am scos banii din portofel, spunându-i:

- Mulțumesc.

- Cu plăcere, răspunse el, luând banii. Păcat că ți-au pierdut bagajele.

E nașpa cu avionul, i-am răspuns cu un zâmbet forțat, agățându-mă de minciuna aceea, după care mi-am luat poșeta și am coborât din mașină.

Taximetristul se îndepărtă. Am văzut luminițele roșii de la stopuri strălucind în întuneric și mi-am îndreptat privirea spre micuța mea casă închiriată, răsufând ușurată.

Mi-am căutat cheia în poșetă și am urcat scările, parcă în reluare. Am deschis ușa și am pășit în casa friguroasă, am aprins lumina de pe holul de la intrare, uitându-mă lung spre livingul tăcut, spre bucătărie goală.

Nimic nu se schimbase. Aceeași canapea albă și aceleași fotolii pe care mi le cumpărasem după ce terminasem facultatea, cu banii mei puși deoparte. Măsuța de cafea pe care o găsisem la un târg de vechituri și revistele pe care le reciclasem de la butic. Televizorul de pe perete pe care mama insistase să mi-l cumpere chiar dacă de-abia dacă îl deschideam vreodată. Blatul alb de la bucătărie, acoperit cu un strat subțire de praf, pentru că nu îl mai folosiseră nimeni de săptămâni întregi.

Pentru că nu știusem cât timp urma să lipsesc, rugasem o vecină mai în vârstă să mai treacă din când în când pe la mine. Se ținuse de cuvânt, era clar. Casa, toate lucrurile din casă erau la fel cum le lăsasem. Dar eu nu eram aceeași. Femeia care plecase spre New York, increzătoare, hotărâtă, era acum distrusă și dărâmată. Și nu doar fizic, ci psihic și sufletește.

Aveam lacrimi în ochi, chiar dacă nu mă așteptasem să mai am. Tot zborul nu făcusem altceva decât să plâng, eram epuizată trup și suflet. Voiam să dorm, să uit acele

ultime săptămâni din viața mea. Voiam să uit de Luc, dar ceva îmi spunea că asta probabil că nu avea să se întâmple niciodată.

Telefonul de pe blatul de la bucătărie licărea, ceea ce însemna că aveam mai multe mesaje. Știam că o parte dintre ele erau de la mama, așa că le-am ignorat, la fel cum ignorasem mesajele ei de săptămâna trecută. Nu eram în stare să vorbesc acum cu ea. Nu aveam putere pentru așa ceva.

Am găsit o sticlă de vin în dulap fără să mă mai obolesc să aprind lumina. Am desfăcut-o și mi-am turnat un pahar mare. Nu era un vin la fel de bun ca acela pe care îl băusem în crama familiei Salvatici, în Toscana, dar am încercat să nu mă mai gândesc la asta. Am încercat să nu mă mai gândesc la nimic ce avea legătură cu Italia. Mi-am luat paharul și am traversat coridorul întunecat, în drum spre dormitor. Dar toate acele imagini începură să mi se deruleze în fața ochilor, chiar și după ce am aprins lumina și m-am dus în baie. Măști, mantii, toate lucrurile pe care le citisem pe internet, Luc...

Luc în Roma, când mă sărutase pentru prima oară în lift pentru că nu mai putuse să se abțină. Luc în Veneția, unde ne plimbaserăm de mână prin oraș, unde petrecuserăm ore întregi răsând, sărutându-ne prin locuri întunecate, stârnindu-mi trupul. Și Luc noaptea trecută în Toscana, când venise în camera mea atât de tulburat, să-și ceară scuze, să mă țină la pieptul lui, să-mi spună că avea nevoie de mine. Mi-am amintit cum făcuse dragoste cu mine atât de duios, mi-am amintit de conexiunea aceea dintre noi și cum mă rugase să nu îl părăsesc niciodată.

Eram năpădită de emoții, iar lacrimile îmi alunecară pe obraji. Nu puteam să fac o legătură între cei doi Luciano pe care îi cunoscusem. Mi-am șters lacrimile, am lăsat paharul pe chiuvetă, m-am așezat pe marginea căzii și am dat drumul la apă, sperând că o baie fierbinte avea să mă adoarmă.

Cum putuse să-mi spună cuvinte atât de tandre după care să plece din patul meu ca să se alăture... ritualului aceluia pervers din pădure? Cum putuse să-mi atingă sufletul cu atâta duioșie pentru ca, mai apoi, să se folosească de alte femei așa cum făcuseră bărbații aceia cu mască? Cum de reușise să mă facă pe mine, o femeie inteligentă, independentă și puternică să mă îndrăgostesc până peste cap de el când era în realitate un monstru ca aceia despre care citisem pe internet.

Durerea îmi pătrunsese până în oase. Singurul răspuns era că nu ajunsesem să-l cunosc niciodată pe adevăratul Luc. Unul dintre ei fusese o minciună, doar că nu știam care anume. O minciună elaborată care îmi zdruncinase lumea din temelii. Aș fi vrut să mă întorc la vremurile în care eram o fată naivă, când nu știam nimic despre slave beta, ritualuri de sex, șantaj, activități ilegale sau despre... despre Luciano Salvatici.

Am început să plâng, cu capul în poală. Am lăsat toate emoțiile acelea să curgă din mine în timp ce apa curgea în cadă. La un moment dat aveam să mă opresc din plâns, nu? La un moment dat aveam să-mi dau seama că făcusem bine că fugisem și aveam să găsesc o cale prin care să-l uit... nu?

- Ia te uită, se auzi o voce din pragul ușii. Un pahar de vin și o baie fierbinte. Sună bine.

Am tresărit și am ridicat imediat privirea. Printre lacrimi, am zărit un bărbat îmbrăcat în negru, ras în cap. Măinile îi atârnav greu pe lângă corp și se uita la mine cu un rânjet pe chip.

Mă cuprinse un val de adrenalină și am sărit imediat în picioare:

- Ce cauți aici? Cum ai intrat?

- Haide, scumpo, zise el, pășind amenințător în baie. Cred că e evident ce cauți aici. Pe tine.

Panica și instinctul de supraviețuire mă împinseră spre paharul de vin. Înainte să apuce să pună mâna pe mine, i-am azvârlit paharul în cap. Picăturile de vin și cioburile de sticlă îi săriră pe față, în ochi. Făcu un pas

în spate, țipând de durere. Cu inima la gură, m-am strecurat pe lângă el și am fugit în dormitor.

El începu să urle și se năpusti asupra mea. Am reușit să fug la timp, iar el căzu pe podea. Am alergat și mai repede, cu sufletul la gură, dar chiar când să ies în dormitor, mă prinse de gleznă și mă aruncă pe jos.

Am scos un țipăt și m-am prăbușit pe covor. L-am auzit țipând în timp ce încercam să-mi eliberez piciorul. Vorbea în engleză, dar nu înțelegeam ce spunea, bătăile inimii erau singurele care îmi răsunau în urechi. Bătăile inimii și cuvintele pe care mi le spuse Luc în Toscana: „Dacă ne găsec, o să ne omoare pe amândoi“

„Nu... Nu, te rog, nu...“ Nu voiam să mor. M-am luptat cum nu mă luptasem niciodată. Am încercat cu disperare să găsec ceva, orice să pot folosi pe post de armă în timp ce el încerca să mă tragă de picior spre el. Mi-am strecurat mâna sub pat și am atins ceva tare cu vârful degetelor. Mi-am dat imediat seama că era una dintre ganterele pe care le țineam în casă, dar pe care rareori le foloseam. Am încercat cu disperare să o apuc.

- Târfă proastă! urlă el, trăgându-mă și mai tare de picior, spre el.

Mă întoarse pe spate cu o mână. Dar eram pregătită. Mi-am luat avânt și i-am dat una peste cap cu gantera.

El țipă de durere și se prăbuși în noptieră. Veioza se clătină și căzu, becul se stinse și întreaga cameră se cufundă în întuneric. Am reușit să mă eliberez din strânsoarea lui și am fugit din dormitor în living. Am reușit să ajung până în bucătărie înainte să mă prindă din urmă și să mă arunce în dulap.

M-am izbit cu putere de lemn, lovindu-mă la umărul drept și la coaste, cu o durere usturătoare. Am căzut și nu am mai reușit să mă ridic pentru că toată încăperea se învârtea cu mine.

Pași lui erau din ce în ce mai aproape. Panica mă cuprinse. Știam că trebuie să mă ridic de jos, să fug, altfel avea să pună mâna pe mine. Probabil că urma

să sfârșesc violată și moartă. Am încercat să mă răsucesc spre stânga, dar picioarele nu mă mai ascultau și am căzut din nou pe podea.

– M-au avertizat că ești o fire aprigă. Presupun că o să aflu chiar acum cât de aprigă ești.

Se aplecă în genunchi deasupra mea. L-am văzut printre picături deasupra mea. Și i-am simțit mirosul de transpirație, de ulei și de cartofi prăjiți. Nu puteam să cred că aveam să sfârșesc astfel.

Am întins o mână, am reușit să mă prind de mobilă și am încercat să mă ridic, dar durerea era prea mare, și de-abia dacă am reușit să mă mișc din loc.

El începu să râdă și își scoase cureaua.

– Trebuie să înveți o lecție despre cum să te porți cu un bărbat, târfă proastă ce ești. Am eu grijă să te învăț.

Brusc, l-am văzut pe Luc în fața ochilor. Maxilarul lui puternic, chipul lui bronzat, nasul drept, buzele perfecte și ochii aceia tulburători care reușiseră să mă tragă după ei într-un întuneric care nu mă așteptasem niciodată să îmi placă.

Nu, nu aveam de gând să mi-l imaginez pe Luc. El nu avea să vină să mă salveze și de data asta și nu eram gata să mă dau bătută. M-am luptat cu toate forțele. L-am lovit tare, direct între picioare. Bărbatul gemu și căzu pe spate.

Am reușit cu greu să mă întorc pe burtă și să mă ridic în picioare. Doar că mă dureau prea tare picioarele. Am alunecat pe gresie și m-am prăbușit cu zgomot. Am simțit un aer rece în urma mea. După care i-am auzit bătându-se, împingându-se. Am auzit zgomot de cioburi și pe cineva sufocându-se. După care... tăcere.

Nu, ceva nu era în regulă. Am făcut ochii mari. Am aruncat o privire în urma mea, încercând să văd ceva prin întuneric. L-am auzit răsufletarea grea. Am auzit pași grăbiți. Tot mai aproape de mine.

Panica mă incolți din nou. Cu trupul îndurerat, am reușit să mă ridic în fund și să mă târăsc spre bucătărie, la adăpostul întunericului. Doar că figura aceea

întunecată care se îndrepta acum spre mine nu era aceeași care mă atacase mai devreme. Era altcineva. Mă cuprinse un nou val de teamă și am încercat să mă sprijin de dulap. Am încercat repede să-mi amintesc ce aveam în sertarele de deasupra mea. Sertarul cu cuțite era aproape. Trebuia doar să găsesc energia să deschid sertarul, să iau un cuțit cu care să mă apăr. Trebuia doar...

- *Santo Dio!* Liniștește-te, Natalie. Nu încerca să te miști.

Am înlemnit pentru că părea să fie vocea lui Luc. Dar nu avea cum să fie Luc. El era în Italia. Nu avea cum să fie în bucătăria mea. Nu ave...

O lumină orbitoare se aprinse deasupra. Am clipit de câteva ori, încercând să zăresc ceva. Când am reușit în cele din urmă să deschid ochii, l-am privit șocată.

Luc era în genunchi lângă mine, mă prinse ușor de după gât și mă trase în poala lui. Îmi șterse fruntea cu o cârpă, legănându-mă la pieptul lui.

Am simțit ceva cald și lipicios la tâmplă, dar eram prea afectată de tot ce se întâmplase și de faptul că era el aici ca să-mi dau seama ce era.

- *Ah, Dio, angioletto*, îmi șopti el, sărutându-mi fruntea, nasul, obrazul, toate locurile la care putea ajunge. Sunt aici. Sunt aici.

Nu înțelegeam cum era posibil una ca asta. Nu putea să pricep cum făcuse să mă găsească și ce se întâmpla cu mine. Dar m-am prăbușit în brațele lui, savurând mi-reasma lui ispititoare de iasomie, de mosc și de rom, care îmi trezea atât de multe amintiri.

L-am lăsat să mă țină în brațe, căci eram prea slăbită să mă mișc. L-am lăsat să mă sărute cu buzele acelea minunate. M-am prăbușit în brațele lui, lăsându-l pe el să fie forța de care aveam nevoie. Iubirea aceea, iubirea aceea pe care încercasem să-mi spun că nu o simțeam pentru el mă năpădi, invadându-mi pieptul, energizându-mi sufletul, făcându-mă să mă simt... în viață.

Am închis ochii, bucurându-mă de prezența lui, dar eram încă atât de confuză:

- Nu înțeleg. Ce s-a întâmplat? Cine era bărbatul acela?

- Nu-ți face griji. Nu mai e. N-o să-ți mai facă niciodată rău, își șopti el, sărutându-mi fruntea, trecându-și degetele prin părul meu. Totul o să fie bine. O să am eu grijă de tine, *angioletto*. Ești a mea, Natalie. Sunt în stare să fac orice pentru tine. Orice.

Am simțit un fior pe șira spinării pentru că nu era prima oară când îmi spunea asta. Mi-o spusese și în Toscana. Chiar înainte să mă lase singură ca să se alăture ritualului de sex din pădure.

- Nu, am spus, simțind din nou fiorul acela rece care mă cuprinsese după ce făcuserăm dragoste noaptea trecută. Mi-am aruncat cărpa de pe frunte și m-am eliberat din brațele lui, încercând să mă ridic în picioare. Nu. Nu vreau să fiu cu tine. Nu ai ce căuta aici. Nu vreau nimic de la tine.

- Natalie, zise el, ridicându-se în fața mea și, chiar dacă ochii nu mi se obișnuiseră încă cu lumina, am putut să-i zăresc privirea intensă, concentrată, așa cum nu o mai văzusem niciodată. Ascultă-mă. Am venit să te ajut.

Toate minciunile acelea. Toate temerile. Toată mahnirea puse din nou stăpânire pe mine. Simțeam doar ură și scârbă față de el.

- Nu am nevoie de ajutorul tău. Pleacă de aici! Dispari din viața mea, Luc!

Am simțit o durere înțepătoare în picioare, când am încercat să plec de lângă el. L-am zărit cu coada ochiului pe bărbatul care mă atacase zăcând pe un pat de cioburi care fusese cândva măsuta mea de cafea. Am văzut ochii lui mari, lipsiți de viață îndreptați spre tavan. Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos și am încercat să fug în baie, dar Luc mă prinse de mână și mă trase spre el.

- Dă-mi...

Am simțit ceva ca o durere ascuțită în braț. Am tresărit, iar când mi-am coborât privirea, am văzut acul înfipt în mine.

- O să fie bine, îmi spuse Luc, pe un ton liniștitor, iar după ce goli conținutul seringii în brațul meu, scoase acul care căzu apoi pe jos.

L-am privit șocată. El mă prinse de celălalt braț și mă trase spre el.

- Ți-am spus că o să am grijă de tine și exact asta am de gând să fac. Ți promit. N-o să-i las să se atingă de tine.

Nu, nu, nu, nu...

Am încercat să mă împotrivesc sau cel puțin asta mi-a trecut prin minte. Doar că îmi simțeam capul atârând din ce în ce mai greu și începusem să văd negru în fața ochilor. El își duse brațele în jurul meu și mă prinse la piept. L-am auzit vocea duioasă la ureche, șoptindu-mi lucruri pe care nu mai aveam cum să le înțeleg pentru că deja alunecam în uitare.

Mă drogase. Gândul acela ar fi trebuit să mă lovească din plin, dar nu făcu altceva decât să plutească printre gândurile mele, alături de celelalte umbre care mă înconjuraseră. Era diferit față de drogul pe care mi-l dăduse Giovanni. Acesta avea să mă adoarmă în doar câteva clipe.

Sunt cu totul altă persoană când sunt cu el...

În întunericul acela, mi-am adus aminte de prietena mea și m-am întrebat dacă nu cumva și Elena simțise asta în ultimele ei clipe de viață.

Îmi veni în minte unul dintre articolele pe care le citisem pe internet. O secțiune despre pisicuțe sexuale și ce se întâmplă cu cele care nu ascultă de porunci. În articol se spunea că o supradoză de droguri era cea mai simplă modalitate de a le reduce la tăcere.

Asta i se întâmplase Elenei. Se îndrăgostise de un bărbat care o nimicise. Același lucru mi se întâmplase și mie. Pornisem în căutarea criminalului, doar că, la un moment dat, dădusem uitării tot ce conta cu adevărat

și începusem o relație bolnăvicioasă cu un bărbat care era atât de copleșitor că rămăsesem oarbă la amenințarea care pândea chiar în fața mea.

Devenisem Elena. Și, dintr-o simplă prostie, în termen de câteva ore aveam să devin o simplă statistică.

O altă femeie care văzuse prea multe, care își pusese încrederea în persoana greșită, care se dăruise prea repede. O altă pisicuță sexuală redusă la tăcere de bărbații aceia malefici care se ascundeau în spatele unor măști grotești. O altă supradoză, o altă moartă pe jos.

La fel ca buna mea prietenă.